DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ANNA ZAIRES

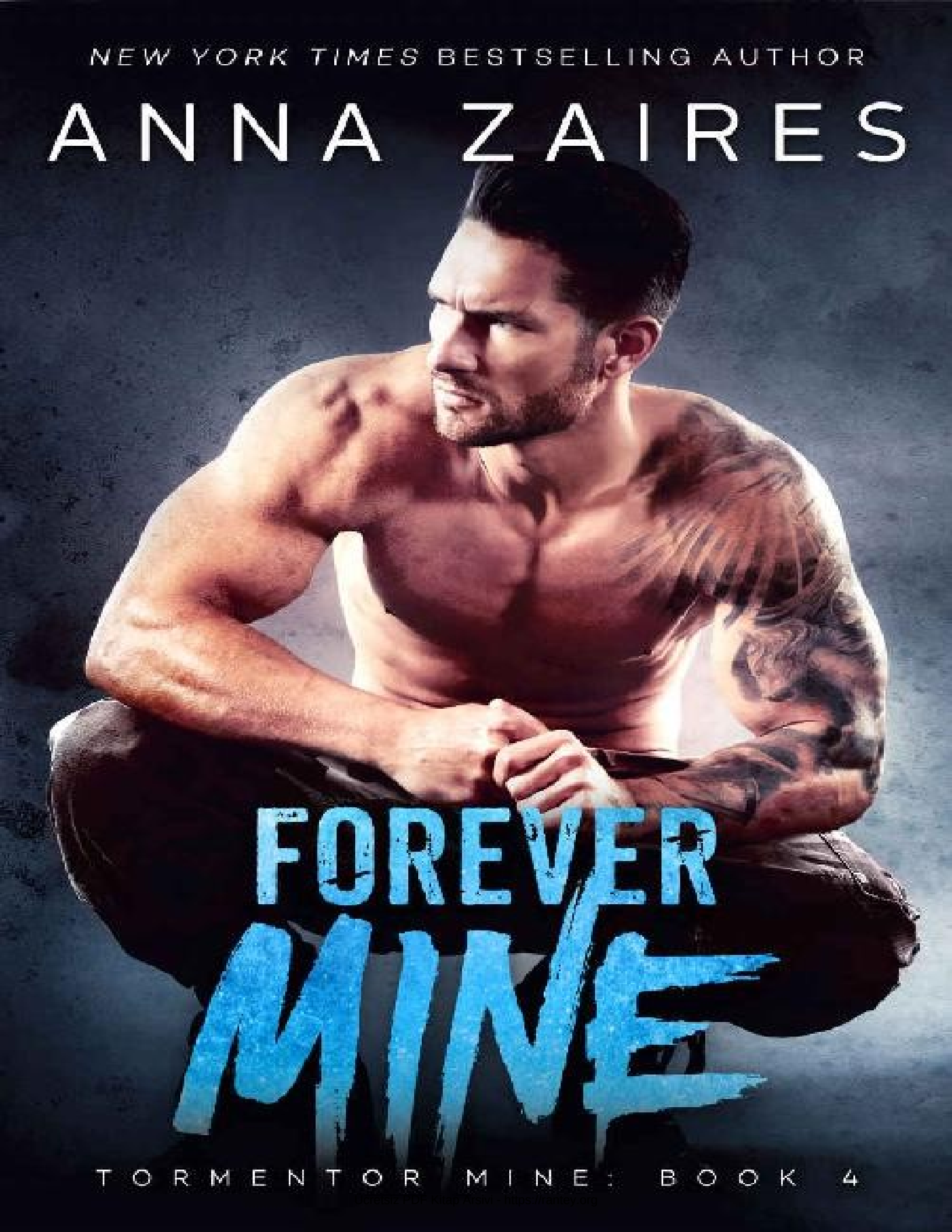

FOREVER MINE

TORMENTOR MINE: BOOK 4

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

SONSUZA DEK BENİM

İŞKENCECİ MADEN: KİTAP 4

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ANNA ZAIRES

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İÇİNDEKİLER

Bölüm I

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19

Bölüm II

Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38

Bölüm III

Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41
Bölüm 42
Bölüm 43
Bölüm 44
Bölüm 45
Bölüm 46
Bölüm 47
Bölüm 48
Bölüm 49
Bölüm 50
Bölüm 51
Bölüm 52
Bölüm 53
Bölüm 54
Bölüm 55
Bölüm 56

Bölüm IV

Bölüm 57
Bölüm 58

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 59
Bölüm 60
Bölüm 61
Bölüm 62
Bölüm 63
Bölüm 64
Bölüm 65
Bölüm 66
Bölüm 67
Bölüm 68
Bölüm 69
Bölüm 70
Bölüm 71
Bölüm 72
Bölüm 73
Bölüm 74
Bölüm 75
Bölüm 76
Bölüm 77
Bölüm 78
Bölüm 79
Bölüm 80
Bölüm 81
Bölüm 82
Bölüm 83
Bölüm 84
Bölüm 85
Bölüm 86
Bölüm 87
Bölüm 88
Bölüm 89
Bölüm 90
Bölüm 91
Bölüm 92

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bölüm 93
Bölüm 94
Bölüm 95
Bölüm 96
Bölüm 97
Bölüm 98
Bölüm 99 Sonsöz

Twist Me'alıntı den
Capture Me'den alıntı
The Krinar Exposé'den alıntı Yazar
Hakkında

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2019 Anna Zaires ve Dima Zales
www.annazaires.com

Tüm hakları saklıdır.

Bir incelemede kullanılması dışında, bu kitabın hiçbir bölümü izinsiz olarak çoğaltılamaz, taranamaz veya herhangi bir basılı veya elektronik biçimde dağıtılamaz.

Mozaika LLC'nin bir baskısı olan Mozaika Yayınları tarafından
yayınlanmıştır. www.mozaikallc.com

Kapak Najla Qamber Designs tarafından
hazırlanmıştır
www.najlaqamberdesigns.com

e-ISBN: 978-1-63142-349-9
Baskı ISBN-13: 978-1-63142-350-5

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM I

1

Henderson

"NE YAPIYORSUN?"

Bonnie'nin endişeli sesi beni planımdan alıkoyuyor ve kafamı kaldırıp üzerinde çalıştığım dosyayı masamdaki dosyaların arasına iterek makul bir yalanla cevap vermeye hazırlanıyorum.

Yirmi bir yıllık karımın bana bakmaması dışında.

Arkamdaki bilgisayara bakıyor, kestane rengi saçlı güzel bir gelinin yakışıklı damadına gülümsediği bir fotoğraf ekranın büyük bir kısmını kaplıyor.

Lanet olsun. O sekmeyi kapattığımı sanıyordum. Bonnie'nin titremeye başladığını gördüğümde boyun kaslarım gerginlikten kasılıyor, safra boğazımı yakmak için geri dönüyor.

"Neden onun resmi sende?" Gözleri suçlayıcı bir şekilde bana dönerken sesi tizleşiyor. "Neden ekranında o canavarın resmi var?" "Bonnie... Düşündüğün gibi değil." Ayağa kalkıyorum, ama o çoktan geri , başını sallıyor, uzun küpeleri etrafında sallanıyor Sıska surat.

"Söz vermiştin. Bana güvende olacağımızı
söylemiştin." "Ve olacağız," diyorum ama
artık çok geç.

O çoktan gitti.

Yatağına, haplarına, akılsız reality şovuna geri döndü.

Çocukların ve benim ona asla ulaşamayacağımız bir yere.

Sandalyeme geri gömülüp başımı iki yana çeviriyorum, dosyayı tekrar çıkarırken acı veren gerginliğin en kötüsünü serbest bırakıyorum. İçindeki isim bana bakıyor, her harf benimle alay ediyor, öfkenin acı ateşini körüklüyor.

Peter Sokolov.

Listesinde kalan son kişi benim. Dağıstan'daki o boktan köyde olanlar yüzünden henüz öldürmediği tek kişi. Bir hata, dikkatsizce verilen bir emir ve sonuç bu. Yıllarca beni ve ailemi avladı, bana ulaşmak için arkadaşlarımıza ve sevdiklerimize işkence etti, çocuklarımın kabuslarında başrol oynadı, hayatlarımızı her şekilde mahvetti.

Ve şimdi, dostu Esguerra'nın hükümetimiz üzerindeki etkisi sayesinde, özgürce dolaşmasına izin veriliyor. Güzel, kestane saçlı doktoruyla evlenmesine ve sanki her şey affedilmiş ve unutulmuş gibi Birleşik Devletler'de yaşamasına.

Sanki beni öldürmeyeceğine dair verdiği söz inanmam gereken bir şeymiş gibi. Bakışlarım dosyadaki diğer isimlerin üzerine düşüyor.

Julian Esguerra.

Lucas Kent.

Yan ve Ilya Ivanov. Anton Rezov.

Sokolov'un müttefikleri, canavar.

Yaptıklarının bedelini ödemeliler.

Sokolov gibi onlar da etkisiz hale getirilmeli. Ancak o zaman gerçekten güvende oluruz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Sara

UYANDIĞIMDA EVLI OLDUĞUMU FARK ETTIM.

Peter Garin, nam-ı diğer Sokolov ile evli.

Evime girip bana işkence ettikten sonra ilk kocam George Cobakis'i öldüren adam.

Sapığım. Beni
kaçıran.

Hayatımın aşkı.

Zihnim dün geceye sıçrıyor ve vücuduma bir sıcaklık yayılıyor - utanç ve uyarılmanın bir karışımı. Dün beni cezalandırdı. Onu neredeyse mihrapta diktiğim için beni cezalandırdı.

Beni acımasızca aldı ve bu süreçte bana bunu itiraf ettirdi.

Bana *onu* sevdiğimi itiraf ettirdi, karanlık tarafları da dahil olmak üzere her şeyini.

O karanlığa ihtiyacım var... bana yönelmesine ihtiyacım var ki bir canavara aşık olduğumu bilmenin verdiği utanç ve suçluluk duygusunun üstesinden gelebileyim.

Gözlerimi açıp yavan beyaz tavana bakıyorum. Hâlâ benim küçük dairemdeyiz ama sanırım yakında taşınacağız. Sonra ne olacak? Çocuklar mı? Parkta yürüyüşler ve ailemle akşam yemekleri?

Gelmezsem düğünümüzdeki herkesi öldürmekle tehdit eden adamla gerçekten bir hayat kurmak üzere miyim?

Kahvaltı hazırlıyor olmalı çünkü mutfaktan nefis kokular geliyor. Hem tatlı hem de tuzlu bir şey ve oturduğum yerden kalkarken karnım gurulduyor, diz kapaklarımdaki ağrıdan irkiliyorum.

Eğer çok fazla egzotik pozisyonlarda sevişeceksek, yogaya başlamam gerekebilir.

Bu saçma düşünce karşısında başımı sallayarak duşa girip dişlerimi fırçalıyorum ve bornozumu giyip dışarı çıktığımda Peter'ın derin, yumuşak aksanlı sesinin beni çağırdığını duyuyorum.

Daha doğrusu, ona "ptichka" diyor.

"Buradayım," diyorum ve mutfağa giriyorum; kendimi inanılmaz güçlü kolların arasında buluyorum ve nefesimi kesecek kadar derin bir şekilde öpülüyorum.

"Evet, öylesin," diye mırıldanıyor kocam sonunda beni tekrar ayağa kaldırdığında. "Buradasın ve hiçbir yere gitmiyorsun." İri elleri sahiplenici bir şekilde belimde duruyor, gri gözleri kirli sakallarıyla kararmış yüzünde gümüş gibi parlıyor. Üzerinde bir tişört ve kot pantolon olmasına rağmen henüz tıraş olmamış olmalı, çünkü kirli sakalı nefis bir şekilde pürüzlü ve kaşındırıcı görünüyor, bu da bana onu tenime sürmesinin nasıl bir şey olacağını merak ettiriyor.

Düşüncesizce, elimi yontulmuş çenesine doğru kaldırıyorum. Tam da hayal ettiğim gibi kaşınıyor ve gözlerini kapatıp bölgesini işaretleyen büyük bir erkek kedi gibi yüzünü avucuma sürttüğünde sırıtıyorum.

"Bugün Pazar," diyorum ona, gözlerini açtığında elimi indiriyorum. "Yani evet, hiçbir yere gitmiyorum. Kahvaltıda ne var?"

Sırıtıyor ve geri adım atarak beni serbest bırakıyor. "Ricotta krep. Aç mısın?" "Kesinlikle yiyebilirim," diye itiraf ediyorum ve metalik gözlerinin parlayışını izliyorum
zevkle.

İkimiz için tabakları alıp masaya koyarken ben de oturuyorum. Daha geçen Salı günü benim için geri dönmüş olmasına rağmen, küçük mutfağımda çoktan evinde gibiydi, hareketleri sanki aylardır burada yaşıyormuş gibi yumuşak ve kendinden emin.

Onu izlerken yine tehlikeli bir yırtıcının küçük dairemi istila ettiği gibi tedirgin edici bir hisse kapılıyorum. Bu kısmen onun cüssesinden kaynaklanıyor - benden en az bir baş daha uzun, omuzları inanılmaz derecede geniş, elit asker vücudu sert kaslarla dolu. Ama aynı zamanda *onunla* ilgili bir şey, sol kolunu süsleyen dövmelerden ya da kaşını ikiye bölen silik yara izinden daha fazlası.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu içsel bir şey, gülümsediğinde bile orada olan bir tür acımasızlık.

"Nasıl hissediyorsun, ptichka?" diye soruyor, masada bana katılıyor ve neden endişelendiğini bilerek tabağıma bakıyorum.

"Peki." Dünü, Ajan Ryson'ın ziyaretinin beni kelimenin tam anlamıyla nasıl hasta ettiğini düşünmek istemiyorum. Düğün konusunda zaten endişeliydim, ama FBI ajanı Peter'ın suçlarını yüzüme vurana kadar midemdekileri kaybettim ve neredeyse Peter'ı ekiyordum.

"Dün geceden kötü bir etki kalmadı mı?" diye açıklıyor ve başımı kaldırıp bakıyorum, seks hayatımızdan bahsettiğini anladığımda yüzüm ısınıyor.

"Hayır." Sesim boğuk çıkıyor. "Ben iyiyim."

"Güzel," diye mırıldanıyor, bakışları sıcak ve karanlık; ben de ricotta'lı krebe uzanarak kızaran yüzümü gizliyorum.

"Al, aşkım." Bana ustalıkla iki krep tabaklıyor ve bir şişe akçaağaç şurubunu önüme itiyor. "Başka bir şey ister misin? Belki biraz meyve?"

"Elbette," diyorum ve buzdolabına gidip çilekleri çıkarıp yıkamasını izliyorum.

Benim evcil suikastçım. Birlikte hayatımız hep böyle mi olacak?

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" Masaya döndüğünde soruyorum ve omuz silkiyor, yontulmuş dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor.

"Bu sana bağlı, ptichka. Ben dışarı çıkıp bu güzel günün tadını çıkarabileceğimizi düşünüyordum."

"Yani... parkta bir yürüyüş mü?

Gerçekten mi?" Kaşlarını çatıyor.

"Neden olmasın?"

"Sebebi yok. Ben ." Histerik bir şekilde kıkırdamaya başlamamak için kreplerime odaklanıyorum.

O anlamaz.

~

ÇABUCAK YIYORUZ, AÇIM VE RICOTTA KREPLERI (*SIRNIKI*, O
diyor) ölmek üzereydik ve sonra parka doğru yola çıktık. Arabayı Peter kullanıyor ve yolu yarıladığımızda siyah bir cipin bizi takip ettiğini fark ediyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yine mi Danny?" Arkama bakarak soruyorum.

Peter'ın dönüşünden bu yana Federaller bizi rahat bıraktı ve Peter kuyruk konusunda, tuttuğu koruma/şoförden başkası olamayacak kadar sakin.

Peter beni şaşırtarak başını sallıyor. "Danny bugün izinli. O ekipten birkaç kişi daha var."

Ah. SUV'u incelemek için koltuğumda döndüm. Camlar renkli olduğu için içeriyi göremiyorum. Kaşlarımı çatarak Peter'a bakıyorum. "Sence hâlâ o kadar güvenliğe ihtiyacımız var mı?"

Omuz silkiyor. "Umarım olmaz. Ama üzülmektense güvende olmak daha iyidir."

"Peki ya bu araba?" Peter'ın geçen hafta aldığı lüks Mercedes sedana bakıyorum. "Bir şekilde ekstra güvenli mi?" Parmak eklemlerimi cama vuruyorum. "Bu gerçekten kalın görünüyor."

Yüz ifadesi değişmiyor. "Evet. Cam kurşun geçirmez." "Oh. Vay canına."

Bana bakıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Merak etme, ptichka. Vurulacağımızı düşünmek için bir nedenim yok. Bu sadece bir önlem, hepsi bu."

"Doğru." Sadece bir önlem, tıpkı düğünümüzde ceketinin içinde taşıdığı silahlar gibi. Ya da Peter gelemediğinde beni almak için orada olan koruma/şoför gibi. Çünkü normal banliyö çiftlerinin her zaman korumaları ve kurşun geçirmez arabaları vardır.

"Bana bulduğun evlerden bahset," diyorum, tüm o güvenlik önlemleri düşüncesinin yarattığı tedirginliği bir kenara iterek. Eski mesleği ve edindiği düşmanlar düşünüldüğünde Peter'ın paranoyası gayet mantıklı ve gerekli gördüğü önlemlere itiraz edecek değilim.

Dediği gibi, tedbirli olmak üzülmekten iyidir.

"Birazdan size listeleri göstereceğim," diyor ve ben çoktan hedefimize vardığımızı fark ediyorum.

Arabayı ustalıkla park ediyor ve benim için kapıyı açmak üzere yürüyor. Elimi onun elinin içine koyuyorum, bana yardım etmesine izin veriyorum ve bu fırsatı beni öpmek için kendine çekmek için kullandığında hiç şaşırmıyorum.

Dudakları benimkilere dokunurken yumuşak ve nazik, nefesi akçaağaç şurubu aromalı. Bu öpücükte aciliyet yok, karanlık yok, sadece şefkat ve arzu var. Yine de başını kaldırdığında, nabzım sanki bana tecavüz etmiş gibi hızlı atıyor, avucunun yanağımı kavradığı yerde tenim sıcacık ve karıncalanıyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, bana bakıyor, ben de ona bakıyorum, tedirginliğimin yerini hafif, neşeli bir his alıyor.

"Ben de seni seviyorum." Bu sözler bugün daha da kolay geliyor çünkü gerçekler. Peter'ı seviyorum.

Beni hâlâ korkutuyor olsa da onu seviyorum.

Sırıtıyor ve beni bir banka götürüyor. "İşte." Beni oturmam için aşağı çekiyor ve telefonunu çıkarıp ekranı birkaç kez kaydırdıktan sonra bana uzatıyor. "Bunlar bulduğum ilanlar," diyor ve bana sıcak, gümüş bir bakışla bakıyor. "Hangi evleri beğendiğinizi bana bildirin, gidip görelim."

İçimdeki coşku arttıkça resimlere göz gezdiriyorum. Gerçek

mutluluk böyle mi hissettiriyor?

Fotoğraflara bakmayı bitirdiğimde ona "Hadi yürüyelim ve konuşalım," diyorum ve o da memnuniyetle kabul ediyor, parkta dolaşırken elimi sıkıca kavrıyor ve farklı evlerin artılarını ve eksilerini tartışıyoruz.

"Dört yatak odasının çok küçük olduğunu düşünmüyor musun?" diye soruyor, sorgulayıcı bir gülümsemeyle bana bakıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Neden böyle düşüneyim ki?"

"Şey..." Durdu ve bana baktı. "Kaç çocuk sahibi olmak istediğinizi düşündünüz mü?"

Midem bulanıyor. İşte, Peter'ın beni hamile bırakmaya çalıştığını itiraf ettiği ve benim de kaçmaya çalışırken bir araba kazası yaptığım Kıbrıs'tan beri kaçındığımız konu. Bu konunun bir noktada gündeme gelmesini bekliyordum - Peter döndüğünden beri prezervatif kullanmıyoruz ve aileme yakında bir aile kurmamızı istediğini açıkça söyledi. Yine de kalbim göğsümde çarpıyor ve onunla bir çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışırken avuçlarım 'ın avuçlarında terliyor.

Beni saplantılı bir şekilde seven acımasız katille.

Derin bir nefes alarak cesaretimi topluyorum. Peter artık bir suçlu değil, bir kaçak değil ve ben onun karısıyım, tutsağı değil. Birlikte gerçek bir hayat yaşayabilmemiz için intikamından vazgeçti.

Parkta yürüyüşler, çocuklar ve hepsi.

"Üç tane hayal ediyordum," diyorum kararlı bir şekilde, bakışlarını tutarak. "Ama sanırım bir taneyle de mutlu olabilirim. Peki ya sen?"

Esmer yakışıklı yüzünde şefkatli bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle en az iki tane -ilkinde her şeyin yolunda gittiğini varsayarsak." Büyük avucunu karnımın üzerine koyuyor. "Sence bir şans var mı...?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülüyorum, uzaklaşıyorum. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Bunu söylemek için çok erken. Döneli bir haftadan az oldu. Hamile olduğumu bilseydim, bu sorun olurdu."

"Çok," diye kabul ediyor, elimi yakalıyor ve sahiplenerek sıkıyor. Yürümeye devam ediyoruz ve bana yan gözle bakıyor. "Sanırım bu senin için sorun değil?"

"Şimdi bir bebekle mi demek istiyorsun?"

Başını sallıyor ve ben de derin bir nefes alarak ileride kaykay yapan bir grup gence bakıyorum. "Sanırım. Hâlâ biraz beklemek istiyorum ama bunun senin için çok önemli olduğunu biliyorum."

Cevap vermiyor ve ona baktığımda yüz ifadesinin karardığını, çenesinin gerginleştiğini ve dümdüz karşıya baktığını görüyorum. İstemeden de olsa ona geçmişindeki trajediyi hatırlattığımı fark ettiğimde neşeli duygu buharlaşıyor.

"Özür dilerim." Yumruğunu göğsüme bastırmak için kenetlenmiş ellerimizi kaldırıyorum. "Sana aileni hatırlatmak istememiştim."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve içindeki acının bir kısmı geri çekiliyor. "Sorun yok, ptichka." Birleştirdiğimiz ellerimizi yukarı parmak eklemlerime şefkatli bir öpücük kondururken sesi boğuk çıkıyor. "Benim etrafımda yumurta kabuklarının üzerinde yürümek zorunda değilsin. Pasha ve Tamila her zaman anılarımda yaşayacaklar ama *sen* artık benim ailemsin."

Kalbim ağrıyan bir topun içine sıkışıyor. O haklı. Ben onun ailesiyim, o da benim. Düğün çok hızlı gerçekleştiği için bunu gerçekten düşünmeye, bu gerçeği zihnimde ifade etmeye fırsatım olmadı.

Biz evliyiz.

Gerçekten

evliyiz.

George'u artık kocam olarak düşünemiyorum çünkü bu unvan artık Peter'a ait - tıpkı Tamila'yı karısı olarak düşünemediği gibi.

"Ve haklısın," diye devam ediyor, ben bunu fark ettiğimde. "Aile benim için önemli. Bir çocuğumuz olsun istiyorum ve bunu bir an önce istiyorum. Ancak..." Tereddüt ediyor, sonra sessizce, "Beklemek istiyorsan, bu konuda seni zorlamayacağım" diyor.

Durdum ve ona bakakaldım. "Gerçekten mi? Neden olmasın?"

Yüzünde hızlı bir gülümseme beliriyor. "Yapmamı ister misin?"

"Hayır! Ben sadece..." Başımı iki yana sallayıp elimi avuçlarından çekiyorum. "Anlamıyorum. Bunun da işin bir parçası olduğunu sanıyordum, bilirsin, evlilik falan. Düğünü sen zorladın, yani..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bakışlarındaki tüm mizah izleri kaybolur. "Neredeyse ölüyordun aşkım. Kıbrıs'ta sana zorla bir çocuk yapacağımı düşündüğünde kaçmaya çalıştın ve neredeyse ölüyordun."

Dudağımı ısırdım. "O farklıydı. *Biz* farklıydık."

"Evet ama genel olarak doğum tehlikeli olabilir. Günümüzdeki tüm tıbbi gelişmelere rağmen, bir kadın hayatını değilse bile sağlığını riske atıyor. Ve eğer ısrar ettiğim için sana bir şey olursa..." Duruyor, başka tarafa bakarken çenesi sıkılıyor.

Ona bakıyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor. Doğum sırasında başıma ciddi bir şey gelme ihtimali çok düşük ve bir doktor olarak ilk içgüdüm bunu ona söylemek, onu rahatlatmak. Ama son anda aklıma daha iyisi geliyor.

"Yani bekleyecek misin?" Bunun yerine dikkatlice soruyorum.

Peter yüzünü bana dönüyor, bakışları kasvetli. "Beklemek ister misin, aşkım?"

Şimdi uzaklara bakma sırası bende. Bakıyor muyum? Bu ana kadar, Peter'ın dönüşünün ve aceleye getirilen düğünün geleceğimizde bir çocuğun yakın olduğu anlamına geldiğini varsaymıştım. düşünceye kendimi teslim etmiş, hatta bir düzeyde benimsemiştim.

Hiç değilse, annemle babam istedikleri torunlara sahip olabilirler; geçen akşamki yemeğimize kadar bunu hiç düşünmemiştim.

"Sara?" Peter soruyor ve bakışlarını karşılamak için

başımı kaldırıyorum. İşte burada.

Ertelemek için bir şansım var.

Doğru olanı, akıllıca olanı yapmak için.

Başarabileceğimizden, Peter'ın bu tür bir hayatı yaşayabileceğinden emin olduğumda bir çocuk sahibi olmak.

Tek yapmam gereken evet demek, bana verdiği seçeneği kullanmak, ama ağzım o kelimeyi oluşturmayı reddediyor. Bunun yerine, bakışlarını tutup oradaki gerilimi gördüğümde, kendi kendime "Hayır" dediğimi duyuyorum.

"Hayır mı?"

"Hayır, beklemek istemiyorum," diye açıklıyorum, parlak, neşeli bir gülümsemenin dudaklarını büktüğünü izlerken zihnimde çığlık atan mantıklı sesi susturuyorum.

Belki de bu yanlış bir karardır, ama şu anda öyle hissetmiyorum. Peter hayatın kısa olduğunu söylerken haklıydı. Kısa ve belirsiz, tuzaklarla dolu. Ben her zaman temkinli yaşadım, geleceği planladım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama son birkaç yılda öğrendiğim bir şey varsa o da hiçbir şeyin garantisinin olmadığıdır.

Sadece bugün var, sadece
şimdi. Sadece biz, birlikte ve
aşk içinde.

PARKTA BIR SAAT DAHA GEÇIRDIKTEN SONRA MARKET ALIŞVERIŞINE ÇIKTIK. Birlikte bir haftalık yiyecek stokluyoruz. Peter on kişiyi doyuracak kadar yiyecek alıyor ve ona bu konuda soru sorduğumda, bu Cuma ailemi akşam yemeğine davet etmeyi ve her gün işe götürmem için bana öğle yemeği hazırlamayı planladığını söylüyor.

Eve döndüğümüzde, o mutfakta kayboluyor ve ben de bilgisayarımın başına geçip e-postayla gönderilen tebrikler ve hediye kartlarıyla ilgileniyorum; kimsenin gerçek bir hediye almak için alışveriş yapmaya vakti olmadığı düşünüldüğünde, düğünümüzdeki konukların çoğu için popüler bir seçim. Tüm hediye kartlarının çıktısını alıyorum, kategorilere ayırıyorum, kodları gerektiği gibi belirli perakendecilere uyguluyorum ve teşekkür e-postalarını geri gönderiyorum. Tüm süreç kırk dakikadan az sürüyor; bu da sade ve hızlı düğünümüzün bir başka avantajı.

George ile bu görev için iki hafta sonunu üst üste geçirdik.

Gelen kutumda başka bir e-posta gördüğümde bilgisayarı kapatmak üzereydim - bu bilinmeyen bir göndericiden geliyordu ama konusu da "Tebrikler" idi.

Başka bir hediye kartı bekleyerek açtım ama içinde sadece kısa bir mesaj vardı.

Bu güzel düğün için sizi tebrik ederiz. Bize ulaşmanız gerekirse, bu e-posta adresini kullanabilirsiniz.

En iyi
dileklerimle, Yan

Gözlerimi kırpıştırarak e-postaya bakıyorum. Peter'ın eski takım arkadaşının e-postamı nasıl aldığı ya da neden bana yazmaya karar verdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama her ihtimale karşı e-posta adresini rehberime ekliyorum.

Hediyelerle işim bittiğinde, Peter'ın öğle yemeğini hazırladığı mutfaktaki lezzetli kokuları takip ediyorum.

Belki söylemek için çok erken ama iyimser
hissediyorum. Bu evlilik işi yürüyecek.

İkimiz bunun olmasını sağlayacağız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Peter

ÖĞLE YEMEĞIMIZI YERKEN, TÜM DIKKATIM SARA'DA OLDUĞU IÇIN YEMEĞIMIN TADINI BILE ALAMIYORUM.

Bana düğün hediyelerini ve Yan'ın garip e-postasını anlatırken. Çatalıyla hareketli hareketler yaparken ela gözleri neredeyse yeşil görünüyor, cildi mutfak penceresinden süzülen parlak güneş ışığında soluk bir krem gibi. Üzerinde rahat mavi bir güneş elbisesi, kestane rengi saçları ince omuzlarının etrafında gevşek dalgalar halinde, o benim tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hali ve onca ay onsuz olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayınca göğsüm sıkışıyor.

Onu bir daha asla bırakmayacağım. O benim, ölüm bizi ayırana kadar.

"Sence neden bana iletişim bilgilerini vermeye karar verdi? sadece iletişimde kalmak mı istiyor?" diye soruyor, Rus usulü salatasına bir parça salatalık doğruyor ben de kendimi onu masaya yaymak ve hazırladığım yemek yerine onunla ziyafet çekmek yerine konuşmaya odaklanmaya zorluyorum.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap veriyorum ve bu doğru. Ben ayrıldıktan sonra suikast işimizi Yan Ivanov devraldı, yüzden beni geri isteyeceğini düşünemiyorum. Ondan önceki aylar boyunca aramızda bir gerginlik vardı ve ben gönüllü olarak ekip liderliğinden ayrılmasaydım, yerimi almak için elinden geleni yapacağından şüpheleniyorum.

Yine de sivil hayatın bana göre olmadığını düşünüyor; düğünümüzde de bunu belirtmişti. Belki de geri dönmemi bekliyor ve her ihtimale karşı durumu gözlüyor.

Yan ile kimse bilemez.

"Umarım bizi ziyarete gelirler," diyor Sara. "Yani çocuklar. Düğünde onlarla konuşma fırsatı bulamadım ve bunun için kendimi kötü hissediyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gerçekten mi? *Bu* mi kendini kötü hissediyorsun?"

Bakışlarını salata kâsesine çeviriyor. "Ve belli ki neredeyse seni ayağa kaldırıyordum."

Çatal sapının metal kenarları avucumu kesiyor ve aleti çok sert sıktığımı fark ediyorum. Artık ptichka'ma kızgın değilim, ancak acımın bir kısmı hala devam ediyor. Beni sevdiğini itiraf etmenin, yaptığım onca şeyden sonra beni tamamen kucaklamanın onun için ne kadar zor olduğunu anlıyorum. Ona başka seçenek bırakmamı istiyordu ve ben de buna mecbur kaldım, düğünümüze gelmesi için arkadaşlarını tehdit ettim.

Hayır, kızgınlığımın kaynağı Sara değil, onu düğünümüzden kaçması için manipüle etmeye çalışan adam.

Ajan Ryson.

Bu şekilde ortaya çıkmaya cüret etmesi beni öfkeyle dolduruyor. Henderson'ı rahat bıraktım, onlar da beni ve Sara'yı rahat bıraktılar, anlaşmamız böyleydi. Artık FBI gözetimi yok, taciz yok, sadece huzurlu bir hayat sürebilmemiz için temiz bir sayfa.

Sara'yı da tehdit etti. Onu kocasını öldürmek için benimle komplo kurmakla suçladı. Ona tam olarak ne söylediğini bilmiyorum ama bu kadar sert tepki verdiğine göre kötü bir şey olmalı.

Başka şartlar altında olsa çoktan solucanlarla birlikte çürüyor olurdu ama artık yasalara uyan bir vatandaş olmam gerekiyor. Uğruna savaştığım hayattan, Sara'nın ihtiyacı olan sivil hayattan vazgeçmeden FBI ajanlarını öldüremem. Ne kadar cazip olsa da Ryson yaşıyor, en azından şimdilik. Daha sonra, yeterince zaman geçtiğinde, Sara'nın hastasının üvey babası gibi talihsiz bir kaza ya da aşırı agresif bir soyguncuyla karşılaşabilir... ama bu başka bir gün için bir düşünce.

Bugün Sara tamamen bana ait ve tadını niyetliyim.

"Merak etme aşkım," diyorum yeni bakışlarımı kaçırarak sessizce yemeye devam ettiğinde. "Bitti artık. Geçmişte kaldı - yaptığımız diğer hatalar gibi. Sadece bugüne ve geleceğe odaklanalım... hayatlarımızı hep geriye bakmadan yaşayalım."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yukarı bakıyor, gözleri kararsız. "Gerçekten yapabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Evet," diyorum ona kararlılıkla ve uzanıp elini dudaklarıma şefkatli bir öpücük konduruyorum.

ÖĞLE YEMEĞIMIZI YEDIKTEN SONRA, ONA GÖSTERDIĞIM LISTELERI GÖRMEYE GITTIK VE SARA

seksenlerde inşa edilmiş ama geçen yıl tamamen yenilenmiş beş yatak odalı Viktoryen bir eve aşık oluyor. Geniş bir arka bahçesi olduğunu, köpek ve çocuklar için olduğunu ve oturma odasında muhteşem bir şöminesi olduğunu neşeyle anlatıyor. Komşulara bu kadar yakın olması ve bahçenin tamamen açık olması beni deli etmiyor ama birkaç ağaç dikip çit çekersek yeterli mahremiyete sahip olacağımızı düşünüyorum.

Her halükarda Sara'nın şu anki kirasında yaşamaktan iyidir.

Ayrılmadan önce, piyasanın üzerinde bir nakit teklifi verdim ve emlakçı birkaç dakika sonra teklifin kabul edildiğini bildirmek için bizi aradı.

Telefonu kapattığımda Sara'ya "Bu kadar," dedim. "Kapanış gelecek hafta." Gözleri irileşti. "Gerçekten mi? Öylece mi?"

"Neden olmasın?"

Gülüyor. "Ah, bilmiyorum. Sanırım çoğu insan ayakkabı satın aldığı kadar kolay ev satın almıyor."

Gülümsüyorum ve elini tutmak için uzanıyorum. "Çoğu insan biz değil." "Hayır," diye katılıyor alaycı bir ifadeyle, bana bakarak. "Değiller."

Eve dönüyoruz ve bize akşam yemeği hazırlıyorum - tatlı patates püresi ve buharda pişmiş brokoli ile ızgara deniz tarağı. Yemek yerken Sara taşınma lojistiğinden bahsediyor ve ben de ona düğün hazırlıklarında yaptığım gibi her şeyle ilgileneceğimi söylüyorum.

Ona bir bardak Pinot Grigio doldururken, "Tek yapman gereken yeni eve gelmek," diyorum. Sonra Toyota'sının satışından dolayı yaşadığı açıklanamaz üzüntüyü hatırlayarak ekliyorum: "Tabii birlikte karar vermek istediğin bir şey yoksa? Belki yeni mobilya ya da dekorasyon seçmek istersin?"

Acı acı gülümsüyor. "Hayır, sanırım ben iyiyim. Evle ilgili konularda aşırı seçici değilimdir. Eğer devam etmek istiyorsan, benim için sorun yok."

"Yeni evimize o zaman." Şarap kadehimi kaldırıp hafifçe onunkiyle tokuşturuyorum. "Ve yeni bir hayata."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Yeni hayatımıza," diye yankılanıyor usulca ve kadehinden yudumlarken, ilişkimizin başlarında şarabıma ilaç katmaya çalıştığı zamanı hatırlamadan edemiyorum. O zamanlar çok meydan okurdu, benden nefret ettiğinden o kadar emindi ki.

Hâlâ öyle mi? Küçük bir şekilde mi?

Ruh halim karardığında şarabımı yere bırakıp ayağa kalkıyorum. Masanın etrafında yürüyerek Sara'yı ayağa kaldırdım.

"Nesin sen-" diye başlıyor ama ben çoktan onu öpmeye, dudaklarındaki şarabın tadına bakmaya başlamıştım.

Bütün gün dikkatimi dağıtan yumuşak, pelüş dudakları.

İyi bir koca gibi davranmak için elimden geleni yapıyorum, onu yatağıma zincirlemek ve içgüdülerimin gerektirdiği gibi tüm gün boyunca onu becermek yerine onunla tüm normal şeyleri yapıyorum. Sakin ve sabırlı davrandım, dün geceyi atlatmasına izin verdim ama artık medeni davranamıyorum.

Ona
ihtiyacım
var. Tam
burada. Şu
anda.

Kollarını boynuma doluyor, ince vücudu bana doğru eğiliyor, ben onu koluma doğru eğerken, onun tadına ve kokusuna, narin dilinin benimkine sürtünme hissine doyamıyorum. Çok lezzetli ve sikim sertleşiyor, kalbim göğüs kafesimde öfkeyle atarken, yarattığım dağınıklığa aldırmadan kolumu bir hamlede masadaki tabakları temizliyorum.

Zaten yeni yemek takımı almamız gerekiyor.

Onu masaya uzatıp sundress'inin eteğini yukarı kaldırdığımda nefesi kesiliyor, solgun kalçaları ve dantelle süslenmiş güzel mavi tangası ortaya çıkıyor. Kendimi kontrol edemeyerek ipek parçasını yırtıyorum ve başımı kalçalarının arasına gömüyorum, dilim açlıkla kıvrımlarının arasına dalıyor, dudaklarım klitorisinin etrafında sert, açgözlü bir emişle kapanırken bacaklarını omuzlarımın üzerine sarkıtıyorum.

"Peter... Tanrım, Peter..." Kalçaları masadan kalkıyor, elleri saçlarımı sıkıca kavrıyor ve onun tadıyla, sıcak, kadınsı kokusuyla ve ipeksi etinin dilimin altındaki hissiyle sikim kotumun içinde patlayacakmış gibi hissediyorum. Keskin, küçük tırnaklarının kafatasımı çizmesinden ve tonlu kalçalarının kulaklarımı sıkmasına, boğazından çıkan nefes kesici seslere ve kaygan amının dilimin altında titreyip kasılmasına kadar her şeyi seviyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Burası cennet, lanet olası bir cennet ve dokuz acı dolu ay *boyunca onsuz*, onsuz yaşadığıma inanamıyorum.

Klitorisinde ziyafet çekmeye devam ederken, bir parmağımı içeri kaydırıyorum ve kalçaları kalkıp titreyerek daha fazlası için sözsüzce yalvarırken, iç duvarlarının girişin etrafında kenetlendiğini hissediyorum.

"Neredeyse oldu... sadece biraz daha," diye kıvrımlarına doğru homurdanıyorum, onu içeriden okşuyorum ve G noktasını ifade eden süngerimsi doku parçasını bulduğumda, tüm vücudu kavisleniyor ve bir çığlıkla boşalıyor, amı parmağımın etrafında titreşirken elleri saçlarımda spazmodik olarak kenetleniyor.

Artık sikim kotumun içinde patlamakla tehdit ediyordu, bu yüzden parmağımı çekip onu yüzüstü çeviriyorum. Sonra onu masanın üzerine eğilene kadar kendime doğru çektim, elbisesi beline kadar kıvrıldı, kıçının sert beyaz kürelerini ve ıslaklığı ve tükürüğümle parlayan bir kedi ortaya çıkardı. Bir saniye bile daha bekleyemeyerek kot pantolonumun fermuarını açıyorum ve külotumla birlikte aşağı iterek ağrıyan sikimi serbest bırakıyorum.

"Hazır mısın?" Kısık sesle, kendimi girişine doğru yönlendirirken ona doğru eğilerek söylüyorum ve bir cevap beklemeden içeri ittiğimde nefesi duyulabilir bir şekilde aksıyor.

İçeride kadife gibi yumuşak ve kaygan, yumuşak eti beni sıkıca kavrıyor, beni o kadar mükemmel bir şekilde kılıflıyor ki taşaklarım vücuduma doğru çekiliyor ve parmaklarım kalçalarını kazarken boğazımdan alçak bir inilti kaçıyor.

Bu tam bir çılgınlık, tam bir delilik. Dün geceki konuşmamızdan sonra, uykuya dalmadan önce iki kez daha seks yaptık ve böyle hissetmemeliydim, ona karşı o kadar çaresizce açım ki kontrolümü kaybetmenin eşiğindeyim. Ama o kadar açım. Sara'yla ilgili her şeye açım. Ona sahip olma ihtiyacı kemiriyor, karanlık şehvet omurgamda yukarı ve aşağı doğru yaylanıyor. Damarlarımda yandığını, beni içten dışa doğru yaktığını hissediyorum.

O benim bağımlılığım ve doyamıyorum.

Kalçalarını serbest bırakıyorum, uzanıp dirseklerini tutuyorum, ona daha sert çarpmadan önce sırtını eğmesini sağlamak için onları çekiyorum, onu ciddi bir şekilde becermeye başladığımda iç kaslarının etrafımda sıkıldığını hissediyorum.

Her cezalandırıcı darbede çığlık atıyor, dirseklerinden kavrayışımla vücudunun üst kısmı masadan kalkıyor ve orgazmın içimde kaynadığını, zevkin bir gelgit dalgası gibi yükseldiğini hissediyorum. İnleyerek başımı geriye atıyorum, ona daha hızlı vuruyorum ve çığlıkları yoğunlaşıyor, tüm vücudu sertleşirken amı etrafımda sıkılaşıyor. Spazmlarının başladığını hissediyorum ve sonra

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Oradayım, ıslak eti titreşirken, beni sağarken, hiçbir şey kalmayana kadar beni sıkarken aletim serbest kalmak için sarsılıyor.

Ta ki ben onun üzerine yığılana, ağır ağır nefes alırken onu masaya bastırana, seksin, terin ve onun baş döndürücü kokusunu içime çekene kadar.

Sara'm. Karım.

Benim saplantım.

Birlikte sonsuza kadar kalabiliriz ama bu yine de yeterli olmaz.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

4

Henderson

YATAĞIMDA UZANIP TAVANA BAKIYORUM. İKINCI GECEDIR, YAPAMIYORUM uyku, karanlık düşünceler zihnimde gezinirken boynum kilitlenmeye devam ediyor.

Hazırladığım plan aşırı, hatta canavarca ama başka bir seçenek göremiyorum. Sokolov'a doğrudan saldıramam, o ve gelini çok iyi korunuyor. Eğer dener ve ıskalarsam, bunun bedelini cehennemde öderim.

Ayrıca, elenmesini istediğim tek kişi Sokolov değil.

Müttefikleri de aynı derecede tehlikeli... benim için, ailem için ve tüm dünya için.

Bu gerçekten tek yol.

O ve diğerlerine bunun bedeli ödetilmelidir.

5

Sara

ALARMIMIN SESSIZ BIP SESIYLE UYANDIM. KAPATIYORUM, YUVARLANIYORUM

Sırt üstü uzandım ve gerindim, kendimi hem acılı hem de tatmin olmuş hissediyordum. Mutfağı temizledikten ve duş aldıktan sonra, Peter uykuya dalmadan önce beni bir kez daha ve sonra gece boyunca tekrar aldı.

Birinin bu adamın cinsel dürtülerini şişeleyip ilaç olarak satması gerekiyor. Bir servet kazanırlardı.

Bu düşünceyle sırıtarak yataktan fırlıyorum ve duşa koşuyorum. Peter mutfakta ne pişiriyorsa onun kokusunu şimdiden alabiliyorum ve midem güne başlamak için fazlasıyla hazır.

Hızlıca duş alıp iş için giyindikten sonra mutfağa girdiğimde beni "Günaydın, ptichka," diye selamlıyor. Masanın üzerinde avokadolu tost ve yumurta dolu iki tabak, tezgahın üzerinde de işe götürmem için olduğunu tahmin ettiğim bir öğle yemeği çantası duruyor.

"Merhaba." Onu gördüğümde kalp atışlarım hızlanıyor. Bugün gömleksiz, koyu renk kot pantolonu kalçalarına kadar iniyor ve kolundaki dövmeler sabah ışığında parlıyor. Vücudu bir sanat eseri gibi, mükemmel bir şekilde tanımlanmış kasları ve dar bir bele doğru incelen geniş omuzları var. Gövdesindeki yara izleri bile tıpkı adamın kendisi gibi vahşi ve tehlikeli bir güzelliğe sahip.

"Yemek için vaktin var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, önümde karın kasları esnedikçe dudaklarımı yalama isteğimle savaşıyorum.

Belki de çılgın bir libidosu olan tek kişi Peter değildir.

Bu durum bulaşıcı olabilir.

"On beş dakikam var," diyorum boğuk bir sesle, kendimi ona doğru gitmek yerine masaya doğru yürümeye zorlayarak. Eğer şimdi ona bir günaydın öpücüğü verirsem, kendimizi tekrar yatakta bulacağız.

"Güzel. Bu sabah seni işe götüreceğim," diyerek masada bana katıldı. Kendi tostunu alıp ısırıyor, ben de benimkini ısırıyorum, lezzetli kızarmış yumurta ve gevrek çavdar ekmeğiyle birleşen misket limonunun tadını çıkarıyorum.

"Senin için yoğun bir hafta mı?" diye soruyor tostumu neredeyse bitirdiğimde ve ben başımı sallayıp peçeteyle dudaklarımı sıvazlıyorum.

"Evet, aslında. Gerçekten meşgulüm. Wendy ve Bill -biliyorsunuz, patronlarım- tatile çıktılar, bu yüzden kendi hastalarıma ek olarak onların bazı hastalarına da bakıyorum. Yarın öğleden sonra da hastalarımdan birine doğum yaptıracağım, o yüzden muhtemelen eve geç geleceğim. Ayrıca, haftanın ikinci yarısında klinikte bazı vardiyalarım var."

"Anlıyorum." Peter'ın ifadesi nötr, ama ruh halinin hafifçe karardığını hissediyorum. Bu konuda mutlu değil ve onu suçlayamam.

Ayrıca işe gitmektense onunla vakit geçirmeyi tercih ederim.

"Bu akşam yemeğe evde olacak mısın?" diye soruyor ve ona bu konuda iyi haberler verebildiğim için mutlu bir şekilde gülümsüyorum.

"Olmalıyım. Eğer acil bir durum yoksa."

"Tamam." Ayağa kalktı. "Bir gömlek alayım, seni ofise bırakayım."

"Teşekkür ederim ve lezzetli kahvaltı için de teşekkürler," diye sesleniyorum ama o çoktan yatak odasına gitmiş oluyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

6

Peter

SARA'NIN OFISI DAIRESINE YÜRÜME MESAFESINDE, BU YÜZDEN ARABAYLA sadece birkaç dakika. Çok geçmeden kaldırıma yanaşıp Sara'ya öğle yemeğini uzatıyorum, bir yandan da onu arabadan indirmektense kolumu kemirmeyi tercih ediyormuşum gibi hissediyorum.

Onu gün boyu göremeyecek olmaktan, akşama kadar ona dokunamayacak ya da onunla konuşamayacak olmaktan nefret ediyorum. Geçen haftadan daha da zor çünkü bu Pazar gününü birlikte geçirdik ve artık cennetin nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Japonya'da yaşadığımız gibi, sadece acı bir düşmanlık olmadan - Sara'nın onu kariyerinden ve sevdiği herkesten çaldığım için bana kızması olmadan.

Yanağımı öpüp "Seni seviyorum" diye fısıldadığında yerimde oturup sakin kalmak için tüm gücümü harcadım. Yakında görüşürüz" diye fısıldadıktan sonra arabadan atladı.

İnce figürünün ofis binasında gözden kayboluşunu izliyorum ve ardından ekibe Sara'yı izleme talimatlarını vermeleri için mesaj gönderiyorum.

Onunla birlikte olamasam da en azından nerede olduğunu ve ne yaptığını bilirim.

En azından güvende olduğundan emin .

SABAH TRANSFER FONLAR IÇIN KAPANIŞ BU HARCIYORUM

Perşembe ve yaklaşan taşınmayı organize etmek. Önümüzdeki haftaya kadar yeni evimize yerleşmeyi planlıyorum, bu da yapılacak çok iş olduğu anlamına geliyor. Her ne kadar ev yeni tadilattan geçmiş ve büyük değişiklikler gerektirmeyecek olsa da, uygun güvenlik önlemlerini almam gerekiyor.

Banliyö olsun ya da olmasın, evimiz bir kale olacak ve hiç kimse -en azından Ajan Ryson- Sara'yı bir daha evde rahatsız edemeyecek.

Öğleden sonra ve akşam yemeği için sebze yıkarken telefonum tezgahın üzerinde titriyor. Yarı kuru bir parmakla ekrana bastırarak Sara'nın mesajına göz gezdiriyorum.

Çok üzgünüm. Az önce klinikten aradılar. Tamamen dolup taşmışlar ve bu gece gelmem için yalvarıyorlar. Sadece 10'a kadar falan. Tekrar, çok üzgünüm.

Yıkadığım kabak ortadan ikiye ayrılıyor ve aynı kaderi paylaşmamak için telefonu dirseğimle itiyorum.

Bilmem gerekirdi. "Acil bir durum çıkmazsa" demek, "acil bir durum mutlaka çıkar" demektir. Japonya'dan önce de böyleydi ve Sara'nın şu anki işi OB-GYN'in obstetrik tarafına daha az odaklanmış olsa da, zihniyeti değişmedi.

Klinikte gönüllü olarak çalışmak bile onun için hâlâ her şeyden önce geliyor.

Sakinleşip mantıklı düşünmeye başlamam tam yirmi dakikamı aldı. Sara'nın kariyeri, Novak ve Esguerra ile onca zahmete girmemin, Henderson'dan intikam almaktan vazgeçmeyi kabul etmemin nedenlerinden biri. Doktor olmak -hastalara yardım etmek- onun için çok önemli; ailesine ve arkadaşlarına yakın olmak kadar kariyerine de ihtiyacı var. Onu kaçırdığımda bunu biliyordum ama o zaman benim için önemli değildi.

Önemli olan tek şey onu korumaktı.

Şimdi ona sahibim ve o mutlu, o düşünce tarzına geri dönemem, onun mutsuzluğunun kaynağı olduğum, bana her baktığında gözlerinde azap gördüğüm zamanların nasıl olduğunu unutamam.

Artık durum farklı. Kalan çekinceleri ne olursa olsun, sonunda beni sevdiğini kabul etti - beni çocuğumu doğuracak kadar seviyor.

Pasha gibi bir kız ya da oğul.

Bir an için tekrar nefes almak acı veriyor, ama sonra acı geçiyor ve ardında acı tatlı bir sızı bırakıyor. Son aylarda Pasha'yı bu şekilde fazla düşünebiliyorum, öfke anılarımı zehirlemeden. Ve bunun onun sayesinde olduğunu biliyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tekrar kafese koymayı çok istediğim küçük bülbülüm.

Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve akşam yemeğini hazırlamanın sakinleştirici görevine odaklanıyorum.

Sara bu gece eve gelemezse, ben ona gelmek zorunda .

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

7

Sara

PETERIN EKIBINDEN BIRININ BENI KLINIĞE GÖTÜRMESINI BEKLIYORDUM AMA Peter'ın kendisi beni kaldırımda bekliyor.

Sırıtıyorum, gözleri açlıkla yüzüme yerleşmeden önce vücudumda gezinirken yorgunluğumun bir kısmı azalıyor.

"Merhaba." Doğruca kucağına yürüyorum ve güçlü kolları etrafımı sarıp beni göğsüne sıkıca bastırırken derin derin nefes alıyorum. Sıcak, temiz ve belirgin bir şekilde erkek kokuyor - artık rahatlıkla ilişkilendirdiğim tanıdık bir Peter kokusu.

Birkaç uzun an boyunca bana sarılıyor, sonra geri çekilip bana bakıyor. "Günün nasıl geçti aşkım?" diye soruyor usulca, saçlarımı yüzümden çekerek.

Ona ışınlanıyorum. "Çok meşguldüm ama şimdi daha iyiyim." Beni kliniğe kendisi getirmeye geldiği için gülünç derecede sevinçliyim.

O da bana sırıtıyor. "Beni özledin, değil mi?"

Arabanın kapısını açıp binmeme yardım ederken, "Ettim," diye itiraf ediyorum. "Gerçekten yaptım."

Cevap olarak verdiği gülümseme koltuğa gömülmemi sağlıyor. "Ben de seni özledim, ptichka."

"Bunu yapmak zorunda olduğum için üzgünüm," diyorum kaldırımdan uzaklaşırken. Araba nefis baharatlı bir şey kokuyor ve "Evde güzel bir akşam yemeği yemeyi dört gözle bekliyordum" derken midem gurulduyor.

Peter bana baktı. "Sana yemek getirdim. Arka koltukta."

"Öyle mi?" Koltuğumda dönüyorum ve nefis kokunun kaynağını görüyorum - başka bir yemek çantası. "Vay canına, teşekkür ederim. Gerek yoktu ama gerçekten minnettarım." Gerinerek çantayı aldım ve kucağıma koydum.

Klinikteki otomattan kraker alacaktım ama bu çok daha iyi.

"Neden bunu yapmak zorundasın?" Peter kırmızı ışıkta dururken soruyor. Ses tonu rahat, ama ben kanmadım.

O da akşam yemeğimizi dört gözle bekliyordu.

"Gerçekten üzgünüm," dedim ve bunda ciddiydim. Klinikteki resepsiyon görevlisi Lydia öğle yemeğinde beni aradığında, ricalarını reddetmeye çok yaklaştım - ama sonunda, gelmediğim takdirde birkaç düzine kadının kanser taramalarını ve temel doğum öncesi bakımlarını kaçıracakları bilgisi galip geldi. "Bugün gönüllü sıkıntısı çekiyorlar ve onları zor durumda bırakamazdım."

Bana yan gözle bakıyor. "Yapamaz mıydın?"

Öğle yemeği çantasını açarken duraksıyorum. "Hayır," diyorum dengeli bir şekilde. "Yapamam."

, başından beri korktuğum şey. Uzun çalışma saatlerimin Peter'ı rahatsız etmeye başlamasının an meselesi olduğundan şüpheleniyordum ve görünen o ki endişelenmekte haklıymışım.

Geriliyorum, bir ültimatom duymaya hazırlanıyorum, ama Peter sadece gaza basıyor ve yumuşak bir şekilde hızlanıyor.

"Ye aşkım," diyor aynı rahat ses tonuyla. "Çok fazla vaktin yok."

Önerisine uyuyorum ve yemeğe dalıyorum - kuskus ve kızarmış tavuk ile sebze karışımı. Terbiye bana Peter'ın Japonya'da bizim için yaptığı lezzetli kuzu kebabını hatırlatıyor ve birkaç dakika içinde her şeyi mideye indiriyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum, özenle kaplarla birlikte paketlediği kâğıt havluyla ağzımı silerken. "Bu harikaydı."

"ederim." Kliniğin bulunduğu sokağa sapıyor ve binanın hemen önüne park ediyor. "Gel, seni içeri götüreyim."

"Oh, zorunda değilsin-" Durdum çünkü o çoktan arabanın etrafında dolaşmaya başlamıştı.

Benim için kapıyı açıyor, dışarı çıkmama yardım ediyor ve binaya kadar bana çobanlık ediyor, sanki bir elini tutmazsa uzaklaşacakmışım gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sırtımın küçük bir kısmı.

Kapıya vardığımızda durmasını bekliyordum, ama içeri girdiğinde Be
n. Kafam karıştı, durdum ve ona baktım. "Ne yapıyorsun?"

"İşte " Lydia bana doğru koşuyor, geniş yüzü rahatlamış. "Tanrıya şükür. Gitmeyeceğini sanıyordum- Oh, merhaba." Yüzü kızarıyor, Peter'a ancak tam anlamıyla aşık olmuş gibi yorumlayabileceğim bir ifadeyle bakıyor.

"Peter az önce-" diye başlıyorum ama o gülümseyip öne çıkıyor.

"Peter Garin. Düğünümüzde tanıştık," diyor elini uzatarak.

Resepsiyonistin gözleri irileşiyor ve elini tutup kuvvetlice sıkıyor. "Lydia," diyor nefes nefese. "Tekrar tebrikler. Çok güzel bir olaydı."

"Teşekkür ederim." Ona sırıtıyor ve ben neredeyse onun içten içe bayıldığını hissedebiliyorum. "Biliyor musun, Sara az önce bana bugün gönüllü sıkıntısı çektiğini söyledi. Ben doktor değilim tabii ki ama belki bu gece burada yardımcı olabileceğim bir şeyler vardır? Belki tasnif edilmesi gereken dosyalarınız ya da tamir edilmesi gereken bir şey vardır? Şimdilik sadece bir arabamız var ve Sara'yı almak için gidip gelmemeyi tercih ederim."

"Ah, tabii ki." Lydia'nın heyecan seviyesi gözle görülür biçimde dörde katlanıyor. "Lütfen, çok fazla iş var. Becerikli olduğunu mu söylemiştin? Acaba siz de bilgisayarlar hakkında bir şeyler biliyor musunuz? Çünkü şu inatçı yazılım programı var..."

Gevezelik ederek onu uzaklaştırıyor ve suikastçı kocam arkasına bile bakmadan köşede kaybolurken inanamayarak bakıyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

8

Peter

LYDIA'YA YAZILIM SORUNUNDA YARDIM EDIYORUM, AKAN BIR MUSLUĞU TAMIR EDIYORUM VE

Bekleme alanında birkaç süsleme yaparken, çoğu gözle görülür şekilde hamile olan iki düzine kadın beni hayranlıkla izliyor.

Bu gece buradaki tek doktor olan Sara'nın bitmek bilmeyen bir hasta akışı var, bu yüzden onu rahatsız etmiyorum. Sadece birkaç oda ötede olduğunu ve ihtiyacım olduğunda bir dakika içinde ona ulaşabileceğimi bilmek yeterli.

Tüm temel görevler tamamlandıktan sonra, yerel bir hastanenin bağışladığı ultrason makinesini monte etmeye başlıyorum. Daha önce hiç tıbbi ekipmanla çalışmamıştım, ancak bir şeyleri bir araya getirme konusunda her zaman iyi olmuşumdur - silahlar, patlayıcılar, iletişim cihazları - bu yüzden neyin nereye gideceğini ve çalıştığından emin olmak için nasıl test edeceğimi anlamam uzun sürmedi.

"Aman Tanrım, tıpkı karın gibi sen de hayat kurtarıcısın," diye haykırıyor Lydia ona gösterdiğimde. "Aylardır bir teknisyenin gelmesini bekliyorduk ve bu çok yardımcı olacak! Sara şu anda son hastasıyla ilgileniyor. Bu dolabı da tamir edecek vaktiniz var mı acaba? Sarkıyor ve-"

"Sorun değil." Onu muayene odalarından birine kadar takip ediyorum ve söz konusu dolabın kimsenin kafasına düşmediğinden emin olmak için birkaç vida ekliyorum.

İşim bittiğinde resepsiyon görevlisi "Bu işte çok iyisiniz" dedi. "Hiç inşaatta çalıştın mı acaba? O matkap ve diğer şeylerle çok pratik görünüyorsunuz..."

"Gençken bazı inşaat projelerinde çalıştım," diyorum detay vermeden. Bu kadının "projelerin" Sibirya'daki bir *gulagın* gençlik versiyonunda zorla çalıştırma olduğunu bilmesine gerek yok.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana gülümsüyor. "Sara'nın işi bitmiş mi kontrol edeyim." "Lütfen." Ben de ona gülümsüyorum. "Karımı eve götürmek istiyorum."

Resepsiyon görevlisi aceleyle uzaklaşıyor ve ben de kollarımı gererek kaslarımdaki katılığı serbest bırakıyorum. Sadece birkaç gün oldu ama huzursuzlanmaya başladım, hareket etmek ve fiziksel bir şeyler yapmak için can atıyorum. Akşam yemeğini hazırladıktan sonra parkta uzun bir koşuya çıktım ve biraz stres atmak için bir boks salonuna uğradım ama daha fazlasına ihtiyacım var.

Bir tür meydan okumaya ihtiyacım var.

İlk defa hayatımın geri kalanında ne yapacağımı ciddi ciddi düşünmeye başladım. Esguerra-Novak çifte işi sayesinde kendime, Sara'ya ve bir düzine çocuğa/toruna yetecek kadar param var -özellikle de özel uçaklar, özel silahlar veya diğer pahalı aksesuarlar alma alışkanlığı edinmezsek. Bizi geçindirmek için çalışmak zorunda değilim ve Sara'yı alıp kendime bağlamak dışında herhangi bir plan yapmadım - bunun nedeni kısmen işler arasındaki boş zamanın her zaman hoşuma gitmiş olması.

Şimdi anlıyorum ki bunun nedeni, bu aranın geçici olduğunu ve geleceğimde zorlu, adrenalin dolu başka bir görev olduğunu bilmemdi. Şimdi hiçbir şey yok - sadece sonsuzluğa uzanan bir dizi sakin, huzurlu gün var.

Tek yapacağım şeyin Sara'yı düşünmek ve onun eve dönmesini beklemek olacağı günler.

"Peter?" Sara kafasını odaya uzatıyor ve gözlerini bana diktiğinde yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor. "Sen hazırsan ben de eve gitmeye hazırım."

"Gidelim," diyorum ve sorunu başka bir gün için rafa kaldırıyorum. Zamanımla ne yapacağımı daha sonra düşüneceğim.

Şimdilik ptichka'm var ve ihtiyacım olan tek şey o.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9

Sara

SONRAKI IKI GÜN IŞ YOĞUNLUĞU IÇINDE GEÇTI. SALI GÜNÜ, GEÇ SAATLERE KADAR Çarşamba günü de klinikte bir başka vardiyam var ve yine tüm hastalara bakan tek doktor benim.

Çok yorucu ama umurumda değil çünkü Peter her iki akşam da yanımda olmanın bir yolunu buluyor - Salı günü hastanenin Snacktime Café'sinde bazı e-postalarıma yetişiyor, böylece hastamın doğuma hazır olmasını beklerken onu görmek için dışarı çıkabiliyorum ve Çarşamba günü yine benimle birlikte klinikte gönüllü olarak çalışıyor.

"Bunu neden yapıyorsun?" Kliniğe giderken ona sordum. "Beni yanlış anlama, bunu yaptığın için çok mutluyum ve Lydia'nın da çok mutlu olduğu kesin. Ama gerçekten istediğin bu mu?"

Bana bakıyor, gözleri gümüş gibi parlıyor. "İstediğim şey, yirmi dört-yedi yatağımda olman. Ya da bundan daha azı, her zaman bana kelepçeli olman. Ama kariyerinin senin için ne kadar önemli olduğunu bildiğimden, bir sonraki en iyi şeye razı olacağım."

Ona bakıyorum, nasıl tepki vereceğimden emin değilim. Başka bir erkekle olsam bunun bir şaka olduğuna ikna olurdum ama Peter'la bu güvenli bir varsayım değil. Özellikle de nasıl hissettiğini anladığım için.

Ayrı kaldığımızda da onu şiddetle özlüyorum.

Bir dakika sonra kliniğe varıyoruz ve Lydia Peter'ı alıp mobilyaları taşırken ben de hasta akınına hazırlanmaya gidiyorum. Yediden ona kadar kadınlara küçük ve büyük sorunlar için bakıyorum ve sonra tanıdık bir isim çizelgemde beliriyor.

Monica Jackson.

Göğsüm acıyla sıkışıyor. On sekiz yaşındaki kız geçen hafta, on yedi yaşındayken kendisine tecavüz ettiği için yedi yıl hapis cezasını çekmek yerine teknik şartlarla hapisten çıkan üvey babası tarafından ikinci kez vahşice saldırıya uğradıktan sonra geldi. O zaman ona yardım etmiş, alkolik annesinin o piç kurusuna olan maddi bağımlılığını azaltmak için biraz para vermiştim ama geçen hafta yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Monica üvey babasının küçük kardeşinin velayeti için dava açıp kazanmasından ya da çocuğun koruyucu aileye verilmesinden çok korkuyordu.

Onun umutsuz durumu beni o kadar sarsmıştı ki bir saat boyunca ağlamıştım.

Derin bir nefes alarak en sakin yüz ifademi takınıyorum ve kız odaya girdiğinde ayağa kalkıyorum. "Monica. Nasılsın?"

"Merhaba, Dr. Cobakis." Küçük yüzü o kadar ışıl ışıl ki neredeyse onu tanıyamayacağım. Cildinde hala görünen yarı iyileşmiş morluklar bile ışıltısını azaltmıyor. "RİA'mı taktırmaya hazırım."

Onun coşkusuna göz kırpıyorum. "Harika. Sanırım daha iyi hissediyorsun?"

Başını sallayarak muayene masasının üzerinde zıplıyor. "Evet, çok daha iyi. Ve tahmin edin ne oldu?"

"Ne?"

Sırıtıyor. "Artık beni rahatsız edemez. Hem de hiç. Geçen hafta gece işe gidiyordu ve bir ara sokakta soyuldu. Boğazını kesmişler, buna inanabiliyor musun?"

"Onlar... ne?" Bacaklarım altımda katlanırken sandalyeme geri gömülüyorum.

Sırıtışı kayboluyor ve bana tövbekâr bir bakış atıyor. "Özür dilerim. Kulağa kötü geldi, değil mi?"

"Um, hayır. Yani..." Kafamı temizlemek için nafile bir çabayla sallıyorum. "Birinin *boğazını kestiğini* mi söylediniz?"

"Evet, gaspçılar ya da soyguncular. Polis kaç kişi olduklarını bilmiyor. Cüzdanı alınmış, yani kesinlikle parasının peşindeydiler."

"Anlıyorum." Sesim boğuk çıkıyor ama elimde değil. Peter'ın beni korumak için öldürdüğü iki methhead'in anısı zihnimde o kadar canlı bir şekilde ortaya çıkıyor ki, bakır kokusunu koklayabiliyorum ve kukla gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzükoyun yatan bedenlerinin altından yayılan karanlık kan gölleriyle birlikte buruşmuşlardı...

O kadar çok kan vardı ki boğazları kesilmiş olmalıydı.

"Dr. Cobakis? İyi misiniz?"

Kızın sesi endişeli geliyordu. Betim benzim atmış olmalı.

Çaba sarf ederek kendimi toparlıyorum ve güven verici bir şekilde gülümsüyorum. "Evet, özür dilerim.

Sadece bazı kötü çağrışımlar, hepsi bu."

"Oh, özür dilerim. Seni korkutmak istememiştim. Ve lütfen anlayın: Öldüğü için mutlu olduğumu söylemiyorum. Sadece-"

"Hayatından çıktığı için mutlusun. Anlıyorum." Tekrar ayağa kalkıyorum ve elimden geldiğince sakin bir şekilde Monica'ya plastik sargılı kâğıt önlüğü uzatıyorum. "Lütfen git ve üstünü değiştir. Ben hemen geliyorum."

Kızı kendi haline bırakarak dışarı çıkıyorum, bacaklarım kararsız ve ciğerlerim nefes almak için savaşıyor.

Geçen hafta, Monica'nın ikinci saldırısını öğrendikten sonra, sadece

Ağl

a. Peter'a da sırrımı açtım ve ona tam olarak ne olduğunu anlattım.

Eğer bu ürkütücü bir tesadüf değilse, Ajan Ryson haklıydı.

Ben de en az Peter kadar canavarım. Monica'nın üvey babasını

Bildiğim en ölümcül silahı ona doğrultarak.

Yeni kocam.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10

Sara

PETER ILE ARABAYA BINDIĞIMDE HALA NEFES ALAMIYORDUM.

Monica'nın ifşaatlarının ağırlığı göğsümde bir buzdağı gibi oturuyor. "Sorun ne, Pitchka?" diye soruyor arabayı sürmeye başladığımızda. "İyi misin?"

Histerik bir şekilde gülmek istiyorum. İyi miyim? Olmalı mıyım?

Öyle mi Orada a sağlıklı yaşam barometre için ne zaman sen istemeden bir hit mi yaptırdın?

"Sara?" Peter bana bakarak soruyor ve ses tonu hafif meraklı olsa da bakışlarında karanlık bir bilginin parıltısı var.

Monica'yı klinikte fark etmiş olmalı.

Bunun korkunç bir tesadüf olduğuna dair beslediğim umutlar buharlaşıyor ve geride derinleşen bir dehşet bırakıyor.

Peter bu cinayeti benim için işledi.

Kurbanının kanı *benim* ellerimde.

Sormamın bir anlamı yok ama elimde değil. Kelimeleri yüksek sesle duymak zorundayım. "Sen mi yaptın?"

ya da inkâr etmesini bekliyorum ama tereddüt etmeden cevap veriyor, bakışlarını önündeki yola dikmiş. "Evet."

Evet.

İşte bu kadar. Yanlış anlaşılma yok, kafa karışıklığı yok. Benim için bir adam öldürdü.

Boğazını kesti, tıpkı o methhead'lere yaptığı gibi.

"Kızı onun pençelerine bırakmamı mı tercih ederdin?" Bana tekrar bakarken sesi sakin ve kararlı. "Bunu sen endişelenme diye yaptım ve böylece hastan normal, mutlu bir hayat sürebilecekti."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve gözümü kaçırarak pencereden dışarı bakıyorum. Buna ne diyebilirim ki?

Nasıl ? Teşekkür

mü edeyim?

Kendimi onun profiline bakmaya zorluyorum. "Düşündüm ki..." Boğazım düğümleniyor ve yeniden başlamak zorunda kalıyorum. "Kanunlara uyacağını sanıyordum. Yetkililerle yaptığın anlaşmanın şartlarından biri de bu değil miydi?"

Peter başını sallar, gözlerini yoldan ayırmaz. "Öyle ve ben yasalara *saygılıyım*. Yaptığım şeyi yasalara *yardım* etmek olarak görüyorum - yani Monica gibi kızları üvey babası gibi adamlardan koruması gereken yasalara."

Tekrar başka tarafa bakıyorum, göğsümdeki soğuk ağırlık arttıkça gözlerim yanıyor.

Yaptığı şeyin yanlış olduğunu bile düşünmüyor. Neden görsün ki? Bu onun ne olduğu, ne yaptığı.

Benim için bebek doğurmak ne kadar normalse, onun için de öldürmek o kadar normal.

"Sara." Derin sesi bana ulaşıyor ve çoktan park ettiğimizi fark ediyorum. Yolculuğun geri kalanında kendimden geçmiş olmalıyım.

Kendimi toparlayarak ona doğru döndüm.

Elimi sıkmak için uzandı. "Ptichka..." Sesi yumuşak, kocaman eli buz gibi parmaklarımı kavrarken sıcacık. "Madem yardımımı istemiyordun, neden bana bundan bahsettin? Gerçekten o *ublyudok* için ağlamanı izlememi ve hiçbir şey yapmamamı mı bekliyordun?"

İrkildim. değil.

Monica'nın ifşaatlarının neden bu kadar yıkıcı olduğu meselenin özünü oluşturuyor.

Çünkü içten içe, onun uysalca beklemesini beklemiyordum. Bir düzeyde, ne yapacağını biliyordum - hastamın "iyi" olacağına söz vermeden önce bile.

Biliyordum ve bilmiyormuş gibi davrandım.

Çünkü içten içe bunun *istiyordum*.

Peter'a sorunu gösterdim ve o da bir çözüm sundu. İşte böyle.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sara..." Yanağımı okşamak için elini kaldırıyor, arabanın loşluğunda bakışları karanlık ama sıcak. "Yapma bunu, ptichka. Kendini hırpalama. O bunu hak etti; hak ettiğini biliyorsun. Gerçekten Monica'nın onun incittiği tek kız olduğuna inanıyor musun? Hukuk sisteminizin durumu düzeltmek, onu sonsuza kadar hapse atmak için bir şansı vardı ve gitmesine izin verdiler. Bana ondan bahsederek dünyaya bir iyilik yaptın."

Gözlerimi kapatıyorum, avucuna yaslanmak istiyorum, derin, yatıştırıcı sesinin içimdeki dehşeti ve suçluluk duygusunu kovalamasına izin vermek istiyorum.

Artık sadece bir katili sevmekle kalmıyorum, aynı zamanda kendim de bir katil oldum.

"Yapma bunu aşkım. O buna değmez." Nefesi yüzümü ısıtıyor ve sonra dudakları nazik, ikna edici bir öpücükle dudaklarıma değiyor.

Tepki olarak içimde bir ürperti dalgalanıyor, beni saran soğuğun altında bir ısı parlaması tutuşuyor ve birdenbire kibarlık yeterli gelmiyor.

Yatıştırılmak istemiyorum, unutulana kadar becerilmek istiyorum.

Gözlerimi açıp parmaklarımı saçlarına geçiriyorum, başını kavrıyorum ve öpücüğü derinleştirmek için yüzümü eğiyorum. Koltuklarımızı ayıran konsolun üzerine eğilerek ona doğru bastırırken dilim ağzının içine giriyor ve tırnaklarım kafatasına batıyor. Nefesi kesiliyor, elleri saçlarıma kayarak sıkıca kavrıyor ve kendi saldırganlığıyla karşılık verirken göğsünün derinliklerinde alçak bir homurtu yükseliyor, beni daha sert ve derin öperken dişleri alt dudağımı kesiyor ve beni koltuğuma doğru geri itiyor.

Evet, işte bu. Başım dönüyor, içimdeki sıcaklık bir yangına dönüşüyor. Tadı şiddet ve erkek açlığı gibi, ceza ve aşkın birbirine karışmış hali gibi. Onun şehvetli saldırısı altında düşünemiyorum ve düşünmek de istemiyorum.

Bunu

istiyorum.

Onu

istiyorum.

Bir şekilde arkamdaki koltuk yatıyor ve Peter üstüme çıkıyor, kıyafetlerimi yırtarken araba sallanıyor, bir eli bluzumun altına girerken diğeri pantolonumun fermuarına uzanıyor. Nasırlı avuçları çıplak karnımın üzerinde kayarken sıcak ve sert bir şekilde yanıyor ve gözlerim arabanın camlarının buğulandığını görecek kadar açılıyor. Bu neredeyse beni kendime getirmeye, nerede olduğumuzu hatırlamamı sağlamaya yetiyor, ama sonra eli aşağı iniyor, öpücüğü daha da agresifleşiyor ve ihtiyacın girdabı beni tekrar alıp götürüyor.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Pantolonumu ve iç çamaşırımı ne zaman ve nasıl indirdiğini ya da hangi noktada kotunun düğmesini kopardığımı bilmiyorum. Tek bildiğim aniden içime girdiği, o kadar sert ve kalın ki acıtıyor. Beni ciddi bir şekilde becermeye başladığında nefes nefese bağırıyorum, ama durmuyor, yavaşlamıyor - ve ben de durmasını istemiyorum. Hiçbir kısıtlama ya da incelik olmadan hayvanlar gibi saldırıyoruz ve ben boşaldığımda, ona yapışıp çığlık attığımda, o da tam yanımda, aramızdaki bağ olan çılgınlığın içinde.

Karanlığın içinde aşkımız.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

11

Peter

BAZI KOMŞULARIN ARABAMIZDA OLANLARI GÖRDÜĞÜNDEN NEREDEYSE EMINIM. ve ekibimin kesinlikle yaptığını biliyorum ama Sara'yı asansöre götürürken umurumda bile değildi. Onu hiç görmediğim kadar dağınık, bluzunun düğmeleri yamuk yumuk, saçları kızarmış yüzünün etrafında karmakarışık. Benzer göründüğüme eminim ve lobide bebek arabası iten tiki bir çiftin yanından geçerken sırıtmaktan kendimi alamıyorum. Bize skandal dolu bir bakış atıyorlar ve Sara yanakları inanılmaz derecede parlayarak arkasını dönüyor.

Çok şirin. Zavallı ptichka'm yarı aleni seksimizden utanıyor - gerçi bunu başlatan o.

"Merak etme. Bu hafta içinde taşınıyoruz," diye hatırlatıyorum asansöre girerken ve o da alnını aynaya dayıyor, gözlerini sımsıkı yumarak cama küçük bir yumruk indiriyor.

"Bunu yaptığımıza inanamıyorum. Ben sadece... Tanrım, bunu asla unutamayacağım." Sesi o kadar mahcup geliyor ki ona sarılmak istiyorum.

Ben de tam olarak bunu yapıyorum, ona sarılırken beni itme çabalarını görmezden geliyorum. Bir süre sonra rahatlıyor ve ben de asansör bizim kata ulaşana kadar onun karışık saçlarını okşuyorum.

Sonra eğildim ve onu kollarıma alıp daireye taşıdım.

Koridorda başka bir komşunun yanından geçerken itiraz etmiyor, sadece yüzünü boynuma saklıyor. Adam, ergenlikten yeni çıkmış bir çocuk,

gerçekten sırıtıyor ve yanımdan geçerken başparmağıyla beni onaylıyor.

Keşke çocuk tüm hikayeyi bilseydi.

Kapıya vardığımızda Sara'yı anahtarları alması için ayağa kaldırıyorum ve kapıyı açar açmaz koşarak daireye giriyor. Duşun açıldığını duyduğumda hala ayakkabılarımı çıkarıyordum ve Sara'nın yanına gittiğimde, hala sevimli bir şekilde kızarmış ve utanmış görünerek çoktan küvetten çıkmıştı.

Onu böyle gördüğüme sevindim.

Monica'nın üvey babasının öldüğünü öğrendikten sonra arabadaki halinden çok daha iyi olduğu kesin.

"Sence bizi gerçekten gören oldu mu?" diye soruyor endişeyle, havluyu kendi etrafına sararken, ben de soyunmaya başlarken bir sırıtmayı daha ısırıyorum.

"Ne düşünüyorsun, ptichka?"

"Şey, geç oldu ve park yeri biraz karanlık ve-oh, kapa çeneni!" Gömleğimi çamaşır sepetine bırakıp kendimi tutamayarak gülmeye başladığımda koluma bir tokat attı.

Eğer bu apartman kompleksindeki hiç kimse park halindeki arabanın kasırgada sallanan bir gemi gibi sallandığını görmediyse, kendi ayağımı yerim.

İnliyor, yüzünü ellerinin arasına saklıyor ama sonra başını kaldırıp bakıyor, birden rengi soluyor. "Tutuklanacağımızı düşünmüyorsun, değil mi? Kamu ahlaksızlığından ya da onun gibi bir şeyden?"

Gülmeyi bıraktım. "Hayır, aşkım." Yüzündeki korku ve suçluluk duygusunu görebiliyorum ve bunun otoparkta yaptığımız saçmalıklardan kaynaklanmadığını biliyorum.

Bundan önce olanları hatırladı ve endişe duyuyor.

"Sara..." Ellerini iki elimin arasına alıyorum. Küçük banyoyu dolduran sıcak duşun buharına rağmen avuçları yine soğuk. "Ptichka, ikimize de hiçbir şey olmayacak. Beni o adamın ölümüyle ilişkilendiren hiçbir şey yok, kimse de bunu gerçekten araştırmıyor. Biliyorum, bilgisayar korsanlarına kontrol ettirdim. Herkes eski bir mahkumun kötü bir mahallede soyulduğunu düşünüyor, hepsi bu. Hiçbir polis daha fazla araştırma yaparak zamanını boşa harcamaz-ama yapsalar bile, hiçbir şey bulamazlar. Yaptığım işte iyiyim... ya da yaptığım işte."

"Öyle olduğunu biliyorum. Ve bu..." İnce boğazı yutkunurken çalışıyor. "Bu korkunç."

"Neden?" Başparmaklarımı avuçlarına sürterek nazikçe soruyorum. "Size söyledim, hayatımın o kısmı geçmişte kaldı. Biz geleceğe bakıyoruz,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Hatırladın mı? Ve şimdi hastanız da aynısını yapabilir. Hayatını korkusuzca yaşamakta özgür. Onun için istediğin de bu değil miydi?"

"Tabii ki öyle." Ellerini çekip kollarını kendine sarıyor, o kadar çaresiz görünüyor ki bunu onun için yaptığıma neredeyse pişman oluyorum.

Belki de Monica'nın sorununu halletmek için başka bir yol bulsaydım ya da en azından cesetten kurtulsaydım daha iyi olurdu.

Yine de Sara'nın hastasının, saldırganın artık bir tehdit oluşturmadığını bilmesini istedim. Açıklanamayan bir kayboluş bunu başaramazdı. Zavallı kız her zaman omzunun üzerinden bakacak ve pisliğin geri dönmesinden korkacaktı.

Bu en iyisi, bundan eminim. Şimdi tek yapmam gereken Sara'yı ikna etmek. "Ptichka-"

"Peter-" diye başladı aynı anda, ben de durdum ve konuşmasına izin verdim.

Bir nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Peter, eğer... bunu gerçekten yapacaksak - eğer birlikte normal bir hayat kuracaksak - bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne oldu aşkım?" Tahmin edebildiğim halde soruyorum.

"Bunu bir daha yapmayacağına dair bana söz vermeni istiyorum." Ela gözleri yüzüme odaklanmış durumda. "Eğer biri beni üzerse, bir sokakta boğazının kesilmeyeceğini bilmem gerekiyor. Çocuklarımız okulda zor bir öğretmenle karşılaşırsa, bir sınıf arkadaşının zorbalığına maruz kalırsa ya da arabayla geçerken biri bizi terslerse, çözüm olarak cinayetin masada olmadığını bilmeliyim."

Yavaşça göz kırpıyorum. "Anlıyorum."

"Bana bunun sözünü verebilir misin?" diye bastırıyor, havlusunun kenarlarını tutarak. "Etrafımdaki insanların güvende olduğunu bilmeye ihtiyacım var - seninle birlikte olarak başka kimseyi ölüme mahkûm etmiyorum."

Derin, sakinleştirici bir nefes alma sırası bende. "Aşkım... Seni korumayacağıma söz verememem. Eğer biri sana ya da çocuklarımıza zarar vermeye çalışırsa-"

"Herkes gibi biz de yetkililere gidiyoruz." Çenesi inatla kalkıyor. "Polis bunun için var. Ve her halükarda, açık bir nefsi müdafaa durumundan bahsetmiyorum. Açıkçası, sokakta yürürken biri bize silah çekerse, bu farklı bir konudur - yine de o kişiyi silahsızlandırmak veya basitçe yaralamak tercih edilen çözüm olmalıdır. Ben ölümcül bir tehdit oluşturmayan insanlarla başa çıkmanın bir yolu olarak cinayetten bahsediyorum. Aradaki farkı görüyorsunuz, değil mi?"

İstemiyorum, pek sayılmaz. Bize korna çalan rastgele serserileri öldürmek gibi bir niyetim yok ya da Sara'nın burada hayal ettiği şey her neyse, ama buna seyirci kalacak da değilim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ve bazı ublyudokların onu kalbi kırılıyormuş gibi ağlatmasına izin ver.

Yine de beklentiyle bana bakıyor ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyorum. Bir süre düşündükten sonra "Pekâlâ," diyorum. "Eğer istediğin buysa, bize ya da önemsediğimiz herhangi birine tehdit oluşturmayan hiç kimseyi öldürmeyeceğime söz veriyorum."

"Ve onlara hiçbir şekilde işkence etmeyecek, dövmeyecek ya da zarar vermeyeceksiniz, değil mi?"

İç çekiyorum. "Tamam. Fiziksel zarar yok, söz veriyorum." İş o raddeye gelirse çekebileceğim bir dizi manivela var - rüşvet, şantaj, mali baskı - bu yüzden bu sözü verirken kendimi rahat hissediyorum. Ayrıca, bana kalırsa neyin "tehdit" olduğu yoruma açık bir konu.

Eğer bir kabadayı okulda çocuğumuza saldırırsa, kendisi ya da ailesi bundan zarar görmeden kurtulamayacaktır.

Sara benim çok özel sözümden tatmin olmuş görünmüyor, bu yüzden havlusuna uzanıyorum ve kotumun fermuarını açarken aynı anda onu da çekip çıkarıyorum.

"Bekle-" diye başlıyor, ama ben onu duşa geri götürüyorum, orada gelecekte uğraşmam gerekebilecek varsayımsal pisliklerin aklından çok çok uzakta olduğundan emin oluyorum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

12

Peter

ERTESI SABAH SARA SESSIZ VE BIRAZ , ŞÜPHESIZ

Hala hastasının sorununa bulduğum çözüm üzerinde düşünüyor. Bu beni iyi bir yere götürmeyecek gibi görünüyor, bu yüzden yeni hobisi olan grupla şarkı söyleme konusunu açarak dikkatini dağıtmaya çalışıyorum.

"Bir sonraki performansınız ne zaman?" Kahvaltı sırasında sordum. "Sahnedeki videolarınızı izledim ama şahsen görmeyi çok isterim."

Omletinden başını kaldırıyor ve sanki bana yeniden odaklanıyormuş gibi gözlerini kırpıştırıyor. "Aslında sana söylemek istiyordum. Gitaristimiz Phil dün gece geç saatlerde bana mesaj attı. Yarın akşam için bir konser ayarlamış ama herkes kısa sürede gelebilirse. Sence ailemle akşam yemeğini Cumartesi gününe alabilir miyiz?"

İlk dürtüm hayır demek oldu. Akşam yemeğinden sonra onunla baş başa kalmayı planlıyordum ki bu muhtemelen en fazla iki ya da üç saat sürecek bir etkinlik olacaktı. Bu performans işi tüm Cuma gecemizi yiyip bitirecekti ve sonra hafta sonu ailesiyle bir araya gelmemiz gerekecekti - ki bu aynı zamanda yeni evimize yerleşeceğimiz zaman.

Öte yandan, küçük bülbülümü sahnede şarkı söylerken görmek için can atıyordum. Ve bu onun için önemli, bu yüzden benim için de önemli.

"Elbette," diyorum sakince ve temizliğe başlamak için ayağa kalkıyorum. "Cumartesi günü ailenle akşam yemeği yiyebiliriz. Ya da iyisi, onları bir akşam yemeğine

Cumartesi brunch'ı."

Bu hayatı yaşamanın Sara'nın zamanını ve ilgisini paylaşmak zorunda kalacağım anlamına geldiğini hep biliyordum ve ona olan takıntımın bunu mahvetmesine izin veremezdim.

Bununla başa çıkabilirim.

Bu sadece gereken bir şey.

SARA GIYINIRKEN BEN DE TEMIZLIĞIMI BITIRDIM VE SONRA ONU Çalışmak için.

Ofisinin önüne geldiğimizde ona "Unutma, kapanış bugün saat altıda," diyorum. "Seni 5:30'da alırım, tamam mı?"

Başını sallıyor, kapının koluna uzanırken hâlâ bakışlarımla tam olarak buluşamıyor.

"Sara." Kapıyı açarken bileğini yakaladım. "Bana bak."

İsteksizce itaat ediyor ve ben de diğer elimle uzanıp parlak kestane rengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Söyle, ptichka. Kelimeleri duymak istiyorum."

Bana bakıyor ve tuttuğum ince bileğindeki hızlı nabzı hissediyorum. Yine kendisiyle savaşıyor, bana karşı olan hisleriyle savaşıyor ve ben buna izin vermeyeceğim.

"Söyle," diyorum, tutuşum sıkılaşıyor ve mücadeleyi bıraktığı anı tam olarak görüyorum.

Gözlerini kapatıp derin bir nefes alıyor, sonra açıyor. "Seni seviyorum." Gözlerimin içine bakarken sesi sessiz ama kararlı. "Seni seviyorum Peter... Ne olursa olsun."

İçimde derinlerde bir yerde, orada olduğunu bile bilmediğim bir gerginlik düğümü gevşiyor ve elini dudaklarıma götürüp her boğumundaki yumuşak teni öpüyorum. "Ben de seni seviyorum. Saat 5:30'da görüşürüz, tamam mı?"

"Tamam," diye mırıldanıyor ve ben de kendimi onu zorluyorum. Sadece bu geceye kadar özgürce uçmasına izin vermek için.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

13

Sara

SÖZÜNE SADIK KALAN PETER BENI SAAT TAM 5:30'DA ALDI VE
evrakları imzalamak için tapu şirketinin ofisine.

"Evi benim mi yaptınız?" Belgelerde sadece benim imzam için yer olduğunu görünce Peter'a şaşkınlıkla bakıyorum.

Başını sallıyor, dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "En iyisi bu, aşkım. Ne olur ne olmaz."

Omurgamı bir ürperti sarıyor. "Ne olur ne olmaz" pek çok anlama gelebilir ama kocanız eskiden dünyanın dört bir yanındaki kolluk kuvvetleri tarafından aranıyor ve hâlâ yeraltı suç dünyasıyla bağlantıları varsa, bu sözler özellikle uğursuz bir anlam kazanıyor.

Daha derine inmek istiyorum, ancak başlık ajanı - otuzlu yaşlarında güzel, gösterişli bir kadın - bizi gizlenmemiş bir merakla izliyor, bu yüzden her X işaretini imzalıyorum ve korkunç olasılıkları düşünmemeye çalışıyorum.

Mesela bir SWAT ekibi gecenin bir yarısı kapımızı kırıyor çünkü Peter'ın Monica'nın üvey babasının cinayetindeki rolünü ortaya çıkarmışlar.

"Her şey tamam," diyor kadın, son kâğıtları ona uzattığımda parlak bir sesle. "Yeni eviniz hayırlı olsun."

"Teşekkür ." Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Çok heyecanlıyız."

Peter daha sonra onun elini sıkıyor ve ben yardım edemiyorum ama ona bakışını fark ediyorum, tıpkı krema tabağına bakan bir kedi gibi. Peter onun ilgisinden habersiz görünüyor ama yine de içimde çirkin bir kıskançlık kıpırtısı hissediyorum.

Belki de Peter′a beni üzdüğünü söylemeliyim?

Aklıma gelir gelmez bu kara şakayı bastırıyorum ama artık çok geç. Her şeyi düşünmeye ve kendimi hasta hissetmeye geri döndüm. Gün boyu kendimi olanların bir kerelik olduğuna ve Peter'ın kimseye zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tutacağına ikna etmeye çalışıyorum ama buna inanmaya her yaklaştığımda, düğünümüzde onu ekersem ne yapmakla tehdit ettiğini hatırlıyorum.

Cinayet ya da cinayet tehdidi her zaman cephaneliğinin bir parçası olacak ve etrafımdaki hiç kimse gerçekten güvende değil. Elimde canlı bir el bombasıyla dolaşıyor da olabilirim.

Peter bana eşlik ediyor ve eve gidiyoruz, masa mumlarla donatılmış ve bir şişe şampanya bir kova buzun içinde soğurken fırından nefis kokular yayılıyor.

"Yeni evimize," diye kadeh kaldırıyor bize birer bardak doldurduktan sonra ve ben karanlık sokaklardaki kuklaya benzeyen bedenleri ve yayılan kan göllerini düşünmemeye çalışarak gazlı içkiyi yudumluyorum.

Her zaman yanımda olan canlı el bombası hakkında.

14

Peter

NAKLIYECILER ÖĞLENE KADAR GELMEYECEK. SARA'YI IŞE BIRAKTIKTAN SONRA

Cuma günü, eskiden adamlarımla yaptığım antrenmanı taklit etmek için ağırlıklı bir sırt çantasıyla uzun bir koşuya çıkıyorum. Hissettiğim huzursuzluğu gidermek ve işkolik eşimi ne kadar özlediğimi aklımdan çıkarmak için sıkı bir egzersize ihtiyacım var.

Koşumu sessiz, neredeyse boş bir parkta tamamladıktan sonra terden sırılsıklam olmuş tişörtümü çıkarıyorum ve seksen kiloluk sırt çantamı yakındaki bir ağacın üzerinde basit tek kol şınav ve barfiks hareketlerini zorlaştırmak için kullanarak bir dizi jimnastik hareketine başlıyorum.

Neredeyse bitirmek üzereydim ki bana doğru koşan, tişörtü sıska vücudunda sallanan genç bir çocuk gördüm. Kalbimi durduran bir an için, Larko Kampı'nda bana tüm dövmelerimi yapan arkadaşım Andrey'e tıpatıp benziyor.

Koşucu yaklaştıkça yanılsama kayboluyor ama ben yine de başka tarafa bakamıyorum.

Çocuk sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi koşuyor, gözleri vahşi ve kolları umutsuzca iki yanında. Birkaç saniye sonra nedenini anladım.

Kendinden büyük dört çocuk -gerçekte genç adamlar- onun peşinden koşuyor, giderken de hakaretler yağdırıyorlar.

Beni ama elimde değil.

Andrey benzeri yanımdan hızla geçer geçmez sırt çantamı belimden çıkarıp gelişigüzel yere atıyorum. Sonra, tam takipçileri beni geçmek üzereyken, kollarımı iki yana açarak yollarına çıkıyorum.

Gıcırdayarak durdular, bana çarpmaktan kıl payı kurtuldular.

"Ne oluyor lan?" diye hırlıyor en büyükleri. "Çekil!"

Beni kenara itmeye çalıştı, bu onun açısından büyük bir hataydı. İyi bilenmiş içgüdülerim devreye giriyor ve bir dakika sonra adam kıçının üzerine yığılmış, inliyor, üç yoldaşı geri çekiliyor, ellerini savunmaya kaldırıyor.

"Kaçın" diyorum ve kaçıyorlar, sadece düşen arkadaşlarını tutup sürüklemek için duraklıyorlar.

Sırt çantamı almak için eğilmiştim ki göz ucuyla bir hareket fark ettim.

Yardım ettiğim çocuk, sıska göğsü kabararak bana bakıyor. "Bunu nasıl yaptın?" Sesinde huşu ve kıskançlık var.

"Ne yapacağım?" Sırt çantamı alıp, atılmış tişörtümü içine tıkıştırdım.

o.

"Onu indirin."

Omuz silkiyorum, sırt çantamı takıyorum ve kayışları etrafıma

sabitliyorum.

Bel. "Sadece bazı temel kendini savunma eğitimleri."

"Hayır, dostum." Çocuğun mavi gözleri kocaman ve ürkütücü bir şekilde Andrey'inkilere benziyor. "Bu başka bir şeydi. Orduda mıydın? Ve bununla antrenman mı yapıyorsun?" Sırt çantamı işaret ediyor.

"Onun gibi bir şey ve evet." Gitmek için döndüm ama çocuğun benimle işi bitmemişti.

"Bana öğretebilir misin? Nasıl

dövüşüleceğini yani?" Duymamış gibi

yapıyorum ve koşmaya başlıyorum.

O caymadı. Bana yetişiyor, yanımda koşuyor. "Bana öğretebilir misin? Lütfen?"

Hızımı artırıyorum. "Çocukları eğitme işinde değilim."

"Sana ödeyeceğim." Koşmaktan nefesi kesilmişti ama bir şekilde bana ayak uydurmayı başarıyordu. "Al." Elini cebine soktu ve bir çift yirmilikle geri döndü. "Zaten alacaklardı, bari sen al."

Tam reddetmek üzereydim ki aklıma bir fikir geldi. Bir bankın yanında durup spekülatif bir şekilde çocuğa bakıyorum. "Öğrenmek mi istiyorsun? Gerçekten mi?"

"Evet." Heyecandan neredeyse zıplayacak. "Kendimi nasıl savunacağımı bilmek istiyorum. Yani, gençken biraz karate eğitimi almıştım ama pek bir işe yaramadı.
-"

"Kaç yaşındasın sen?" Sözünü kestim.

"On altı. Yani, neredeyse. Doğum günüm gelecek

ay." "Peki seni kovalayan o adamlar kimdi?"

Çocuğun yüzü kızarır. "Ağabeyimin arkadaşları. Hepsi bir kardeşliğe üye oluyor ve bu onlar için bir tür ritüel. Bilirsin, bir inekten para koparmak."

Tüm bunların saçmalığı karşısında neredeyse gözlerimi devirecektim. Bunu gerçekten düşünüyor muyum?

"Lütfen, efendim." Çocuk ayak ayak üstüne atıyor. "Babam her zaman kendimi savunmam gerektiğini söyler ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Ve senin onları durdurma şeklin... Bunu yapabilmek için adam öldürürdüm."

Çocuğun ne dediğinden haberi yok ama nedense -belki de hâlâ Andrey'i ve sadist gardiyan onu diri diri haşlamadan önce cehennem kampımızda ona nasıl satışıldığını düşündüğüm için- elimi uzatıp "Bana hücreni ver" diyorum.

Çocuk hevesle telefonunu çıkarıp bana uzattı. Numaramı girdim ve ona geri verdim.

"Bu hafta sonu beni ara, bir zaman ayarlayalım. Bu arada, adın ne?"

"Aiden, efendim. Aiden Walt." Tereddüt etti, sonra cesur olmaya karar verdi. "Ve sen?"

"Peter Garin," diyorum ve genci bankın yanında bırakarak koşmaya devam ediyorum.

15

Sara

BÜTÜN HAFTA ALIŞKANLIĞI OLDUĞU GIBI, PETER IŞTEN SONRA BENI ALDI, SADECE Eve ya da kliniğe gitmek yerine, grubumun bu akşam sahne alacağı bara gidiyoruz.

"Bunun için çok teşekkür ederim," diyorum arabada yemem için getirdiği tavuklu makarnanın ısırıkları arasında. "Cidden, bu çok lezzetli."

"Bir şey değil." Dikkatini tekrar yola vermeden önce bana bakarken gümüş rengi bakışları sıcak. "Beğendiğine sevindim."

"Bugün yemek yapmaya vaktin olduğuna inanamıyorum. Nakliyecilerin gelmesi gerekmiyor muydu?"

Sırıtıyor. "Oh, sana söylemedim mi? Geldiler ve bu gece yeni yerde uyuyacağız."

"Ne?" Neredeyse makarnamda boğuluyordum. "Sen ciddi misin?"

Başını sallıyor. "Dört adam tuttum ve her şeyi rekor sürede paketleyip taşıdılar. Mutfak ve yatak odası da dahil olmak üzere tüm gerekli eşyaları çoktan yerleştirdim, yani geriye hafta sonu birkaç kutuyla daha uğraşmak kalıyor. Ve tabii ki yeni eşyalar almak... Ama bunu birlikte yapabileceğimizi düşündüm."

"İnanılmazsın," diyorum ve her kelimesinde ciddiyim. Durmak bilmeyen, takıntılı dürtüsü-neredeyse insanüstü yeteneği üstesinden gelmek için

Amacının peşinde koşarken karşılaştığı aşılmaz zorluklar beni korkuturdu ama artık ondan kaçmak için mücadele etmediğime göre, bunun ne kadar değerli olduğunu görüyorum.

Peter'ın beni kendisine aşık etmek için kullandığı aynı müthiş irade gücü, şimdi huzurlu banliyö hayatımızdaki tüm küçük tümsekleri yumuşatıyor - sadece Peter sanal bir mucize gerçekleştirdiği ve kendisini En Çok Arananlar listesinden çıkardığı için mümkün olan bir hayat.

Eğer daha iyi bilmeseydim, onun kaderi ve gerçekliği kendi iradesine göre büken bir büyücü olduğunu düşünürdüm.

Ben yemeğime devam ederken, "Bir antrenman stüdyosu açmaya karar verdim," diyor. "Önümüzdeki hafta bir yer aramaya başlayacağım."

Isırığın ortasında durup ona inanamayarak bakıyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bugün parkta bir çocukla tanıştım ve bana dövüş dersleri için yalvardı. Bu da bana bir fikir verdi ve düşündükçe daha da hoşuma gidiyor. Kadınlar ve gençler için kendini savunma dersleri, sert sporcular için eğitim kampı programları, korumalar için silah eğitimi vb. düşünüyorum. Takımı ilk kurduğumda adamlarımla birlikte yaptığım için başkalarını eğitme konusunda biraz deneyimim var, bu yüzden eğlenceli olabilir."

"Bu *harika* bir fikir." Sesimdeki heyecanı gizleyemiyorum. "Bu senin için mükemmel bir şey olacak."

Bana alaycı bir bakış attı. "Suikastlardan daha mı iyi?"

Aklımı okuduğu için gülüyorum. "Evet, çok daha iyi." Burada ne yapacağı, adrenalin dolu eski mesleğini özleyip özlemeyeceği konusunda endişeliydim ve bu beni biraz rahatlattı.

Günlerini meşgul edecek ve yeni bir meydan okuma sağlayacak eğitim stüdyosuyla, suikastçı kocam sakin, sivil hayatımıza gerçekten uyum sağlayabilir.

Monica'nın ziyaretinden beri hiç olmadığım kadar hafif hissederek, bu gece sahne alacağım bara yanaştığımızda makarnamı bitiriyorum.

İÇERI ADIMIMIZI ATAR ATMAZ BU HAFIFLIK HISSI BUHARLAŞIYOR. BAR

Büyük, gürültülü ve kalabalık, müşterilerin çoğu zaten sarhoş ve diğer grup üyelerinin hazırlandığı sahne arkası alanına doğru ilerlerken Peter'ın artan gerginliğini hissedebiliyorum.

"Hey, işte buradalar, yeni evliler! Gelebilmenize çok sevindim." Phil beni kocaman bir kucaklamanın içine çekiyor ve kocamın yüzü taşa dönüyor, eli yumruk haline gelmeye başlıyor.

Kahretsin. Peter'ın aşırı sahipleniciliğini unutmuşum.

Grup arkadaşımı itiyorum ve Peter'ın kolunu hızla kavrıyorum. Çelik gibi kaslar parmaklarımın altında esniyor ve endişelenmekte haklı olduğumu anlıyorum.

El bombam patlamak üzereydi.

"Simon ve Rory nerede?" Ellerimi Peter'ın pazularına sürterek soruyorum, sanki o ölümcül kaslara dokunmaktan zevk alıyormuşum gibi - ki Phil için bu kadar endişelenmeseydim zevk alırdım. "Gitmeye hazırlar mı?"

"Şurada üstlerini değiştiriyorlar." Phil başını sağa doğru salladı. "Sen de gidip üstünü değiştirmelisin. Kıyafetini hazırladık. Merak etme, işin bitince onu sana geri vereceğim." Hâlâ ona çivi çakmak istiyormuş gibi görünen Peter'a sırıtıyor. Yavaşça.

"Tamam. Çabuk olacağım." Peter'ın pazusunu uyarıcı bir şekilde sıkıyorum ve isteksizce soyunma alanına doğru ilerliyorum.

Döndüğümde gitaristimiz zarar görmemiş olsa iyi olur.

16

Peter

"EE," DIYOR PHIL, IYI HUYLU IFADESI BIR ANDA BUHARLAŞIYOR.

Sara gözden kayboldu. "Kıskanç piç, değil mi?"

Gözlerimi kırpmadan ona bakıyorum. "Hiçbir fikrin yok."

Sara'ya bir daha sarılırsa, bu yaptığı son şey olur. zaten beni geriyor - tüm sarhoşlar bir araya toplanmışken, bir suikastçının saldırması için mükemmel bir yer - ve bu bira göbekli pisliğin pençelerini Sara'nın üzerinde düşünmek bile parmaklarımın onun tombul boynunu kırmak için kaşınmasına neden oluyor.

Bana bakıyor, sonra bir kahkaha patlatıyor. "Dostum, yüzündeki ifadeyi görmeliydin. O katil bakışın gerçek olduğunu hiç bilmiyordum."

Kendimi göz kırpmaya zorluyorum, o devam ederken "katil bakışı" azaltıyorum, gözleminin ne kadar doğru olduğundan mutlu bir şekilde habersiz. "Kusura bakma dostum. Senin bölgene sızmak istememiştim. Hepimiz Sara'yı bir süredir tanıyoruz ve o bizim için bir kardeş gibi. sayılmaz, çünkü akraba değiliz ve o çok seksi, ama ne demek istediğimi anladınız. Ve dürüst olmak gerekirse, erkeklerden hoşlandığını bile bilmiyorduk. Diğer takım için vuruş yaptığını düşündüğümüzü söylemiyoruz - sadece dul olduğu için biriyle çıkmayı sevmiyordu. Gerçi sanırım gizlice seninle çıkıyordu ve..." Başını iki yana sallar. "Kahretsin, bilmediğimize inanamıyorum."

"Evet, artık biliyorsun." Erkek erkeğe bağ kurma çabası göz önüne alındığında muhtemelen daha nazik olmalıyım, ama yine de bu sarılma yüzünden onu öldürmemek için kendimi zor tutuyorum - ve şüphesiz "ateşli" karıma asıldığı diğer tüm zamanlar.

O zamanlar karım değildi ama *benim* karımdı.

Neyse ki sabrım daha fazla sınanmadan Sara yeniden ortaya çıkıyor. Bana Marilyn Monroe'nun meşhur etek üfleme sahnesini hatırlatan beyaz, askılı bir elbise giyiyor. Başka bir kadının üzerinde olsa sadece flörtöz görünebilirdi ama Sara'nın üzerinde, dansçı duruşuyla, seksi olduğu kadar zarif de.

"Uygun olduğunu düşündüm," diyor Phil, ben ona bakarken, ağzım elbisenin açık yakasından görünen yumuşak teni kemirme isteğiyle sulanıyor. "Bilirsin, yeni bir gelin olduğu için."

Gözlerimi onun narin köprücük kemiklerinden ayırıyorum. "Ne?"

"Beyaz elbise," diyor gitarist sırıtarak. "Onu ben seçtim. Düğününüzün devamı gibi bir şey."

"Ah." Davulcuları Simon'la konuşmak için duran Sara'yı izlemek için geri dönüyorum.

Onu şimdi kaçırsam ne kadar kötü olurdu? Onu alıp buradan götürsem, sonra da ikimiz de yürüyemez hale gelene kadar yatağımda tutsam?

Bu elbiseyle benim için, sadece benim için şarkı söylemesini istiyorum. Ve başka bir elbiseyle, düşününce.

Phil, "Dostum, kötü durumdasın," diyor ve ben sinirlenerek ona bakıyorum. Salak herif başını sallıyor ve sırıtıyor, sanki boynunu kırmak üzere olduğumu görmüyormuş gibi.

"Phil, hey!" Sarışın bir kadın köşeyi dönüyor ve onun Sara'nın hastaneden arkadaşı Marsha olduğunu anlıyorum.

Beni görünce bir an dondu kaldı, sonra tereddütle bize yaklaştı. "Merhaba Marsha." Ona geldiğince nazikçe gülümsüyorum. Onu korkutmaya gerek yok.

Benim hakkımda zaten bir sürü şüphesi var. "Burada olacağını bilmiyordum."

"Evet, şey..." Bakışları Phil'e yöneliyor. "Seninle konuşabilir miyim?" "Tabii." O da bana bakıyor. "Affedersiniz."

Marsha gitaristi sürükleyerek götürürken dikkatimi Sara'ya veriyorum. Ptichka'm şimdi kızıl saçlı Rory'yle konuşuyor ve o kaslı tavus kuşunun ona bakışı hiç hoşuma gitmiyor.

Oraya doğru gitmeye başlıyorum ama Sara konuşmayı bitiriyor ve kafasını sahne alanına doğru uzatıyor. "Bizim için hazırlar," diye omzunun üzerinden bağırıyor ve bardaki kalabalığa katılmak için sessizce kulis alanından çıkıyorum.

Ptichka'mın performansı başlamak üzere ve ben bunu kaçırmak istemiyorum.

ŞAŞKINLIĞIMA RAĞMEN, SARA'NIN KONUŞMASI BITER BITMEZ KALABALIK SAKINLEŞTI. sahneye çıkıyor. Ve ağzını açtığında nedenini anlıyorum. Sahnede herhangi bir pop yıldızı kadar olağanüstü, bestelediği şarkı sözlerini söylerken sesi güçlü ve saf. Bunu Japonya'da da yaptığını duymuştum ama bardaki herkes gibi ben de dikkatle dinliyorum.

Olmaması imkansız.

Country, R&B ve son dönem pop hitlerinin alışılmadık bir karışımı olan şarkı, Sara'nın eşsiz yorumuyla birleşerek hem çağrışım yapıyor hem de neşelendiriyor.

İyiden de öte.

İnanılmaz biri.

Gözlerimiz buluşuyor ve kalbim göğsümde, zapt edilemeyecekmiş gibi hissedene kadar genişliyor. Gerçeküstü, ona ne kadar çok ihtiyacım var, vücudumun her hücresiyle onu nasıl arzuluyorum. İçimdeki ilkel içgüdü yeniden uyanıyor, onu omzuma atıp inime götürme dürtüsü.

Onu herkesin gözünden uzakta istiyorum, böylece onu tek başıma yiyip bitirebilirim. Bir şarkı, üç, beş, on beş, farkına varmadan iki saat oldu. Onu sürekli geri çağırıyorlar, tekrar istiyorlar ve o da kabul ediyor.

-Ta ki sonunda her şey bitene kadar.

Sahneden inerken onu yakaladım. Kelimenin tam anlamıyla onu tutup kaldırdım ve göğsüme bastırdım.

"Yeni evlilerin ayrıcalığı," diye kudurmuş hayranlarına homurdanıyorum ve o yüzünü gizleyip kızarıp gülerken, bütün akşam yapmak için can attığım şeyi yapıyorum.

Kendi başıma eğlenmek için onu götürüyorum.

17

Peter

BIZI EVE GÖTÜRECEK KADAR KENDIMI TUTUYORUM, AMA HER SEFERINDE

Sara koltuğunda kayıyor ve o cilveli beyaz eteğinin altındaki çıplak kalçasına bir göz atıyorum, yoldan çekilmek istiyorum.

Beni durduran tek şey, arabada bir kez daha hızlıca sevişmek istememem. Ona yatağımda ihtiyacım var, bütün gece onun lezzetli vücuduyla ziyafet çekebileceğim bir yerde. Ona her zaman benim olacağını gösterebileceğim yerde, kaç erkeğin salyası akarsa aksın.

Hiç durmadan konuşması, hâlâ performansının etkisinde olması da yardımcı oluyor. Bana Phil'in gitarının son dakikada nasıl akort edilmesi gerektiğini ve Simon'ın makalesini yetiştirmesi gerektiği için neredeyse gelemeyeceğini anlatıyor. Sözlerine odaklanmak, eteğinin altına uzanmamı ve elimi pürüzsüz, biçimli kalçasında gezdirmemi, ardından bu sabah giydiği dantelli tanganın altına girip yumuşak, ipeksi kalçasını okşamamı engelliyor.

"Marsha'nın şimdi Phil'le çıktığına inanabiliyor musun?" Sara söylüyor ve ben dinlemeyi bıraktığımı, hararetli fantezinin içinde kaybolduğumu fark ediyorum.

"Öyle mi?" Sözlerine yeniden odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. "Bu ne zaman oldu?"

"Rory bana düğün gecesi takıldıklarını söyledi. Komik değil mi? Görünüşe göre Marsha törenden sonra araba kullanamayacak kadar sarhoşmuş ve Phil onu eve götürmeye gönüllü olmuş. Ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Bu harika," diyorum, bakışlarımla Sara'yı yutmak yerine kendimi gözlerimi yoldan ayırmamaya zorlayarak. "Aferin onlara."

Ciddiyim de. Belki gösterişli hemşire gitaristi meşgul eder ve o da her fırsatta Sara'ya salyalarını akıtmayı bırakır. Belki o da Marsha'yı bizim işimize karışmayacak kadar oyalar.

Sara yokluğumda ona biraz fazla şey anlatmış ve Marsha Sara'yı takip eden ve ilk kocasını öldüren adamın ben olduğumdan emin olmasa da bundan kuvvetle şüpheleniyor.

"Evet, umarım onlar için iyi olur," diyor Sara. "İkisi de iyi bir ortağı hak ediyor."

Kayıtsızca başımı sallıyorum ve Sara'ya bir kez daha bakma riskini göze alıyorum. Bana gülümseyerek bakıyor ve sonra elini rahatça kalçama koyarak beni öldürüyor.

Zihnimdeki müstehcen görüntüler yüzünden zaten yarı olan sikim tam anlamıyla dikleşiyor. İnce parmaklarının dokunuşu kotumun kalın malzemesinden bile tenimi ısıtıyor. Sanki kalçamın üzerinde elektrik yüklü bir kablo var ve kasıklarıma doğru elektrik sarsıntıları gönderiyor. Kalp atışlarım şiddetle hızlanıyor ve önümdeki yol tehlikeli bir anlığına bulanıklaşırken çenem sıkılıyor.

"Sara." Ellerim direksiyonda kasılırken onun adını haykırıyorum. "Ptichka, eğer elini hemen çekmezsen..."

Nefesi duyulabilir bir şekilde kesiliyor ve sonunda ne yaptığının farkına vararak elini geri çekiyor. Yine de işe yaramadı. Dokunuşunu hâlâ hissedebiliyorum. Tenime, zihnime... kalbime kazınmış durumda. Belki bir gün böyle hissetmeyeceğim, onun sıradan şefkati beni her seferinde öldürüyor, ama şimdilik, hala çok yeniyiz, çok hamız. Kısa bir süre önce benden korkuyor ve nefret ediyordu. Onun gözünde bir canavardım. Belki hâlâ öyleyim ama şimdi beni seviyor.

Bana ihtiyacı olduğunu biliyor, karanlık kısımları ve her şeyiyle.

Yeni evimizin önüne geldiğimizde, hiçbir şeyin iyi bilenmiş tehlike hissimi harekete geçirmediğinden emin olmak için duraklıyorum. Hiçbir şey uyandırmıyor, zaten uyandırmaması da gerekiyor. Burası artık olabildiğince güvenli, son teknoloji her şeyi izliyor ve ekibim mahalle boyunca stratejik noktalara yerleştirilmiş durumda.

Geçmişimden gelen düşmanlarımın huzurlu şimdiki zamanımıza izinsiz girmesine izin vermeyeceğim. Arabadan inmesine yardım ettiğimde Sara, "Vay canına," diye haykırıyor. Başı bir o yana bir bu dönüyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. "Bütün bu ağaçlar nereden

nereden geldi? Ya o çit? Tüm bunları yapmak için ne zaman vaktiniz oldu?"

Neden bahsettiğine şöyle bir baktım. Gerçekten de uzun bir çit yaptırdım ve mahremiyet sağlamak ve olası keskin nişancıların görüş alanını kapatmak için arazinin etrafına ağaçlar diktim.

"Dün," diyorum ona, elimi beline koyarak onu girişe doğru yönlendiriyorum.

Yarın yeni evimize hayran kalabilir; bu gece tüm zamanı bana ait.

Kapıyı zar zor açmıştık ki, kendimi tutmam bir dolu fırtınasındaki dal gibi kırıldı.

Kapıyı ayağımla kapatarak koridorun ışığını açıyorum ve onu duvara yaslıyorum, ellerim elbisesinin altına gidiyor. Eteğini yukarı kaldırdığımda dantelli tangasının nemli, amının ise yumuşak ve kaygan olduğunu görüyorum.

Siktir, evet. Performans onu birden fazla açıdan heyecanlandırmış olmalıydı. "Peter." Pazularımı tutarken gözleri irileşiyor. "Bekle, önce

"-ahh..." İki parmağımla içine girip kaygan, ipeksi gerginliğin tadını çıkarırken sözleri bir iniltiyle sona eriyor.

"Bana bunu istediğini söyle," diyorum, parmaklarımı onun içine sokup çıkararak, başparmağımın sert ucunun her vuruşta kapüşonlu klitorisinin üzerinde gezinmesine izin veriyorum. "*Beni* istediğini söyle."

Gözleri giderek , göz bebekleri her saniye daha da büyüyor. "Seviyorum. İstediğimi biliyorsun." Sesi soluğu kesilmiş gibi geliyor, iç kasları geriliyor ve kalçaları bana eşikte olduğunu söyleyen bir ritimle dalgalanıyor. "Lütfen, Peter..."

Parmaklarımı çekiyorum ve elimi yüzüne doğru kaldırıyorum. "Em onları." Parmaklarımı pelüş dudaklarının arasına itiyorum. "Onları güzelce ıslat, anladın mı?"

Gözleri tekrar açılıyor ama itaat ediyor, ben parmaklarımı ağzına sokarken çevik dili parmaklarımın etrafında dönüyor. Harika hissettiriyor, o dili sikimin üzerinde hayal etmemi sağlıyor. Daha fazlasını isteyerek parmaklarımı daha derine itiyorum ve boğazının öğürme refleksiyle kasıldığını, parmaklarımı daha fazla tükürükle kapladığını hissediyorum.

Sikeyim. Eğer içine , patlayacağım.

Boştaki elimle kot pantolonumun fermuarını açarak parmaklarımı ağzından çıkarıp tekrar amına sokuyorum ve kayganlığının

Onu parmaklamaya devam ederken tükürük salgılıyor, gözlerindeki o sırlı bakışı geri istiyordum.

Çok uzun sürmüyor, otuz saniye içinde hızlı hızlı nefes alıyor, soluk teni güzelce kızarıyor. Bakışları hâlâ benimkilere kilitlenmiş durumda ama gözleri bulanıklaşıyor ve görmez oluyor, tırnakları pazularıma batarken ağzı açılıyor ve uyluk kasları bir ip gibi titriyor.

Geldiğinden emin olana kadar bekledim ve sonra parmaklarımı tekrar çektim.

-Sadece onu kalçalarından tutup kaldırmak ve ağrıyan sikimle mızraklamak için. Sözsüz O'su yüksek sesli bir nefese dönüşüyor, ben acımasız bir hamleyle ona sonuna kadar nüfuz ederken bacakları kalçalarımın etrafını sıkıca sarıyor. İçinin derinliklerine yerleşirken iç kaslarının titreştiğini ve kasıldığını hissedebiliyorum ve güçlü boşalma dürtüsüne teslim olmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Bu kadar kolay kurtulamayacak. Bu gece olmaz.

Bir şekilde, kasılmaları hafifleyene ve vücudu benimkine karşı gevşeyene kadar dayanabiliyorum, göz kapakları kapanıyor ve yüzünde mutlu bir parıltı beliriyor. Başımı eğerek ayrık dudaklarını öpüyorum ve onu parmaklayan elimi kalçasından kıç yanaklarının arasındaki cazip yarığa götürüyorum.

O kadar rahatlamış ve öpücüğüme kendini kaptırmış ki, kaygan bir parmağımı sıkı arka açıklığına bastırıp dikkatlice içeri soktuğumda çok az direnç gösteriyor. Gözleri açılıp vücudu sertleştiğinde, bacakları kalçalarımın etrafında kasılırken iç kasları sikime ve parmağıma kenetlendiğinde zaten ilk boğuma kadar onun içindeyim.

"Bırak gireyim, ptichka," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı. "Bunu istediğini biliyorsun."

Fazla seçeneği olduğundan değil. Onu boştaki elimle ve vücudumun ağırlığıyla tutuyorum. Bacakları kalçalarımın etrafına sarılmış ve sikim içine gömülmüşken, kaçmasının ya da her iki deliğinin penetrasyon derinliğini kontrol etmesinin hiçbir yolu yok.

Tamamen benim insafıma kalmış durumda ve ben de tam olarak bunu istiyorum.

Düğün gecemizden beri onun kıçını ellemedim, ama bunu düşünmeyi bırakmadım - o mükemmel yuvarlak kürelerin taşaklarıma nasıl baskı yaptığını ve yüzündeki coşku dolu acı ifadesini. Onu incitmiştim, biliyorum ve bu konuda sapkınca doğru, benzersiz bir şekilde tatmin edici bir şey vardı.

Ona ne kadar tapıyor olsam da, bazen onu cezalandırmak, güzel gözlerinde korkuyla uyarılmanın savaşını görmek istiyorum.

Başımı kaldırdığımda, bana bakarken gözlerinin tam olarak bunu yansıttığını görüyorum. "I..." Nefesi yeniden hızlanıyor. "Bilmiyorum eğer-"

Bir sonraki sözlerini başka bir öpücükle yutuyorum ve serbest elimle onu daha yükseğe kaldırıp horozumun üzerinde hareket ettirirken parmağımı sıkı açıklığına sokmaya devam ediyorum. Dudaklarıma karşı inliyor ve sikimin iki deliğini ayıran ince duvardan parmağıma sürtündüğünü hissediyorum.

Nefes alışım hızlandı, taşaklarım daha da sıkılaştı ve hâlâ sahip olduğum kısıtlama ortadan kayboldu. Öpüşmeyi derinleştirerek daha da içine giriyorum ve aynı anda ikinci bir parmağımı kıçına sokuyorum. Kaskatı kesiliyor, tırnakları kollarımı daha derinden kazıyor ve iç kasları dirençle kasılıyor ama nafile. Zaten onun içindeyim, o kadar derindeyim ki beni asla .

Onun için kaçış yok. Şimdi

olmaz. Hiçbir zaman.

İçimdeki her şey onu becermem, patlayana ve dayanılmaz gerilim kaybolana kadar defalarca içine girmem için çığlık atıyor, ama istediğim başka bir şey daha var. Ağır ağır nefes alarak başımı kaldırıyorum ve bana şaşkınca bakarken bakışlarını yakalıyorum, yüzü kızarmış ve göz kapakları uyarılmaktan ağırlaşmış.

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle," diye kalınca emrediyorum ve parmaklarımı kıçının derinliklerine doğru itip onu gererek hazırlarken nefesi dişlerinin arasından tıslıyor. "Söylediğini duymak istiyorum."

"Ben..." İnliyor, ben parmaklarımı makaslayıp onu daha da gererken gözlerini sıkarak kapatıyor. "Bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun. Bana bak."

Gözleri itaatkâr bir şekilde açılır ve narin dili alt dudağını ıslatmak için dışarı çıkar.

"Söyle bana Sara. Gerçekten neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"I..." Her hareketimde klitorisine bastırdığımdan emin ona sürtünmeye başladığımda nefesi daha da hızlanıyor. "Bu... bu. Peter, buna ihtiyacım var. Sana içimde ihtiyacım var. Sana ihtiyacım " -ben onun içine daha derinden iterken nefesi kesiliyor- "beni al ve..."

"Ve ne?" Soruyorum, iç kaslarının gerildiğini hissettiğimde omurgam karıncalanıyor.

"Beni becermek için." Şimdi nefes nefese, bakışları bulanıklaşıyor ve odaklanamıyor. "Beni... beni incitmek için."

"Evet." Sesim boğuk çıkıyor. "Bu doğru. Ve sen benimsin.
Becermek, , istediğim her şeyi yapmak için benimsin. Değil mi aşkım?"

Başını sallıyor, gözleri yeniden benimkilere odaklanıyor. "Evet. Her zaman."

Her zaman. Bu sözcük göğsümü delip geçiyor ve beraberinde sıcak bir şefkat ve şiddetli bir tatmin duygusu getiriyor. Bunu şimdi anlamasına bayılıyorum. İtiraf ediyor.

Biz birbirimiz için yaratılmışız. Bunu en başından beri biliyordum ve şimdi o da biliyor.

Başımı eğerek dudaklarını geri alıyorum, parmaklarımı içinden çekip iki elimi de kalçalarının altından geçirirken bile öpücüğü yumuşak ve nazik tutuyorum, onu daha yükseğe kaldırırken bacaklarını daha geniş açıyorum. Sikim amından dışarı kayıyor ve arka girişine doğru bastırıyor.

Nefesi kesiliyor ama ben çoktan onu sert sikimin üzerine indirmiş, yerçekiminin gücünü ve doğal kayganlığının kayganlığını kullanarak penetrasyonuma yardımcı oluyorum. Parmaklarımla onu germemiş olsaydım, bu imkansız olurdu, ama olduğu gibi, kas halkası boyun eğmeyen baskıya teslim oluyor ve onun sıkı kanalına kayıyorum, iç kısımlarının istilaya direnmek için çılgınca bir çaba içinde beni sıktığını hissediyorum.

"Peter..." Başımı kaldırıp bakışlarıyla bir kez daha buluştuğumda titriyor. "Peter, lütfen..."

"Evet," diye söz veriyorum. "Seni memnun edeceğim, ptichka. Sana ihtiyacın olanı vereceğim... ihtiyacın olan her şeyi."

Ve bakışlarını tutarak hareket etmeye başlıyorum, onu acının zevke dönüştüğü, aşk ve nefretin çarpıştığı yere götürüyorum.

Onun sadece ve sadece benim olduğu o güzel yere.

18

Henderson

DÜĞÜMLENMİŞ ELİMİ OVARKEN EKRANIMDAKİ YENİ FOTOĞRAFLAR ÜZERİNDE ÇALIŞIYORUM

Boynumdaki kaslar, artan baş ağrımı görmezden gelmeye çalışıyordu.

FBI'a ulaşmak işe yaradı ve fazla zorlamaya da gerek kalmadı. Ajan Ryson benim için Sokolov soruşturmasına devam etmekten çok memnundu.

Bir şey ortaya çıkaracağı konusunda ümitli değilim ama zaten amaç da bu değil. Hoşnutsuz bir ajanın kişisel kan davası bile olsa, bir soruşturmanın var olmasını istiyorum.

Masamın üzerindeki dosyayı açıp içindeki planları inceliyorum. Plan yavaş ama emin adımlarla şekillenmeye başlıyor. Şimdi tek yapmam gereken onu uygulayacak doğru insanları bulmak.

Otomatik silah sesleri kulaklarıma ulaşıyor ve şakaklarımdaki ağrılı zonklamayı şiddetlendiriyor. Dosyayı bir kenara iterek ayağa kalkıyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum.

"Jimmy."

On beş yaşındaki oğlum tepki vermiyor. Adını daha yüksek sesle tekrarlıyorum.

"Ne?" diye tersliyor bakışlarını ekrandan ayırmadan. "Şu lanet oyunun sesini kıs," diyorum elimden geldiğince sakin bir şekilde.

Bana ters ters bakıyor.

Baş ağrım alev alev yanan bir migrene dönüşüyor, buz gibi öfke damarlarıma yayılırken boynum taze bir acıyla kasılıyor.

Dışarıdan sakin görünerek kanepeye doğru yürüdüm ve kumandayı oğlumun elinden kaptım.

"Hey!" Zıplıyor, geri almaya çalışıyor ve elimin arkası yüzüne çarparak onu ayağa kaldırıyor.

"Sana o lanet oyunu kapatmanı söylemiştim," diyorum bana bakıp çenesini tutarken.

Kumandayı yere bırakıp ofisime geri dönüyorum.

19

Sara

CUMARTESI SABAHI UYANDIĞIMDA PETER VE BEN
bir haftadır evliyiz ve yeni evimizde ilk gecemizi geçirdik.

Dün gece her şeye bakma fırsatım olmadı, bu yüzden yatak odasını şimdi ele alıyorum. Aydınlık ve ferah, duvarlar rahatlatıcı, soluk bir mavi-gri renge boyanmış ve girintili tavan kral boy meşe iskeletli yatağımızın üzerinde en az on iki fit yüksekliğinde.

Güzel ve modern ve içimde aniden her köşeye koymak için bitki alma isteği uyandı.

Sırıtarak geriniyorum, sonra içimdeki acıyla irkiliyorum. Koridordaki o acımasız iddiadan sonra Peter beni üst kata taşıdı ve tekrar duşa soktu, sonra bir kez daha bu yatakta.

Bir gün, normal ve sağlıklı seks miktarının ne olduğu hakkında konuşmamız gerekecek. Erkeklerin her gece hapisten yeni çıkmış gibi karılarını becermeleri gerekmiyor.

Bu tartışmayı hayal ediyorum ve başımı sallıyorum. Kimi kandırıyorum ben? Acı olsun ya da olmasın, bana olan arzusunu zerre kadar umursamıyorum. Peter'ın yoğun cinselliği onun bir parçası, tıpkı bana olan aşkı gibi. Hiçbir sınır tanımıyor, hiçbir kısıtlamaya bağlı kalmıyor. Ve ben onu böyle istiyorum: vahşi ama hassas, ölümcül ama sapkınca tatlı.

Onun için çıldırmaktan başka bir şey yapmıyormuşum gibi davranmaktan bıktım, ne kadar yanlış olsa da.

Lezzetli kahvaltı kokuları kapalı kapının altından içeri sızmaya başladı bile, bu yüzden yeni, lüks banyomuzda hızlı bir duş alıyorum, bir tişört ve bir çift yoga pantolonu giyiyorum ve karnım guruldayarak aceleyle aşağı iniyorum.

Kocam restoran tipi paslanmaz çelik ocağın yanında durmuş krep çeviriyor ve ben duruyorum, gördüğüm manzara karşısında ağzımda tükürük birikiyor. Üzerinde yıpranmış bir kot pantolon ve başka hiçbir şey olmayan kocamın geniş omuzları ve zayıf, sert kasları var; sol kolunu süsleyen dövmeler güçlü pazularının her hareketinde esniyor. Kalın, siyah saçları sanki parmaklarımı dokunmaya davet edercesine nefis bir şekilde karışmış ve bronz teni parlak sabah ışığında parlıyor.

Dönüp, duygulu bir gülümsemeyle bana bakıyor. "İşte benim küçük bülbülüm. Nasıl hissediyorsun?"

Dudaklarımı yalıyorum, gözlerimi göğsünün genişliğinden alamıyorum. "Açım."

"Hı-hı, ben de öyle düşünmüştüm." Sırıtıyor. "Ne yazık ki, ptichka, o kadar geç uyudun ki şimdi brunch zamanı. Ailen yirmi dakika içinde burada olacak, bu yüzden beklemek zorundasın."

Saate bakıyorum ve haklı olduğunu anlıyorum. "Hepsi senin suçun," diyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Beni *çok geç saatlere* kadar ayakta tuttun."

"Biliyorum. Zavallı sevgilim. Buraya gel." Bana doğru geliyor, gözleri karanlık bir şekilde parlıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Hayır. Zamanımız yok."

Bana doğru uzandı. "Her zaman vaktimiz

var." "Krepler-"

Sıcak dudakları dudaklarımın üzerine kapanıyor, dili ağzımın girintilerini istila ediyor ve başım avuçlarının beşiğine geri düşerken parmaklarım ipeksi saçlarında yolunu buluyor. Nefesi bal aromalı - o kreplerin tadına bakıyor olmalı - ve sonunda başını kaldırıp bana şakacı bir tavırla baktığında şaşkınlıkla göz kırpmaktan kendimi alamıyorum.

"Tekrar yalnız kalana kadar sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor, sonra başını eğip ağzıma daha sert, nihai niyetinden şüphe bırakmayan bir öpücük konduruyor.

Beni tekrar götürecek.

Ailem gittiği an, onun yatağına geri döneceğim.

Tam tekrar hava almak için ayağa kalktığı sırada kapı zili çalıyor. "Siktir." Zor nefes alarak beni bıraktı. "Yine erken gelmişler."

Dengesiz bir elimle saçlarımı düzeltiyorum, öpücükten şişmiş dudaklarımın acı verici bir şekilde farkındayım. "Giyinsen iyi olur. Ben onları karşılamaya gideceğim."

"Bekle." Ocağa doğru ilerliyor ve tavadaki krepleri bir servis tabağına çeviriyor. "Yanmasınlar diye" diye açıklıyor mutfaktan çıkmadan önce.

Kapıya giderken gizlice aynaya bakıyorum. Kesinlikle az önce ırzıma geçilmiş gibi görünüyorum ama yapacak bir şey yok.

Saçlarımı tekrar düzeltiyorum ve ailemi selamlamak için kapıyı açıyorum.

~

ÖNCE EVI GEZMEK IÇIN ISRAR ETTILER, BIZ DE ODADAN ODAYA GEÇTIK.

Peter masayı hazırlarken. Her şeyi aileme gösterirken, kocamın dün ne kadar çok şey başardığına bir kez daha şaşırıyorum. Bazı köşelerde hala birkaç kutu gizlice duruyor olsa da ve mobilyalar en iyi ihtimalle minimal olsa da, her şey düzenli ve tertipli... neredeyse doğal olmayan bir şekilde.

"Şimdiden bu kadar yerleştiğine inanamıyorum," diyor annem, düşüncelerimi dile getirerek. "Kapanışın Perşembe günü olduğunu sanıyordum?"

"," diyorum. "Ama Peter'ın işleri halletmek gibi bir huyu var."

"Şaka yapmıyorum," diye mırıldanıyor babam, çamaşır dolabını açıyor ve içinde düzgünce katlanmış havluları buluyor. "Kocan tam bir makine."

Uzanıp babamın yıpranmış ön kolunu sıkıyorum. "Evet ve bu iyi bir şey."

Ailem henüz ilişkimizi tam olarak kabullenmiş değil ama Peter ile daha fazla zaman geçirdikçe onların da kabulleneceğini umuyorum. Birlikte ilk akşam yemeğimiz geçen hafta nispeten iyi geçti, büyük ölçüde Peter'ın geçmişi ve bana karşı hisleri hakkında şaşırtıcı derecede açık olması sayesinde. Onlara doğrudan bir aile kurmak istediğini söylemesi de yardımcı oldu ve annemle babamı görmekten ümitlerini kestikleri torun vaadiyle kışkırttı.

Babam seksen sekiz yaşına girdiğinden ve annem sadece dokuz yaş daha genç olduğundan, büyükanne ve büyükbabamın biyolojik saati giderek daha fazla ses çıkarıyor.

Babamın kireçlenmesi artmasına ve bugün bir yürüteç kullanmasına rağmen, tüm evi görmek için merdivenleri cesaretle çıkmakta ısrar ediyor. Turumuzu yatak odamızda bitiriyoruz, yatağın yapılmış olduğunu görünce şaşırıyorum. Peter giyinmek için yukarı çıktığında yapmış olmalı.

Onlar odayı inceledikten sonra, annem gömme dolabımızı kontrol ederken babam tuvaleti kullanmaya gidiyor.

"Ee, ne düşünüyorsun?" Dışarı çıktığında soruyorum.

Bana ciddi bir şekilde bakıyor. "Çok güzel bir ev, tatlım."

"Ama?" Devam etmediğinde soruyorum.

İç geçiriyor ve yatağa oturmak için yürüyor. "Baban ve ben hâlâ senin için endişeleniyoruz, hepsi bu."

"Anne-" diye başlıyorum bıkkın bir ses tonuyla ama elini kaldırıp yanındaki yatağa vuruyor.

Yanına oturmak için yürüdüm ve kısık bir sesle, "Ajan Ryson dün sabah parkta babanın yanına geldi. Ona ne söyledi bilmiyorum ama babanın tansiyonu bütün gün tavan yapmıştı. Burnumu sokmaya çalıştım ama senin için endişelendiğinden başka bir şey söylemedi."

Ona bakıyorum, buz gibi bir mengene kalbimi sıkıyor. FBI ajanı neden oradaydı? Babama ne söyledi? Eğer Ryson'ın düğün günümde bana yaptığı gibi bir şeyse, babamın o anda bir kalp krizi daha geçirmemiş olması bir mucize.

FBI Monica'nın üvey babası hakkında bir şey biliyor olabilir mi?

Bu düşünce aklımdan geçerken ciğerlerimin çalışması durdu. Benim de gözle görülür bir şekilde solmuş olmalıyım çünkü annem kaşlarını çatıyor ve elimi sıkmak için uzanıyor. "İyi misin tatlım?"

"Evet, ben..." Nefes almaya devam etmek için kendimi zorluyorum. "Ben iyiyim." Sesim biraz fazla tiz, bu yüzden daha inandırıcı olması için bir gülümseme ekliyorum. "Üzgünüm, sadece babam için endişeleniyorum. Bugün tansiyonu nasıl?"

Annem iç geçiriyor ve elimi bırakıyor. "Daha iyi. Mükemmel değil ama daha iyi. Yine de Ajan Ryson'ın ne dediğini bana söylemesini isterdim."

"Doğru." Sesimi neredeyse normal çıkarmayı başarıyorum. "Bugün babama soracağım." "Bence daha iyi olur." Banyo kapısına bakarak sesini daha da alçaltıyor. "Her ne olduysa, belli ki stresliydi ve bunun üzerinde durmasını istemiyorum."

"Tamamdır anne," diyorum ve banyodan çıkan babama gülümsemek için ayağa kalkıyorum. "Şimdi gidip şu kreplerin tadına bakalım."

YEMEK YERKEN PETER'IN AILEMLE ETKILEŞIMINI GÖZLEMLIYORUM. GERÇI BEN Benimle yalnız kalmayı tercih ettiğini bilse de yine kibar ve saygılı... hatta düpedüz nazik bir tavır sergiliyor. Merdivenlerden inip çıkmak babamın kireçlenmesini artırmış gibi görünüyor, bu yüzden Peter ona yürüteçle yardım ediyor ve bunu o kadar rahat ve ustaca yapıyor ki babam alınmayı unutuyor.

İlk başta annemle babam temkinli ve çekingen ama yemek ilerledikçe Peter'a ısınıyorlar, hatta Ryson'ın ona söylediklerine rağmen babama bile. Peter'ın sohbetin kontrolünü ele alması, karanlık geçmişini kurcalamalarını beklemek yerine nasıl tanıştıkları ve çocukken nasıl biri olduğumla ilgili sorularla annemle babamı hırpalamasına yardımcı oluyor.

"Sara o kadar mükemmel bir bebekti ki inanamazsın," diyor annem Peter'a, bana gülümseyerek. "Bütün gece uyurdu, yemesi gerektiği zaman yerdi, neredeyse hiç ağlamazdı. Altı kilonun biraz altında doğmasına rağmen hiç hastalanmadı. Yaşımızdan dolayı çok korkmuştuk.

-Ama o tüm korkularımızı çabucak giderdi. Sanki bu yükü kaldırabilecek tipik genç ebeveynler olmadığımızı biliyordu ve her şeyin kitabına uygun gitmesini sağladı. Bu tabii ki saçma - o daha bir bebekti - ama herkesin edindiği izlenim buydu."

"Buna inanabilirim," diyor Peter, bana öyle bir sıcaklıkla bakıyor ki kızarıyorum ve gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Sohbeti annemle babamın en sevdiği konulara yönlendirmenin yanı sıra, Peter ilgisini çeşitli küçük yollarla gösteriyor. Annem papatya çayını sormadan alıyor ve babamın krepleri ev yapımı çilek reçeline ek olarak taze bir kase meyve ve çırpılmış krema ile servis ediliyor. Peter'ın babamın bu özel tercihini nereden öğrendiğini bilmiyorum ama ailemin bunu takdir ettiği açık.

Annem ona "Harika bir aşçısın," diyor ve o da ona kocaman, sıcak bir gülümseme veriyor, gözleri gerçek bir zevkle kırışıyor.

Onu böyle izlerken, Peter'ın bunu gerçekten sadece benim için yapıp yapmadığını merak etmeye başlıyorum. Onun da bir parçasının bunu arzuluyor olması mümkün mü? Hiç kendi ailesi olmadığı için ailemizin bir parçası olmaktan keyif alıyor olabilir mi? Çünkü eğer rol yapıyorsa, harika bir iş çıkarıyor.

Ben, onun ailemden hoşlanmaya başladığına ve her şeye rağmen onların da eninde sonunda ondan hoşlanabileceğine inanıyorum.

Yemeği bitirirken, ailem sonunda bizi sorgulamaya başladı - iş ve her türlü tipik ebeveynlik meselesi hakkında.

"Ne yapacağına karar verdin mi?" Annem Peter'a soruyor ve o da başını sallayarak onlara açmayı planladığı eğitim stüdyosundan bahsediyor.

"Bu fikir hoşuma gitti," diyor babam. "Senin geçmişin ve diğer her şey göz önünde bulundurulduğunda, çok uygun bir fikir gibi görünüyor."

Peter onun onayına gülümser. "Ben de öyle düşünmüştüm. Her halükarda, Sara işteyken şimdilik yapılacak bir şey."

Sesinde kızgınlıktan eser yok ama yine de kalkıp masayı toplamaya başladığında içimdeki tedirginliğe engel olamıyorum. Çalışma saatlerimden rahatsız olduğunu söyleyebilirim. Ayrı geçen onca aydan sonra, birlikte geçirebildiğimiz akşamlar ve hafta sonları ikimiz için de yeterli değil.

Belki bu yeni eğitim işi işleri daha iyi hale getirir, ona benim dışımda odaklanacağı bir şey verir ve evlilik hayatımıza alıştıkça birbirimizi bu kadar yoğun özlemeyiz. Olmazsa, er ya da geç bir şeyler vermek zorunda kalacak ve bu benim tarafımdan olmak zorunda.

Peter beni mutlu etmek için her şeyini feda etti ve ben de onun için daha azını yapamam.

Annemle babam ayrılırken Peter'a Ryson'ın babama yaptığı ziyaretten bahsetmeyi düşünüyorum ama vazgeçiyorum. FBI ajanının düğünümüze müdahale ettiğini öğrendiğinde zaten üzgündü. Ryson'ın ailemi taciz etmeye devam ettiğini bilseydi, bu konuda bir şeyler yapabilirdi ve bu istediğim son şey.

Söz versin ya da , Peter beni korumak için ne gerekiyorsa yapacaktır ve vicdanımda başka bir adamın ölümüne ihtiyacım yok.

BÖLÜM II

20

Sara

ÖNÜMÜZDEKI AY BOYUNCA YENI EVIMIZE YERLEŞTIK VE

Evliliğimizin ilk haftasında içine düştüğümüz rutinle. Danny ve Peter'ın güvenlik ekibinin geri kalanı her zaman yanımızda olsa da Peter beni işe kendisi götürüp getiriyor ve klinikte benimle birlikte gönüllü olarak çalışıyor. Arada da yeni işini kurmaya ve müşteri toplamaya çalışıyor ki bu girişiminde büyük başarı elde ediyor.

Birkaç randevumun iptal edildiği bir öğleden sonra ofisimden gizlice çıkıyorum ve Danny'nin beni Peter'ın açık hava antrenman alanı olarak seçtiği parka götürmesini istiyorum. Sonra da sırıtarak beş genci koşturmasını, bankların üzerinden atlamalarını, ağaçlara tırmanmalarını ve yüzüne yumruk atmaya çalışmalarını izliyorum.

Elbette hiçbiri başarılı olamıyor ama denerken eğleniyor gibi görünüyorlar.

Nasıl hissettiklerini biliyorum çünkü geçen Pazar ondan bana birkaç hareket öğretmesini istedim ve sabahı onun spor salonunda bazı temel kendini savunma alıştırmaları yaparak geçirdik. Bir dağla dövüşmek gibiydi ve ustalaştığım tek hareket, beni arkamdan yakaladığında bacaklarımı kaldırıp ölü bir ağırlık haline getirmekti - sözde saldırganımın dengesini bozmak için. Söylemeye gerek yok, tüm bu kapma olayı eve gelir gelmez seks yapmamızla sonuçlandı ve ben hala

Peter ve korumalar her zaman etrafımda olduğu için kendimi savunmam gerekmiyor.

Bir dakika sonra beni fark ediyor ve yüzünde ışıltılı bir gülümseme beliriyor, sonra geri dönüp çocuklara bir dizi talimat veriyor. Sonra bana doğru geliyor ve öğrencilerini bir ağacın üzerinde barfiks çekmeye çalışırken homurdanmaları ve nefes nefese kalmaları için yalnız bırakıyor.

Sıcak bir ağustos günü ve gömleksiz, üzerinde sadece kamuflaj pantolonu ve savaş botları var. Ağzım kurumuş bir halde bana doğru hızlı adımlarla gelişini izliyorum, kaslı gövdesi terden parlıyor.

"Burada ne yapıyorsun, ptichka?" diye soruyor, önümde durarak ve ben de kollarımı boynuna dolayarak üzerine atlıyorum. Beni yakalıyor, ben onu utanmadan öperken beni döndürüyor ve beni yere bıraktığında, öğrencileri arka planda yuhalayıp kurt ıslığı çalarken ikimiz de ağır nefes alıyoruz.

Elleri hâlâ belimdeyken omzunun üzerinden, "Başlayın," diye bağırıyor ve onlar da hemen itaat ederek barfiks denemelerine devam ediyorlar.

"Gerçek bir eğitim çavuşuyuz, değil mi?" Ona sırıtıyorum, uzanıp gür saçlarını bir düzene sokmaya çalışıyorum. Tepesi kadar yanları da uzuyor ve kontrol etmesi zorlaşıyor. Dağınık görüntüsü hoşuma gidiyor, bu yüzden bir şey söylemiyorum ama muhtemelen yakında saçlarını kestirmemiz gerekecek.

"Emin olabilirsin," diye mırıldanıyor, beni tekrar öpmek için başını eğiyor ve ben gülüyorum, gerçekten öpüşmeye başlamadan önce onu itiyorum. Bu herkesin içinde çok sık oluyor; Peter söz konusu ben olunca hiç utanmıyor.

Bunun nedeni kısmen, birlikte yeterince zaman geçiremediğimizi hissetmemiz. Şu anki işimin daha öngörülebilir saatleri var, ancak hala birkaç hamile hastam var ve patronlarım tatillerini uzattılar, bu yüzden bu ay onların tüm hastalarını da görüyorum.

Benden onları korumamı istediler, ben de hayır diyemedim.

Wendy'nin hastası doğum yapmak üzere olduğu için bir hafta sonu daha nöbette olmam gerektiğini açıkladığımda Peter, "Evet, olabilirsin," dedi. "Kesinlikle hayır diyebilirsin. En kötü ne olabilir ki? Seni kovarlar mı?"

"Şey, evet," diye başladım, sonra iç çekerek durdum. "Biliyorum, biliyorum. Paramız var ve teknik olarak çalışmak zorunda değilim."

"Bu doğru." Bakışları yüzümde odaklanmıştı ve henüz o noktaya gelmeye hazır olmadığım için gözlerimi kaçırdım. Mantıken haklı olduğunu biliyorum, biz multimilyoneriz,

Ama doktor olmak için çok çalıştım ve bundan vazgeçmek istemiyorum.

"Hâlâ klinikte gönüllü olarak çalışabilirsin," dedi ve bir kez daha haklı çıktı. Bunu birkaç kez düşündüm, her sabah alarmla kalkıp işe gitmek yerine onunla kucaklaşmanın ne kadar güzel olacağını. Japonya'daki tutsaklığım ne kadar sinir bozucu olsa da, orada hep birlikteydik - o zamanlar Peter'a olan kızgınlığım nedeniyle takdir etmediğim ama şimdi sapkın bir özlemle hatırladığım bir şey.

"Aynı şey değil," dedim ona. "Klinikte bebek doğurtamayacağım."

Bu doğru ve o da konuyu kapattı ama biliyorum ki bu konuya tekrar döneceğiz. Karşılıklı takıntımız göz önüne alındığında bu kaçınılmaz.

Ve bu bir saplantı. Bunu inkar edemem. George'u sevdiğimi sanıyordum, en azından başlangıçta, ama ona karşı hissettiklerim katiline karşı hissettiklerimin soluk bir gölgesiydi. Ayrı olduğumuz zamanlarda George'u hiç bu kadar özlememiştim, hiç bu kadar yoğun bir şekilde eve dönmeyi arzulamamıştım. Hayatlarımız az çok ayrıydı ve ben her şeyin böyle olması gerektiğini, tüm evliliklerin -tüm ilişkilerin- böyle olduğunu sanıyordum.

Peter ile aramızda herhangi bir ayrılık yok. Yakın bile değil. Sanki fiziksel olarak ayrı olsak bile görünmez bir iplik bizi birbirimize bağlıyor. O sürekli aklımda ve kendimi sık sık fiziksel olarak onu arzularken yakalıyorum, sanki bedenim onun dokunuşuna bağımlıymış gibi.

Birlikte olduğumuzda beni ilgi yağmuruna tutması ve şımarık bir evcil hayvan gibi hissedene kadar beni şımartması da yardımcı olmuyor. Masajlar, ayak ovmalar, saçımı taramalar, zamanımız olduğunda hepsini yapıyor. Ve bu seksi saymıyor bile.

Tanrım, seks.

Düğün gecemizden beri, Peter'a ve kendime itiraf ettiğim gibi -Geleneksel olmayan ilişkimizle başa çıkabilmek için ondan belirli bir derecede güç almam gerektiğinden, yatak odasında içindeki canavarı serbest bırakmaktan hiç çekinmedi. Tatlı ve şefkatli olduğu zamanlar çok olsa da, çoğu zaman beni dizginlenemez bir açlıkla alıyor ve sabahları beni ağrılı ve sızılı bırakıyor. Vücudumun hiçbir yeri onun için sınırsız değil ve sık sık kendimi dizlerimin üzerinde bağlı, ağzım horozla dolu ve kıçım onun kaba iddialarından yanarken buluyorum.

Artık kocam olabilir ama hâlâ işkencecim.

Ama anahtar kısım "benim". Peter'ın karanlık dürtülerini yönlendirdiği yer benimle seks yapması beni rahatlatıyor. Bildiğim kadarıyla, başka kimseye zarar vermeyeceğine dair verdiği sözü tuttu ve haftalar geçtikçe, ailemin ve arkadaşlarımın yanındayken kendimi daha az endişeli buluyorum. Ailem yavaş yavaş ona ısınıyor ve grup arkadaşlarım da ondan hoşlanıyor gibi görünüyor - ki bu beni şaşırtıyor çünkü Marsha şu anda Phil ile ciddi bir şekilde çıkıyor ve Peter hayranı *değil.*

Ya da en azından bu yüzden düğünden beri onu neredeyse hiç görmediğimi varsayıyorum.

"Marsha son zamanlarda bizimle hiç dışarı çıkmıyor gibi görünüyor," diyorum Phil'e, bir Cuma gecesi performansından sonra hep birlikte bir şeyler içerken. "Siz hâlâ birliktesiniz, değil mi?"

Kızardı, belli ki rahatsız olmuştu. "Evet, ama o, şey... gerçekten meşguldü."

Başımı salladım ve içkimi aldım. "Peki, tamam."

Arkadaşımın beni terk etmesinden dolayı incinmiş hissetmem çok saçma. Ne de olsa FBI'ın beni takip etmesine yardım ettiğini öğrendikten sonra bir süre ondan uzak durmuştum. Ve her halükarda, temkinli olduğu için onu suçlayamam. Aklı başında her insan, bir zamanlar arkadaşına işkence etmiş ve kocasını öldürmüş vicdansız bir suikastçı olduğundan şüphelendiği bir adamdan uzak durmak ister.

"Ne ile meşgul?" Peter omuzlarımı yoğurmak için arkamdan yaklaşarak soruyor. Ses tonu hafif ve rahat, ama düğümlenmiş kaslarıma masaj yaparken güçlü parmaklarındaki gerginliği hissedebiliyorum. "Daha fazla vardiya mı çalışıyor?"

"Onun gibi bir şey," diye mırıldanıyor Phil, sonra barmene işaret ediyor. "Bir tur tekila shot, dostum. Elindekinin en iyisi."

İçkilerimizi yudumlarken tekila boğazımı yakıyor ve Rory ile Simon doğal sarışınların artılarını ve eksilerini hararetli bir şekilde tartışmaya başlayınca hafif gariplik dağılıyor. Phil de katılıyor ama Peter sessiz kalıyor, belli belirsiz eğlenmiş bir ifadeyle onları izliyor ve ben tuvalete gitmek için izin istediğimde bir tur votka sipariş ettiğini duyuyorum.

"Bana yok mu?" sadece dört shot bardağı görünce soruyorum ve kocam bana sırıtıyor.

"Korkarım hayır, ptichka. Bu gece yatağımda uyanık ve bilinçli olmanı istiyorum."

Sözlerine dizimi sıkarak eşlik ediyor ve ben kızarmamla savaşırken çocuklar kahkahalarla gülüyor. Peter arzusu konusunda tamamen özür dilemiyor.

Bana dokunmak için eline geçen her fırsatı kullanıyor ve özel ya da kamusal alanda benim üzerimde hak iddia ediyor. Grup arkadaşlarım her zaman tavşanlar gibi seviştiğimize inanıyor ve bu doğru.

Kocam Viagra kullanan genç bir çocuğun dayanıklılığına sahip.

Hala gülüyorlar, çocuklar votkayı bırakıyor ve Peter hemen bir tur daha sipariş ediyor. Ona biraz şaşkınlıkla bakıyorum - onu hiç bu kadar çok içerken görmemiştim - ama uzun bir haftanın ardından biraz stres attığını anlıyorum.

İki kadeh daha votka içtikten sonra başka bir şeyler olduğunu fark ettim. Bir kere Peter'ın son shot'ını yere döktüğünden oldukça eminim. Grup arkadaşlarım fark edemeyecek kadar sarhoştu ama benim kafam hafiften güzeldi ve onlarla birlikte içmeden hemen önce bardağı yana devirdiğini gördüm.

Sanki Peter kasıtlı olarak onları sıvamaya çalışıyormuş gibi.

Bir yarım saat ve üç tur daha atıştan sonra şüphelerim kesinliğe dönüşüyor. Rory ve Simon şu anda rüzgâra karşı on yaprak gibiler, Rory bir İrlanda türküsü söylüyor ve Simon akortsuz bir şekilde şarkıya katılıyor, Phil ise hayatın rastlantısallığı ve ortalamaya dönüş üzerine felsefi bir teze dalmış durumda. Peter da aynı derecede sarhoş ve Phil'in saçmalıklarına kendini kaptırmış gibi davranıyor ama bana kalırsa kocamın sohbeti manipüle ettiği çok açık -ama ne amaçla bilmiyorum.

"Ve işte görüyorsunuz, bir film stüdyosu CEO'su gişe rekorları kıran filmlerde altın dokunuşa sahip olduğunu düşünebilir, ama aslında sadece kazanma serisindedir," diye mırıldanıyor Phil ve Peter her şey anlamlıymış gibi başını sallıyor. "Her şeyi başardığını sanıyorsun ama bu sadece şans dostum. Sadece şans. Ve sonra bam! Sarkaç diğer tarafa sallanır. Çünkü her şey rastlantısaldır ve ortalamaya döner. İnsanlar olarak bunu anlamıyoruz - bir düzen gördüğümüz için kontrolümüz olduğunu sanıyoruz ama hepsi saçmalık. Hayat depremde paslanmış bir sarkaç gibidir, bir o yana bir bu yana sallanır, bazen yükselişte takılıp kalır. Ve bazen -bazen tüm hayatınız yükseliştedir, ta ki bir sarsıntı o pası yerinden sökene kadar." Başını kederli bir şekilde sallıyor ve ben de kesinlikle bu kadarının yeterli olduğuna karar veriyorum.

Peter'ın gündeminde ne var bilmiyorum ama alkol zehirlenmesinin şakası yok. kocamın eline dokunuyorum ve sesimi alçaltıyorum.

"Hadi eve gidelim. Uykum geliyor."

Avucunu açıp elimi nazikçe sıkıyor, dudakları çakırkeyif bir gülümsemeyle kıvrılırken bile gözleri tamamen ayık. "Sadece biraz daha, aşkım. Phil'in bir bildiği var."

Kaşlarımı çatıyorum, kafam karışıyor. "Öyle mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor Phil. "Sadece göremiyorsun çünkü göremiyorsun. Hayal bile edemezsiniz. Hiçbir insan bunu yapamaz, çünkü zihinlerimiz gerçekten rastgele örüntüler bulma yeteneğine sahip değil. Ve algoritmalar bunu bizim için yaptığında, rastgele olduklarına inanmayız. Müzik çalarınızdaki rastgele karıştırma gibi mi? Rastgele değil. Eğer öyle olsaydı, bazen aynı şarkıyı arka arkaya iki, üç, dört kez dinlerdiniz ve bu bize rastgele görünmezdi. Sanki bir şarkı kasıtlı olarak seçiliyormuş, arkasında bir amaç varmış gibi görünür, ama bu yanlıştır. Bu sadece matematik, sadece programlama. Ve böylece-"

"Yani algoritmayı değiştirdiler, daha rastgele görünmesi için gerçek rastgeleliği ortadan kaldırdılar," diyor Peter, parmaklarımla oynarken sarhoş bir ciddiyetle. "Seni anlıyorum dostum. Bu çılgınlık."

Phil başını sallıyor. "Öyle değil mi? Marsha'ya bunu her zaman söylüyorum ama inanmıyor. Bazen bir tesadüfün sadece bir tesadüf olduğunu, bir şeyin basitçe rastgele olabileceğini anlamıyor. Mesela sen ve Sara. Sara'nın geçmişinde Peter adında kötü bir adam vardı ve Marsha, FBI *ona* bunun sen olmadığını *söylemesine* rağmen, sen olduğunu düşünüyor. Hangisi daha mantıklı: senin aranan bir katil olman ve garip bir nedenden dolayı serbestçe dolaşmana izin verilmesi mi, yoksa Sara'nın hayatında iki Peter'ın olması mı? İki kez ortaya çıkan bir şarkı gibi - inanması zor ama gerçekten rastgele. Demek istediğim, onunla hala konuşan bir FBI adamı var, ama eminim ki sadece ona asılıyor, pislik herif."

Kocam kıkırdayıp başını sallarken elim Peter'ın avuçlarında geriliyor, donup kalıyorum. "Vay canına. Gerçekten de pislik. Adamın adı neydi?"

"Tyson ya da onun gibi bir şey." Phil hıçkırıyor ve yüksek sesle esniyor. "Bizon ile kafiyeli."

Kahretsin. Peter bana bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, bakışları sert ve okunaksız. Başından beri böyle bir şeyden mi şüpheleniyordu? Bu yüzden mi bütün gece Phil'i -ve dolayısıyla Rory ve Simon'ı- alkolle dolduruyordu?

Ajanın babama yaklaştığını bir şekilde öğrendi mi?

Bunu unutmaya, FBI'ın Monica'nın üvey babasını öğrenmesi konusunda endişelenmemeye çalışıyorum ama sık sık SWAT ajanlarının yatak odamızın kapısını kırdığı bir kâbustan soğuk terler içinde uyanıyorum. Resmi olarak bir anlaşma var ama Ryson'ın kendi görevi açık.

Marsha'ya ne söylüyordu? Marsha ona ne söylüyordu? Peter son bir kadeh daha ısmarladıktan sonra adamlardan özür diliyor ve beni bardan çıkarıp Danny'nin arabasına bindirirken onları kendi başlarına içki içmeye bırakıyor.

Eski suikastçım içki içip araba kullanmayacak kadar yasalara saygılı ya da akıllı.

Phil'in bize anlattıklarından bahsetmeden önce eve gidene kadar bekliyorum. "Peter, şu-"

"Neden bana Ryson'ın hâlâ resmin içinde olduğunu söylemedin?" diye araya giriyor kocam, yanıma yaklaşarak. Güçlü bedeniyle beni kanepenin arkalığına hapsederek eğilirken nefesinde sadece hafif bir alkol izi vardı.

Ya düşündüğümden daha az içti ya da metabolizması çok hızlı çalışıyor.

Metalik gözlerindeki buz gibi sertliği gördüğümde boğazım kuruyor ve nefesim kesiliyor. Eskiden beni dehşete Peter bu, evime zorla giren ve George'u bulmak için beni acımasızca sorgulayan adam.

Pişmanlık nedir bilmeyen katil.

"Marsha'yla konuştuğunu bilmiyordum," diyorum yarı sakin bir ses çıkarabildiğimde. Peter'ın yatak odası oyunlarımız dışında bana zarar vermeyeceğini biliyorum, ama böyle üzerime geldiğinde, kaslı vücudunun sıcaklığı beni çevrelediğinde, yakınlığı hem baştan çıkarıcı hem de tehdit edici olduğunda korkmamak elde değil.

Bana zarar vermeyebilir ama başkalarına zarar verir.

Ajan Ryson'ın ve muhtemelen Marsha'nın hayatı .

"Hayır mı?" Gözleri kısıldı. "Peki ya ailen? Onların da etrafını kokladığını bilmiyor muydun?"

"Hayır, ben-" Yalan söyleyerek durumu daha da kötüleştirmeden önce duruyorum. "Tamam, birkaç ay önce babamla konuştuğunu biliyordum ama bunun sadece bir kez olduğunu düşünmüştüm. Onlara tekrar yaklaştığını mı söylüyorsun?" Kelimelerim çok hızlı çıkıyor ama elimde değil.

Hem ajan için hem de ortaya çıkarabileceği şeyler için çok korkuyorum.

Peter bana bakıyor, sonra nihayet geri çekilerek derin bir nefes almama izin veriyor.

"Bugün erken saatlerde," diyor acımasızca ve soruma cevap verdiğini anlamam bir saniyemi alıyor. "Ekibim onu annene yaklaşırken görmüş.

Agnes Levinson ile bir alışveriş merkezindeydi. Ayrılırken adamlardan biri onu takip etti ve o herifin nereye gittiğini tahmin etmek ister misin?"

Yutkunuyorum. "Nerede?"

"Hastaneye. Eskiden ve arkadaşının hâlâ çalıştığı yere."

Tabii ya. Bu gece Phil'i sorgulama fikrini ona veren de buydu. Ya da daha doğrusu, onu sorguya çekecekti ama yardımcı olarak bir uyuşturucu yerine alkol .

"Sence biliyor mudur? Moni-" kadar açık konuşmanın güvenli olmayabileceği aklıma gelince duruyorum.

Eğer FBI peşimizdeyse, ev dinleniyor olabilir.

"Sorun değil. Günlük taramalar yapıyorum," diyor Peter endişemi anlayarak. "Kimse dinlemiyor."

Günlük taramalar mı? Bir paranoya var, bir de bu her neyse. Evimizin bir askeri üssün tüm güvenliğine sahip olduğunu biliyorum - her tarafa yerleştirilmiş fütüristik teknolojiyi gördüm - ama kocamın *bu* kadar paranoyak olduğunu fark etmemiştim.

"Ve hayır," diye devam ediyor ben düşüncelerimi toparlarken. "Onun bir şey bildiğini sanmıyorum. Bilgisayar korsanlarım Sonny Pearson'la ilgili dosyaları takip ediyor ve haftalardır kimse onlara erişmedi."

Sonny Pearson? Bu Monica'nın üvey babasının adı mı? Peter'a bakarken midem sıkışıyor, gözlerimin önünde karanlık sokaklar ve kan gölleri canlanıyor. Peter'ın yaptığı diğer korkunç şeyler gibi bu cinayeti de çoğunlukla aklımdan çıkarmıştım ama şimdi adamın adını bildiğim için dehşet ve suçluluk duygusu yeniden tazelendi.

"Kes şunu, ptichka." Peter'ın sesi yumuşuyor ve yüzümün düşüncelerimi yansıttığını fark ediyorum. Uzanıp iki elimi de kocaman avuçlarının arasına alıyor. "Bir daha oraya gitme. Her şey bitti."

Beni kendine doğru çekerek rahatlatıcı bir sarılmayla sarmalıyor, ben de kollarımı beline doluyorum, yanağım kaslı omzuna bastırırken tanıdık kokusunu içime çekiyorum. Beni bu şekilde rahatlatmasına izin vermek sapıkça ama bunu ondan kabul etmekten kendimi alamıyorum.

Bu kadar acımasız birini sevmekle başa çıkabilmemin tek yolu bu.

Beni tutarken, sabırla saçlarımı okşarken, karnımda giderek artan bir sertlik hissediyorum ve birkaç dakika içinde beni sadece tutmakla yetinmeyeceğini biliyorum.

Onunla birlikte gitmek, bana her zaman verdiği zihin eriten zevke sığınmak cazip geliyor, ama önce bir şeyden emin olmam gerekiyor.

"Peter..." Geri çekilip ona bakıyorum. "Marsha'ya ya da Ajan Ryson'a bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Bana bakıyor, elleri yanlarımda sıkılaşıyor. "'Herhangi bir şeyi' tanımla."

"Peter, lütfen."

Dudakları düzleşiyor ve geri adım atarak beni serbest bırakıyor. "İyi. Arkadaşın güvende. Onun yanına gitmeyeceğim. Bizden vebadan kaçar gibi kaçmasaydı bile, artık ona güvenmemen gerektiğini daha iyi biliyorsun."

"Dudaklarım onun etrafında mühürlü, söz veriyorum. Ve sen de Ryson'a yaklaşmayacaksın. Tamam mı?" Peter ifademi ne onayladığında ne de reddettiğinde soruyorum.

Yontulmuş çenesinde bir kas kıpırdıyor. "*O* bir tehdit oluşturuyor. Bunu biliyorsun Sara. Bu artık onun için sadece bir görev değil. Bizi alaşağı etmek istiyor; bunu takıntı haline getirmiş."

"Evet ama biz yanlış bir şey yapmıyoruz, sadece hayatımızı yaşıyoruz. Ve eğer bunu yapmaya devam edersek, bize hiçbir şey yapamaz. Ancak, eğer onun yemine gelirseniz..."

Peter nefesinin altından küfrediyor ve arkasını dönüp pencerenin yanına doğru yürüyor. Onu takip ediyorum, eğer ondan bu sözü alamazsam FBI ajanının günlerinin sayılı olduğunu biliyorum.

Peter yüzünü bana döndüğünde, yüz ifadesi yasaklayıcı bir ifadeye büründüğünde, "Biliyorsun, bu tam da onun umduğu şey," diyorum. "Anlaşmanın şartlarını ihlal etmeni istiyor. Burada benimle olman ve mutlu olmamız onu öldürüyor. Bu" -Peter'ın elini sıkmak için uzandım- "alabileceğin en iyi intikam. Bırak etrafta koşturup bizi koklasın. Hiçbir şey bulamayacak çünkü bulacak bir şey olmayacak."

Ben konuşurken, Peter'ın parmakları yavaşça gevşemeden önce avuçlarımda bir yumruk haline geliyor ve gözleri tuhaf bir parıltıya bürünüyor. "Pekâlâ," diyor boğuk bir sesle, bileklerimi kavrayıp aşağı indirirken. "Ne demek istediğini anlıyorum." Ellerimi kasıklarına bastırıyor, orada giderek büyüyen bir şişkinlik hissediyorum.

İçimde cevap niteliğinde bir sıcaklık tutuşurken dudaklarımı yalıyorum. "Söz veriyor musun?" Önünde dizlerimin üzerine çökmeden önce kot pantolonunun üzerinden ereksiyonuna nazikçe masaj yapıyorum. "Ryson'a hiçbir şekilde zarar vermeyeceksin, değil mi?"

Gözlerini kapatıyor ve ben kot pantolonunun fermuarını açarken omuzlarımı kavrıyor. "Evet, sana söz veriyorum. O güvende." Sesi ihtiyaçtan gergin, ama "Başka bir şey denemediği sürece" diye eklerken altındaki karanlık notayı duyuyorum.

21

Henderson

BIR ARA SOKAĞA DÖNÜYORUM, ISIRAN RÜZGÂRDAN TITRIYORUM. BU
Bu hafta Budapeşte'de mevsim normallerinin dışında bir soğuk vardı ve bana doksanlı yılların başında Vladivostok'ta geçirdiğim kısa süreyi hatırlattı.

Kahretsin, o basit günleri özlüyorum.

Anlaştığımız gibi arka kapıda beni bekliyor, küçük, çocuksu vücudu kalın bir ceketle sarılmış ve kısa, platin sarısı saçları elf yüzünün etrafında sivri uçlar halinde duruyor.

Onun gerçekte ne olduğunu bilmeseydim, modaya uygun bir barda garson olarak çalıştığına inanmak kolay olurdu.

"Mink?" Yaklaşırken söyledim, o da başını salladı.

"Al." Ona kalın bir zarf uzattım. "ABD pasaportu ve anlaştığımız ödemenin yarısı."

Zarfı alır ve ceketinin içine sokar. Elini çıkardığında elinde bir dosya vardı. "İstediğiniz adamlar bunlar," diyor ve bana uzatıyor. İngilizcesi benimki kadar Amerikanvari, Doğu Avrupa aksanından eser yok. "Onlar en iyileri ve her şeyi yaparlar."

Klasörü açıp içindeki dosyalara göz gezdiriyorum. Adayların her birinin hedefleriminki kadar uzun bir sabıka kaydı var ve hepsi de seçkin eski askerler.

Hepsinden iyisi, peruk ve makyajla görünümleri yeterince değiştirilebilecek dört kişi görüyorum.

"Her şey mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak dosyayı kapatıyorum. Bunlar eksik olan son yapboz parçalarıydı.

Dosyayı kendi ceketime yerleştirirken, "Onu kendim götürmemi istemediğine emin misin?" diye soruyor. "Çünkü yapabilirim, biliyorsun."

"Hayır, yapamazsın," diyorum. "O çok iyi korunuyor. Ve başarsan bile, plan bu değil. Senin işin onun canlı ele geçirilmemesini sağlamak, anladın mı?"

Bana alaycı bir selam veriyor. ", General. Olmuş bilin."

Doc Martens ayakkabılarının topuğu üzerinde dönerek kapıyı açar ve barın içinde kaybolur.

22

Peter

SARA'DAHA FAZLA SEVMENIN MÜMKÜN OLMADIĞINI DÜŞÜNÜYORDUM, AMA HAFTALAR GEÇTIKÇE

Evli bir çift olarak adımlarımızı atmaya başladığımızda, ona karşı hislerim hem yoğunlaşıyor hem de derinleşiyor. Şimdi fark ediyorum ki saplantımın nesnesi hakkında bilmediğim çok şey varmış - ilişkimiz o kadar gergindi ki benim yanımda asla gerçekten rahatlamamıştı. Ancak şimdi, onun farklı bir yönünü görebiliyorum ve ortaya çıkardığım her yeni özelliğe ve tuhaflığa bayılıyorum.

Ptichka'm politikadan nefret eder ama doğal felaketlerden garip bir şekilde etkilenir, cömert bir bağış göndermeden önce tüm haberleri dinsel olarak yutar. Köpekleri kedilerden daha çok sevdiğini iddia ediyor, ancak YouTube'da bağımlısı olduğu şey kedi videoları. *The Big Bang Theory*'nin tüm zamanların en komik dizisi olduğunu düşünüyor ve hafta sonları bana izlettiriyor. Ve en iyisi, keyfi yerinde olduğunda şarkı söylüyor - bazen nefesinin altında, bazen de yüksek sesle.

Bir Cumartesi sabahı onu mutfakta mırıldanırken yakaladığımda, "Bunu bir sonraki performansına eklemelisin," diyorum. "Bu melodiyi seviyorum. Çok çağrıştırıcı."

Bana sırıtıyor. "Gerçekten mi? Yeni bestelediğim bir şey. Hâlâ sözlerini bulmam gerekiyor."

"Yapacaksın." Pürüzsüz alnına bir öpücük bırakıyorum. "Her zaman yaparsın."

Müziği de tıpkı ilişkimiz gibi gelişiyor. Seçimlerinde kendine daha çok güveniyor ve bu da grubun artık kendi bestelediği orijinal materyallerden oluşan ve giderek daha büyük kalabalıkları çeken performanslarında kendini gösteriyor. Simon bir ay önce grupları için bir YouTube kanalı oluşturdu ve şimdiden elli bin aboneye ulaştı.

Cuma gecesi verdikleri konser için büyükçe bir açık hava mekânının biletleri tamamen tükendikten sonra Rory bize neşeyle, "Gerçekten büyük olmamız an meselesi," diyor. "Patlamanın eşiğindeyiz, bunu biliyorum."

Phil ve Simon da aynı şekilde heyecanlı, kutlama için dışarı çıkmak istiyorlar ama Sara yorgun olduğunu söyleyerek reddediyor. Endişelenerek onu hemen eve götürüyorum, böylece hasta olma ihtimaline karşı onu yatağına yatırabiliyorum.

Onu arabadan eve taşımak için kucağıma aldığımda bana öfkeyle "Ben iyiyim, gerçekten," diyor. "Yorgunum ama yürüyebilirim. Cidden, sadece uzun bir hafta oldu."

İtirazlarına aldırmadan onu evin içine taşıyorum, üst kattaki banyomuza varana kadar onu yere bırakmıyorum. Orada ona sıcak bir banyo hazırlıyorum ve mutfağa gidip ona ekinezya çayı yapmadan önce rahatça yerleştiğinden emin oluyorum.

Çayla döndüğümde küvette uyuklamaya başlamıştı bile, o kadar sevimli bir şekilde uykulu görünüyordu ki, kollarımda çıplak olmasının yarattığı öngörülebilir açlığı görmezden gelerek onu havluyla yıkar yıkamaz yatağına yatırdım.

Şu anda onunla ilgilenmem gerek, onu becermem değil.

daha on olmasına ve normalde en erken on birde yatmamıza rağmen çaydan bir yudum bile içmeden hemen uykuya dalıyor. Ateşi olmadığından emin olmak için alnına dokunuyorum, sonra dizüstü bilgisayarımı alıp yatağın yanındaki şezlonga yerleşiyorum, ona göz kulak olurken biraz da iş yaparım diye düşünüyorum. Eğitim stüdyom gibi yasal bir işi yürütmenin ve genel olarak bir serveti yönetmenin beraberinde getirdiği şaşırtıcı miktarda evrak işi var.

Bundan memnunum. Evrak işlerinden değil -kimse *bundan hoşlanmaz- ama* meşgul olabilmemden. Sivillere kendilerini savunmanın temellerini öğretmek geçmişteki adrenalin dolu görevlerimden çok farklı, ama günlerimi meşgul ediyor ve Sara'ya olan özlemimi dindiriyor. Patronları geri dönmüş olsa da Sara hâlâ çok fazla çalışıyor ve işlerini azaltıp benimle daha fazla zaman geçirmesi için ona baskı yapmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

İş dışında, ayak işlerinden kadın kliniğinde gönüllü çalışmaya, ailesiyle takılmaya kadar her şeyi birlikte yapıyoruz.

Arkadaşlar. Ne zaman bir randevusu iptal olsa, ona öğrettiğim kendini savunma hareketlerinden bazılarını uygulamak için eğitim stüdyoma uğruyor ve benimle bir şeyler atıştırmak için vakti olursa diye öğle yemeğinde sık sık ofisine uğruyorum. Diş temizliğimizi bile aynı dişçinin muayenehanesinde aynı saatte olacak şekilde ayarladım, böylece yolda birlikte olabiliyoruz.

Çoğu insan için çok fazla gibi görünebilir, ancak
Ben.

Bir saat sonra Sara'yı kontrol ettim. Hâlâ ateşi yok ve uyuyor.
Huzur içinde, biraz fazla derin olsa da. Belki *de* sadece yorgundur.

Esniyorum, dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıyorum ve yatağa girmeden önce hızlıca bir duş alıyorum. Onu kendime çekerek derin bir nefes alıyorum, tatlı kokusunu içime çekiyorum ve sonra kucağımdaki hissinin tadını çıkararak kendimi bırakıyorum.

23

Sara

ERTESI SABAH UYANDIĞIMDA HALA GARIP BIR ŞEKILDE YORGUNDUM VE

Alt kattaki mutfaktan yayılan kahvaltı kokuları her zamanki gibi iştahımı açmak yerine midemi bulandırıyor. Gözlerim kamaşarak banyoya gidiyorum ve dişlerimi fırçalarken bugünün Cumartesi olduğunu fark ediyorum.

Reglimin başlamasından dört gün sonra.

Adrenalin dalgası kalan tüm sersemliği kovuyor. Kalbim hızla çarparak yatak odasına geri dönüyorum ve telefonumu çıkarıyorum, hata yapmadığımdan emin olmak için çılgınca takvimdeki günleri sayıyorum.

Hayır.

Kesinlikle geç kaldım ve bu sefer suçu strese atamıyorum.

Çocuklarla ilgili konuşmamızdan beri evde hamilelik testi stoklamıştım, bu yüzden bir tane almak için tuvalete geri dönüyorum. Ancak çoktan işemiştim ve bir damla bile idrar çıkaramıyordum.

Sessizce öngörü eksikliğime lanet ederek, tamamen kuru testi kutuya geri koyuyorum, çekmeceye geri koyuyorum ve giyinmeye gidiyorum.

Test için kahvaltı sonrasını beklemem gerekecek.

"AILEN GELMEK ÜZERE," DIYE HABER VERDI PETER BANA.
Alt kata indim ve bugün brunch'a geleceklerini sarsılarak hatırladım.

"Yine mi uyuyakalmışım?" Saate bir göz attım. "Oh, vay canına, evet."

Saat 11:27. Ailemin gelmesine tam üç dakika var.

"Çok yorulmuş olmalısın," diyor Peter, kabarık görünümlü bir kişin üzerini bir tutam maydanozla süslerken. "Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun, ptichka?"

Tereddüt ediyorum, sonra ona parlak bir gülümseme veriyorum. "İyiyim. Sadece uykumu almam gerekiyordu, hepsi bu."

Kocamın bebek sahibi olmayı ne kadar çok istediğini düşünürsek, ona söylemeden önce emin olmam daha iyi olur. Eğer bu yanlış alarmsa, hayal kırıklığına uğramasını istemem.

Bana tam olarak inanmış gibi görünmüyor ama bir şey söyleyemeden kapı çalıyor. Ailemi karşılamak için kapıya koşuyorum ve yemek odasına vardığımızda Peter çoktan masayı hazırlamış oluyor.

Annem kişten bir ısırık aldığında "Vay canına," diyor. "Peter, bu kadar harika olmayan beş yıldızlı restoranlara da gittiğimi söylemeliyim."

Ona sıcak bir gülümseme veriyor ve babam da kendi porsiyonunu ısırırken onaylarcasına homurdanıyor. Ailem Peter'a karşı hâlâ biraz temkinli ama Peter örnek bir damat olarak onları yavaş yavaş kazanıyor. George'la meşgul olduğumuzda bazen ailemi görmeden bir ay ya da daha fazla zaman geçirirdik ama Peter haftada en az bir kez onlarla görüşmemizi sağlıyor. Ayrıca çimlerini kesiyor ve evlerinin etrafındaki teknolojik ve tamirci tipi işlerle ilgileniyor, tüm bunları yaparken de aileme her şeyi kendi başlarına yapıyorlarmış ve o sadece ara sıra yardım ediyormuş gibi hissettiriyor.

Birkaç hafta önce ona "Bu konuda gerçek bir yeteneğin var" demiştim. "Düşman kayınvalideleri kazanmak suikastçi okulunda öğretilen bir şey mi?"

Peter sakince başını salladı. "Kayınvalideler, patlayıcılar, yüksek kalibreli silahlar, hepsi dikkatle ele alınmalı. Ayrıca, aileni seviyorum. *Seni* onlar yarattı."

O zaman ona sırıttım ve kendimi inanılmaz derecede mutlu hissettim. Evli bir çift olarak hayatımızı hayal ederken ne düşünmüştüm bilmiyorum ama şu ana kadar her şey beklentilerimin ötesine geçti. Ortak geçmişimizin karanlığı hâlâ arka planda duruyor ama gelecek o kadar parlak görünüyor ki neredeyse hiç önemi yok.

İmkansızı başardık: Birlikte normal, mutlu bir hayat.

Brunch'ı bitirdikten sonra -ki düşük dereceli mide bulantısına rağmen boğazım tıkanıyor- annemi internetten aldığım şık bir paltoyu göstermek için yukarı çıkarıyorum. Babam alt katta kalıyor, Peter bulaşıkları toplarken büyük ekran televizyonumuzda haberleri izlemek için oturma odamıza yerleşiyor.

Annem paltoyu hemen onaylıyor - modaya uygun şeyleri sever- ve ben de nihayet sınava girmek için izin almak üzereydim ki babamın gergin sesi üst kattan geliyor.

"Lorna, Sara, buraya gelin. Buna bir göz atmanız gerek." Aynı anda benim telefonum da çalıyor, anneminki de.

Endişeli bakışlarımızı değiş tokuş ederek aynı anda telefonlarımızı çıkardık. Benim ekranımda CNN'den bir bildirim var.

Şüpheli TERÖRİST hareket at FBI alan ofis içinde Chicago, o Okunuyor.

Kayıplar bilinmiyor.

24

Sara

KALBIM KÜT KÜT ATIYOR VE KIŞ MIDEME TAŞ GIBI OTURUYOR.
aşağı indiğimizde. Peter ve babam oturma odasındalar ve büyükçe bir binanın alevler içinde olduğunu gösteren televizyon ekranına bakıyorlar.

Ryson'ın beni birçok kez sorguladığı bina.

Helikopterlerin yanan binanın etrafında dönmesini izlerken annem ağzını kapatıyor, yüzü solgunlaşıyor. Aşağıda, itfaiyeciler ve sağlık görevlileri hayatta kalanları kurtarmak ve yaralıları sedyelere yüklemek için çılgınca çalışıyorlar.

Bir filmden fırlamış bir sahne gibi görünüyor, ancak şu anda, arabayla bir saatten daha az bir mesafede gerçekleşiyor.

Kadın haber spikeri ciddi bir tonda, "Yetkililer henüz resmi bir açıklama yapmamış olsa da, ilk belirtiler binanın içinde sofistike ve güçlü bir patlayıcının patladığını gösteriyor," diyor. "Şu an itibariyle, ülke çapındaki tüm havaalanları ve devlet daireleri yüksek alarm durumunda ve Chicago bölgesindeki hava trafiği durduruldu."

Televizyondaki görüntü, SWAT benzeri figürlerin bomba koklayan köpeklerle O'Hare'e hücum ve önlerine çıkan dehşete düşmüş yolcuları biçtiğini gösteriyor.

"Haber spikeri şöyle devam ediyor: "Chicago sakinlerinin acil durum araçlarına yol açmak için yollardan uzak durmaları tavsiye ediliyor. "Bu korkunç olay hakkında bilgi sahibi olan herkes aşağıdaki numarayı arayabilir." 1-800'lü bir numara

ekranın alt kısmında kalın bir yazı tipiyle görünür. "Şu an itibariyle üç kişinin öldüğü ve on beş kişinin yaralandığı teyit edildi. Daha fazla bilgi edindikçe sizi bilgilendirmeye devam edeceğiz." Duraklıyor, elini kulağına götürüyor, sonra diyor ki, "Bu da az önce geldi: Yedi kişinin öldüğü doğrulandı ve patlamanın binanın üçüncü katından kaynaklandığı anlaşılıyor."

Üçüncü kat mı?

Ryson'ın ofisi orada. Orada

olabilir mi?

Ölüler arasında mı?

Ayaklarımın üzerinde sallandığımın tam olarak farkında değilim, ama sallanmış olmalıyım, çünkü aniden Peter orada, güçlü kolu sırtıma dolanıyor. "Otur bakalım, ptichka," diye mırıldanarak beni kanepeye doğru yönlendiriyor. "Bayılacak gibi görünüyorsun."

Gözlerimi kırpıştırarak ona bakıyorum, yanıma otururken ne kadar sakin göründüğüne şaşırıyorum. Çenesindeki gerginlik dışında Peter'ın yüz ifadesindeki hiçbir şey olağandışı bir şey olduğunu göstermiyor. Yine de daha kötülerini de gördüğüne eminim.

Belki daha kötüsünü bile yaptım.

Korkunç bir düşünce aklımın bir köşesini kemiriyor ama onu kendime bile söylemek istemeyerek uzaklaştırıyorum.

Oraya gitmeyeceğim, bir saniyeliğine bile.

"Buna inanamıyorum," diyor babam, sesi titriyor ve dönüp yanımda oturduğunu görüyorum, televizyona bakarken yüzü anneminki kadar solgun. "O kadar yer varken FBI binası. O kadar güvenliği nasıl aşmış olabilirler?"

Nasıl yani?

Karanlık düşünce tekrar ama ben kararlılıkla onu .

Bu korkunç trajedinin benimle ya da Peter'la hiçbir ilgisi yok.

"İyi misin baba?" Koluna dokunmak için uzanarak

soruyorum. Bu onun arızalı kalbi için iyi olamaz.

Başını sallıyor, gözleri hâlâ ekrana yapışık. "Tanrı'ya şükür bugün Cumartesi. Bugün hafta içi olsaydı kaç kişinin öleceğini hayal edebiliyor musunuz?"

Televizyona dönüp bakıyorum, itfaiyeciler alevlerle mücadele ediyor ve kurbanlar sedyelerle taşınıyor - bu büyüklükte bir patlamada beklediğimden çok daha az kurban. Tabii ki, bazı insanlar

Havaya uçmuş olabilirler, kalıntıları henüz bulunamadı, ama babamın haklı olduğundan ve hafta sonu olduğu için daha az insan olduğundan şüpheleniyorum.

"Belki de bomba geç patlamıştır. Ya da erken," diyor annem kanepenin yanındaki doldurulmuş sandalyeye çökerken dengesiz bir şekilde. "Eminim bunu yapan hayvanlar mümkün olduğunca çok kişiyi öldürmek istemişlerdir."

"Ben o kadar emin değilim," diyor Peter ve ben de dönüp onun düşünceli bir ifadeyle ekrana baktığını görüyorum. "Bunun arkasında her kim varsa, ne yaptıklarını biliyorlarmış."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, midem içindeki kişin kaya gibi ağırlığının etrafında çalkalanmaya başlıyor. Bunu yapan insanları düşünmek istemiyorum, çünkü bu şekilde kabul etmek bile istemediğim o karanlık, korkunç düşünceler ortaya çıkıyor.

"Affedersiniz," diye mırıldanarak ayağa kalkıyorum. Bütün sabah bana eziyet eden mide bulantısı her geçen saniye daha da kötüleşiyor. "Hemen döneceğim."

Doğal olarak Peter peşimden geliyor ve beni alt kattaki banyoya ulaşmadan hemen önce yakalıyor.

"İyi misin aşkım?"

Başımı sallıyorum, yutkunuyorum. Tükürük ağzımda tatsız bir şekilde birikiyor ve midemdeki çalkantı çamaşır makinesi hızına ulaşıyor. "Sadece tuvalete gitmem gerek," demeyi başarıyorum ve etrafından dolanarak açık kapıya doğru atılıyorum.

Midemdekileri kaybetmeden önce kapıyı kapatıp tuvaletin üzerine diz çökecek zamanı zar zor buluyorum.

Tabii ki Peter'ın öğürme seslerimi duyup normal kocaların yapacağı gibi sıvışacağını ummak çok fazlaydı. Güçlü ellerinin saçlarımı toplayıp yüzümden uzak tuttuğunu hissettiğimde hâlâ kâseye kusuyordum ve başımı kaldırır kaldırmaz kalkmama yardım edip ağzımı çalkalamam için bana bir bardak su uzattı.

Lavabonun üzerine eğilip titreyen parmaklarımla diş fırçasını alırken onun desteğine acınası bir şekilde minnettarım. Bacaklarım bir denizanasına aitmiş gibi hissediyor ve tişörtüm terli sırtıma yapışıyor.

Dişlerimi iki kez fırçalıyorum, sonra yüzümü yıkıyorum, Peter sifonu çekip kapağını kâğıt havluyla silerken endişeli görünüyor ama en ufak bir iğrenme hissetmiyor.

"Gel aşkım, seni yatağa götürelim," diyor işim bittiğinde. "Belli ki iyi değilsin."

"Şimdi iyiyim," diye itiraz ediyorum beni kaldırıp göğsüne yaslarken. "Gerçekten, daha iyi hissediyorum."

"Uh-huh." Beni banyodan çıkarıyor ve oturma odasında bize yuvarlak gözlerle bakan annemle babamın yanından geçiriyor. "Ya çok üzgünsün ya da hastasın ve dinlenmen gerekiyor."

"Ne oldu?" Peter merdivenlere yönelirken annem de peşimizden koşuyor. "Sara hasta mı?"

Peter acımasızca başını sallar. "Evet, o-"

"Hamile olabilirim," diye ağzımdan kaçırıyorum, sonra hem Peter hem de annem yüzlerinde aynı şok ifadesiyle oldukları yerde donup kalırken zihinsel olarak kendimi lanetliyorum.

Haberi bu şekilde paylaşmayı planlamamıştım.

Olası haberler. Hala o lanet teste girmedim. Önce annem

iyileşir. "Hamile mi? Oh, Sara!"

Gözlerinde -muhtemelen sevinçten- yaşlar belirirken, "Henüz kesin olarak bilmiyorum," diyorum hemen. "Sadece regl dönemim birkaç gün gecikti ve-"

"Hamile misin?" Peter'ın sesi gergin ve başımı kaldırdığımda yüzünde tuhaf bir ifade görüyorum.

Paniğe benzer bir şeyle karışık şaşkınlık. Gerçekten bundan

korkuyor mu?

Başından beri istediği bu değil miydi?

"Bu bir olasılık," diyorum dikkatlice. "Beni yere bırakırsanız, gidip bir çubuğa işer ve size haber veririm."

Hâlâ şokta görünen kocam beni yavaşça ayağa kaldırıyor. "Tamam, güzel." Kendimi onun kurtararak geri çekiliyorum, minnettarım

Bacaklarım iyileşmiş gibi görünüyor. "Şimdi bana birkaç dakika ver."

"Chuck!" Annem bağırıyor, ben yukarı çıkarken oturma odasına koşuyor, Peter da peşimden geliyor. "Bunu duydun mu? Sara'mız hamile olabilir!"

Bu kadar düşüncesizce ve kötü bir zamanlamayla ağzımdan kaçırdığım için kendime bir kez daha lanet okuyarak irkiliyorum. Hâlâ televizyonun ölümcül saldırıdaki son gelişmelerle ilgili bangır bangır bağırdığını duyabiliyorum ve işte buradayım, potansiyel bir bebek gibi sıradan bir şeyle herkesin dikkatini dağıtıyorum.

Benim ve Peter'ın bebeği.

Kocam beni üst kattaki banyoya kadar takip edip çekmeceden hamilelik testi kutusunu çıkarırken kalbim küt küt atıyor. "Al bakalım aşkım," diyerek kutuyu bana uzattı. Sesi hâlâ sert ama şoku atlatmış gibi görünüyor. "İşini yap."

Tuvalete doğru yürüyorum ve duruyorum, beklentiyle ona bakıyorum.

"Biraz mahremiyet lütfen?" Hareket etme belirtisi göstermediğinde alaycı bir şekilde söylüyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor, sonra arkasını dönüyor. "Devam et. Ben bakmayacağım."

Gözlerimi deviriyorum ama tartışmaya değmeyeceğine karar veriyorum. Sınırlar en iyi zamanlarda kocamın güçlü yanı değildir ve şu anda muhtemelen işerken bayılabileceğimden endişeleniyordur.

Çubuğun üzerindeki işimi hallediyorum, sonra tezgahın üzerindeki temiz tuvalet kağıdının üzerine koyuyorum ve Peter hipnotize etmeye çalışır gibi teste bakarken ellerimi yıkıyorum.

Ellerimi havluya silerken boğuk bir sesle "Artı gibi görünüyor," diyor. "Bekle-hayır, bu kesinlikle bir artı. Sara, bu şu anlama mı geliyor...?"

Kalbim göğsümde kuğu dalışı yaparken teste bakıyorum; küçük ama açık bir artı işareti görünüyor. "Sanırım öyle." Bakışlarımı Peter'ın yüzüne kaldırıyorum. "Emin olmak için ofisimde bir kan testi yapacağım, ama-"

"Hamilesin."

Bu bir soru değil, bir ifade ama yine de içgüdüsel olarak onaylanması gerektiğini bildiğim için başımı sallıyorum. "Hesaplamalarım doğruysa yaklaşık beş haftalık."

Bir an için kocam hiçbir tepki göstermedi, metalik bakışları donuk bir şekilde bana bakıyordu. Ama tam çocuk isteme konusundaki fikrini değiştirdiğinden endişelenmeye başlamıştım ki, öne doğru bir adım attı ve beni kocaman bir kucakla kucakladı.

"Bir bebek," diye mırıldanıyor saçlarıma karşı, güçlü bedeni beni kendine doğru çekerken titriyor, kucaklaması ciğerlerimdeki havayı sıkacak kadar sıkı. "Bir bebeğimiz olacak."

"Öyle mi?" Annemin sesi heyecandan tizleşiyor ve Peter beni serbest bırakarak yetmiş dokuz yaşındaki ebeveynimin kapı aralığında aşırı hevesli bir çocuk gibi zıpladığını görmeme izin veriyor.

Bir saniye önce gelmiş olmalı.

Cevap vermeye başladım ama daha tek kelime edemeden annem banyodan koşarak çıktı ve avazı çıktığı kadar bağırdı: "Chuck, test pozitif! Test pozitif çıktı! Bebekleri olacak!"

Heyecanı bulaşıcı olmalı çünkü bana yine tuhaf bir ifadeyle bakan Peter'a bakarken kendimi sırıtırken buluyorum.

"Sen iyi misin?" Kıllarla kaplı çenesini okşamak için uzanarak soruyorum.

"Sen

Bundan memnunsunuz, değil mi?"

Elimi tutup yanağına bastırıyor. "Öyle *misin*?" Sesi alçak ve boğuk, bakışları açıklanamaz bir şekilde endişeli. "Memnun musun aşkım? İstediğin bu mu?"

"Evet." Derin bir nefes alıyorum. "Öyle."

Ve bu doğru. Bu bebeği istiyorum. O kadar çok istiyorum ki tadını alabiliyorum. Bunu daha önce kendime itiraf etmemiştim ama son üç aydır her zamanki gibi regl dönemim geldiğinde, küçük bir hayal kırıklığından daha fazlasını hissetmiştim.

Çarpık yolculuğumuzun bir yerinde, bu bebek benim en kötü kabusum olmaktan çıkıp en ateşli dileğim haline geldi.

"Yani pişmanlık yok mu?" Peter onaylıyor. "Korku ya da tereddüt yok mu?" "Hayır." Bakışlarını ürkütmeden tutuyorum. "Hiç yok."

Ve yakışıklı yüzünde yavaş, akkor bir gülümseme belirdiğinde, parmak uçlarımda yükselip onu öpüyorum, bu karanlık, karmaşık adama duyduğum sevgi dalgasının üstesinden geliyorum.

Çocuğumun babası için.

25

Peter

AŞAĞI INDIĞIMIZDE SARA'NIN AILESI ÇOKTAN
Özel bir gün için buzdolabında sakladığım Cristal şişesini buldum.

Chuck'ın şişeyi açmakta zorlandığını fark ederek, "Dur, ben açayım," diyorum. Şişeyi ondan alıp mantarını patlatıyorum ve Sara hariç herkes için birer tane olmak üzere üç bardak dolduruyorum. Onun için bir şişe Perrier çıkarıp bir şampanya bardağına biraz köpüklü su dolduruyorum.

Ptichka'm hamileliği boyunca ve emzirdiği süre boyunca alkol alamayacak.

Bebeğimizi emzirmek.

Göğüs kafesim tekrar geriliyor ve kalp atışlarım hızlanıyor. Bunun gerçek olduğuna, uzun zamandır istediğim şeyin sonunda gerçekleştiğine hâlâ inanamıyorum.

Sara'nın çocuğumu isteyerek doğurması. İkimiz gerçek bir aileyiz.

Mutluluğum o kadar mutlak ki dehşet verici. Daha önce hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyorum: aynı anda hem çok sevinçli hem de çok huzursuz. Tek yapmak istediğim Sara'yı yakalayıp bir kaleye hapsetmek ya da bunu engellemek, onu dolgulu bir güvenlik kıyafetine sarmak ve her yere yanımda götürmek, kendisi ve bebek herhangi bir şekilde zarar görmesin diye.

"İlk torunumuza," diyor Lorna şampanya kadehini kaldırarak ve ben de kadehimi önce onunkine, sonra Chuck'ınkine, sonra da Sara'nınkine tokuştururken kendimi gülümsemeye zorluyorum. Üçü de sırıtıyor ve gülüyor, kendilerini tamamen olayın neşesine . Ben de öyle olmalıyım ama nedense üzerimde habis bir bulut gibi asılı duran endişeyi bir türlü .

Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu anlayamıyorum.

Birinin telefonu bildirimle çalıyor ve Chuck şampanyasını bırakıp cebine uzanarak ekrana bakıyor. "Şu anda on iki ölü var." Başını kaldırdığında yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. "Torunumuzun başına gelenleri böyle karanlık bir günde öğrenmiş olmamız ne kadar yazık."

"Torun olabilir," diyor Lorna ama sesi de kasvetli çıkıyor. Belki de budur. Belki de beni rahatsız eden budur.

En azından Ryson ve meslektaşları için karanlık bir gün. Benim içinse potansiyel olarak bir kutlama sebebi. Ryson paramparça olduysa, sonsuza dek yakamızdan düşmüş olacak. Yine de Sara ve ailesinin üzgün olması beni endişelendiriyor.

Stres hamilelik için iyi değildir.

"Gel, ptichka. Otursana." Onu dikkatlice mutfak masasının yanındaki sandalyeye yönlendiriyorum ve ardından haber spikerinin yüksek sesle saldırının arkasında hangi terör örgütünün olabileceği konusunda spekülasyon oturma odasına gidiyorum. Bir an için yanan binanın görüntülerine bakıyorum, sonra televizyonu kapatıyorum.

Sara'nın bu durumda bunu dinlemesine ihtiyacım yok.

Döndüğümde Sara'nın anne ve babasını fuayede gitmeye hazırlanırken buluyorum. "Yarın da geliyor musun?" Lorna çantasını toplarken Sara'ya soruyor. "Peter babanın yeni alıcıyı kurmasına yardım ederken ikimizin de çay içebileceğini düşünüyordum."

"Evet, elbette," diyor Sara sırıtarak. "Orada olacağımı biliyorsun anne."

"Güzel." Sara'nın yanağını okşuyor. "Şimdi biraz dinlen tatlım, tamam mı?"

Sara itaatkâr bir "Yapacağım," diyor ve Lorna bakışlarımı yakaladığında gülümseyerek başımı sallıyorum. Kızına bir an bile inanmıyor ama beni, söz konusu dinlenmenin gerçekleşmesini sağlayacağımı anlayacak kadar iyi tanıyor. "Yarın görüşürüz," diyor Chuck bana hoyratça ve beni şaşırtarak. çıkışa doğru ilerlerken omzumu okşadı.

"Eve sağ salim dönün," diyorum ve Sara'nın annesi kocasını takip etmeden önce bana kısa ama sıcak bir sarılma verince tekrar şaşırıyorum.

Sara'ya dönmeden önce kapı arkalarından kapanıncaya kadar bekliyorum. "Az önce-"

"Seni resmen ailemizin bir parçası olarak kabul ediyor muyuz?" Bana gülümsüyor. "Evet, sanırım kabul ettiler. Tebrikler, bebeğim."

Kalbim tüm göğüs boşluğumu dolduracak şekilde genişlemeden önce küçücük bir noktaya sıkışıyor. "Seni seviyorum," diyorum kalın bir sesle, onu kendime doğru çekerek. "Ne kadar çok sevdiğimi hayal bile edemezsin."

Ve ince kollarını boynuma doladığında onu öpüyorum, dudaklarının yumuşaklığını ve şimdi özgürce karşılık verdiği sevgiyi tadıyorum.

26

Sara

AILEM GITTIKTEN SONRA, PETER VE BEN OFISIME GITTIK.
bir şişe kan alın. Birkaç dakika sonra resmi onay geldi.

Beş haftalık hamileyim.

Ayrıca bugün yediğim tek yemeği kustuğum için çok açım. Peter'a "Eve gidene kadar bekleyebileceğimi sanmıyorum" diyorum, o da yolda küçük bir pizzacıya uğruyor.

Buraya daha önce hiç gelmemiştim ve şu anda tek müşteri biz olmamıza rağmen, pizzalarının gerçek olduğunu, daha lüks yerlerde yediğim her şey kadar iyi olduğunu keşfetmekten memnuniyet duyuyorum. Merhemdeki tek sinek, televizyonun açık olması, saldırı sonrasını gösteriyor ve sahibi - güçlü bir İtalyan aksanıyla konuşan tombul, orta yaşlı bir adam - tezgahın yanında yemek yerken bizimle bunun hakkında konuşmaya devam ediyor.

"Ne korkunç, ne korkunç bir olay," diyor önümüzde bir top hamur yoğururken hüzünle. "Dünya ne hale geliyor? Önce 11 Eylül, sonra Boston Maratonu, şimdi de bu. En azından bu sefer hedef aldıkları FBI, masum vatandaşlar değil, anlıyor musun? O ajanlar suçlu olduğundan değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsunuz. Eğer Amerika ile bir derdiniz varsa, onları ya da CIA'i ya da hükümetle ilgili başka bir şeyi hedef almak çok daha mantıklı."

Lezzetli pizzayı mideye indirirken başımla onaylıyorum ve bu da adamın devam etmesi için gereken tek teşvik oluyor.

"Patlayıcının alışılmadık, gerçekten gelişmiş bir şey olduğunu söylüyorlar," diyor hamuru pratik hareketlerle yuvarlarken. "Ne olduğunu ve teröristlerin eline nasıl geçtiğini merak ediyorum. Daha çok Rusya ya da Çin'in, hatta kendi ordumuzun sahip olabileceği bir şeye benziyor. Bahse girerim tüm komplo teorisyenleri tam güçle ortaya çıkacak ve bunun içeriden bir iş olduğunu iddia edecekler."

Bir dilim daha ısırıyorum, Peter'a gizlice bakarken adamın saçmalamasına izin veriyorum. Onun da sakin bir şekilde yemesini bekliyordum ama sürpriz bir şekilde kaşlarını çatmış, önündeki dilime dokunmadan dikkatle televizyona bakıyordu.

"Ne oldu?" Sahibi daha fazla un almak için arkasını dönerken sessizce soruyorum. "Bir sorun mu var?"

Bakışlarını televizyondan ayırıyor ve bana hüzünlü bir gülümseme veriyor. "Pek sayılmaz. Sadece eski içgüdülerim beni rahatsız ediyor, hepsi bu."

Onu daha fazla sorgulamak istiyorum, ancak mal sahibi önümüzde para yuvarlamaya ve patlamanın arkasında kimin olabileceği konusunda spekülasyon yapmaya geri döndü. "Çok teşekkür ederim. Çok lezzetliydi," diyorum adama.

Bir lokma daha sonra Peter hızla hesabımızı ödedi ve beni mekandan dışarı çıkardı. İnkar etmesine rağmen, kocam açıkça bir şey hakkında endişeli -Eve dönerken direksiyonu tutuşundaki gerginlikte bunu görebiliyorum ve bastırdığım karanlık şüphe çekirdeği geri dönerek midemi yeniden bulandırıyor.

Olabilir mi?

Tüm bunların korkunç bir tesadüf olma ihtimali nedir?

Şüpheyle olabildiğince uzun süre savaşıyorum ama sonunda daha fazla dayanamıyorum. Eve girer girmez kocama dönüyorum.

"Peter... Sana bir şey sormam gerek."

Kendi kulaklarıma bile sesim garip geliyor.

Hemen tüm dikkatini bana verdi. "Ne , ptichka?" Omuzlarımı sıkıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Başımı sallıyorum, ona bakarken yutkunuyorum. Kalbim göğsümde dans ediyor ve tekrar midem bulanmaya başlıyor.

Belki de o pizza bir hataydı.

Belki de bunu gündeme getirmek daha büyük bir hatadır.

"Ne , aşkım?" Yavaşça beni girişteki koltuğa . "Buyur, otur. Solgun görünüyorsun."

"Hayır, ben iyiyim," diyorum ama yine de oturuyorum, çünkü itaat etmek tartışmaktan daha kolay. Yanıma oturuyor ve ellerimi iki eliyle kavrıyor, sanki yatıştırılmaya ihtiyacım varmış gibi başparmaklarıyla avuç içlerime masaj yapıyor.

Belki de biliyorumdur.

Her şey bir sonraki soruma nasıl cevap vereceğine bağlı.

"Peter..." Cesaretimi topluyorum. "Bilmek istiyorum. Sen-" Bir nefes çekiyorum. "Bugün olanlarla bir ilgin var mı? O patlamayla?"

Bir heykele dönüşüyor, sonraki birkaç dakika boyunca ne göz kırpıyor ne de tepki veriyor. Sonunda sessiz bir şekilde "Hayır" dedi. Ellerimi bırakarak ayağa kalkıyor ve başka bir şey söylemeden ayakkabılarını çıkarmak için girişe doğru yürüyor.

bakıyorum, kendimi hem korkunç hem de çok rahatlamış

hissediyorum. Ona inanıyorum.

Beni hiçbir zaman aldatmadı, hiçbir suçu inkar etmedi.

Kocam bir katil olabilir ama yalancı değildir.

"Özür dilerim," diyorum bana bakmadan geçip gittiğinde. "Peter, gerçekten üzgünüm ama sormak zorundaydım. Üçüncü kat Ryson'ın ofisinin olduğu yer ve

-" Duruyorum çünkü mutfağa girip kayboluyor.

Bir nefes alıyorum, sonra ayakkabılarımı da çıkarmak için kapıya doğru yürüyorum. Sorduğum için kendimi çok kötü hissediyorum, hatta bu fikri ilk etapta aklımdan geçirdiğim için. Bu saldırı sadece gerçekten iğrenç bir eylem değil, aynı zamanda Peter'ın uğruna çok mücadele ettiği birlikte yaşamımızı da tehlikeye atacak bir şey.

vazgeçtiği bir şey.

Mutfağa girdiğimde ayaklarına kapanmaya tamamen hazırım ama Peter hiçbir yerde yok. Evin içinde dolaşıp onu arıyorum ve ancak misafir odasındaki gömme dolaba bakınca bulabiliyorum.

Bir dizüstü bilgisayarın başına çömelmiş, parmakları rekor bir hızla klavyenin üzerinde uçuşuyor.

Kaşlarımı çatarak yanına diz çöküyorum ve ekrana bakıyorum. Bir e-posta yazıyor ama Rusça ve kullandığı programın arayüzü daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor.

"Ne yapıyorsun?" Temkinli bir şekilde soruyorum. "Peter... neden buradasın?" "Bekle," diyor kafasını kaldırmadan. "Bırak da bitireyim."

Susuyorum ve yazmasını izliyorum. Birkaç dakika daha yazıyor ve sonra dizüstü bilgisayarı kapatıp dolabın duvarına vuruyor.

Yan tarafa kayarak dolap büyüklüğünde başka bir alanı ortaya çıkarıyor.

Birkaç roketatar ve el bombasının yanı sıra yedek dizüstü bilgisayarlar da dahil olmak üzere askeri sınıf silahlarla ağzına kadar dolu bir alan.

Peter'ın dizüstü bilgisayarını bir rafa yerleştirmesini ve başka bir duvara dokunarak orijinal duvarın yerine kayarak açıklığı kapatmasını nutkum tutulmuş bir şekilde izliyorum.

Sonunda dilimi buldum. "Bu mu-"

"Gizli bir silah dolabı mı? Evet." Ayağa kalktı ve bana yardım etmek için elini uzattı. "Ama endişelenme aşkım." Elini sıkıp ayağa kalkarken gözleri soğuk bir eğlenceyle parlıyor. "Onu herhangi bir terör eyleminde kullanmayı planlamıyorum."

Yüzümü buruşturuyorum ve elini bırakıyorum. "Biliyorum. Özür dilerim.

Yapmamalıydım-" "Hayır, ." Saçlarımı yüzümden geriye doğru düzeltti. Bakışları bir yabancınınki gibi kalsa da her zamanki gibi şefkatli bir jest. "Herhangi bir şüpheniz olduğunda her zaman bana gelmenizi isterim. Ayrıca, sen ve o pizzacının sahibi bir şeyi fark etmeme yardımcı oldunuz."

Ona göz kırpıyorum. "O da ne?"

"Ne olduğunu araştırmam gerektiğini. Bu konuda çok kötü kokan bir şeyler var."

"Ne demek istiyorsun?"

"Henüz bilmiyorum." Elini bırakıyor ve geri adım atıyor. "Az önce bilgisayar korsanlarımızla temasa geçtim, yakında daha fazla bilgiye sahip olacağım."

Dönüyor ve dolaptan çıkıyor. Peşinden koşuyorum, misafir odasından çıkmadan hemen önce ona yetişiyorum.

"Yani kızgın değil misin?" Nefes nefese soruyorum, kapıyı kapatmak için önüne geçiyorum. "Sana sorduğum için mi?"

Dudakları bükülür. "Deli mi? Hayır, ptichka. Neden olayım ki?"

"Çünkü sen masumsun ve ben seni neredeyse suçladım. Gerçekten üzgünüm; bunu düşünmemeliydim bile-"

"Neden olmasın ki?" Başını eğiyor. "Bu yaptığım en kötü şey olmazdı."

Midem sıkışıyor. "Biliyorum, ama-"

"Bu sizin açınızdan mantıklı bir varsayımdı. Sofistike bir patlayıcı, zor bir hedef ve benim tarafımdan bir neden. Aslında bana inanmanıza şaşırdım."

Son söylediğiyle benimle alay ettiğinden eminim ama bunu hak ediyorum. "Bunu telafi etmek için ne yapabilirim?" Tekrar özür dilemek yerine soruyorum. "Bunu nasıl daha iyi hale getirebilirim?"

Kaşları kalkıyor ve gözleri ani bir ilgiyle parlıyor. "Aklında ne var?"

Nabzım hızlanıyor ve bana kesinlikle ateşli bir bakış atarken vücudumu ılık bir kızarıklık kaplıyor. Aklımdaki şey seks değildi, ama istediği buysa, bunu yerine getirmekten mutluluk duyarım.

"Bu," diye mırıldanıyorum ve bakışlarını tutarak soyunmaya başlıyorum.

27

Peter

SEVIŞTIKTEN SONRA SARA MISAFIR ODASINDA UYUYAKALDI.
onu orada kestirmeye bıraktım. Seks sırasında nazik olmak için elimden geleni yaptım, ama yine de onu yormuş olmalıyım.

Ya öyle ya da fazladan dinlenmeye ihtiyacı var ve önümüzdeki sekiz ay boyunca rahat etmesini sağlamak için daha gayretli olmalıyım.

Endişeyle karışık sevinç yeniden göğsümü dolduruyor ve acının kalıntılarını bastırıyor. Sara'nın sorusuna üzülmek mantıklı değil; aksine, bu tür şüphelerin alevlenmesine izin vermek yerine bana açıkça soracak kadar güvendiği için mutlu olmalıyım.

Ayrıca ilk etapta şüpheleri olduğu için onu suçlayamam. FBI binasını havaya uçurmak gibi bariz ve gösterişli bir şeyi asla yapmazdım ama Sara'ya verdiğim şartlı sözden sonra etrafı koklamaya devam eden Ryson'ı ortadan kaldırmayı sessizce planlıyordum.

Bizi yalnız bıraksaydı güvende olacaktı ama bırakmadı ve ona yapacağım şey konusunda kendimi tamamen haklı hissediyordum.

Hayatta kalırsa ona da yapacağım.

Tedirginliğim yeniden artıyor, ama bu kez endişem daha somut. Tesadüflere inanmam ve tüm bunlar bana çok tesadüfi geliyor. Sara'ya bunu söylemedim ama ölü ve yaralıların listesini çoktan buldum ve

Hastaneye kaldırılan yaralılardan Ryson'ın durumu kritiktir.

Daha iyi bilmesem, birinin bana iyilik yaptığını düşünürdüm.

Yarım saat sonra Sara'yı kontrol ettim. Hâlâ uyuyor, ben de misafir odasındaki dolaba geri dönüp birkaç silah çıkarıyorum. Onları evin her yerine stratejik olarak yerleştirdim ve birkaçını garaja taşıyarak kurşun geçirmez arabamızdaki özel bir bölmeye sakladım.

Ne olur ne olmaz.

Paranoyam yatıştı, dizüstü bilgisayarımı açtım ve ptichka'mın uyanmasını beklerken stajyerlerimden gelen e-postaları yanıtlamaya başladım.

"AMAN TANRIM," DEDI SARA ERTESI SABAH, BAKIŞLARI GÖZLÜĞÜNE YAPIŞMIŞ BIR HALDE.

TELEVIZYON. "Peter, Ryson oradaydı. Patlama kurbanlarının kimliklerini belirlediler ve durumunun kritik olduğu belirtiliyor. Buna inanabiliyor musunuz?"

Kayıtsızca başımı sallıyorum. "Bunu daha önce duymuştum. Onun için gerçekten talihsiz bir durum."

Kaynaklarıma göre, vücudunun büyük bölümünde üçüncü ve dördüncü derece yanıklar var. Neredeyse o herif için üzüleceğim. Ben olsam onu çok daha insancıl bir şekilde öldürürdüm -büyük ihtimalle ilaçla tetiklenen bir kalp kriziyle, böylece doğal sebeplerden ölmüş gibi görünürdü.

"Ne korkunç bir trajedi," diyor Sara, bakışları hâlâ ekrana kilitlenmiş bir halde. "Umarım iyileşir."

"Mm-hmm." Aynı fikirde olmayarak onu üzmeye gerek yok. "Yiyecek bir şey ister misin, yoksa hâlâ miden bulanıyor mu aşkım?" Bu sabah şimdiye kadar yediği tek şey bir parça kuru tosttu, oysa en sevdiği omleti ve krepleri yapmıştım.

Bana doğru döndü. "Şimdilik iyiyim, teşekkür ederim. Mide bulantım neredeyse geçti ama sanırım sen babamın alıcısıyla işini görürken ben de annemlerde yemek yiyeceğim."

"Tamam, tabii. Gitmeye hazır mısın?"

Ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Evet. Gidelim."

EVINE FARKLI BIR YOLDAN GIDERIM VE

Adamlarım biz gelmeden önce bölgeyi tarıyor. Hackerlar hâlâ patlamayı araştırıyor ama tehlike ölçüm cihazım durmadan çalışıyor.

Belki de Sara ve ben şehir dışına çıkmalı, balayımıza ilk başta planladığımız gibi tatillerde değil, şimdi gitmeliyiz. Erken bir bebek tatili ya da her ne deniyorsa o olabilir.

Sara'nın ailesi bizi sıcak bir şekilde karşıladı ve annesi her zamanki ev sahibesi moduna girerek bize çay, kraker, meyve ve güneşin altındaki diğer her şeyi teklif etti. Ben kibarca reddediyorum -yüksek bir kahvaltı yapmıştım- ama ben Chuck'ın yeni alıcısını kurarken Sara annesinin ikramlarını yemeye devam ediyor.

"Bunu buraya takman gerekiyor," diyor ses kablosunu göstererek ve ben de sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi başımı sallayarak teşekkür ediyorum.

Sara'nın babası bunun bir ekip projesi olmasını istiyor ve ben de seve seve bunu yerine getiriyorum.

Telefonum cebimde titrediğinde surround sesi test etmeyi neredeyse bitirmiştim. Çıkarıp ekrana bakıyorum ve damarlarıma buz giriyor.

SWAT yolda, ekibimden gelen mesaja göre. *Üç dakika kaldı*.

28

Sara

PETER MUTFAĞA DALMADAN HEMEN ÖNCE DUYDUM.

ve ben potansiyel çocuk odası temalarını tartışıyoruz. Helikopter kanatlarının eşsiz kükremesi.

"Hadi gidelim." Ben daha gözümü kırpamadan beni kucağına alıyor. "İzninizle," diyor şaşkın anneme ve beni sıkıca göğsüne bastırarak annemin etrafından dolaşıp kapıya doğru ilerliyor.

Gömleğini kasılmış bir şekilde kavrıyorum. "Peter, ne-"

"Vakit yok." Kapıyı çekip açtı ve beni tutarak dışarı çıktı; ancak büyük siyah bir minibüs sokağımıza gıcırdayarak girdiğinde ve SWAT teçhizatına sahip figürler dışarı döküldüğünde, yüz kalkanları aşağıdayken ve saldırı tüfekleri bize doğrultulduğunda olduğu yerde donup kaldım.

Beynim aniden çamura dönüşmüş gibi hissediyorum. Bunu işleyemiyorum.

Başlayamam bile.

Peter yavaşça ve çok bilinçli bir şekilde beni ayağa kaldırıyor ve önüme geçerek vücuduyla beni koruyor. "Ateş etme." Ellerini başının üzerine kaldırırken sesi garip bir şekilde sakindi. "Şiddete gerek yok. Ben de seninle geleceğim."

Dilim bir şekilde kendini çözüyor. "Bekle!" Dengesiz bacaklarımın üzerinde ileri atılıyorum. "Bir anlaşma vardı. Yapamazsın-"

En öndeki ajan "Geri çekilin hanımefendi!" diye bağırıyor ve birkaç silah bana doğru savrulunca donup kalıyorum.

"Buna gerek olmadığını söyledim." Peter ayağa kalkıp beni tekrar arkasına alırken sesi keskinleşiyor. "Direnmiyorum. Kimsenin incinmesine gerek yok, anlıyor musun?"

"Burada neler oluyor?" Babam arkamdan sesleniyor ve bir panik dalgasıyla annemle babamın evden çıktığını fark ediyorum.

"Geri dön." Arkama bakma riskini alırken sesim titriyor. "Baba, lütfen annemi içeri al."

Helikopter şimdi neredeyse tam tepemde, kükremesi sözlerimi bastırıyor.

Biri "Dizlerinin üstüne çök!" diye bağırıyor ve kocamın itaat ettiğini görmek için arkama bakıyorum, hareketleri eskisi kadar yavaş ve kasıtlı.

Onları tedirgin etmek istemiyor, mide bulandırıcı bir korkuyla fark ediyorum. Onun neler yapabileceğini biliyorlar ve silahsız olmasına rağmen onunla yüzleşmekten korkuyorlar.

"Peter Garin, burada federal çalışanlara suikast, devlet malına zarar verme, patlayıcı kullanma ve cinayet işlemek için komplo kurmakla suçlanıyorsunuz," diye bağırıyor daha önce konuşan ajan helikopterin gürültüsü üzerine. Meslektaşları saldırı tüfeklerini kocamın yüzüne doğrultmuşken elleri kelepçeli Peter'a doğru ilerliyor. "Buna hakkınız var-"

Bir sonraki kelimeyi söyleyemeden kaskı patlar ve kıyamet kopar.

29

Peter

KESKIN NIŞANCININ TÜFEĞININ SESINI TAM OLARAK ALGILAYAMADAN HAREKET EDIYORUM.

Bu içgüdüsel, tamamen otomatik.

Tek bir amacım var.

Sara ve bebeği koruyacak kadar hayatta kal.

Böyle durumlarda her zaman olduğu gibi, düşüncelerim net ve keskin. Saat beş yönünde keskin nişancı, kimliği bilinmiyor.

Bir ajan öldü. Diğerleri ateş açmak üzere.

Önümde dokuz rakip. Sara ve ailesi arkamda.

Beynini giydiğim ajandan M4'ü alıyorum ve meslektaşlarına kurşun yağdırırken kendimi yana doğru atıyorum, zırhlarındaki boşlukların muhtemel olduğunu bildiğim yerlere nişan alıyorum.

Ateşlerini Sara'dan uzaklaştırmalı, tek tehdit olarak bana odaklanmalarını sağlamalıyım.

Göz ucuyla Sara'nın ailesinin onu evin içine sürüklediğini görüyorum. Bir şeyler çığlık *atıyor* ama helikopter gürültüsü ve otomatik silah seslerinden duymak imkânsız.

Yanımdaki zemin mermilerle patlıyor ama ben hareket etmeye, tetiği çekmeye devam ediyorum. Zırhları onları koruyor ama aynı zamanda yavaşlatıyor, bana değerli saniyeler kazandırıyor. Onları öldüremesem bile, mermilerim onları yere seriyor ve bayıltıyor.

Beş düşman kaldı.

Hazırladığım tüm silahlar arabamızda, sadece bacağıma bağlı bir Glock var, bu yüzden ödünç aldığım silah boşaldığında onu bir kenara atıyorum ve düşen iki ajanın arkasına dalıyorum, yolda birinin silahını kapıyorum.

Ateş sol kolumu yumrukluyor ama görmezden geliyorum.

silahı tutabiliyorum, yani yara o kadar da kötü olamaz.

SWAT minibüsü şimdi sadece bir düzine metre ötede, bu yüzden kendimi ona doğru fırlatıyorum, hem korunmak için hem de evden olabildiğince uzakta olduğu için. Yere düştüğümde birkaç mermi daha sıkıyorum ve açımla şansım yaver gidiyor, iki ajanı yüz kalkanlarının altından yakalıyorum.

Ateş sağ baldırımı ısırıyor ama adrenalin beni hareket ettiriyor.

Etrafıma daha fazla mermi yağıyor.

Ara

ba. *Helikopter.*

Sırt üstü düştüm, ona doğru bir el ateş ettim ve

rotor kanadı patlıyor ve havada keskin bir şekilde eğilmesine neden oluyor. Tekrar ateş ediyorum ve birkaç blok ötedeki ağaçların arkasında kayboluyor.

Hiç duraksamadan minibüsün altına girip diğer taraftan çıkıyorum ve kalan üç ajanla yüzleşiyorum.

Sadece iki tane var. Biri eve doğru koşuyor.

30

Sara

HER ŞEY BIR OLUYOR. BIR AN, ARKAMDA DURUYORUM

Peter, ajan onu kelepçelemek üzereyken gök gürültüsünü andıran bir *çatırtı* duyulur ve adamın kaskı patlar, Peter harekete geçip ölü adamın silahını kaparken her tarafa kan ve beyin sıçrar.

"Sara, atla!" Sağır edici silah sesleri helikopterin gürültüsüne karışırken annem kolumdan tutup beni geriye doğru çekiyor.

"Hayır, sen gir!" Bağırıyorum, onun elinden kurtuluyorum. Peter'ı burada bırakamam. "Hemen içeri gir!"

"Bebeğin!" Babam gürültüyü bastırmak için bağırıyor ve ben ileri atılmak üzereyken bileğimi tutuyor. "Hamilesin, unuttun mu?"

Bu hatırlatma yüzüme atılan bir kova buzlu su gibi.

minik hayatı, Peter'ın istediği çocuğu unutmuştum.

"İçeri gir Sara. Şimdi!" Annem diğer bileğimden çekiştiriyor ve bu sefer itaat ediyorum, sokak savaş alanına dönerken tökezleyerek eve giriyorum.

"Pencerelerden... uzaklaşmalıyız," diye hırıldıyor babam, antrede eğilerek. "Kurşunlar, onlar-"

"Sorun yok, baba. Sadece nefes al." Yere yığılmaya başladığında dirseğinden tuttum ama tutamayacağım kadar ağırdı ve sadece düşüşünü yumuşatmayı başardım.

"Hapların nerede?" Yüzü maviye dönmeye başladığında sesim panikle yükseliyor. "Anne, ilaçları nerede?"

"Mutfak." Sesi şoka girmiş gibi çıkıyor. "T-üst dolap sağda."

"Tamam, hemen döneceğim." Koşarak yanından geçerken oturma odasının penceresi patlıyor ama cam parçalarının tenime sıçradığını fark etmiyorum bile.

Babamın ilaçlarını almalıyım.

Şu anda Peter'ı düşünemiyorum, göğsümü sıkıştıran zehirli dehşete odaklanamıyorum.

Başaracak.

Yapmak

zorunda.

Dolabı açıp babamın nitrogliserin haplarını ve bir şişe aspirini alıyorum, sonra helikopterin gürültüsü azalıp silah sesleri kesilince koşarak geri dönüyorum.

Annem babamın baygın bedeninin üzerine diz çökmüş, bana bakarken yüzü dehşet maskesi gibi. "Nefes almıyor. Sara, nefes almıyor."

Çoktan dizlerimin üzerine çöktüm, nefesimin altında sayarken babamın göğsüne bastırıyorum, sonra eğilip ağzına nefes veriyorum.

Verdiğim göğsü yükseliyor, sonra düşüyor ve hareketsiz kalıyor. Artan paniğimle savaşarak göğüs kompresyonuna tekrar başlıyorum.

Bir, iki, üç, dört-

Kapı uçarak açılır ve iki güreşçi içeri yuvarlanır. Bir

SWAT ajanı ve kanlar içindeki Peter.

31

Peter

AJANLARDAN ÖNCE ATEŞ ETTIM, ONLARI VURAN IKI MERMI SIKTIM.

tam yüz kalkanlarının altından. Adrenalinden güç alarak ayağa fırlıyorum, kolumdaki ve baldırımdaki yakıcı acının sadece belli belirsiz farkındayım.

Kaçan ajanı durdurmalıyım.

Sara ve ailesiyle içeride izin veremem.

Hızımı arttırarak girişte ona yetişiyorum ve ateş etmeye hazır bir şekilde dönerken onu yakalıyorum. Silah verandada takırdıyor ve biz de kapıya çarpıp ivmemizle kapıyı iterek açıyoruz.

İçerideki manzarayı görmek için sadece bir saniyem var ama bu, sağa doğru eğilmem ve diz çökmüş Sara ile ailesinin üzerine yuvarlanmaktan kaçınmam için yeterli.

Onun yerine kanepeye çarpıyoruz ve birlikte yerde yuvarlanıp kemerindeki Glock'u almak için mücadele ediyoruz. Üstüne düşüp silahı çekiyorum ama dirseğini yaralı koluma çarparak silahı elimden düşürüyor.

Acının alevini görmezden gelerek bıçağını kapıyorum ve zırhının arasındaki boşluğa saplıyorum. Karaya vurmuş bir balık gibi nefesi kesiliyor ve onu tekrar bıçaklıyorum, sonra iki kez daha.

Vücudu altımda gevşiyor.

"Peter!" Sara'nın sesi kalp atışlarımın uğultusuna karışıyor ve başımı kaldırıp onun beyaz, gözyaşları içindeki yüzüne bakıyorum. Kalp masajının kusursuz ritmiyle babasının göğsüne bastırıyor, annesi de yanında diz çökmüş.

Ölü adamın üzerinden sürünerek kalktım ve ayağa kalktım. Oda etrafımda mide bulandırıcı bir daire şeklinde dönüyor ve aşağı baktığımda sağ bacağımın kanla kaplı olduğunu ve sol kolumdan daha fazla kan damladığını görüyorum.

Tabii ki. Kurşun yaraları.

Giderek artan baş dönmesini bir kenara iterek Sara ve ailesine doğru ilerliyorum. "Ne oldu? Vuruldu mu?" Chuck'ın üzerinde kan görmüyorum ama-

Sara başını sallar. "Kalbi durmuş." Eğilerek adamın burnunu kapatır ve ağzına üfler, ardından göğsüne bastırmaya devam eder.

Hay sikeyim. Yerde açılmamış halde duran hap şişelerine bakıyorum ve göğsüm sıkışıyor.

Bu Sara'nın en kötü kabusu ve bunu başına ben getirdim.

"İkinizin gitmesi gerekiyor." Lorna'nın boğuk sesi bir hayaletinkine benziyor ve ona baktığımda, yüzünün ağartılmış parşömen kâğıdına benzediğini görüyorum. "Onlar göndermeden önce-"

Bir kurşun üstümüzdeki duvarı parçalıyor ve ben içgüdüsel olarak Sara ve annesinin önüne atlayarak onları vücudumla koruyorum.

Sol tarafım acıyla patlıyor, ikisini de kanepenin arkasına iterken darbenin büyük gücü beni öne fırlatıyor. Başka bir mermi kulağımın dibinde vınlarken görüşüm beyazlaşıyor, acı sinir uçlarımdan sekiyor.

Hayır. Siktir, hayır.

Kalan son gücümle kendimi yana atarak ateş edeni Sara ve annesinden uzaklaştırıyorum. Dizimin yanındaki zemine bir kurşun daha saplanıyor, tahta parçaları etrafa saçılıyor ve grileşen görüşümle kapı aralığında elinde bir tabancayla sallanan zırhlı bir figür görüyorum.

Vurduğum SWAT ajanlarından biri. Sersemlemiş ve yaralı ama hayatta.

Yüz siperi yok, benekli teni ve vahşi gözleri ortaya çıkıyor. "Geber, seni orospu çocuğu," diye tıslıyor ve kafama nişan alarak tetiğe basıyor.

32

Sara

ACI IÇINDE YAN TARAFIMA DÜŞTÜM, BAŞIM ARABANIN YAN TARAFINA ÇARPTI.
Bir el silah sesi daha duyuluyor ve sıcak, metalik bir sprey yüzüme ve boynuma çarpıyor.

"Peter!" Onun için dehşete düşerek dizlerimin üzerine çöktüm, gözlerimdeki kanı sildim ve sonra onu gördüm.

Annem yere yığılmıştı, yüzü kan içindeydi. Daha doğrusu yüzünün büyük bir kısmı.

Yanağının ve kafatasının bir kısmı kayıp, eskiden elmacık kemiğinin olduğu yerde kanlı bir delik var.

Zihnim , üçüncü bir silah sesi duyulurken uyuşukluk duvarı yerine kayıyor.

Sırt üstü yatan ve kanlar içinde olan kocama bakıyorum, sonra kapıdaki ajana, Peter'ın kafasına nişan alırken yüzü nefretle çarpılmış.

Bakışlarım Peter'ın diğer ajanla boğuşurken düşürdüğü silaha takılıyor.

Üç adım .

Ona uzanıp elime . Elimde soğuk ve ağır, kalbimdeki buz gibi uyuşukluğu da arttırıyor.

Ailem öldü.

Peter öldürülmek üzere.

Nişan alıyorum ve ajan ateş etmeden bir saniye önce tetiğe basıyorum.

Kurşunum ıskalıyor, ama silah sesi onu ürkütüyor ve ateş etmesine neden oluyor.

Bana doğru dönüyor ve ben tekrar ateş ediyorum.

Yeleğinin ortasına çarparak onu geriye fırlatır.

Hiç tereddüt etmeden ona doğru yürüyorum ve silahımı tekrar kaldırıyorum. "Yapma-" diye boğuk bir ses çıkardı, nefes nefese kalmıştı ve tetiği çektim.

Yüzü kan ve kemik parçalarına ayrılıyor. Koku, tat ve çevresel ses ile tamamlanmış hiper-gerçekçi bir video oyunu gibi. Büyülenmiş bir şekilde silahı bırakıp gerçekçi olup olmadığını görmek için uzanıyorum-

"Sara." Peter'ın gergin sesi sanki suyun içinden gelir gibi bana ulaşıyor. "Bana bak."

Gözlerimi kırpıştırarak yüzüstü yatan bedenine odaklanıyorum ve yanında biriken kan miktarını gördüğümde hissizliğimin bir kısmı dağılıyor.

Yaralanmış. Kötü bir şekilde.

Bir dehşet dalgası beynimde kalan bulanıklığı temizliyor ve dizlerimin üzerine çökerek çılgınca gömleğini çekiyorum. Kan akışını durdurmak zorundayım, kurşunun-

"Ptichka, dur." Bileğimi şaşırtıcı bir güçle yakalıyor, gözleri benimkilere dikiliyor. "Zaman yok. Silahı bana vermelisin. Elime ver. Bunu sen yapmadın, anladın mı? Sonra da çekip gitmen gerek. Benden olabildiğince uzaklaş-"

"Hayır." Onun elinden kurtuluyorum. "Seni bırakmayacağım."

Bir hastaneye ihtiyacı var ama bu katliamdan sonra ajanların onu oraya götürme ihtimali sıfır. Kendilerinden bu kadar çok kişiyi öldürdüğü için onu oracıkta öldürecekler.

Masum ya da suçlu, umurlarında olmayacak. "Ptichka, sen-"

"Ayağa kalk." Ayağa fırlayarak onun yaralanmamış kolunu tuttum ve tüm gücümle çekiştirdim. "Hemen gitmemiz gerek."

Onu kaybedemem.

Onu kaybetmeyeceğim.

Peter doğrulmaya çalışıp başaramayınca yüzünü buruşturur. "Aşkım, yapman gerek-"

"Şimdi!" Kolunu çekiştirerek bağırıyorum ve ses tonumdan bir şeyler anlaşılıyor.

Çenesini sıkarak oturur pozisyona gelmeye çabalıyor ve ben de kolumu gövdesine dolamak için . İnanılmaz derecede ağır, iri vücudu sert ve katı kaslardan oluşuyor. Sırtım ve bacaklarım protesto çığlıkları atıyor ama bir şekilde onun ağırlığının çoğunu destekleyerek ayağa kalkmayı başarıyorum.

"Araba," diye homurdanıyor kısık sesle. "Arabaya gitmeliyiz."

Arabaya.

Hemen dışarıda, yolun kenarına park etmiş.

Bunu yapabiliriz.

Bunu yapmak zorundayız.

Kapıya doğru bir adım attım ve aniden Peter'ın ağırlığının çoğu gitti. Bir göz attığımda, bir şekilde kendi başına ayakta durduğunu görüyorum, ancak yüzü kan ve kir lekelerinin altında gri.

"Araba. Hadi," diye ısrar ediyorum dışarı çıkarken. "Neredeyse geldik. Sadece biraz daha."

Uzaktan siren sesleri ve başka bir helikopterin gürültüsünü duyuyorum.

Bizim için geliyorlar.

Peter'ı benden almaya geliyorlar, tıpkı ailemi aldıkları gibi.

"Anahtarlar. Cebimdeler," diye mırıldanıyor Peter ve ben de küçük merhametler için Tanrı'ya şükrederken, anahtarların yakınımızda olmasının, süslü Mercedes'imizin kilidini açmak ve çalıştırmak için gereken tek şey olduğunu hatırlıyorum.

Yolcu kapısını açarak Peter'ı içeri tıkıyorum, sonra da koşarak sürücü tarafına geçiyorum. Kalbim mide bulandırıcı bir ritimle çarpıyor, arabayı çalıştırıp caddeye çıkarken ve gaza basarken ellerim titriyor.

"Nereye gideceğim?" Köşeyi dönüp ana yola çıkarken çılgınca soruyorum. Helikopterin ve sirenlerin sesi giderek yükseliyor; bizi kayıp olarak bulmaları ve peşimize düşmeleri an meselesi.

Yanıt yok.

Peter'a riskli bir bakış atıyorum. Koltuğuna yarı çökmüş, yüzü renksiz ve gözleri kapalı, kanla ıslanmış bir demet kâğıt havluyu yan tarafına doğru tutuyor.

Oh hayır. Oh, lütfen,

hayır. "Peter." Dizini

sallıyorum. Hâlâ bir şey

yok.

"Peter, lütfen. Bana nereye gideceğimi söylemen gerek."

Onu daha sert salladığımda inliyor ve gözleri bulanık bir şekilde açılıyor. "Horicon Bataklığı yakınındaki kulübe. I-294'ten 94'e doğru gidin, sonra 41 ve 33'e girin, Palmatory'den sağa dönün ve dört mil gidin. Solda toprak yol var."

Tanrıya şükür.

Otoyola doğru keskin bir sağa dönüyorum ve o tekrar gözden kaybolurken gaza basıyorum. Çok fazla kan kaybediyor ama onu güvenli bir yere götürene kadar bir şey yapamam.

Bizi yakalarlarsa ölmüş sayılır.

Otoyolda ilerlerken zihnim steroid almış bir dreidel gibi dönüyor. Ailemi ya da az önce olanların muazzamlığını düşünemiyorum, bu yüzden nedenlere odaklanıyorum.

Neden onun için geldiler?

Peter teslim olmak üzereyken neden biri o ajanı vurdu?

Kocam FBI'a yapılan saldırıyla hiçbir ilgisi olmadığını söylediğinde ona inandım ama bana yalan söylemiş olabilir mi? Onu bombalamayla ilişkilendiren hiçbir kanıt olmasaydı onu bu şekilde tutuklamaya gelirler miydi?

Mantık hayır diyor ama ben buna inanmaya kendimi ikna edemiyorum. Peter korkunç şeyler yaptı ama o bir terörist değil.

Ahlak bir yana, öldürdüğünde bunu hassas ve sağduyulu bir şekilde yapıyor.

Peki neden? Neden onun işin içinde olduğunu düşünsünler ki? Ve o ajana kim ateş etti? Peter'ın ekibinden biri o kadar aptal mıydı? Eğer öyleyse, neden bize daha fazla yardım etmediler?

Eğer bir SWAT ajanını öldürmek istiyorlarsa, neden Peter'ı diğerleriyle tek başına savaşması için bıraktılar?

Bunların hiçbiri mantıklı değil, ama üzerinde durmak direksiyon başında nefes nefese kalmamı engelliyor. Hayatta kalma ihtimalimizin çok düşük olduğunu ya da Peter'ın kan kaybından ölebileceğini düşünemiyorum.

Ya da içimdeki minik canlının artık iki kaçak ebeveyni olduğunu.

"Yavaşla." Hız şeridinde seksenle giden bir Toyota'nın etrafından dolanırken Peter'ın boğuk fısıltısı bana ulaşıyor. "Hız yaparak dikkat çekme. Telefonun nerede?"

Ayağımı gazdan çektiğimde nabzım sevinçle atıyor. Konuşmak iyidir.

Konuşmak çok iyidir.

"Telefon yok," diye cevap veriyorum, onu kendine gelmiş ama daha da solgun bulduğumda rahatlamamın bir kısmı azalıyor. "Çantamı unutmuşum-"

"Güzel. Demek ki bizi bu şekilde takip edemezler."

Kahretsin. Bu aklıma bile gelmemişti.

"Peki ya telefonun?"

Yüzünü buruşturuyor, kapının yan tarafına sıkıştırılmış bir rulodan daha fazla kağıt havlu almak için uzanırken koltuğunda kayıyor. "İzi sürülemez."

"Tamam." Zihnim koşuşturuyor. "Başka ne yapabiliriz? Arabayı terk etmeli miyiz? Yardım isteyebileceğimiz biri var mı? Korumaların mı? Onlar-"

"Hayır." Gözlerini tekrar kapatıyor ve temiz havluları yanına bastırıyor. "Onlar için çok yüksek profil. FBI'a karşı gelmeyecekler."

Doğru. Bu mantıklı. Peter'ın yeni ekibi suçlu değil; onlara bizi Peter'ın geçmişindeki tehlikeli insanlardan korumaları için para ödeniyor, yetkililerden kaçmamıza yardım etmeleri için değil.

Bu da demek oluyor ki o atışın arkasında onlar olamaz.

"Peter..." Göz ucuyla bakıyorum, ama o yine dışarıda, başı yana eğik.

Buz içimi kaplıyor. "Peter, uyan. Bana bundan sonra ne yapacağımı söylemelisin."

Yanıt yok, sadece kulaklarımda nabzımın çılgınca atışı var.

Dizini sıkmak için uzanıyorum, ama tepki vermiyor ve artık kağıt havluları tutmadığını, elinin yanında gevşek durduğunu görüyorum.

Göğüs kafesim sanki bir çocuğunki kadar küçülmüş ve içindeki tüm organları ezmiş gibi hissediyorum.

Böyle bir olamaz. Bu

şekilde bitemez.

"Peter." Sesim çatlıyor. "Peter, lütfen... Sana ihtiyacım var. Bunu bana yapamazsın."

Ölemez ve beni terk edemez. Bizim için bu kadar savaştıktan sonra

olmaz. Onu sevmemi sağladıktan sonra olmaz.

", Peter." Dizini daha sert sallıyorum. "Lütfen ." Ama

uyanmıyor.

O çok ileri gitti.

33

Sara

ARABANIN DUVARLARININ ÜZERIME GELDIĞINI HISSEDEREK BILEĞINI KAVRADIM.

ve bir nabız arayın.

İşte orada.

Zayıf ve düzensiz ama orada.

Boğazımdan bir rahatlama hıçkırığı dökülüyor ve önümdeki yol bulanıklaşıyor. O hâlâ hayatta.

Bayılmış ama hayatta.

Herkülvari bir çabayla kendimi toparladım. Hâlâ bir umut kırıntısı varken parçalara ayrılamam.

Her şey sırayla. Peter'ın yarasını tedavi etmeliyim. Daha fazla bekleyemez. Sonra araba. Onu aradıklarını varsaymak zorundayım ve yolda fark edilmemiz an meselesi. Bu da bize başka bir araç bulmam gerektiği anlamına geliyor.

Asıl soru nasıl olacağı.

Peter'ın bilinci yerinde olsaydı muhtemelen bizim için bir tane çalabilirdi ama benim böyle bir yeteneğim yok. Bizi çok fazla yavaşlatmayacak başka bir çözüm bulmalıyım.

İleride bir çıkış işareti beliriyor ve Advocate Lutheran hastanesine varmak üzere olduğumuzu fark ediyorum.

Kalbim bir atıyor, sonra daha hızlı çarpıyor. Belki de onu içeri almalıyım. Hemen şimdi, yetkililer burada olduğumuzu öğrenmeden önce.

Daha fazla SWAT ajanı ortaya çıkmadan ve meşru müdafaa iddiasında bulunurken kendilerinden çok sayıda kişiyi öldürdüğü için onu vurarak öldürmeden önce.

Onu getirsem acil serviste tedavi etmek zorunda kalacaklardı. Onu kurtarmak zorunda kalacaklar. Ve polisler geldiğinde, etrafta onca tanık varken onu öldüremezler. Onu götürmeden önce iyileşmesine izin vermek zorunda kalacaklar.

Onu hayatının geri kalanında Guantanamo'ya ya da başka bir karanlık deliğe kapatmadan önce.

Bombalama olayında suçsuz bulunsa bile onu asla serbest bırakmayacaklar ve er ya da geç intikamlarını alacaklar.

Eğer Peter'ı getirirsem, onu bir daha asla göremeyeceğim. Ama getirmezsem, kan kaybından ölecek.

Şimdi bile çok geç olabilir. Ailemi kaybettiğim gibi onu da kaybedebilirim.

Boğucu korkuyu bastırarak çıkış şeridine geçiyorum ve otoyoldan çıkıp hastaneye doğru ilerliyorum. Oraya vardığımda, bir ağacın altında, bir SUV ile bir minibüsün arasında bir park yeri buluyorum.

"Burada iyi gizlenmiş olmalıyız." Peter'a dönerken sesim titriyor. "Şimdi yaralarına bakacağım, tamam mı?"

Cevap vermiyor ama de beklemiyorum.

Kucağına uzanarak koltuğunu yatar pozisyona getiriyorum. Sonra gömleğini kaldırıp yan tarafındaki kurşun yarasını inceliyorum.

Bir çıkış deliği var ve bulunduğu yere bakılırsa, kurşunun hayati organları ıskalamış olma ihtimali yüksek. Yarayı dezenfekte edip kanamayı durdurursam hastaneye gitmeden kurtulabilir.

Nefesimi tutarak, hızlıca geri kalanını inceliyorum. Sol ayak bileğine bağlanmış bir silah buluyorum ama bu bir yaralanma değil, yüzden görmezden geliyorum. Daha sonra bir kurşunun sol kolunu sıyırdığını ve bir diğerinin de sağ baldırından geçtiğini fark ediyorum.

Her iki yarada da kanama devam ediyor ancak hayati tehlike söz konusu değil.

Rahatlamak için gevşek elini sıkarken titreyerek nefes

veriyorum. Artık ne yapacağımı biliyorum.

Sadece bizim tarafımızda biraz şansa ihtiyacım var.

Üzerine eğilerek kanla kabuk bağlamış saçlarını düzeltiyorum. "Dayan sevgilim, lütfen. Hemen döneceğim, söz veriyorum. Sadece benim için dayan."

Bunu yapabilirim.

Bunu yapmak zorundayım.

Geri çekilerek dik oturuyorum ve aynayı ters çevirerek kendime bakıyorum. Beklediğim gibi, ben de Peter kadar berbat bir haldeyim; yüzüm solgun ve gözyaşları içinde, kan lekeleri ve kan parçaları tenime ve kıyafetlerime bulaşmış durumda.

İyi ki acil servisteki personel daha kötülerini görmüş.

"Birazdan dönerim," diye fısıldıyorum, elini son bir kez sıkıyorum ve arabadan atlayıp otoparkı geçerek acil servisin girişine koşuyorum.

İçeri girerken kimse bana dikkat etmiyor ve ben de başımı eğip yüzümü köşelerdeki kameralardan uzak tutuyorum. kadarıyla fotoğrafım henüz haberlere çıkmadı ama en iyisi riske atmamak.

İçeride her zamanki acil servis kargaşası var; birkaç yeni gelen hasta, *hemen* görülmeyi talep ederek hasta kabul hemşiresine saldırıyor ve yarım düzine hemşire ve doktor sedyelere bağlanmış iki hastanın etrafında kümelenmiş durumda; biri bacağındaki kanlı karmaşa için çığlık atıyor, diğeri ise büyük bir nöbet geçiriyor gibi görünüyor.

Arka tarafta sadece personelin girebildiği bir giriş var. Hemşireler çığlık atan hastayı oraya ve ben de onun yanındaymışım gibi davranarak onları takip ediyorum. Hemşirelerden biri beni uzaklaştırmaya çalışıyor ama biri ona bağırıyor ve o da beni unutarak koridorda kayboluyor.

Kimse beni fark etmeden sedyeyi takip ediyorum ve bir malzeme dolabının önünden geçerken içeri girip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Arka tarafta katlanmış önlükler, çarşaflar, bandajlar, ilaç örnekleri ve ilk yardım malzemeleri var. Kıyafetlerimi hızla değiştirip hemşire önlüklerini giyiyorum, yüzümdeki kanı bir yastık kılıfıyla silebildiğim kadar siliyorum ve işe yarayacağını düşündüğüm her şeyi çarşaftan yaptığım bir çantaya dolduruyorum. Sonra çantamın üzerini daha fazla çarşafla örtüyorum ve yıkanacak kirli çarşafları taşıyormuşum gibi davranarak dışarı çıkıyorum.

Acil servisin resepsiyon bölümüne tekrar girip çıkışa yöneldiğimde kimse bir şey söylemiyor, kollarımdaki kundağın köşelerde yanıp sönen kameraların yüzümü görmesini engellediğinden emin oluyorum.

Arabaya döndüğümde Peter'ı hâlâ baygın buldum.

"Her şey yolunda, artık buradayım," diyorum elimdeki erzak paketini ayaklarının dibine bırakırken. "Her şey yoluna girecek."

Beni duyamıyor, ama bu önemli değil.

Ben kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Düzgün bir şekilde soyunamayacağım kadar ağır, bu yüzden kolunu yukarı itiyorum ve yaralarına ulaşmak için kot pantolonunun paçasını kesiyorum. Arakladığım malzemeler arasında yumuşak sabun ve tuzlu su çözeltisi de var ve bunları suyla karıştırarak yaralarının yakınındaki tüm kan ve kiri temizliyorum. Genel kanının aksine, yaraları temizlemek için güçlü antiseptikler kullanmak kötü bir fikirdir; ispirto ve benzeri maddeler dokuya zarar verebilir ve iyileşme sürecini yavaşlatabilir.

Yaraların yeterince temizlendiğinden ve içeride kurşun parçası kalmadığından emin olduğumda, yan tarafındaki yaradan başlayarak dikiş atıyor ve bandajlıyorum. Çalışırken, acil servisteki ihtisasım ve orada tedavi ettiğim tüm ateşli silah kurbanları için yetkililere teşekkür ediyorum.

Yine de işim bittiğinde ellerim titriyor ve adrenalinin etkisinin geçmeye başladığını fark ediyorum.

Bu hiç iyi değil.

Kaza yapmadan önce yapılması gereken çok şey var.

"Birkaç dakika daha uzaklaşmam gerekiyor, tamam mı? yüzden biraz daha dayan sevgilim," diye fısıldıyorum Peter'ın yüzünü okşayarak. Eğilerek sert çenesine nazik bir öpücük konduruyorum ve kendime şu anda tek ihtiyacım olan şeyin biraz şans olduğunu söyleyerek geri çekiliyorum.

Biraz şans ve çok fazla cesaret.

Tekrar acil servise doğru ilerlerken bacaklarım kararsız. Bu, planımın en az emin olduğum kısmı, çok fazla dışsal faktöre bağlı olan bir plan. Şimdiye kadar yüzlerimiz tüm haberlere yansımış, insan avı tam gaz devam ediyor olabilir. Tek gereken meraklı bir yabancı ve bir polis/FBI sürüsü üzerimize çullanacak.

Belki de bu bir hatadır.

Belki de arabaya geri dönüp, bir mucize eseri kimsenin aracımız için arama bülteni çıkarmamış olması için dua ederek yola devam etmeliyim.

Tam geri dönüp bunu yapmak üzereydim ki, eski model mavi bir Toyota gıcırdayarak otoparka girdi ve girişin hemen yanında durdu. "Yardım edin!" diye bağıran yaşlı bir kadın kapıyı açıyor ve ben de ona doğru koşarak yarı baygın haldeki kocasını dışarı çıkarmasına yardım ediyorum.

göre felç geçirmiş.

İki hemşire yardım etmek için acil servisten dışarı koşuyor, ben de dikkat çekmeden uzaklaşıp hastayı ve telaşlı karısını içeri almalarına izin veriyorum. Araba gözetimsiz bırakılmış, sürücü kapısı açık ve içeri baktığımda anahtarların kontakta olduğunu görüyorum.

Bingo.

Acil servis personeli bu tür durumlarda genellikle aracı hareket ettirmesi için birini gönderir, ancak dışarı çıktıklarında aracın yerinde olmadığını görürlerse, büyük olasılıkla aracın zaten birileri tarafından hareket ettirildiğini varsayacaklardır.

Hastanın eşi dönüp arabayı bulamayıncaya kadar arabanın çalındığını bildirmek akıllarına gelmeyecektir.

Direksiyona geçip Toyota'yı bizim arabaya doğru sürerken kendimi çok kötü hissediyorum. Kocasının felç geçirmesinin üzerine bir de çalıntı bir arabayla uğraşmak zorunda kalan zavallı kadının ne kadar stresli olacağını tahmin edebiliyorum. Ama başka seçenek yok - Peter'ın hayatı söz konusuyken olmaz.

Toyota'yı Mercedes'imizin tam karşısına park ediyorum, arabadan atlıyorum ve aceleyle bizim arabaya gidiyorum. Yolcu kapısını açarak kocama bakıyorum ve iki yüz kiloluk baygın bir erkeği bir arabadan diğerine nasıl taşıyacağımı merak ediyorum.

Pekala, işte hiçbir şey.

Ayak bileklerinden tutup tüm gücümle

çekiyorum. Bir santim kımıldadı. Belki de.

Sikeyim.

Topuklarımı asfalta vurarak tüm gücümle sırtımı dayadım. Bir on

santim daha.

Belki de bu aptalca fikri unutup sadece bizim arabayı kullanmalıyım. Felç geçiren kurbanın karısı Toyota'sını park yerinde bulduğunda çok mutlu olacak ve

-

Kocam kısık bir inilti çıkarıyor.

Nabzım aşırı hızda atıyor. "Peter." Arabaya atlayıp ona doğru eğildim. "Peter, sevgilim, lütfen uyan."

Tutarsız bir şeyler mırıldanıyor, başı yana dönüyor. "Lütfen, sana

ihtiyacım var." Onu nazikçe sarsıyorum. "Lütfen uyan."

Gözleri açık, odaklanmamış.

" bu, sevgilim." Neşeli bir rahatlamayla nefesim kesiliyor. ". Bana bak."

Gözlerini kırpıştırıyor, bakışları yavaşça bana odaklanıyor. "Sara? Ne-"

"Bir hastanenin ," diyorum çabucak. "Bize bir araba temin ettim ama yardımın olmadan seni taşıyamam. Benim için oraya kadar yürüyebilir misin?"

Çenesi geriliyor ama başını sallıyor.

"Güzel, hadi yapalım. Hadi bakalım." Koltuğu oturma pozisyonuna getiriyorum ve arabadan inmesine yardım ediyorum. Ayakta duramıyor, omuzlarıma yaslanıyor ama bir şekilde sıranın karşısına geçmeyi başarıyoruz.

Arabaya binmesine yardım ettiğimde yüzü yeşilimsi beyazdı ama demir iradesinin her parçasıyla bilincine tutunmaya çalışıyordu. "Silahlar," diye homurdanıyor, ağır bir şekilde yolcu koltuğuna çöküyor. "Arka koltuğun altında. Yakala onları."

Silahımız mı var?

Olmam gerektiği kadar şaşırmadım.

Peter'ı Toyota'da bırakıp koşarak geri dönüyorum ve Mercedes'in arka koltuğunu kaldırmaya çalışıyorum. Biraz ustalık gerektiriyor ama sonunda açıyorum ve içerideki cephaneliğe bakıyorum.

Tabancalar ve saldırı tüfeklerinin yanı sıra el bombaları ve roketatara benzeyen bir şey de var.

Biri beni fark edip alarm vermeden tüm bunları park sırası boyunca taşıyabilmemin imkanı yok.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

İlk yardım malzemelerini kaptığım gibi geri dönüp Toyota'nın arka koltuğuna koyuyorum, sonra da altlarından çarşafları çekip çıkarıyorum ve aceleyle Mercedes'e geri dönüyorum. Silahlar ağır olduğu için üç ayrı sefer yapmam gerekiyor ama her şeyi çarşaflara sararak Toyota'ya götürüyorum.

"Her şey tamam," diyorum Peter'a direksiyonun arkasına geçerken, efordan nefes nefese kalmış bir halde, ama cevap yok.

Yine bayıldı.

Hem dinlenebilmesi hem de camlardan görünmemesi için eğilip koltuğunu tekrar düz hale getiriyorum.

Sonra derin bir nefes alarak park yerinden çıktım ve kulübeye doğru yöneldim.

34

Sara

PETER'IN HIZ KONUSUNDAKI UYARISINI HATIRLAYARAK DIKKATLI SÜRÜYORUM, Her türlü trafik kuralına ve hız sınırına uyarak. Peter'ın telefonu kilitli ve onu uyandıramıyorum, bu yüzden bizi bahsettiği toprak yola götürmek için yol işaretleri ve bölge hakkındaki kendi belirsiz bilgilerimin bir kombinasyonunu kullanıyorum.

Ailemi ya da acımasızca öldürdüğüm adamı düşünmüyorum. Yapamam - bir arada tutmam gerekirken olmaz. Bunun yerine, durmadan hedefimize ulaşmaya odaklanıyorum. Ormana döndüğümüzde, mesanem patlamak üzereydi, bu yüzden bankete çekip bir ağacın arkasına geçtim, kamp tarzı. Yaşlı kadın arabada küçük bir şişe el dezenfektanı bulunduruyordu ve ben de arabayı sürmeye devam etmeden önce onu kullanıyorum, kulübeye vardığımızda neler olacağını düşünmemeye çalışıyorum.

Tüm çabalarıma rağmen kafamda tehlikeli sorular dönüp duruyor.

Peter'ın yaraları enfeksiyon kaparsa ne yapacağız?

Kulübede yiyecek ve su olacak mı? Ve kötüsü,

bulunmamız ne kadar sürecek?

Çünkü bulunacağız. Aksine inanarak kendimi kandıramam. Şimdiye kadar şanslıydık ama FBI'ın dengi değiliz. Ya da en azından *ben* . Peter, yeraltı dünyasındaki bağlantılarının yardımıyla yıllarca yakalanmamayı başarmıştı.

Daha önce sosyal çevremde suçlular olmadığı için hiç pişmanlık duymamıştım ama şimdi duyuyorum. Arkadaşlarımdan ya da tanıdıklarımdan hiçbiri bize yardım edemez - başları kanunla derde girmeden olmaz. Aslında, kocam dışında, doğru becerilere ve bağlantılara sahip olduğunu bildiğim tek kişi onun Rus eski takım arkadaşları ve onlar da yakın-

Bekle bir dakika.

Yan'ın e-postası bende var.

Evlendiğimizde beni böyle tebrik etmişti.

Önemli bir gerçeği hatırlamadan önce nabzım yeniden atıyor, heyecanım damarlarımda cızırdıyor.

Peter'ın telefonunu kullanmaktan başka e-posta gönderme imkânım yok ve bunun için de kocamın bilincini yeniden kazanması ve şifresini girmesi gerekiyor.

Ona bakıyorum, yüzünün gri solgunluğu karşısında göğsüm sıkışıyor. Hastanede olması, serumla antibiyotik verilmesi ve sıvı takviyesi yapılması gerekiyor, çukurlarla dolu bir yolda sarsılması değil.

Eğer ölürse, sorumlusu ben olurum.

Onu hastaneye götürmek yerine yetkililerden saklamayı tercih ettiğim için olacak.

İleride bir "Özel Mülk" tabelası, her iki yanında bir çit ve yolu kapatan ahşap bir kapı beliriyor. Daha önce yanlış bir dönüş yapmadıysam, gideceğimiz yer burası olmalı.

Arabayı durdurdum ve kapıyı açmak için dışarı çıktım. Ancak kilitli bir zincir onu yerinde tutuyor. Paslı kilidi çekiştiriyorum, her şeyden sonra bu kadar aptalca bir şey tarafından engellenebileceğimize inanamıyorum.

Hayal kırıklığımı bastırmaya çalışarak arabaya geri dönüyorum ve Peter'ı sarsarak uyandırmaya çalışıyorum. Belki bilmediğim bir yerde sakladığı bir anahtarı vardır.

Ona ne kadar yalvarıp yakarsam da tepki vermiyor ve alnına dokunduğumda sıcak ve nemli olduğunu görüyorum.

Karnım ağrıyor.

Bu kadar erken bir ateş iyiye işaret değil.

Ellerim titreyerek her tarafını yokluyorum, umutsuzca ceplerinden birinde bir anahtar saklı olduğunu umuyorum. Ama telefonu ve ayak bileğine bağlı silahından başka bir şey yok.

Bitkin bir halde arabanın yolcu tarafında yere çöküyorum.

Umutsuz vaka.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Kaçak rolü oynarken ne düşünüyordum ki? Bilgi ve beceriye sahip olan Peter, ben değilim. Aptal bir kapıdan bile geçemiyorum. Benim yerimde o olsaydı, muhtemelen kilidi açardı ya da vururdu ya da havaya uçururdu ya da-

Tabii ki, hepsi bu.

Düz ve dar kutumun dışında düşünmeliyim.

Sıçrayarak Peter'a emniyet taktım ve koşarak sürücü koltuğuna geri döndüm.

Direksiyonun arkasına kayarak, kapıdan elli metre kadar uzaklaşana kadar arabayı geri geri sürüyorum ve sonra gaza basıyorum.

Toyota ileri atılıyor.

Saatte altmış mil hızla kapıya çarptık ve eskimiş ahşabı menteşelerinden söktük.

Kapının bir parçasının çarpması sonucu ön cam çatlıyor ama hava yastıklarından hiçbiri devreye girmiyor ve ben frene basıp daha ılımlı bir hızla yola devam ederken muzaffer bir edayla sırıtıyorum.

Sara, 1. Aptal kapı, 0.

Peter'a bakmak için başımı çeviriyorum ve yan tarafındaki gömleğine yayılmış taze bir kan lekesi gördüğümde sevincim azalıyor.

Dikişleri ya kapıya çarpmaktan ya da genel olarak zorlu sürüşten dolayı yırtılmış olmalı.

Bizi o kulübeye götürmeliyim, böylece onu hemen tedavi edebilirim.

Oraya gitmek sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyor, ancak gerçekçi olmak gerekirse, bir milden fazla olamayacağını biliyorum.

Sonunda .

Ağaçlarla çevrili ahşap bir kulübe.

Rahatlamaktan titreyerek arabayı ön tarafa çektim ve kulübeye doğru koştum. Sürpriz, sürpriz.

Ön kapı kilitli.

Ama bu sefer hazırlıklıydım. Büyük bir taş kaparak pencereye doğru yürüyorum ve olabildiğince sert bir şekilde vuruyorum. Cam kırılıyor, cam parçaları etrafa saçılıyor ve kalan camın en keskin kenarlarını temizlemek için taşı kullanıyorum. Sonra kollarımdan akan kanı görmezden gelerek içeri tırmanıyorum.

Kendi yaralarımla daha sonra ilgileneceğim. Şu anda önceliğim Peter.

Ön kapıya doğru yürüyorum, kilidi açıyorum ve dışarı çıkıyorum, onu içeri nasıl taşıyacağımı düşünüyorum. Tekrar uyansa ve o imkânsız irade gücünü kullanarak içeri girse harika olurdu,

ama daha önceki tepkisizliğini göz önünde bulundurarak nefesimi tutmuyorum. Belki onu çarşafın üzerine yuvarlayabilirim ve sonra onu içeri çekebilirim, ya da-

Bakışlarım eski bir el arabasına takılıyor. Paslı bir baltanın yanında eve yaslanmıştı.

Odun taşımak için orada olmalı.

Yanına gidip kulplarını tutuyorum, sonra el arabasını ileri geri yuvarlayarak test ediyorum. Tekerlekler gıcırdıyor ama işlevsel görünüyor.

Arabaya doğru itiyorum ve kolları açık kapının içinde, yerde duracak şekilde çeviriyorum. Sonra Peter'ın ayak bileklerini kavrıyorum ve topuklarımı yere basıp tüm gücümle çekiyorum.

Birkaç santim hareket ediyor.

Dişlerimi sıkarak tekrar

çekiyorum. Sonra tekrar.

Ve tekrar.

El arabasının yarısına geldiğinde, sürücü tarafına geçip onu daha uzağa itiyorum, acıdan inlerken kalbim ağrıyor. "Biraz daha sevgilim," diye söz usulca ve son bir itiş kakışla onu el arabasının içine yuvarlıyorum.

Birinci adım tamamlandı.

Şimdi onu eve götürüp yatağa yatırmak zorundayım.

35

Peter

BENIM DÜNYAM ATEŞ VE ACI, YUMUŞAK BIR SES VE YATIŞTIRICI ILE KARIŞIK

Ellerini. Istırap amansız ama o ses yakınımdayken ve o serin, şefkatli parmaklar yanan alnımı okşarken her şeyi unutabiliyorum.

Sadece ona odaklanabilirim.

Ve bu o. Sara, benim ptichka'm. Sayıklamamın derinliklerinde bile bunu biliyorum. Bana ne olursa olsun, o orada, bana dokunuyor, benimle konuşuyor, bana bir yudum su veriyor. Çoğu zaman bana bir şeyler soruyor, melodik sesi çaresizlik ve yalvarışla dolu, ama ona cevap veremiyorum, başımı o sese doğru çevirmekten ve dokunuşunun sunduğu geçici rahatlığı kabul etmekten başka bir şey yapamıyorum.

Bir süre sonra pes ediyor, sesi teslimiyete dönüşüyor ve bu daha çok hoşuma gidiyor, bana mırıldandığı zamanki kadar olmasa da, sesi çatlak ve yanan dudaklarıma bastırdığı öpücükler kadar yumuşak ve nazik.

Bu öpücükler beni iyi hissettiriyor - en azından ben karanlığa gömülene ve iblisler gelip dokunaçlarını göğsüme dolayana, yakıcı iğnelerini bana saplayana kadar. Böğrüme, koluma, baldırıma... Beni vahşileştirirken acımasızlar, etimi kemiğime kadar yakıyorlar.

Paşa da orada, kafatasının yarısı yok, siyah saçlarının parlak dalgaları altında beyni grotesk. "Baba!" diye bağırıyor, üzerimde zıplıyor,

Sıcak iğneleri daha derine sokuyor, kalbime saplıyordu.

"Lütfen Peter, benimle kal," diye yalvarıyor Sara'nın sesi ve ben de ona tutunuyorum, karanlıktaki iblislerle savaşıyorum, onların tutuşuna karşı mücadele ediyorum.

Daha fazla öpücük geliyor. Dudakları serin ve ıslak, garip bir şekilde tuzlu. Gözyaşları gibi. Ona döktürdüğüm tüm o gözyaşları. Ama neden yine ağlıyor? Bunu istemiyorum. Onun şefkatini, sevgisini içime çekmek istiyorum, gözyaşlarını değil. Bana karşı savaştı ama artık benim. Bakmak ve korumak için benim. Ama yanmaktan başka bir şey yapamıyorum, ateş beni yiyip bitiriyor, tüketiyor, zihnimi acıyla örtüyor.

"Lütfen, sevgilim. Bana şifreyi söyle. Telefonunun kilidini açmam gerek."

Kelimeler bir anlam ifade etmeli, ama etmiyorlar, sesler beynimden bir göle vuran güneş ışığı gibi yansıyor.

"Baba, kamyonetimi görmek ister misin?" Paşa yine üzerime atlıyor, küçük ayakları bir yıkım topu gibi yan tarafıma çarpıyor. "İstiyor musun, baba? İstiyor musun?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama iblis dokunaçları boynuma dolanıyor ve beni ateşten bir kementle boğuyor.

"Lütfen, sevgilim..." Şefkatli eller yüzümü ve boğazımı yumuşatıyor, içimdeki yanmayı soğutuyor. "Lütfen, yardım isteyebilmem için bana şifreyi vermeni istiyorum."

"Baba. Baba. Baba. Benimle oyna."

"Parola, Peter, lütfen. Bu bizim tek şansımız." "Gitme,

baba."

"Lütfen, sevgilim. Sana ihtiyacım var. *Bebeğimizin* sana ihtiyacı var."

"Lütfen baba. İyi olacağım. Söz veriyorum, baba. İyi olacağım."

Acı dayanılmaz. Sanki ikiye bölünüyormuşum gibi hissediyorum, karanlığın derinliklerine düşerken yanan dokunaçlar kırbaçlara dönüşüyor.

"Benimle kal, Peter. Lütfen, sevgilim..." Tuzlu ıslaklık dudaklarıma geri dönüyor, ses beni yukarı çekiyor, beni şeytanlardan koruyor. "Seni seviyorum ve bunu sensiz yapamam. Lütfen... Seni de kaybedemem."

Dilimin ucunda bir şey dans ediyor, hatırlamam gereken önemli bir şey. Ptichka'mın ihtiyacı olan bir şey.

Bilincimde dört sayı beliriyor ve onları çabayla yakalıyorum.

Bu bir doğum günü.

Arkadaşım Andrey'in doğum günü.

O berbat kampta hep kutlardık.

"Sıfır altı bir beş," diye fısıldıyorum ya da fısıldamaya çalışıyorum. Dilim itaat etmek istemiyor. Son gücümle tekrar deniyorum. "Nol' shest' ahdeen pyat'. Ptichka, passvord den' rozhden'ye Andreya."

36

Sara

PETER ATEŞLI BIR RUSÇAYLA MIRILDANIRKEN BEN TITREYEREK AYAĞA KALKTIM

Saatlerdir yaptığı gibi, oğlunun adıyla serpiştirilmiş yabancı kelimeler. Tüm çabalarıma rağmen durumu hızla kötüleşiyor ve biliyorum ki vücuduna daha güçlü antibiyotikler vermezsem kurtulamayacak.

Hastaneden çaldığım penisilin ancak bu kadar işe yarayabilir.

Lavaboya gidip ona iyi gelen tek şey olan serin ve ıslak bir havluyla döndüğümde ahşap duvarlar etrafımda sallanıyor. Yatağın kenarına oturup havluyu yüzüne, boynuna ve göğsüne sürerek yapışkan teri siliyorum. Kollarım yorgunluktan titriyor, gözlerim yaşlardan yanıyor ama durmuyorum.

Yapamam, hâlâ bir parça umut varken olmaz.

Tüm vücudum ağrıyor, Peter'ı el arabasından bu yatağa taşımaktan sırtım kasılıyor. Saat gece yarısını geçti ve yediğim tek şey bir saat önce dolapta bulduğum bir kutu şehriyeli tavuk çorbasıydı. Ona yedirmeye çalıştım ama sadece iki yudum yutturabildim. Ben de geri kalanını yuttum. Kendim için değil, bebek için.

Peter'ın çocuğunun besinlere ihtiyacı var.

Çorba çok kalorili değildi, ama bana biraz enerji verdi - Peter'ı bana şifreyi vermesi için tekrar ikna etmeye çalışmama yetecek kadar.

Önceki yirmi seferde olduğu gibi başarısız oldum ama Peter en azından bu denemede beni anlıyor gibiydi. "Ptichka" diye mırıldandı ve kalın bir Rus aksanıyla şifreyle ilgili bir şeyler söyledi. Ya da belki Rusça bile söylemiştir. Tek bildiğim, her iki dilde de aynı kelime olduğu.

Gözyaşlarımla görüşüm tekrar bulanıklaştı. Buraya gelmek bir hataydı. Bu riski almamalıydım. Steril bir hastane ortamında bile ateşli silah yaraları komplikasyonlara açıktır ve Peter'ın ne kadar kan kaybettiği ve onu tedavi etmem gereken yer göz önüne alındığında, enfeksiyon kaçınılmazdı.

Onu hastaneye götürseydim, özgürlüğünü kaybedecekti ama yaşayabilirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yanan alnına bastırarak. Vücudu enfeksiyonla savaşıyor ve bu süreçte kendini öldürüyor. "Bunun için çok üzgünüm. Her şey için."

Ve üzgünüm. Ona olan aşkımı daha önce itiraf etmediğim için, onun aşkına bu kadar uzun süre direndiğim için özür dilerim. O zamanlar George'un katiline olan hislerime teslim olmamak önemli görünüyordu. Ahlaki ve doğru görünüyordu. Ama şimdi direncimin ne olduğunu görüyorum.

Korkaklık.

Peter'a aşık olmaktan korkuyordum, teslim olup onu sevmekten dehşete düşmüştüm.

Kalbime girmesine izin verirsem onu kaybedeceğimden korkuyordum.

George'u şişeye kaptırdığım gibi.

Kaçınılmaz olarak ailemi kaybedeceğimi bildiğim gibi.

Daha fazla gözyaşı yüzümden aşağı akıyor ve yolda boğazımı yakıyor. Artık endişelenmeme gerek yok.

Onlar öldü.

En kötüsü gerçekleşti.

Olanları hâlâ aklım almıyor, annemin beyninin gözümün önünde havaya uçtuğunu görmenin ve sonra tetiği kendim çekmenin dehşetini sindiremiyorum. Annemi vuran ajanı öldürürken ne bir tereddüt ne de bir pişmanlık hissetmiştim; sadece o korkunç uyuşukluk. Sanki biri bedenimi ele geçirmişti, acımasız ve soğuk biri... ve güçlü.

Tanrım, çok güçlü hissettirmişti.

Peter için de böyle mi? Öldürdüğünde, onu insan yapan parçasını kapatıyor mu, bu güç patlamasını kucaklıyor mu? Ben her zaman

Böylesine derin bir sevgi ve şefkat kapasitesine sahip birinin nasıl olup da pişmanlık duymadan bir hayatı çalabildiğini merak ediyordum ama şimdi anlıyorum.

Hepimiz yüzeyin altındaki canavarlarız. Sadece bazılarımız bunu keşfetme şansına sahip olamıyor.

Çatlamış dudakları kıpırdıyor, ben de bir kase suya uzanıyorum. Temiz bir havluyu içine daldırıp sıvıyı ağzında gezdiriyorum, boğulmasın diye damla damla sıkmaya dikkat ediyorum. Vücudunu saran ateş onu susuz bırakıyor, gözlerimin önünde öldürüyor ve yapabileceğim hiçbir şey yok.

Onu hastaneye götürmek istesem bile, o engebeli toprak yolda dönüş yolculuğuna dayanamazdı ve telefonuna erişemediğim için buradan yardım için arayamaz ya da e-posta gönderemem. Bunu yapmak için bir yere de gidemem.

Peter bu kadar hastayken onu saatlerce yalnız bırakamam.

Yine mırıldanıyor, Rusça bir cümleyi tekrarlarken kafası telaşla bir o yana bir bu yana savruluyor. Daha önce söylediklerine benziyor, beni anlamış olabileceğini düşündüğüm zaman.

"Nol' shest' ahdeen pyat'. Den' rozhden'ye Andreya, ptichka." Boğuk sesi zar zor duyuluyor. "Nol' shest' ahdeen pyat'."

Üzerine eğilip alnımı onunkine bastırıyorum. "Bu ne anlama geliyor sevgilim?" Yeni bir gözyaşı akışına karşı gözlerimi sıkarak fısıldıyorum. "Bana ne anlatmaya çalışıyorsun?"

Bu ifadede ya da en azından tek tek sözcüklerde belli belirsiz tanıdık bir şeyler var. Onları biliyor muyum? Peter'ın takım arkadaşlarının Japonya'da bana öğrettiklerini hatırlamaya çalışıyorum. Spasibo-Rusça'da "teşekkür ederim" demek. *Vkusno*, "lezzetli" anlamına geliyor. İlya bana bazı yiyeceklerin isimlerini nasıl söyleyeceğimi de anlattı ve Anton bana alfabeyi ve ona kadar saymayı öğretmeye başladı-

Ayağa kalktım, heyecanlandım. İşte bu! Bu yüzden bazı kelimeler tanıdık geliyor.

Rusça numaralar.

"Peter, sevgilim, şifre bu mu?" Tekrar üzerine eğilip terden ıslanmış saçlarını düzeltirken sesim titriyor. "Telefonunun kilidini Rusça nasıl açacağını mı söylüyorsun?"

Beni duymuyor gibi görünüyor, bilincini kaybettikçe tedirginliği azalıyor. Sakinleştirici bir nefes alarak, söylediği belirli kelimeleri ve Rusça'da ona kadar saymanın nasıl olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Yanlış hatırlamıyorsam neredeyse müzikal bir ritmi var. *Ahdeen, dva, ağaç, bir* şey, bir şey, bir şey...

Tamam o zaman. Yani *ahdeen* bir tane ve Peter'ın bunu söylediğine eminim.

"Null" ve "jest" gibi bir şeyden sonra gelen üçüncü kelimeydi.

Anton'un diğer sayıları nasıl telaffuz ettiğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. *Ahdeen, dva, tree... chet-something* miydi? *pet-something*?...

Hayır, beş *pyat*'tı -Peter son söz olarak bunu söyledi.

Heyecanımı bastırmaya çalışıyorum ama kalbim kontrolsüzce çarpıyor. Rakamlardan ikisini hâlâ bilmiyorum ama biri hakkında bir tahminde bulunabilirim.

Bazı Rusça sözcükler İngilizceye benzer, yani kulağa "null" gibi gelen bir sözcük "zero" anlamına gelebilir.

Tamam o zaman. Sıfır, bilinmeyen, bir, beş. Dörtte üç eder. Bilinmeyen numarayı kaba kuvvetle tahmin edebilirim... tabii Peter'ın telefonu çok fazla yanlış denemeden dolayı beni dışarıda bırakmazsa.

Sıçrayarak telefonu elime alıyorum ve sıfırı girmeye başladığımda on numara da bana geliyor.

Ahdeen, dva, tree, chetyre, pyat', shest', sem', vosem', devyat', desyat'.

Anton'un bana bunları okuyan sesini neredeyse duyabiliyorum. Nefesimi tutarak sıfırı altı, bir ve beş ile takip ediyorum.

37

Henderson

ELIMI VE PORSELEN ATLARI YERE DÜŞÜRDÜM.

raf-Bonnie'nin dünyanın her yerinde bizimle birlikte taşımakta ısrar ettiği aptalca koleksiyon eşyaları. Tatmin edici bir gürültüyle paramparça oluyorlar ama bu içimde yanan öfkeyi bastırmaya yetmiyor.

Henüz yeri tespit edilemedi.

Bilgisayar ekranımdaki kelimeler benimle alay ediyor, içimi acıtıyor.

CIA bağlantımdan gelen e-postada *insan avının devam ettiği ancak kaçağın henüz bulunamadığı* belirtiliyor.

Bu nasıl mümkün olabilir?

Nasıl kaçabildiler?

Çatışmadan sağ kurtulan SWAT ajanlarına göre Sokolov en az iki kez vurulmuştu ve karısının bir hastaneden bazı malzemeler çaldığını gösteren görüntüler vardı, bu yüzden orada durma riskini almaları için yeterince kötü yaralanmış olmalıydı. Yine de ikisinin izine hiçbir yerde rastlanmadı; kadının aynı hastaneden çaldığı arabanın da izine rastlanmadı, ancak polis arabanın izini çok geçmeden bulabileceklerini düşünüyor.

Beceriksiz piçler. Bu şekilde olmaması gerekiyordu. Sokolov tutuklama sırasında öldürülmeliydi.

O keskin nişancı kaltak, Mink, bunu sağlamak için iyi para aldı.

Sokolov ülke dışına çıkmayı başarırsa, ne olduğunu anlayıp benim ve ailemin peşine düşmesi an meselesi ve bunun olmasına izin veremem.

Yakalandığı sırada öldürülmesi gerekiyor, ancak bunun için önce bulunması gerekiyor.

Sıkışan ağrıyı hafifletmek için boynumu bir o yana bir bu yana döndürürken, bağlantıma bir cevap e-postası yazıyorum.

Interpol'ü ve diğerlerini çağırarak ağı genişletmelerinin zamanı geldi.

38

Sara

DENGESIZ BACAKLARIMLA KULÜBENIN ETRAFINDA DOLANIYORUM, KIRIK PENCEREDEN DIŞARI BAKIYORUM.

her beş saniyede bir pencere. Dışarısı zifiri karanlık, sessizlik sadece olağan orman sesleriyle bölünüyor.

Yine de aramaya devam ediyorum, polis helikopterlerini dinlemeye devam ediyorum.

Arabayı hastaneden çalalı neredeyse on altı saat oldu. Şimdiye kadar sahibi arabanın kaybolduğunu fark etmiş ve polise bildirmiş olmalıydı. Eğer Mercedes'imizi otoparkta bulmuşlarsa -ki bulmamışlarsa şok olurum- bölgedeki tüm kolluk kuvvetleri şu anda mavi Toyota'yı ve içindeki kaçakları arıyor olmalı.

bulmaları an meselesi.

Yan yakında gelmezse, her şey boşa gitmiş olacak.

Telefona tekrar bakıyorum, e-postasını on beşinci kez tekrar okuyorum. Bataryayı korumalıyım ama kendime engel olamıyorum. Ekrandaki üç küçük kelime devam etmemi sağlayan tek şey.

Yola çıkıyoruz.

Durumu ve konumumuzu anlatan bir e-posta gönderdiğimde Yan'ın verdiği tek yanıt buydu. Belli ki neler olduğunu biliyordu çünkü bir dakikadan kısa bir sürede cevap vermişti.

Yola çıkıyoruz. Bu kadar. Ayrıntı yok, tahmini varış zamanı bile yok. Dakikalar, saatler ya da günler içinde burada olup olmayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Bildiğim kadarıyla, haftalara bakıyoruz.

Telefonun kilidini açtığımda yine acı verici bir seçim yapmıştım: Peter'ın çok ihtiyacı olan tıbbi müdahaleyi almak için 911'i aramak ya da Yan'a ulaşıp bu kaçak deliliğe devam etmek. Sonunda içgüdülerimi dinledim ve Yan'ın cevabını aldıktan sonra telefonun tarayıcısına baktığımda iyi ki de öyle yapmışım dedim.

Hem benim hem de Peter'ın yüzleri artık tüm haberlerde. Küçük ya da büyük tüm medya kuruluşları internet üzerinden hayatlarımızı inceliyor, makaleler düğünümüzle ilgili yeni detaylar ve ilişkimizle ilgili spekülasyonlarla sürekli güncelleniyor. Bazılarında beyni yıkanmış bir kurban olarak gösteriliyorum; bazılarında ise başından beri suç ortağıyım. Ancak Peter söz konusu olduğunda, hiçbir belirsizlik yok.

Her hikayede, o kötü adamdır.

The Chicago Tribune'de Marsha'nın "Bana ilk kocasını onun öldürdüğünü söyledi," dediği aktarılıyor. "Onu kaçırmadan önce işkence etmiş ve takip etmiş. Aylarca ortadan kaybolmuş ve geri döndüğünde tamamen mahvolmuş. Adam ona çok kötü davranmış, bir şekilde beynini yıkamış olmalı. Çünkü adam tekrar ortaya çıktığında, kadın onunla evlenmiş. Hem de birkaç gün içinde. O olduğunu inkar etti -bir şekilde soyadını değiştirdi- ama beni kandıramadılar. Ben her zaman gerçeklerden şüphelendim."

Grup arkadaşlarımla da röportaj yapılmıştı. "*The New York Times* Phil'in şu sözlerini aktarıyor: "Birdenbire ortaya çıktı. "Aylarca hepimiz onu utangaç, içine kapanık bir dul olarak tanıdık ve sonra birdenbire bu gizemli Rusla evlendi. Gizlice çıktıklarını söylemişti ama ben her zaman bu hikayede daha fazlası olduğunu düşünmüşümdür. Ve adam ona karşı çok sahipleniciydi. Tehlikeli bir şekilde sahipleniyordu. Ona bir an bile uzun süre bakmaya cüret eden herkesi öldüreceğini söyleyebilirdiniz. Onda ölümcül bir aura vardı."

Bu makaleleri okudum, Peter'ı bombalamayla ilişkilendiren herhangi bir kanıt aradım, ama hiçbir şey yok - gerçek geçmişi ve motivasyonları hakkında da bir şey yok.

Bazı haber kaynakları onun bir Rus casusu olduğunu ve bombalamanın Putin'in yaptırımlara gayri resmi bir yanıtı olduğunu iddia ediyor. Diğerleri ise Peter'ın Rus mafyası için çalışan bir suikastçı olduğunu ve bombalamanın devam eden bir soruşturmayla ilgili olduğunu iddia ediyor. Rus mafyası hakkındaki hikayesi cinayetle sonuçlanan cesur bir gazeteci olarak George'dan da bahsediliyor.

Küçük Daryevo köyü ya da Peter'in ailesi hakkında hiçbir şey yok, ölümlerine yol açan korkunç hata hakkında tek bir kelime bile yok.

Birkaç makale ailemin ölümünden ve komşularının çatışmaya tepkilerinden bahsediyor ama onları okumaya cesaret edemiyorum. Her denediğimde boğazım düğümleniyor ve kalbim düzensiz bir ritimle atmaya başlıyor. Dehşet ve keder çok güçlü, çok taze; mide bulandırıcı suçluluk duygusu da öyle.

Ailemi hayal kırıklığına uğrattım, onları hayatlarına soktuğum karanlıktan koruyamadım ve henüz bununla yüzleşemiyorum, onlarsız bir dünya hayal edemiyorum.

Her şeyi bastırmak, sıkı sıkıya kilitlemek ve an be an hayatta kalmaya odaklanmak -hâlâ hayatta olan sevdiğim tek kişi için endişelenmek- daha kolay. Volta atmayı bırakıp Peter'yatağının kenarına oturuyorum ve alnına dokunuyorum. Hâlâ var, vücudu enfeksiyonla savaşıyor Yanındaki yara kırmızı ve iltihaplı görünüyordu.

Bandajlarını değiştiriyorum, sonra bir sonraki penisilin dozunu toz haline getirip kaşık kaşık suyla dikkatlice yediriyorum. Neredeyse hiç tepki vermiyor ama ilacın çoğunu boğazından aşağı indirmeyi başarıyorum. Yeterli değil -çok daha güçlü bir ilaca ihtiyacı var- ama şimdilik yapabildiğimin en iyisi bu.

"Dayan sevgilim," diye fısıldıyorum, serinlemesi için yüzüne nemli bir havlu tutuyorum. "Yardım geliyor. Sadece dayan, her şey yoluna girecek."

Öyle olmalı.

Aksini düşünmeye dayanamıyorum.

~

PETER'IN YANINDA UYUKLUYORDUM KI ÖN KAPI BIR SESLE AÇILDI.
yüksek sesle gıcırdıyor.

Adrenalin patlaması o kadar güçlü ki daha sesi algılayamadan ayağa kalkıyorum. "Ne-"

"Sadece biz varız," diyor Ilya, Yan'la birlikte kapıdan içeri adım atarken. "Gitmek zorundayız. Şimdi."

Nefes nefese kaldığımı fark ediyorum, bir elimi çılgınca çarpan kalbime bastırıyorum. "Buradasın. Geldin."

Yan zaten Peter'ın başında durmaktadır. "Bana yardım et," diye ikiz kardeşine emir verir ve İlya aceleyle yanına gelir. Birlikte Peter'ı yataktan kaldırırlar ve hızla kulübeden dışarı taşırlar.

Beynim geç de olsa devreye giriyor ve ilk yardım malzemelerini alıp peşlerinden koşuyorum.

Dışarıda farları sönmüş ama motoru çalışan koyu renkli bir SUV duruyor. İlya'yla birlikte Peter'ı arka koltuğa bırakıp ön tarafa geçerken Yan bana, "Onunla arkaya geç," diyor.

İtaat etmek için çabalıyorum. Yan direksiyona geçerken nefes nefese, "Toyota'da bazı silahlar var," diyorum. "Onları alalım mı yoksa-"

Yan gaza yüklenirken ve araba hızla ilerlerken İlya "Zaman yok," diyor. "Sabah sekizden önce ABD hava sahasından çıkamazsak uçağımızı düşürecekler."

Keskin bir nefes alıp susuyorum ve Peter'ı sarsıntıların en kötüsünden korumaya odaklanıyorum. Başı kucağımda arka koltukta yatıyor ve son sürat çarptığımız her çukurda koltuktan fırlayıp dikişlerini yırtacak ödüm kopuyor.

İlk başta Yan'ın farlar olmadan nasıl araba kullanacak kadar iyi görebildiğini anlamıyorum ama birkaç dakika sonra gözlerim alışıyor ve bulutların arasından süzülen hilalin soluk ışığında ağaçların ve çalıların şekillerini seçmeye başlıyorum.

"Uçak nerede?" Sonunda asfalt bir yola saptığımızda ve dişleri titreten işkence sona erdiğinde soruyorum. "Buradan ne kadar uzakta?"

"Çok uzak değil," diyor Ilya, Yan farları yakarken bana dönüp bakarak -Muhtemelen şu anda dışarıda olan birkaç arabanın arasına daha iyi karışmak için. "Sadece biraz daha uzun, hepsi bu."

"Tamam, güzel." Peter yine hararetle bir şeyler mırıldanıyor ve en azından bazı dikişleri yırtılmış olsa şaşırmazdım. "Sence yapabilecek miyiz-"

"Sessiz ol." Yan'ın emri bıçak gibi keskin. "Bu sırayı kaçıramam."

Tekrar sessizliğe gömülüyorum ve onun bizi hedefimize ulaştırmaya odaklanmasına izin veriyorum. Çok geçmeden başka bir toprak yola sapıyoruz ve Yan farları kapatarak kemiklerimizi titreten bir maceraya daha atılıyoruz.

Terli saçlarını okşarken Peter'ı olabildiğince hareketsiz tutuyorum. Onu sakinleştiriyor gibi görünüyor ve beni de sakinleştiriyor. Artık yalnız olmadığımız için ne kadar rahatlamış olsam da, henüz ormandan çıkmadığımızı biliyorum - gerçek anlamda ya da

Mecazi anlamda. Arabadaki gerginlik hissediliyor, havada yoğun bir adrenalin var.

"*Zdes'*," diyor Ilya aniden ve Yan keskin bir sağa dönüş yaparak beni neredeyse uçuruyor. Peter'ın omuzlarını tutmayı başarıyorum ama yaralı bacağı öndeki koltuğa çarparken hâlâ acı içinde inliyor.

"O iyi mi?" Ilya arkasına bakarak huysuzca soruyor. Gökyüzü şafağın ilk ipuçlarıyla aydınlanmaya başlıyor ve traşlı kafatası alacakaranlığa benzeyen karanlıkta parlıyor, soluk pürüzsüzlüğü sadece dövmelerinin karmaşık deseniyle gölgeleniyor.

"Tanımınıza göre değişir," diye cevap veriyorum, sesimi alçak tutarak. Yan'ın dikkatini tekrar dağıtmak istemiyorum. "Bir hastaneye ihtiyacı var. Hem de çok."

"Peki ya sen?" Ilya'nın derin sesi yumuşar. "Sana ne olduğunu duydum-"

"Ben iyiyim." Ses tonum amaçladığımdan daha sert, ama şu anda oraya gidemem, o karanlık keder ve umutsuzluk kuyusunu dürtemem. Yüzeyin altında fokurdadığını hissedebiliyorum ama ona dokunmadığım, onu açmadığım sürece kendimi içinde boğulmaktan koruyabilirim.

Ilya bir süre daha beni inceliyor, sonra tekrar ön pencereye dönüyor. Umarım alınmamıştır, ama alınsa bile umursayacak kadar enerji toplayamıyorum. Artık bizi güvenli bir yere götürmekten sorumlu olmadığıma göre, çözülmeye başladığımı hissedebiliyorum, acı veren iplik iplik ve yıpranan uçları bir arada tutmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Güçlü kalmalıyım.

Kendim için değilse bile Peter ve bebeğimiz için.

Başka bir asfalt yola sapmadan önce on dakika daha ilerliyoruz ve bir düzine metre ötede duran makul büyüklükte bir uçak görüyorum.

"Burası havaalanı mı?" Etrafıma bakıyorum, çok uzakta bitmeyecekmiş gibi görünen dar asfalt şeridi çevreleyen ormanı gözümün önüne getiriyorum.

"Daha çok yasadışı bir uçak pisti," diyor Yan, arabadan atlayarak. "Ilya, onu çıkarmama yardım et."

Peter'ı arabadan çıkarıp uçağa taşırlarken yollarından çekiliyorum. İlk yardım malzemelerini kaptığım gibi peşlerinden koşuyorum, içeride Peter'ın arkadaşı ve takım arkadaşları Anton'u görmeyi bekliyorum.

Anton'un sakallı yüzü yerine, Kıbrıs'ta evinde kaldığım silah tüccarı Lucas Kent'in sert yüz hatlarıyla karşılaşıyorum. Lüks kulübenin içinde duruyor, kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş.

"Merhaba," diyorum temkinli bir şekilde ve o da bana başını sallıyor, kare çenesi gergin. Karısı Yulia'yı kaçmama yardım etmeye ikna ettiğim için bana hâlâ kızgın olmalı.

Ya da sadece bu operasyon için endişeleniyor.

"Adamımın vardiyasının bitmesine iki saatten az kaldı," diyor ikizlere, en azından kısmen ikincisi olduğunu doğrulayarak. "Onu buraya yerleştirin" - krem rengi deri bir kanepeyi işaret ediyor - "ve gidelim."

İkizler Kent'in dediğini yapıyor ve o da pilot kabininde kayboluyor. Bir dakika sonra motorlar bir kükremeyle çalışıyor ve uçak hareket etmeye başlarken ben de Peter'ın yanına kanepeye oturuyorum. Yan ve Ilya ön tarafa oturuyorlar ve ben de uçak hızlanırken nefesimi tutarak pencereden dışarı bakıyorum.

Bu kadar kısa bir pistte, havalanırken önümüzdeki ağaçları temizlemek için çok iyi bir pilot olmak gerekecek.

Görünüşe göre Kent çok iyi bir pilot çünkü ağaçları sorunsuz bir *şekilde* aşıyoruz. Dik bir açıyla tırmanırken güçlü motorların devrini duyabiliyorum ve havada olduğumuzu fark ettiğimde içimi bir rahatlama dalgası kaplıyor.

Henüz sınırı geçmedi ama en azından havada.

Uçak alçalır alçalmaz Peter'ın yaralarını inceliyorum. Baldırında taze kanama ama yan tarafındaki ve kolundaki dikişler tutmuş, yine de yan tarafı kızgın ve iltihaplı görünmeye devam ediyor. Ona bir doz daha ezilmiş penisilini suyla birlikte veriyorum ve yeni bandajlar takıyorum.

Hayal görüyor olabilirim ama işim bittiğinde dokunulduğunda biraz daha soğuk hissediyor ve yüzü daha rahat görünüyor. Sanki ateşten aklını kaçırmış gibi değil de uyuyor gibi.

Onu biraz daha serinletmek için yüzüne ve boynuna nemli bir havlu siliyorum, sonra kirli sakallı yanağını öpüyorum ve ikizlerin oturduğu yere doğru yürüyorum.

"O nasıl?" Ilya ayağa kalkarak soruyor. "Hastaneye gidene kadar dayanabilecek mi?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Sanırım öyle. Yani... evet, yapacak." Yapmayacağını düşünmeme izin vermemiştim, gerçekten, ama korkunç olasılık oradaydı, göğsümü kemiriyor ve midemde bir delik açıyordu.

"O sert bir piç," diyor Yan, koltuğunda uzanırken yeşil gözleri parlıyor, mükemmel bir şekilde dikilmiş elbise pantolonu ve ince çizgili gömleğiyle bir şirket köpekbalığı gibi görünüyor. "Onu öldürmek için birkaç kurşundan fazlası gerekecek."

Titreyerek gülüyorum, sonra yüzümde ıslaklık hissediyorum. Ağlıyor muyum?

Serseri nemi silip utanarak arkamı dönüyorum, tam o sırada büyük bir pençe omzuma iniyor ve hafifçe sıkıyor.

Yüzümü ona döndüğümde Ilya huysuzca, "Sorun yok," diyor. "İyi iş çıkardın, *Kroshka*. Senin sayende başaracak."

"Ve sen," diyorum boğuk bir sesle. Bana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yok ama hakaretten çok bir sevgi ifadesi gibi geldi. "Eğer gelmeseydin..."

"Evet, boku yemiş olurdun," diyor Yan kesin bir ifadeyle. "İkiniz için avı gerçekten hızlandırıyorlar."

Bir ürpertiyi bastırarak başımı sallıyorum. "Haberleri gördüğümde ben de öyle düşünmüştüm. Sana teşekkür etmeye bile başlayamam-"

"Öyleyse yapma." Yan ayağa kalkıyor. "Teşekkürünüze ihtiyacımız yok."

Biraz garip hissederek gülümsedim. "Çok naziksiniz ama yine de gerçekten minnettarım. Bunun ne kadar büyük bir risk olduğunu biliyorum..."

Yan alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Öyle mi? Şimdi de kaçak yaşam konusunda uzman mı oldun?"

"Hayır, ama her geçen gün bu konuda daha fazla şey öğreniyorum" diyorum. "O yüzden teşekkür ederim. Geldiğin için minnettarım ve eminim Peter uyandığında o da minnettar ." Yan'ın amacının ne olduğunu bilmiyorum ama kedinin fareyle oynadığı gibi benimle oynadığına dair içimi kemiren bir şüphe var.

Bu tedirgin edici görüntüyü bir kenara iterek Ilya'ya dönüyorum. "Anton nerede?" diye soruyorum. "O iyi mi?"

"Bir iş için Hong Kong'da," diye cevaplıyor Ilya. "Buraya zamanında gelemezdi. Kent bizimle birlikte Meksika'da olduğu ve uçağı olduğu için şanslıydık. Aksi takdirde..." Kocaman omuzlarını silkiyor.

"Doğru." Yanağımın içini ısırıyorum. "Benim de ona teşekkür etmem gerek." "Ben olsam etmezdim," diyor Yan kuru bir sesle.

"O senin en büyük hayranın değil."

"Oh." Demek ki silah tüccarı kaçışımla ya da en azından karısının bu işe karışmasıyla ilgili bir kin besliyor. "Sanırım önce ondan özür dilemeliyim."

"Neden?" Yan koltuğunun kenarına yaslanırken soğukkanlı bir şekilde eğlenmiş görünüyor. "Bir fırsat gördün ve onu değerlendirdin diye mi? Senin yerinde olsa o da aynısını yapardı."

"Evet, yine de." Pilot kabinine doğru dönüyorum ama İlya önüme geçerek yolumu kapatıyor.

"Bunu yapmana gerek yok," diyor, yüz ifadesi nazik. "Bu onunla Peter arasında."

"Tamam..." Bu tür şeyler için belirli bir protokol olduğunu bilmiyordum. "Sanırım bunu onlara bırakacağım."

Peter'ın koltuğuna geri dönmek için dönüyorum ama sonra önemli bir şey hatırlıyorum. "Tam olarak nereye gidiyoruz?" Tekrar ikizlere dönerek soruyorum.

"İsviçre'deki kliniğe," diyor Yan. "Bunu ayağa kaldırmak için" -Peter'a başını sallıyor- "ayağa kaldırmak için. Ondan sonrasını kim bilir." Karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Artık tüm dünya senin evin, Sara Sokolov. Bizim hayatımıza hoş geldin."

BÖLÜM III

39

Peter

UYANDIĞIMDA, ÇEKTIĞIM ACIYA INAT, KENDIMI IYI HISSEDIYORUM.
yanımdaki rahatsızlık. Yumuşak eller saçlarımı okşuyor ve tatlı bir ses yatıştırıcı bir melodi mırıldanıyor, beni sıcak ve rahat hissettiriyor.

Gözlerimi açtığımda Sara'nın şaşkın bakışlarıyla karşılaşıyorum. Yatağımın kenarında oturmuş, elinde benim üzerimde kullanmak üzere olduğu bir tarak tutuyordu.

"Uyanmışsın." Ayağa fırlayıp üzerime eğilirken yüzü aydınlanıyor ve tarağı komodinin üzerine bırakıyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"İyi." Sesim sanki bir süredir kullanmıyormuşum gibi cılız çıkıyor. Boğazım gibi ağzım da kurudu. Çatlamış dudaklarımı nemlendirerek kısık sesle soruyorum: "Ne oldu? Neredeyiz biz?"

Işıl ışıl parlayan Sara yatağın yanında duran bir bardak suya uzanıyor. "İsviçre'deki klinik. Ivanov ikizleri bizi kurtardı."

Açılması gereken çok şey var, bu yüzden hatıralarımı gözden geçirbir kamışla su emiyorum. Kurşunun yan tarafımı delip geçtiğini ve Sara'nın beni arabamıza götürdüğünü hatırlıyorum, ama sonra her şey bulanıklaşıyor, daha çok bir izlenimler karmaşası gibi. Bir noktada araba değiştirmiş olmalıyız, çünkü mavi bir Toyota'ya bindiğime dair belli belirsiz bir anım var, ama ondan sonrası hemen hemen boş. Ve çatışmadan önce-

"Bebek." Bileğini kavrıyorum, nabzım hızlanıyor. "Ptichka, sen ve bebek-
"

"Biz iyiyiz." Elindeki su bardağını yere bırakıp gülümsüyor. "Beni kontrol ettiler ve ikimiz de gayet iyiyiz."

Rahatlayarak nefes veriyorum, ama sonra başka bir şey hatırlıyorum. "Ailen." Gülümsemesi kaybolurken kalbim ikiye bölünüyor. "Aşkım, çok üzgünüm-"

"Yapma." Kendini çekiyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Gözle görülür bir şekilde kendini toparlayarak dönerken göğsüm ağrıyarak onu izliyorum. Şimdi daha fazlasını hatırlıyorum, vurduğu ajan da dahil.

Hayatını iyileştirmeye adayan küçük bülbülüm bir adamı öldürdü. Beni korumak için... ve annesinin intikamını almak için.

Tetiği bir değil, üç kez çekti.

Ailesi ölmüş ve eski hayatını geri dönülmez bir şekilde kaybetmişken şu anda aklından neler geçtiğini ancak hayal edebilirim. Çatışmanın ve ardından gelen kaçışın travmasından bahsetmiyorum bile.

Bizi tek başına nasıl çıkarmış? Yan'ın ailesinin evinin önünde bir uçakla beklemediğine eminim.

"Sara..." Oturur pozisyona geçiyorum, yan tarafım acıyla inlerken irkilmemi bastırıyorum. "Aşkım, buraya gel."

Hemen yanına koşuyor. "Ne yapıyorsun? Uzan. Hareket etmek için çok erken."

"Ben iyiyim," diyorum ama beni yatağa geri itmesine izin veriyorum. Üzerime titremesi, güzel yüzünün endişeyle canlanması hoşuma gidiyor.

Bastırılmış kederden daha iyidir.

"Bayıldıktan sonra ne olduğunu anlat bana," diyorum o da bandajlarımı kontrol edip zarar görmediğimden emin olduktan sonra. "Ne kadar zamandır buradayız? Kaçmayı nasıl başardık?"

Derin bir nefes alır. "Bu biraz uzun bir hikâye. Ama esasen bizi bana bahsettiğin kulübeye götürdüm ve sonra senin telefonundan Yan'a e-posta gönderdim. O da Kent'i devreye soktu ve bir uçakla bizim için geldiler - ikizler ve pilot olarak Kent." Bir nefes daha alıyor. "Bu iki gün önceydi."

İki gün önce mi? O kadar uzun süre dışarıda kaldığıma göre ölümün eşiğinde olmalıyım.

Kent'in olaya karıştığı imalarını bir kenara iterek tüm gerçekleri öğrenmeye odaklanıyorum. "Tamam, şimdi bana uzun hikâyeyi anlat," diyorum ve sonra sivil karımın hastaneye gizli girişini ve bize bir araba temin etmesinin akıllıca yolunu anlatmasını şaşkınlıkla dinliyorum.

"Evet," diye bitiriyor sözlerini, "Rusça ne dediğini anladıktan ve telefonunun kilidini açtıktan sonra Yan'a e-posta attım ve ikizler birkaç saat sonra geldi. Yan, her şey olduğunda ikisinin Meksika'da olduğunu söyledi,

Kent'le bir anlaşma üzerinde çalışıyorlardı, bu yüzden Kent'in uçağını alıp oraya gitmeleri gerekiyordu. Bir de Kent'in hava trafik kontrol elemanına bir buçuk milyon dolar rüşvet vermek. Yan bu parayı ona borçlu olduğunu söyledi."

Bunun için Yan'a paradan çok daha fazlasını borçluyum ve o da bunu biliyor. Kent de öyle.

Manipülatif piçler. Bir gün onlar için ciddi iyilikler yapmam gerekecek.

Yatağımın başucundaki telefonumu fark edince onu elime alıyorum ve hackerların bombalamayla ilgili herhangi bir bilgiye ulaşıp ulaşmadığını görmek için e-postalarımı tarıyorum. Bu karmaşanın nasıl ortaya çıktığını öğrenmem gerekiyor.

Ne yazık ki hâlâ bir şey yok, bu yüzden telefonu bir kenara bırakıp Sara'ya soruyorum, "İkizler ve Kent nerede? Hâlâ buralarda mı?"

Sara, "İkizler dün bir iş toplantısı için Cenevre'ye gitti ve Kent de eve uçtu," diyor. "Anton yarın Hong Kong'dan buraya uçuyor, yani eminim onu ve ikizleri o zaman göreceksiniz."

Bu iyi bir şey; bu karmaşayı çözmek için onların yardımına ihtiyacım olacak. Ama önce bilmem gereken önemli bir şey var.

"Ptichka..." Elimi onun ince dizine koydum. "Bunu neden yaptın aşkım? Yetkililerin gelmesini bekleyebilir ve o ajanın suçunu benim üstlenmeme izin verebilirdin. Kimse daha akıllıca davranmazdı ve sen de hayatına devam edebilir, işini koruyabilir ve-"

"Ve ne?" Ayağa fırladı, bana ters ters baktı. "Kan kaybından ölürken tutuklanmanı mı izleyeceğim? Seni sadece bir terörist olduğuna inanmakla kalmayıp aynı zamanda meslektaşlarının ölümünden seni sorumlu tutan insanların insafına mı bırakayım? Bunu yapacağımı nasıl düşünebilirsin?" Elleri iki yanında yumruk olmuş, tüm vücudu öfkeyle kaskatı kesilmişti. "Sen benim kocamsın, sevdiğim adamsın-"

"Aynı zamanda sana işkence eden ve seni kaçıran adam," diye hatırlatıyorum ona alaycı bir şekilde, göğsümü şefkatli bir sıcaklık doldururken bile. Sara'nın sevgisinden şüphe etmemiştim, gerçekten, ama bir parçam hâlâ onun kendini özgür kılma fırsatını kucaklayacağını düşünmüş olmalıydı - eğer benimle normal hayatı arasında bir seçim yapmak zorunda kalırsa, ikincisini isteyecekti.

Kaşları birbirine çarpıyor. "Gerçekten mi? Şimdi oraya mı gidiyoruz?"

"Hayır, aşkım." Keyifli bir sırıtışı bastırarak yanımdaki yatağı okşuyorum. Onun öfkesini bu kadar sevimli bulmamalıydım ama elimde değil. "Buraya gel."

, sadece kollarını kavuşturmuş bana bakıyor.

"Tamam o zaman, kalkıp sana geleceğim." Tekrar oturacakmış gibi hareket ediyorum ve sinirli bir hışımla yanımdaki yatağa çöküyor.

"Kıpırdamadan yat," diye tersleyerek beni aşağı itiyor. "O dikişleri yırtacaksın. *Yine.*" Keskin tonuna rağmen, bandajlarımı incelemek için üzerime eğildiğinde elleri nazikti ve onun tatlı, sıcak kokusunu içime çektiğimde vücudum kıpırdanıyor, onun yakınlığına her zamanki gibi tepki veriyordu.

"Ptichka." İnce bileğini kavrarken sesimde boğuk bir ton var. "Aşkım, bana bak."

Ela gözleri benimkilerle buluşuyor ve kafatasını arkadan kavrayıp yüzünü kendime doğru çekerken göz bebeklerinin büyüdüğünü görüyorum.

"Bekle, sen daha-"

Nefes nefese itirazını bir öpücükle bastırıyorum. Yumuşak dudakları bir solukta ayrılıyor ve ben onun ağzını istila ederek bağımlılık yaratan tadını ve hissini doyasıya alıyorum. Doğru yer ya da zaman değil ama kendimi durduramıyorum, damarlarımda dolaşan açlık tenimi kaynama noktasına kadar ısıtıyor.

O beni

seviyor.

O beni seçti.

Beni kurtarmak için hayatını feda etti.

Ateşim tekrar yükselmiş gibi hissediyorum ama acı yok. Ona sahip olma, o nazik ellerini tenimde hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyorum. O artık çekincesiz benim ve elini çarşafın altına soktuğumda, karanlık geçmişimizin son prangaları da düşüyor ve bizi şimdiki zamanda birleştiriyor.

Birlikte, ne olursa olsun.

40

Henderson

AZ ÖNCE GELEN KUTUMA DÜŞEN E-POSTAYI OKURKEN GÜLÜMSÜYORUM.

Sokolov'un talihsiz kaçışı bir yana, planım amaçlandığı gibi işledi, özellikle de müttefikleri açısından. Terörist saldırıda Esguerra'nın ürettiği bir patlayıcının kullanılması, silah tüccarının yasadışı imparatorluğunun yarattığı tehlikeye herkesin gözünü açtı ve Esguerra'nın ABD hükümetiyle olan karşılıksız ilişkisi sayesinde sahip olduğu özel koruma ortadan kalktı. O ve tüm ortakları artık adil bir avdır ve bir ekip Lucas Kent'in Kıbrıs'taki evine doğru yola çıkmıştır bile.

Daha da iyisi, tam da umduğum gibi Interpol geldi. Ivanov kardeşler Cenevre'de görülmüş, bu da Sokolov'un çok uzakta olmayabileceği anlamına geliyor. Aslında, bağlantım İsviçre Alpleri'nde kanunun yanlış tarafındaki hastalar konusunda uzmanlaşmış gizli bir klinikle ilgili bir söylentinin izini sürüyor.

Her şey yolunda giderse, sorunlarımın çoğu yakında sona erecek.

Birkaç saat içinde Kent, Sokolov ve Sokolov'un iki Rus suikastçı arkadaşı ölmüş olacak ve çok geçmeden yetkililer kalan suikastçı Anton Rezov'u da yakalayacaklardır. O zaman iş Esguerra'nın suç örgütünü dağıtmaya ve kralın kendisini yakalamaya kalacaktır.

Bu yapıldığında, bu canavarların terör saltanatı sona erecek ve ailem ve ben gerçekten güvende olacağız.

41

Sara

GÜLÜMSEYEREK KORIDORDA ILERLIYORUM, DUDAKLARIM ŞIŞMIŞ VE KARINCALANIYOR

Peter'a yaptığım sakso yüzünden. Sanırım kocamın insanüstü libidosu göz önüne alındığında böyle bir şey beklemeliydim, ama yine de beni şaşırttı.

göre, yatağa bağlı hastalar ve seks bir arada olmaz.

Peter tipik bir hasta değil. Onu getirip serum bağladığımız andan itibaren, hem benim hem de klinik çalışanlarının beklentilerini aştı. Sanki tüm iradesi iyileşmeye doğru yönlendirilmiş gibi. Geldiğimizden birkaç saat sonra ateşi düştü ve eğer doktorlar onu dinlenmeye ve iyileşmeye teşvik etmek için sakinleştirmemiş olsalardı, o zaman bilinci yerine gelirdi.

Koridorda yanımdan geçen bir hemşire gülümseyerek merhaba diyor, ben de aynı şekilde karşılık veriyorum.

Buradaki personeli seviyorum. Hastaları insanlığın bildiği en kötü suçlulardan olsa da iyi insanlar. Yargılayacak çok yerim olduğundan değil.

Artık de bir suçluyum. Bir adamı soğukkanlılıkla vurdum.

Bunu henüz sindiremedim, tıpkı ailem hakkında düşünemediğim gibi - ya da kaçak olmamızın ne anlama geldiğini, resimlerimizi

tüm haberlerde. Bunun yerine olumlu yönlere odaklanıyor, ikimiz de burada, hayatta ve özgür olduğumuz için seviniyorum.

Hala Peter ve bebeğimiz var.

An be ilerlemek, bir görevden diğerine geçmek yardımcı oluyor. Meşgul olduğumda, o tehlikeli kenarların yıprandığını ya da kederin artan baskısını fark etmiyorum. Bir parçam içimde hissiz kalsa da gülümseyebiliyorum bile.

Sanki o tetiği çektiğimde bir şeyi öldürdüm. Bir can alarak, kendimden bir parça kaybettim.

"Merhaba Dr. Sokolov," diyor Dr. Jart ofisine girdiğimde. "Kocanız nasıl?"

"Daha iyi." Yaşlı adama gülümsedim. "Çok daha iyi." Gür gri kaşları kalkıyor. "Oh? Uyandı mı?"

"Kesinlikle. Yine de onu yormuş olabilirim. Ben ayrıldığımda yine uyuyordu."

Dr. Jart, "Bunu çok sık yapacak," diyor. "Vücudunun iyileşmesi için uykuya ihtiyacı var." Ayağa kalkıyor ve masasının etrafında dolaşıyor. "Ama eminim bunu biliyorsunuzdur."

"Evet," diye itiraf ediyorum, kitaplığından kocaman bir kitap çıkarmasını izliyorum. Huysuz dış görünüşüyle bana biraz patronum Bill'i hatırlatıyor, ancak kişilik açısından Dr. Jart çok daha arkadaş canlısı.

Doktorla geçen yıl, araba kazasından sonra burada iki hafta geçirdiğimde kısaca tanışmıştım. Geçen gün Peter'ın yaralarını kontrol etmek için geldiğinde beni tanıdı ve konuşmaya başladık. Kadın doğum uzmanı olduğumu öğrendikten sonra beni doğum yapmakta olan bir hastaya yardımcı olmaya davet etti; Peter'ın stabil olduğundan ve dinlendiğinden emin olduktan sonra bunu memnuniyetle yaptım.

Son birkaç gündür olanları aklımdan çıkaracak herhangi bir şey.

"Maria nasıl?" Meksikalı bir uyuşturucu baronunun genç metresi olan ve dün ikiz doğuran söz konusu hastayı kastederek soruyorum. "Eve gitti mi?"

"İyileşmesi iyi gidiyor ama hayır." Dr. Jart iç çekiyor. "Gomez onun en az bir hafta burada kalmasını istiyor ve parayı o ödediği için..." Omuz silkiyor ve masasına geri dönüyor.

"Anlıyorum." Sigorta ödemelerine dayanan ve kalış süresiyle ilgili katı kurallara bağlı olan geleneksel bir hastanenin aksine, bu klinik yeraltı dünyasının ultra zenginlerine hitap ediyor ve hastalar-ya da

Hastalar hangi zengin suçluya bağlıysa, ne zaman yeterince iyileştiklerine onlar karar veriyor.

"Yani, Dr. Sokolov..." Doktor oturdu ve delici kara gözleriyle bana baktı. "Gelmenizi istememin nedeni sizinle bir şey konuşmak istememdi."

"Elbette. Ne oldu?" Doktorun karşısına oturarak soruyorum. Umarım Peter uyurken yardım edebileceğim başka bir hastaları vardır.

Kafamı dağıtmak için meşgul olmaya ihtiyacım .

"Burada bize katılmayı düşünür müsünüz?" Dr. Jart soruyor. "Bay Sokolov ile planlarınızın ne olduğunu bilmiyorum, göz önüne alındığında"- boğazını temizliyor

-"Şartlar böyle, ama sizin uzmanlık alanınıza sahip bir kadın doktoru kadromuzda kullanabiliriz. Bildiğiniz gibi, kadın doğum uzmanımız Dr. Ludwig mükemmeldir, ancak kendisi bir erkek ve bazı hastalarımız, özellikle de daha geleneksel kültürlerden gelenler, bu durumdan biraz... rahatsız oluyorlar."

"Oh." Doktora bakıyorum. "Teşekkür . Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Bir iş teklifi -özellikle de büyük ölçüde cinsiyetime dayalı bir iş teklifi- kesinlikle beklediğim bir şey değildi. Ama yine de neden şaşırayım ki? Şiddetin işin bir parçası olduğu ve kadınların ait oldukları güçlü erkeklerin uzantıları olarak görüldüğü bu yeni, kanunsuz dünyamda politik doğruculuk yok.

Ben başka bir şey söylemeyince Dr. Jart, "Eminim Bay Sokolov'a danışmanız gerekecek," dedi. "Eğer bu sizi ilgilendiren bir şeyse tabii ki."

"Doğru." İçimdeki feministi bastırarak, gerçekten ilginç görünen bu fırsata odaklanıyorum. Kariyerimi kaybetmek benim de düşünmekten kaçındığım bir şey ama bunu sonsuza kadar yapamayacağımı biliyorum. Bu şekilde, Peter'ın yakınlarda kalmamızı sorun etmeyeceğini varsayarsak, hâlâ doktor olabilirim.

Tek bildiğim, yine Asya'da saklanmamızı planladığı.

Dr. Jart, "Şimdilik sadece bunu düşünün" diyor. "Bize hemen bir cevap vermek zorunda değilsiniz, hatta yakın zamanda bile değil. Durumun" -tekrar boğazını temizliyor- "şu anda değişken olduğunu anlıyoruz, bu yüzden karar vermek için ihtiyacınız olan süreyi kullanın."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalktım ve elini sıktım. "Minnettarım." Kanundan kaçan şüpheli teröristlere ne sıklıkla iş teklifinde bulunduğunu merak ediyorum. "Durumdan" pek hoşnut görünmüyor ama caydırıcı da değil.

Buradaki personel dosyaları ilginç bir okuma gerektiriyor olmalı.

TOPLANTIDAN SONRA BIR ŞEYLER ATIŞTIRMAK IÇIN ALT KATTAKI KAFEYE UĞRADIM. Peter'odasına döndüğümde uyanmış ve beni arıyordu.

"Neredeydin?" diye soruyor, oturma pozisyonuna geçiyor - bu sefer fark edilir derecede daha az çaba sarf ediyor. İyileşme hızı olağanüstü - ya öyle ya da acıya tahammülü çok yüksek. Hareket yan tarafındaki dikişleri çekmiş olsa da bile.

Ne olursa olsun tekrar yatması için onu teşvik etmek istiyorum ama vazgeçiyorum. Şimdi çok daha uyanık görünüyor, gri gözleri keskin bir şekilde bana bakıyor ve her zamanki haline dönmesinin uzun sürmeyeceğini biliyorum.

"Doktorlardan biriyle konuşuyordum," diyorum ona, yatağının kenarına tünemek için yaklaşırken. "Bana bir iş teklif etti."

Peter'ın kaşları birbirine yaklaşır. "Burada mı? Bu yerde mi?"

"Evet. Görünüşe göre bir kadın doğum uzmanına ihtiyaçları var." Elini tutup başparmağımı geniş avucundaki nasırlara sürüyorum. "Ne düşünüyorsun? Belli ki bölgede kalmamız gerekecek ve ne kadar güvenli olduğunu bilmiyorum."

Hiçbir iş özgürlüğümüzü tehlikeye atmaya değmez.

Peter bir an sessiz kalır, düşünüp taşınır. "En kötü fikir değil," diyor sonunda. "Yine de önce bunun tam olarak nasıl olduğunu bulmamız gerekiyor."

"Bombalamadan neden sizin sorumlu olduğunuzu düşündüklerini mi soruyorsunuz?"

Acımasızca başını sallıyor ve göğsümdeki sıkışma ile mücadele etmek için bir nefes alıyorum. Bunu ben de düşünüyordum ve eğer Peter masumsa -ki ben masum olduğuna inanıyorum- geriye tek bir mantıklı sonuç kalıyor.

"Biri sana komplo kurmuş olmalı," diyorum. "Belki FBI'dan biri bile."

"Evet." Yüz ifadesi değişmiyor. Bunu zaten kendisi düşünmüş olmalı. "Asıl soru kim ve neden?" Daha önce yaptığı gibi telefonuna uzanıyor ve e-postaları arasında hızla gezinmesini izliyorum.

"Belki de Federallerin elinde gerçek bir şüpheli yoktur, o yüzden seni günah keçisi olarak kullanmaya karar vermişlerdir," diye öneriyorum bir e-postayı açarken. "Patlamanın arkasında muhtemelen bir terör örgütü vardı ama onun yerine senin üzerine yıkmaya karar verdiler. Ryson dışında biri yaptığın anlaşmadan rahatsız olmuş olabilir, bu yüzden fırsat doğduğunda-" Duruyorum çünkü Peter'ın yüzü granite dönüşüyor.

"Ne oldu?" Hiçbir şey söylemeden okumaya devam ettiğinde soruyorum, duruşu her saniye daha da geriliyor. Benim de boyun kaslarım kilitleniyor, kalbim sanki koşuya çıkacakmış gibi çarpıyor.

O e-postada her ne varsa iyi değil. Yüz ifadesinden anlayabiliyorum.

Gözlerini kaldırıp bakışlarımla buluştu. "Sana Daryevo operasyonunun başındaki emekli generalden bahsettiğimi hatırlıyor musun?" Sesinde ölümcül bir yumuşaklık var. "Af ve dokunulmazlık karşılığında yalnız bırakmaya söz verdiğim kişi mi?"

"Evet, tabii ki," diyorum karnım sıkışırken. "Henderson, değil mi?"

"Evet." Burun delikleri alevlendi. "Lanet olası Wally Henderson III."

Nefesimi içime çekiyorum. "Bunun arkasında o mu var?"

"Öyle görünüyor." Peter'ın çenesinde bir kas kıpırdıyor. "Onlar benim için gelmeden önce, bilgisayar korsanlarımızdan patlamayı incelemelerini istedim çünkü bir şeyler doğru kokmuyordu. Ve sonunda sonuçları getirdiler."

"Henderson'ın sana komplo kurduğunu mu söylediler? Ama nasıl? Neden? Bu trajedinin yaşanacağını nasıl bilebilirdi?"

Saldırının üzerinden yirmi dört saat geçmeden Peter için geldiler. Henderson'ın bağlantılarına sahip birinin bile, sakin bir banliyö mahallesine SWAT ekibi gönderecek kadar güçlü kanıtlar üretmek için zamana ihtiyacı olurdu. Henderson patlamayı öğrenir öğrenmez işe koyulmuş olsa bile, bunun haftalar olmasa bile günler sürmesi gerekirdi-

"Çünkü bunu o yaptı." Peter'ın ifadesi vahşidir. "Bombayı yerleştiren o şerefsizdi."

Çenem açıldı. "Ne?"

"Benim tarifime uyan bir adam, patlamadan bir gün önce kapıcı ekibinin bir parçası olarak binaya girerken kameralara yakalandı." Peter'ın sesi taşı kıracak kadar sert. "Ve bombanın yerleştirildiği üçüncü kattan geriye kalan kapı kollarından birinde benim parmak izlerim bulundu. Patlayıcının kendisine gelince, çok benzersiz bir patlayıcıydı, hemen hemen tespit edilemeyen bir patlayıcıydı - bu yüzden görsel ikizim onu bir beslenme çantasında güvenlikten geçirebildi. Bu tür bir patlayıcıya kimin erişimi olduğunu biliyor musunuz?"

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Ben... hayır."

"ABD ordusu. Doğrudan onu üreten silah tüccarı Julian Esguerra'dan temin ediyorlar."

Kalp atışlarım yeniden hızlandı. "Senin için anlaşmaya aracılık edenle aynı kişi mi? O iyiliği yaptığın adam mı?"

"Aynen öyle." Peter'ın ağzı buruşur. "Yani benim sorumlu olduğumu nasıl düşünebildiklerini anlıyorsunuz, değil mi? ABD ordusu Esguerra'nın ürettiği her parti patlayıcıyı satın alıyor ve durmaları halinde bir mil uzunluğunda bir bekleme listesi var. Ancak silah tüccarını şahsen tanıyan biri yarım kilo kadar temin edebilir. Muhtemelen o kadarına bile ihtiyacınız olmaz. Nükleer bomba gibi güçlü bir şey ama radyoaktif değil."

Aman Tanrım. Şimdi Peter'ın Kıbrıs'ta birlikte yemek yediğimiz Kent'le bu konu hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Sam Amca ve tespit edilemeyen bir patlayıcı için üretim kısıtlamaları hakkında bir şeyler. Söz konusu patlayıcı bu muydu?

"Peki neden..." Koşuşturan düşüncelerimi toparlıyorum. "Bunun arkasında neden Henderson'ın olduğunu düşünüyorsun? Başka biri olabilir mi, mesela Esguerra'nın kendisi? Bir noktada seni öldürmek istediğini söylemiştin ve bunu gerçekleştirecek bağlantıları var, değil mi? Ya da başka bir düşmanınız olabilir mi?"

"Çünkü bu işin her yerinde CIA'in parmak izleri var," diyor Peter acımasızca. "Bana benzeyen kapıcı, olay yerindeki parmak izlerim, Ryson'la olan bağlantım ve onun katına yerleştirilen bomba... Bunların hepsi klasik taktikler. Soğuk Savaş'tan beri bu tür şeyler yapıyorlar. Ve tahmin edin, gençliğinde gizli görevde olduğu söylenen kim?"

"Doğru, Henderson." Peter'ın bir noktada bana bunu söylediğini hatırlıyorum. "Ama Esguerra'nın CIA bağlantıları da yok mu? O olamaz mı -"

"Hayır." Peter'ın çenesi gergin. "Gerçekten isteseydi beni binlerce farklı şekilde öldürebileceği gerçeği bir yana, ABD hükümetiyle karşılıklı fayda sağlayan bir ilişkiyi mahvetmek için hiçbir nedeni yoktu. Şu anda yetkililer onun bombalama olayında suç ortağı olduğuna inanıyor ve onun da peşine düşmek üzereler."

"Oh, bu... bu hiç de iyi değil." Bildiğim kadarıyla Esguerra şimdiye kadar dokunulmazdı.

"Hayır, değil," diyor Peter karanlık bir sesle. "İşte bu yüzden şu anda Yan'la konuşmam gerekiyor. Çünkü o kapıcı ekibinin diğer üyeleri? Eşkalleri Anton, Yan ve Ilya'ya uyuyor, birinin kafatasındaki dövmelere kadar."

42

Peter

HACKERLARDAN GELEN E-POSTAYI ÜÇÜNCÜ KEZ TEKRAR OKUDUM.

bir yandan da telefonumun saatini kontrol ediyordum. Üç saat önce öğrendiklerimi paylaşmak için Yan'ı aradım ama açmadı. Beni geri araması için ona sesli mesaj bıraktım, sonra mesaj attım ve e-posta gönderdim, ardından aynısını kardeşine de yaptım.

İkizlerden hiçbiri henüz bana geri dönmedi ve Anton da dönmedi.

Saati tekrar kontrol ediyorum. Saat 11:33Son baktığımdan sadece iki dakika geç. Sara yanımda uyuyor, kestane rengi dalgaları yastığımın üzerine yayılmış ve huzurlu uykusunda ona katılmak istesem de gözlerimi kapatamıyorum.

İçgüdülerim yine alarma geçti.

Sara'yı uyandırmamaya dikkat ederek oturma pozisyonuna geçiyorum ve bacaklarımı yere doğru sallıyorum. Yavaşça ve dikkatlice ayağa kalkıyorum, yan tarafımdaki ağrıya ve baldırımdaki sızıya aldırmadan. İlk adımı atarken oda etrafımda dönüyor ama bacaklarım beni destekleyebiliyor.

Güzel.

Bir şey olursa sırtüstü yatmayı göze .

İsteğim üzerine odama birkaç silah teslim edildi, ben de onları incelemek için dolaba doğru yürüyorum. Süslü bir şey değil -sadece bir M16 ve birkaç Glock- ama hiç yoktan iyidir.

Her bir silahı kontrol edip doldurduktan sonra dolaptan bir pantolon çıkarıp hastane önlüğümün altına giyiyorum, bacağımdaki bandajın yerinden çıkmamasına dikkat ediyorum. Efor sarf etmekten kalbim çok hızlı atıyor ve domuz gibi terliyorum ama hastane önlüğünü çıkarıp bol bir kazak giyiyorum, ardından bir çift çorap ve bot giyiyorum.

"Peter?" Glock'lardan birini sol bileğime bağlarken Sara'nın uykulu sesi bana ulaşıyor. "Ne yapıyorsun?"

Çömeldiğim yerden başımı kaldırdım. "Sadece giyiniyorum, ptichka. Merak etmeyin."

"Ne?" Sara ayağa kalkıyor, görünüşüme bakarken sesindeki uyuşukluk kayboluyor. "Neden giyiniyorsun? Yatakta olmalısın, dinlenmelisin, değil-"

"Sanırım gitmemiz gerekiyor." Yavaşça ayağa kalkıyorum, acıyla nefes alıyorum. "Bir şeyler doğru gelmiyor."

Sara yatakta bir heykele dönüşür. "Burada güvende olmadığımızı mı düşünüyorsun?"

"Şu anda hiçbir yerde güvende olduğumuzu sanmıyorum," diyorum M16'yı omzuma atıp diğer Glock'u belime yerleştirirken. "Ancak Yan'dan ya da diğerlerinden haber alamamış olmak beni endişelendiriyor."

"Yapmadın mı?" Çıplak ayaklarıyla odanın içinde ilerliyor ve önümde duruyor, yüzünün rengi pijama yerine giydiği beyaz tişörtle uyuşuyor. "Meşgul olabilirler mi?"

"Her şey mümkün." Tek bildiğim, ikizlerin bir saldırının ortasında olduğu ve Anton'un uçakta sinyal sorunu yaşadığı. "Bizim durumumuzda, üzülmektense tedbirli olmak daha iyidir."

"Ama nereye gideceğiz? Üç gün önce ateşten aklını kaçırmıştın. Bir hastanede iyileşmen gerekiyor-"

"Şimdi iyiyim," diye araya giriyorum. Narin yüzünü avucumla çerçeveleyerek daha yumuşak bir tonda, "Merak etme aşkım. Sen üzerine düşeni yaptın, şimdi sıra bende."

Kocaman, korkmuş gözlerle bana bakarken, baştan çıkarıcı dudaklarına bir öpücük bırakıyorum, sonra kıyafetlerini çıkarmak için dolaba uzanıyorum.

43

Sara

PETER ANTON VE IKIZLERE ULAŞMAYA ÇALIŞIRKEN BEN GIYINIYORUM.

Yine. Ellerim stresten soğuk, parmaklarım beceriksiz ve spor ayakkabılarımın bağcıklarını bağlamak için iki deneme yapmam gerekiyor.

"Bir şey var mı?" İşim bittiğinde soruyorum ve Peter başını sallıyor, yüzü kararıyor.

"Hiçbir şey duymadım. Kent'i arayacağım, bakalım bir şey duymuş mu?"

"Oh, bu iyi bir fikir." Bir numara tuşlayıp telefonu kulağına dayayarak beklerken dudağımı çiğniyorum.

"Ben Peter," diyor sertçe. "Sen-bekle, ne?"

Kent ona her ne olduysa anlatırken gergin bir sessizlikle dinliyor ve telefonu kapattığında yüz ifadesiyle bir adım geri çekiliyorum.

"Interpol Yulia'nın restoranlarına baskın düzenledi. Hepsine," diyor sıkıntıyla. "Lucas, onlar Kıbrıs'taki evine gelmeden önce Yulia'yı zar zor dışarı çıkarmayı başardı. Şimdi Esguerra'nın Kolombiya'daki yerleşkesine gidiyorlar - onlar için yarı güvenli olabilecek tek yer."

"Oh, Tanrım." Ani bir bulantı dalgası hissettim. "Sence Yan ve diğerleri...?"

"Çoktan alınmış olabilirler, evet. Her iki durumda da kaybedecek bir dakikamız bile yok."

Elimi tutarak beni odadan çıkarıyor, adımları sanki birkaç gün önce ölümün eşiğinde değilmiş gibi güçlü ve emin.

Koridoru hızla geçip merdivenlere doğru ilerlerken onun hızına yetişmek için koşmak zorunda kalıyorum. "Asansör yok mu?" Hızla aşağı inerken nefes nefese soruyorum, o da başını iki yana sallayıp elimi sıkıca tutuyor.

"Tuzağa düşmek çok kolay."

Ona yaralarını hatırlatmak ve sakin olması için yalvarmak istiyorum ama şimdi zamanı değil. Eğer yetkililer Kent'in - Esguerra'nın sağ kolu ve dolayısıyla bir başka dokunulmaz - peşine düşecek kadar ileri gittiyse, Peter kliniğin güvenli olmadığı konusunda haklı.

Tüm olağan angajman kuralları pencereden dışarı çıktı.

"Nereye gidiyoruz?" Çoğunlukla kendimi artan mide bulantısından uzaklaştırmak için soruyorum. Sabah bulantısı denen şey günün ve gecenin rastgele saatlerinde ortaya çıkıyor ve merdivenlerden inerken yaşadığım itiş kakış da yardımcı olmuyor.

Peter bana bakmadan "Güvenli bir ev," diyor ve yüzünün alışılmadık derecede solgun olduğunu, şakaklarının efordan boncuk boncuk terle kaplandığını fark ediyorum.

kadar iyileşmiş değil.

Durup dinlenmesi için ona yalvarmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bunun yerine, hızımı artırıyorum, böylece beni çekmek için herhangi bir çaba sarf etmesine gerek kalmıyor. "Bana nerede olduğunu söylemeyecek misin?"

"Hayır." Bakışları tavanın köşesine doğru kayıyor ve orada soluk kırmızı bir ışığın parladığını görüyorum.

Tabii ki. Kameralar.

Sormamam gerektiğini bilmeliydim.

Yolun geri kalanını sessizce iniyoruz ve lobinin kapısına geldiğimizde Peter duruyor. Yavaşça kapıyı açıyor ve aralıktan bakarak bekliyor.

Bir dakika sonra "Her şey yolunda," diye mırıldanıyor ve dışarı çıkarken titreyen bir nefes veriyorum.

"Bay Sokolov," diyor sarışın resepsiyonist masasının önünden geçerken şaşkınlıkla. "Hemen gidiyor musunuz?"

"Evet. Hesabı sonra ödeyeceğim."

Başka bir şey söylemeye başladı ama biz çoktan binadan çıkıp otopark olarak kullanılan avluya girmiştik. Dışarısı dondurucu ama çok güzel, ay ışığının beyaz parıltısı karla kaplı tepeleri

İsviçre Alpleri bizi çevreliyor. Peter beni otoparka götürürken bunların hiçbirini fark etmiyorum bile.

Midem şimdi tam anlamıyla isyan halinde ve kusmamak için defalarca yutkunmak zorunda kalıyorum.

Aniden durdu ve iki arabanın arasına çömeldi, beni de kendisiyle birlikte aşağı çekti.

"Biri geliyor," diye fısıldıyor, M16'sına uzanıyor ve bir saniye sonra siyah bir SUV kliniğin önünde gıcırdayarak duruyor.

44

Peter

INTERPOL AJANLARININ ARABADAN ATLAMASINI BEKLIYORDUM, AMA ONUN YERINE BIR
tamamen siyah giyinmiş bir adam.

"Anton!" Ayağa kalkıp el sallayarak beni görmesini sağlıyorum. Arkasını dönüyor, sakallı yüzünde bir rahatlama ifadesi beliriyor.

"Bin!" diye bağırıyor, başparmağını arabaya doğru uzatarak. "Gitmek zorundayız."

Sara çoktan yanımda ayağa kalkmıştı ve Anton'un cipine doğru yarı koşar yarı topallayarak giderken elini tutuyorum. Baldırım cehennem gibi yanıyor ve yan tarafımdaki dikişleri yırtmışım gibi hissediyorum ama bunların hiçbiri önemli değil.

Anton kolay kolay paniklemez ve biraz gergin görünüyor.

Arabaya ulaştığımızda direksiyonun arkasına atlıyor ve kendimi arka koltuğa atıyorum, bir acı dalgasına karşı dişlerimi sıkıyorum. Sara yanıma tırmanıyor ve o daha kapıyı kapatmadan otoparktan çıkıyoruz.

"Yan ve Ilya?" Acının en kötüsü geçtiğinde soruyorum ve Anton dikiz aynasından bana acımasız bir bakış atıyor.

"Interpol Cenevre'deki toplantılarını bastı. O zamandan beri onlardan haber alamadım."

"Siktir." Gözlerimi kapatıyorum, midem bulanıyor. Vücudum hâlâ halsiz, zayıf ve titrek; bir dahaki sefere bizim için gelirlerse bir grup silahlı ajanı alt edecek durumda olmadığım kesin.

Gözlerimi açtığımda Sara'ya bakıyorum ve onu yavaş, derin nefesler alırken buluyorum, narin profili beyazın yeşilimsi bir tonunda.

"İyi misin, ptichka?" Mırıldanıyorum, o da kısa bir baş sallama hareketi yapıyor.

"Sabah bulantıları," diyor zar zor duyulabilen bir fısıltıyla ve elini sıkıyorum, göğsüm öfke ve suçluluk karışımıyla sıkışıyor.

Sara'm hamile. Bu onun hayatında stresin en zehirli olduğu zaman. Evimizin rahatlığında dinleniyor, benim ve ailesi tarafından şımartılıyor olmalıydı; yetkililerden kaçıyor, anne babasının ölümüne tanık oluyor olmamalıydı.

Henderson'ın hayatını bağışlamayı asla kabul etmemeliydim. O ublyudok'un bedelini ödemesi gerekiyordu ve bu sefer ödeyecek.

Onu parça parça edeceğim. Ama önce buradan canlı

çıkmamız gerek.

Kliniğin hastaları için ayrılmış özel havaalanına giden yola saparken Anton'a "Sana ulaşmaya çalıştım," diyorum. "Telefonunu attın mı?"

Başını sallıyor. "Daha yeni inmiştim ve Interpol buluşma yerlerini bastığında Yan ile telefonda konuşuyordum. Ben de her ihtimale karşı onu yok ettim."

"Güzel." Telefonlarımız takip edilemez, sinyal dünyanın her yerindeki uydulardan sekiyor ama en iyisi riske atmamak. "Kaçmış olma ihtimalleri var mı?"

"Her şey mümkün," diyor ama buna inanıyor gibi görünmüyor. "Anton..."

Sara'nın sesi gergin. "Çok özür dilerim, ama

Araba mı?"

Ona "Kenara çek," diyorum ve o da frene basarak yoldan çıkıyor. Sara kapıyı açıp dışarı eğildiğinde araba hâlâ hareket ediyordu. Bir kolumu ince beline doluyorum ve diğer elimle saçlarını toplayıp kusarken yüzünden uzak tutuyorum.

İşi bittiğinde "Çok üzgünüm," diye mırıldanıyor ve ben de yerdeki çantadan ona bir su şişesi uzatıyorum.

Anton tekrar yola koyulurken, "Üzülecek bir şey yok," diyorum. "Bu son derece doğal."

Sesimi sakin tutuyorum, sanki biz canımızı kurtarmak için koşarken karımın yol kenarında bağırsaklarını kusmasından en ufak bir rahatsızlık duymuyormuşum gibi. Sanki öfke damarlarımda asit gibi dolaşıp görüşümü kırmızının kanlı bir tonuna boyamıyormuş gibi.

"Hasta mısın Sara?" Anton soruyor ve henüz bebekten haberi olmadığını fark ediyorum. Neden bilsin ki? Biz de yeni öğrendik.

"Bekliyoruz," diyorum ve tüm çabama rağmen sesim gerginlikten başka bir şeye benzemiyor.

Eğer bu yüzden Sara'ya ya da bebeğe bir şey olursa, kendimi asla affetmem.

"Ah." Anton ne şaşırmış görünüyor. "Bu... Tebrikler." "Teşekkürler," diye mırıldandım ve sonra duydum.

Uzaktan siren sesleri geliyor.

Sikeyim.

Anton'a "Gaza bas," diyorum ama o çoktan gaza basmış, yüzü gergin.

Sara'ya dönüyorum. "Emniyet kemerini tak."

Ben silahlarımı kontrol ederken o itaat etmek için çabalıyor, ela gözleri renksiz yüzünde karanlık.

Sirenler arkamızdan, kliniğin olduğu yönden geliyor.

-Bu da demek oluyor ki sezgilerim doğruymuş.

Bizim için geldiler.

Kısa süre sonra bir helikopterin kükremesi sirenlere katılır ve Anton daha da hızlanarak yoldaki dik bir virajı tüyler ürpertici bir hızla alır.

Sara sarsılarak elimi tutarken, "Yavaşla lan," diye bağırıyorum. "Kaza yapamayız, anlıyor musun?"

Sadece ben ve Anton olsaydık, riske girerdim, ama Sara buradayken olmaz.

Buna benzer bir yolda geçirdiği kazada neredeyse ölmek üzereyken değil.

Anton gaza biraz basıyor ve ben Sara'nın elini dudaklarıma götürüyorum. "Her şey yoluna girecek, ptichka," diye mırıldanıyorum, parmak eklemlerini öperek. "Sadece uçağa gitmemiz gerekiyor."

"Bizi zaten orada bekliyor olabilirler," diyor Anton. "Kliniği bildiklerine göre uçak pistini de biliyor olabilirler."

"Klinik haritada var ama uçak pisti yok," diyorum ve Sara'nın elini tutarken gerildiğini hissettiğimde güven verici bir şekilde sıkıyorum. "Yerini personelden öğrenmeleri gerekecek."

Ya da ben öyle umuyorum.

Çünkü bir pusuya doğru gidiyor .

Anton cevap vermiyor, daha düz bir yola ulaştığımızda gaza tekrar basıyor. Artık piste sadece birkaç dakika uzaklıktayız ama helikopterin sesi her geçen saniye daha da yükseliyor ve kalp atışlarımın adrenalin yüklü vuruşlarını bastırıyor.

Sonunda, keskin bir dönüş daha yaparken farlarının arkamızda belirdiğini görüyorum.

"Yere yat," diye Sara'ya bağırarak onu koltuğa doğru itiyorum ve sonra pencereyi açıp dışarı uzanıyorum, M16'mı helikoptere doğrulturken yan tarafımdaki keskin acıyı görmezden geliyorum.

Ben ateş açamadan ağaçların arkasına geçti.

Mermilerimi boşa harcamak istemediğim için

bekledim.

Bir saniye sonra helikopter tekrar ortaya çıktı ve bir el ateş ettim.

Geri ateş etti, sonra tekrar uzaklaştı.

Hay sikeyim. Neredeyse uçak pistine geldik.

Helikopter tekrar görünene kadar bekliyorum ve sonra ateş açıyorum, silahım boşalana ve helikopter mermilerimden kaçmak için geri çekilene kadar tetiği sıkıyorum.

Arabaya geri dönüyorum, hızlıca yeniden dolduruyorum, sonra tekrar camdan dışarı uzanıyorum.

Ama bu sefer helikopter geri çekiliyor. Bu hiç

iyi değil.

Bu şerefsizler bize ateş ederken kaçamayız.

Araba keskin bir dönüş yapıyor ve ön tarafa baktığımda çoktan pistte olduğumuzu, uçağa doğru son sürat ilerlediğimizi görüyorum.

Anton frene basarak, "Roketatar içeride," diye bağırıyor. "Kaçmaya çalışıyorum."

Uçaktan bir düzine metre ötede gıcırdayarak duruyoruz ve yan tarafım arabanın camının keskin metal kenarına çarparken dişlerimi sıkıyorum.

Eğer bundan sağ çıkarsak, Sara dikişlerimi mahvettiğim için üzülecek.

Anton arabadan atlayıp uçağa doğru koşuyor, ben de helikopter yaklaşırken koruma ateşi açıyorum. Siren sesleri de giderek yükseliyor; hemen peşimizde olmalılar.

"Hemen uçağa bin!" Sara'ya bağırıyorum ve göz ucuyla onun itaat etmek için çabaladığını görüyorum.

M16'm boş tıklıyor ama yeniden dolduracak zamanım yok, bu yüzden helikopter savrulup sonra geri dönüp arabaya mermi yağdırırken belimdeki Glock'u alıyorum. Etrafımdaki camlar patlıyor, kırıklar yüzümü ve boynumu ısırıyor. Glock'u kavrayıp kapımı iterek açıyorum ve dışarı yuvarlanıyorum, geri ateş ederken arabadan uzaklaşıyorum.

Bana odaklanmalarını istiyorum, uçağa ya da Sara'ya değil.

mermiler yere çarpıyor, gözlerime asfalt parçaları . Barut kokusunu alabiliyorum, kurşunun yanışını hissedebiliyorum.

İşte bu kadar.

.

Tam siyah bir minibüs uçak pistine girip arabamızın yanında gıcırdayarak dururken silahım boşa tıklıyor.

45

Sara

SIYAH MINIBÜSÜ GÖRDÜĞÜMDE ZATEN UÇAĞIN YANINDAYDIM.

Interpol.

Bizi yakaladılar.

"Anton!" Omzunda bir roketatarla uçağın kapısında yeniden belirdiğinde silah sesleri ve helikopterin gürültüsü arasında bağırıyorum. "Onlar-"

Bum!

Patlamanın parıltısı retinalarımı yakıyor, sesi kulak zarımı patlatacak kadar sağır ediyor. Gökyüzü bir ateş topuna dönüşüyor ve yanan metal parçaları yağıyor.

Vay anasını.

Anton helikopteri vurdu.

Şaşkın bakışlarım minibüsün üzerine düşüyor ve iki tanıdık figürün dışarı fırladığını görüyorum.

"Yan! Ilya!" Onları gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim; özellikle de Peter'ın kollarını omuzlarına dolamak için eğildiklerinde ve uçağa doğru birlikte koştuklarında.

"Acele edin!" Anton bağırıyor ve siren seslerinin yükseldiğini duyuyorum. "Hemen gitmeliyiz."

Uçağın içinde kayboluyor ve ben de peşinden koşuyorum, ikizler ve Peter da peşimde.

Tekerleklerimiz yerden kalktığı anda polis arabaları beliriyor.

"YANI BIZI DEĞIL DE SIZI MI TAKIP EDIYORLARDI?" YAN'LA BIRLIKTE SILERKEN AÇIKLIĞA KAVUŞTURUYORUM

Peter'ın yüzündeki kiri ve kanı temizledikten sonra derisine saplanmış birkaç cam parçasını çıkarıyorum. Kendimi tuhaf bir şekilde sakin hissediyorum, sanki kocamın korkunç bir kaçıştan sonraki yaralarını tedavi etmek yerine rutin bir pap smear işlemi yapıyormuşum gibi.

Ya kaçak yaşamaya alışıyorum ya da hala şoktayım ve adrenalin çöküşü beni vurmak üzere.

Yan, Peter'ın uzandığı kanepenin yanındaki koltuktan, "Evet ve zar zor başardık," diyor. "Helikopter bizi tuzağa düşürmek için önden uçuyordu ama sen dikkatlerini çekmiş olmalısın." Konuşurken, bir merminin sıyırarak çirkin bir yara açtığı kulağına antibiyotik merhem sürmek için bir ayna tutuyor.

Yan tarafındaki bandajı incelemek için gömleğini kaldırdığımda Peter, "Kazara yem olarak hizmet edebildiğimize sevindim," diyor. Rengi hâlâ bozuk ama bilinci yerinde ve görünüşe göre alay edecek kadar iyi hissediyor.

"Hey, bu bir takım çalışmasıydı," diyor Ilya, koltuğunda uzanırken geniş yüzünü bölen bir sırıtış - her nasılsa tamamen yaralanmamış. "Planlamış olsaydık daha iyi olamazdı."

Peter helikopterin ateşi altında sıkışıp kalmışken uçağa doğru koşmanın nasıl bir his olduğunu düşünmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Onun hayatta kalması bir mucize - *hepimizin* hayatta kalması ve kurtulması.

Peter'ın bandajını açarken ellerim titremeye başladı ve fark ettim *ki*
Bana vuruyor.

Peter tekrar vurulabilirdi.

Öldürülebilirdi, kafatası bir kurşunla parçalanabilirdi, tıpkı-

Hayır, dur.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Zihnimi istila etmekle tehdit eden anılardan uzaklaşmak için soruyorum. O karanlık kuyuya dalamam, ailemin başına gelenlere ya da Peter'ın başına gelebileceklere odaklanamam.

Henüz bununla yüzleşmeye hazır değilim.

"Bu iyi bir soru," diyor Yan, telefonunu almak için merhemi bırakarak. "Bakalım Türk bağlantımız ulaşmış mı?" Ekranı birkaç kez kaydırıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Lanet olsun."

"Ne?" Peter doğrulmaya çalışıyor ama onu geri itiyorum.

" yat," diyorum ona ters ters bakarak. "Henüz işim bitmedi."

Peter itaat edip yırtık dikişlerinin etrafını temizlememe izin verirken Yan, "Hava trafik kontrol elemanımız hapiste," diyor. "Birileri onun ders dışı gelirini koklamış."

"Yani Türkiye ." Peter şaşırmış görünmüyor. "Peki ya Letonya?" "Bir ."

Yan bir numara tuşlar, sonra da
Rusça.

Diğer hattaki kişi her ne söylüyorsa iyi bir şey söylemiyor olmalı çünkü Yan'ın kaşları her an daha da çatılıyor.

"Ne oldu?" Yan telefonu kapattığında Ilya sorar. "O piç sana ne söyledi?"

"Görünüşe göre Avrupa'daki her havaalanı uçağımızı arıyor," diyor Yan. "Buna özel pistler de dahil. Interpol başımıza gülünç bir ödül koydu ve dördümüzün de yüzü FBI bombalamasının arkasındaki şüpheliler olarak tüm haberlere yansıdı. Şu anda kimseye güvenmezdim; bize yardım etmek kadar bizi ele verme ihtimalleri de var."

"Siktir." Peter tekrar doğrulmaya çalışıyor ve bu sefer ona izin veriyorum. Şokun neden olduğu sakinlik tamamen geçti ve göğsümü ezen endişeyle birleşen korkunç bir yorgunluğun farkındayım.

Kaçmış olabiliriz ama güvende olmaktan çok uzağız.

Otomatik pilotta yan tarafına yeni bir bandaj yapıştırırken Peter, "Eğer Avrupa söz konusu değilse, en iyi seçeneğimiz Venezuela," diyor. "Oraya gitmek için yeterli yakıtımız var mı?"

Yan koltuğundan kalkarak, "Anton'a bir sorayım," der. Pilot kabininde gözden kaybolur ve bir dakika sonra yeniden ortaya çıkar. "Evet, ama zar zor," diye rapor veriyor. "Eğer bir şeyler ters giderse, boku yeriz."

"Bence gidelim," diyor Ilya, dövmeli kafatasını kaşıyarak. "En azından orası sıcak olur."

Peter, Yan'a "Telefonunu ver," dedi. "Esteban'a ulaşacağım. Bu arada Anton'a rotayı Venezuela'ya çevirmesini söyle. Öyle ya da böyle oraya ineceğiz."

46

Peter

ESTEBAN, AÇGÖZLÜ KÜÇÜK , EN AZ ÜÇ TANE TALEP EDIYOR.

Uygun düzenlemeleri yapmak için bir milyon avro gerekiyor ama tartışacak yerimiz yok.

Eğer onun küçük havaalanına , sıçtık demektir.

Sonunda tüm lojistik işleri halledildi ve Sara'nın koltuğuna doğru ilerledim. İki erkeğe yetecek büyüklükte bir koltuk ve dizlerini göğsüne çekmiş, uçağın penceresinden dışarı bakarken kıvrılmış halde küçücük görünüyor.

"Ptichka." Ellerimi ayak bileklerine koyarken baldırımdaki ve yan tarafımdaki acıyı görmezden gelerek önünde çömeliyorum. "Aşkım, iyi misin?"

Gözlerini kırpıştırarak bana odaklanıyor. "Ne yapıyorsun sen? Uzanıyor olmalıydın."

"Ben iyiyim," diyorum ama o çoktan ayağa kalkmış, beni koltuğa doğru çekiyor. İç çekerek ona izin verdim çünkü kendimi gerçekten bok gibi hissediyordum.

"Uzan yanıma," diyorum kanepeye uzanırken. "Sana sarılmak istiyorum."

Kaşlarını çatıyor. "Ama senin tarafın-"

"Bunun için endişelenme." uzanmaktan başka çaresi kalmayana kadar onu aşağı çekiyorum. Yaralanmamış tarafıma dönerek, onu kaşıkla

Ilya ve Yan bize bir nebze mahremiyet sağlayarak koltuklarında dikkatlice dönerken, saçlarının narin parfümünü içlerine çekiyorlar.

İlk başta kaskatı kesiliyor, şüphesiz yaralarımdan birine çarpmaktan endişe ediyor ama bir dakika sonra kaslarındaki sertliğin bir kısmı gidiyor. İşte o zaman hissediyorum.

Vücudunda neredeyse fark edilmeyen bir

titreme. Her yeri titriyor.

Göğsüm acıyla sıkışıyor. Küçük bülbülüm fiziksel olarak yaralanmadı - uçağa bindiğimizde emin olduğum ilk şey buydu - ama bu onun kurtulduğu anlamına gelmiyor.

Yaşadıkları, bırakın sivil bir kadını, tecrübeli bir askere bile TSSB yaşatmaya yeter.

Hamile bir sivil kadın.

"Nasıl hissediyorsun aşkım?" Elimi karnının üzerine koyarak usulca soruyorum. Belki de hayal görüyorum, ama sanki biraz kilo vermiş gibi normalden daha düz hissediyor. Belki de vermiştir.

Öngörülemeyen sabah bulantıları ve tüm bu stres arasında, düzgün beslenemiyor olabilir.

"İyiyim," diye mırıldanıyor, nefesi hain bir titremeyle kesilse bile. "Sadece..."

"Adrenalin sonrası, biliyorum." Elimi karnından alıp kalçasını okşarken sesimi alçak ve yatıştırıcı tutuyorum. "Geçecek."

Daha derin bir nefes alır. "Biliyorum. Her şey yoluna girecek."

"Olacak," diye söz veriyorum. "Güvenli evimize ulaşacağız ve her şey yoluna girecek."

Ona ilk kez açıkça yalan söyledim ve vücudunun yeniden sertleşmesine bakılırsa, ptichka'm bunu biliyor.

Çünkü iyi olmayacak.

Hiçbir şey yapılanları geri alamaz ve Sara'nın ailesini geri getiremez.

Tek yapabileceğim intikam almak ve bunu da yapacağım.

Henderson onunla işim bitmeden çok önce ölmesi için dua edecek.

47

Henderson

YINE KAÇTI.

Bağlantımdan gelen son e-postayı okurken göğsümde artan korkuyla öfke birbirine karışıyor.

Interpol'ün burnunun dibinden kaçtı.

Bir dakika daha geçseydi Sokolov ve Rus arkadaşlarının etrafı sarılmış olacaktı. Interpol dördünü birden yakalayabilirdi. Bunun yerine, şu anda havadalar ve kim bilir nereye gidiyorlar.

Kent'in, Esguerra'nın Kolombiya hükümetinin bile girilemez olduğunu düşündüğü Amazon ormanlarındaki yerleşkesine başarılı bir şekilde kaçmasından bahsetmiyoruz bile.

Eğer hepsinin yeniden toparlanma şansı varsa, sıçtım demektir - çünkü şimdiye kadar neyin nasıl olduğunu anlamışlardır.

Panik dalgasını kontrol etmek için nefes alarak CIA bağlantıma bir e-posta yazmaya başladım.

Sokolov'un uçağını durdurmak için hala zamanımız var.

Tek yapmamız gereken dünya çapındaki tüm havaalanlarına ulaşmak ve rüşvet almaya en ufak bir şekilde meyilli olabilecek tüm hava trafik kontrol memurlarının üzerine gitmelerini sağlamak.

48

Sara

PETER'IN KUCAĞINDA UYUYAKALMIŞ OLMALIYIM ÇÜNKÜ UYANDIĞIMDA

Rusça konuşan seslerin alçak mırıltısı. Gözlerimi açtığımda kocamı kucağında bir bilgisayarla bir koltukta, ikizleri de yanında ayakta görüyorum. Ekrandaki bir şeyi işaret ediyor ve kendi ana dilinde konuşuyor.

"Neler oluyor?" Doğrulup soruyorum. Kendimi halsiz hissediyorum, sanki saatlerdir dışarıdaymışım gibi. Bildiğim kadarıyla da öyleydim.

İsviçre'den Venezuela'ya uzun bir uçuş.

Adamlar bana doğru bakıyorlar. "Sadece keskin nişancının nerede saklandığını bulmaya çalışıyorum," diyor Yan, aynı anda Peter, "Yok bir şey, aşkım. Bunun için endişelenme."

"Bir keskin nişancı mı?" Yeni bir adrenalin dalgası beni ayağa kaldırdı. "Ne keskin nişancısı?" Sonra kafama dank etti. "Seni tutuklayan ajana ateş edip hepsinin paniklemesine ve ateş etmeye başlamasına neden olan kişiyi mi kastediyorsun? Ben de bunu merak ediyordum. Başta sana yardım etmeye çalışan biri olabileceğini düşünmüştüm ama öyle değilmiş, değil mi? Sorun çıkarmaya çalışıyorlardı."

Peter bana dönmeden önce Yan'a -bundan korunmam gerektiğini mi düşünüyordu- ters ters bakıyor. "Bu doğru," dedi sakin bir sesle. "Henderson keskin nişancıyı tutuklandığım sırada öldürülmem için tutmuş olmalı. Sanırım plan bana komplo kurmak, sonra da yetkilileri kullanarak beni tutuklatmaktı.

Bana yardım eden herkesle birlikte... Ve bunu kamuya açık bir şekilde yapmalıydım, böylece medyadan hiçbir şey saklanamazdı. Eğer tutuklanmış olsaydım, gerçek suçluları bularak yetkilileri masumiyetime ikna edebilirdim ve sonra her şey eskisi gibi olabilirdi
-Henderson'ın başı gerçekten belada olurdu."

"Ama keskin nişancı oradaysa, neden SWAT ajanını öldürmek yerine seni vurmadı?" Peter'ın patlayan kafasının görüntüsü zihnimden geçerken bir ürpertiyi bastırarak soruyorum. "Eğer o keskin nişancı pozisyon aldıysa-"

"Bir kere, açı beni yakalamak için uygun değildi," diyor Peter. "Ya da en azından benim olayla ilgili hatıralarıma dayanarak tespit ettiğimiz şey bu. Bu çekimi yapabilmek için komşu bloktaki üç katlı evin çatısında yatıyor olmalıydı. Gri çatılı beyaz evi hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım, o da devam etti. "Evimize daha yakındım, bu yüzden çatı beni en azından kısmen koruyor olmalı. Ama daha da önemlisi, bilinmeyen bir keskin nişancı tarafından vurulmuş *olsaydım*, saldırının arkasında kimin olduğuna dair her türlü şüphe ortaya çıkardı ve sanırım Henderson'ın isteyeceği son şey de bu olurdu. Ama ajanın vurulmasıyla polislerin benimle işbirliği yapan biri olduğunu düşünecekleri neredeyse kesindi ve sonuçta çıkan çatışmada zaten öldürülecektim."

"Ve neredeyse ." Bu sefer ürpertimi tutamıyorum. "Ölmeye çok yaklaşmıştın..."

Peter'ın dudakları soğuk bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "Evet, ama ne yazık ki Henderson için oraya tam olarak varamadım."

Ona bakıyorum, sesindeki karanlık vaat karşısında ensemdeki ince tüyler diken diken oluyor. Onun bu yönünü unutmamıştım ama banliyö hayatımıza devam ederken bunu düşünmemek kolaydı. Evlenmeyi kabul ettiğim Peter, George'u öldürmek için evimi işgal eden intikamcı katilden o kadar da farklı değildi, ama öyleymiş gibi davranmak mümkündü - Tamila ve oğlunun intikamını almak için yaptığı korkunç şeyleri artık yapamazdı.

Ama öyle.

Her zaman öyle olacak.

Ve şimdi Henderson'ın peşinden gitmek için bir nedeni daha var.

"Bunu nasıl yapacaksın?" Soruyorum ve sesimin bu kadar konuşkan çıkmasına ben bile şaşırıyorum. "Şimdiden bir planın var mı?"

Çünkü Henderson bunun için ölecek. Bunu Peter'ın beni sevdiğini bildiğim kadar kesin olarak biliyorum. Ölümcül kocam düşmanına bunun bedelini on misliyle ödetecek ve bu ne kadar yanlış olsa da, bu düşünceye karşı en ufak bir ahlaki öfke bile duyamıyorum.

İçimde yeni uyanan canavar Henderson'ın acı acıyı ve yıkıcı kaybı tatmasını *istiyor*.

Peter'ın buz gibi gülümsemesi hiç değişmiyor. "Detaylar için endişelenme, aşkım. Şunu söylemek yeterli, bu onun yanına kalmayacak."

"Yapmayacağını biliyorum," diyorum usulca, kocamın bakışlarını tutarak. "Ona izin vermeyeceksin."

Ve kalkıp üzerimi tazelemek için banyoya gidiyorum, Peter'ın kabinde yürürken beni izleyen gözlerinin farkındayım.

49

Peter

İNSANLAR TRAVMA SÜRECINI FARKLI ŞEKILLERDE YAŞARLAR. BAZILARI DAĞILIR VE ASLA
kendilerini toparlarlar. Diğerleri ise günlerini geçirmelerini sağlayan bir güç çekirdeği bulurlar. Sara'nın ikinci gruba dahil olduğunu her zaman biliyordum ama içindeki çeliği daha önce hiç bu kadar takdir etmemiştim.

O bir savaşçı, benim küçük kuşum; kendi tarzında eğitimli bir asker kadar güçlü.

"Hâlâ onun çok tatlı ve hafif olduğunu mu düşünüyorsun?" Kapıdan uzaklaşıp onun soğukkanlı ve eğlenen bakışlarıyla karşılaştığımda Yan Rusça konuşuyor. "Çünkü benim durduğum yerden, senin mükemmel küçük doktorun kana susamış gibi görünüyor."

" çeneni Yan," diye tersliyor Ilya ben cevap veremeden. "Şimdi zamanı değil."

Başka koşullar altında ellerimi çoktan Yan'ın boğazına sarmış olurdum ama Ilya haklı.

İnişe başlamak üzereyiz ve saçmalıklara ayıracak vaktimiz yok.

"Yerdeki durumu son dakika kontrol edeceğim," diyorum Ilya'ya, Yan'ı görmezden gelerek. "Esteban her şeyin hazır olacağına söz verdi ama o sansara ne kadar güvendiğimi biliyorsun."

"Tamam." Ilya kardeşinin cebinden Yan'ın telefonunu alıp bana uzatıyor. "İyi fikir."

Son üç yıldır maaşımla çalıştırdığım Venezuelalı bir polis şefinin numarasını tuşluyorum ve telefonun bağlanmasını bekliyorum. Eğer her şey , Santiago neden aradığımı anlamayacaktır. Eğer değilse...

"Hola?" diye cevap verir.

"Ben Peter Sokolov."

Bir anlık gergin bir sessizlik oldu; sonra telefona doğru tısladı, "Ne sikime beni arıyorsun? Artık çok geç; yapabileceğim hiçbir şey yok. O küçücük havaalanının her yerindeler. Sana söyledim, bütün departman-"

O sözünü bitirmeden telefonu kapatıyorum ve birbirinin aynısı iki yeşil gözle karşılaşmak için başımı kaldırıyorum.

"Görünüşe göre Esteban'ın pistinden bir şey çıkmaz," diyorum eşit bir şekilde. "Başka bir fikrin var mı?"

50

Sara

GERI DÖNDÜĞÜMDE PETER VE IKIZLERI MASANIN ETRAFINDA KÜMELENMIŞ BULDUM.

Kokpite giriş. Üç adam da ayağa kalkmış, Anton'la Rusça tartışırken el kol hareketleri yapıyorlar.

Midem bulanıyor. " oldu? Bir şey mi oldu?"

"Venezuelalı bağlantımız bizi sattı," diyor Ilya omzunun üzerinden. "Ya da belki de yakalanmıştır, bundan emin değiliz. Her iki durumda da polis inmemizi bekliyor, bu da yakıt stoklarımızı eritmemiz ve başka bir yere gitmemiz gerektiği anlamına geliyor-"

"Yakıtı esnetmek yok, Anton sana bunu söylemişti." Yan'ın sesi sert ve keskin. "Ben polisle şansımızı deneyelim derim. Yakıtımız biterse, bu kesin ölüm demektir, ama polislerle-"

"Yüzde yedimiz kaldı," diyor Peter. "Bu bizi yakınlardaki başka bir havaalanına götürmeye yeter."

"Nasıl olsa bizi bekliyor olacaklar," diyor Yan. "Zaten radarlarındayız ve birazcık bile yanlış hesap yaparsak..."

"Belli bir tuzağa düşmekten iyidir," diyor Ilya. "Ben başka bir yere inelim derim. Özel bir uçak pisti gibi, ya da bir otoyol, hatta belki de

-" Aniden durur ve Peter'ın daha önce çalıştığı dizüstü bilgisayara doğru koşar. "Ne oldu?" Kalbim küt küt atarak soruyorum.

"Kolombiya." Kalın sesi yersiz bir şekilde heyecanlı. "Esguerra'nın Amazon yerleşkesinden çok uzakta değiliz ve içinde bir uçak pisti var..."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Yan kollarını kavuşturur. "Yakıtımızın o kadar uzağa gitmesine imkân yok ve Esguerra'nın yardım etmek isteyeceğini varsayıyorum. Şu anda gözleri kendi pisliğinin içinde."

"Evet, ama hepsi aynı bok, görmüyor musun?" Ilya'nın kalın parmakları klavyenin üzerinde uçuşuyor. "Saldırı altında olmasının sebebi biziz. Yani-"

"Yani polisi zahmetten kurtarıp bizi kendisi vurmaktan memnun olacak," diyor Yan. "Her iki durumda da, nasıl yeterli olacağımızı anlamıyorum-"

Peter, "Anton'la yakıt rakamlarını yeniden gözden geçireceğim," der ve kokpitte kaybolur.

Arkasından bakakalıyorum, bizim için iyi bir seçenek olmadığı gerçeğini düşünürken mide bulantım geri dönüyor.

Esguerranın yerleşkesine giderken yakıtımız bitmese bile, silah tüccarının bizi karşılaması pek olası değil.

"Esguerra'nın evine gitmeye yetecek kadar paramız *olabilir*," diyor Peter, kapı aralığında yeniden belirerek. "Her şey rüzgârın hızına ve yönüne bağlı. Şu anda güçlü bir kuyruk rüzgârımız var. Böyle devam ederse başaracağız."

"Rüzgar mı? Bahse şey bu mu?"

Yan'ın retorik sorusuna kimse yanıt vermez, o da kanepeye doğru yürür ve , nefesinin altında Rusça küfürlere benzeyen bir şeyler mırıldanır.

"Az önce Kent'e ulaştım," diyor Ilya bilgisayardan başını kaldırarak. "Şu anda Esguerra'nın yerleşkesinde. Belki bir süreliğine onlarla kalmamıza izin vermesi için onu ikna edebilir."

"Bunun için zamanımız yok," diyor Peter. "Onlar bu işi halledinceye kadar yakıtımız bitmiş olacak. Doğrudan Esguerra'yı arayacağım. İnmemize izin vermek zorunda. Bu bizim tek şansımız."

51

Peter

KOLOMBIYALI SILAH TÜCCARI ÜÇÜNCÜ ZIL SESINDE TELEFONU AÇIYOR.

"Cennette sorun mu var?" diyor ipek gibi.

"Sanırım senin için de öyle," diye sakince cevap veriyorum. Esguerra'nın herhangi bir çaresizlik kokusu alması isteyeceğim son şey. "Sanırım birbirimize yardımcı olabiliriz."

Alaycı bir şekilde gülüyor. "Evet, tabii."

"Bu boktan gösterinin arkasında kimin olduğunu biliyor *musun*?"

"Oldukça iyi bir fikrim var. Eski general, değil mi? Banliyöde evcilik oynamak istediğin için öldürmediğin herif mi?"

Hay sikeyim. Elbette bunu zaten biliyordur. Bilgi, Esguerra'nın ticaretinde ürettiği silahlar kadar önemli bir yer tutar.

Taktiğimi değiştiriyorum. "Dinle, bunun sana ve işine sıçramasına üzüldüm. Ama bunu düzeltmenin tek yolu Henderson'ı ve yaptıklarını ifşa etmek. Ve bunu nasıl yapacağımı çok iyi biliyorum."

"Gerçekten mi? Üç yıldır başarısızlıkla avladığın adam bu değil mi?"

Ses tonundaki alaycı ifadeyi görmezden geliyorum. "Evet, yani kimse onun hakkında ekibim ve benim kadar çok şey bilmiyor. Arkadaşları ve akrabaları hakkında elimizdeki tüm verileri toplamak ve bulup ortadan kaldırdığımız tüm saklanma noktalarını gözden geçirmek aylar, hatta yıllar alacaktır. Yüzleş bununla: İhtiyacın olan

Daha fazla para kaybetmeden önce bu berbat durumu bir an önce düzeltmem gerekiyor. Fabrikalarınıza yapılan baskınlar size ne kadara mal oluyor? Günde on milyon mu? Daha fazla mı?"

Baskınlar hakkında sadece tahmin yürütüyordum, ama telefondaki sessizliğe bakılırsa, sinirlerime hakim olamadım.

Sara ve ikizler dikkatle bana bakarken, "Julian, beni dinle," diye devam ediyorum. "Henderson'ı alaşağı edebilirim ve bunu çabucak yapabilirim. Tek ihtiyacım olan bir süreliğine bir yer ve kaynaklarının bir kısmı, böylece patlamayla hiçbir ilgin olmadığını kanıtlayacağım. Gelecek ay bu zamanlar Sam Amca'nın gözüne girmiş olacaksın ve biz de yakandan temelli düşmüş olacağız. Ya da bu işi kendi başınıza halletmeye çalışır ve her kolluk kuvvetinin peşinize düşmesine katlanırsınız-"

"Seni de takımını da sikeyim." Esguerra'nın sesindeki öfkenin yanlış anlaşılması mümkün değil. "Bütün bu karmaşanın sebebi sizsiniz. Ve ne var biliyor musun? Bahse girerim seni ve ekibindeki diğer 'teröristleri' Sam Amca'ya teslim edersem, bu ilişkiyi düzeltmek için uzun bir yol kat edecektir."

"Olacak mı? Emin misin?" Soğukkanlı bir şekilde alay etme sırası bende. "Tehlikeli bir *patlayıcı* -sizin patlayıcınız- ABD topraklarında *FBI*'a karşı kullanıldı. Her kurum bu işe bulaştı, en üstten en alta kadar her bürokrat. Suç ortaklarınızı teslim ederseniz gerçekten her şeyin affedileceğini ve unutulacağını mı sanıyorsunuz? Çünkü onlar da buna inanacak, biliyorsunuz, sadece yandaşlarınızı ispiyonladığınıza. Henderson'ı olduğu gibi ifşa etmez ve adınızı çabucak temize çıkarmazsanız, siz de bizim kadar boku yemiş olursunuz."

Hatta uzun ve gergin bir sessizlik daha olur. Sonra Esguerra sert bir şekilde, "Tamam. Sana saklanabileceğin bir yer verebilirim. Sudan'da bir bağlantım var. Oraya gittiğinde-"

"Sudan işe yaramaz," diye araya giriyorum. "Aklımda başka bir yer var." "Öyle mi?"

"Yerleşkeniz. Bir saat içinde orada olacağız."

Cevap veremeden telefonu kapattım.

52

Sara

PETER SAKINCE TELEFONU CEBINE KOYARKEN MIDEM DÜĞÜMLENEREK IZLIYORUM. Pilot kabinine geri dönüyor - muhtemelen Anton'a Esguerra'nın yerleşkesine gittiğimizi bildirmek için, silah tüccarının bu konudaki hisleri ne olursa olsun.

Peter bir dakika sonra yeniden ortaya çıktığında Yan, "Bizi yaklaşırken vuracağını biliyorsun," diyor. "Tabii yakıtımız o kadar uzun süre dayanırsa."

"Olacak," diyor Ilya kendinden emin bir şekilde. "Ve yapmayacak. Peter'ı duydun: Esguerra'nın bu karmaşayı çabucak çözmemize ihtiyacı var."

"Evet, tabii," diye mırıldanan Yan, uçağın arka tuvalete doğru yönelir.

Kanepeye doğru yürüyüp oturduğumda bacaklarım tam olarak sabit durmuyor.

Böyle mi öleceğiz?

Kurşunla değil, bir uçak kazasında mı?

Kanepe yanıma eğiliyor ve büyük, sıcak bir el dizimi kaplıyor. "Her şey yoluna girecek, ptichka," diye mırıldanıyor Peter, diğer elini kaldırıp saçlarımı geriye doğru tarıyor. Parmakları çenemi sıyırıyor, o kadar hassas bir dokunuş ki ağlamak istiyorum.

"Nereden biliyorsun?" Fısıldıyorum, sonra da muhtaç bir çocuk gibi davrandığım için kendimi azarlıyorum.

Tabii ki bilmiyor.

Sadece kendimi daha iyi hissetmem için söylüyor.

"Çünkü Julian'ı tanıyorum," diyor usulca. Günlerdir tıraş olmamış ve koyu renkli kirli sakalları cildinin sağlıksız solgunluğunu vurguluyor. Yine de bir şekilde her zamanki gücünü ve kendine güvenini yansıtıyor. Bunun büyük ihtimalle sahte olduğunu biliyorum ama dudaklarını alnıma bastırıp güçlü bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni yaralanmamış tarafına yasladığında kendimi güvende hissetmekten .

Bir dakika sonra "Dinleniyor olmalısın," diye mırıldandım. Kocam ne kadar güçlü olsa da yenilmez değil. Daha birkaç gün önce ölümle burun buruna gelmişti. Ama uzaklaşmaya çalıştığımda beni daha sıkı tutuyor ve iç çekerek başımı omzuna koymaktan vazgeçiyorum.

Uğruna kavga etmeye değmez.

Ne de olsa, bu birlikte geçireceğimiz son saat olabilir.

53

Peter

KUYRUK RÜZGÂRI TAM INIŞE BAŞLAYACAĞIMIZ SIRADA ZAYIFLIYOR. I Anton'dan gelen kısa bir duyuru ile öğrendim.

Özür dileyerek kendimi Sara'nın kucağından dikkatlice kurtarıyorum ve onunla konuşmak için yanına gidiyorum, Rusça konuşma öngörüsüne sahip olduğu için minnettarım.

Ptichka'm yeterince endişeli zaten.

Ilya ve Yan çoktan kokpitin içindedir, Yan Anton'un yanına çömelmiş, elinde bir bilgisayar tutmaktadır.

"Ne kadar eksik kalacağız?" Ön hazırlık yapmadan soruyorum. "Fazla değil," diyor Anton. "Rüzgâr hızı daha fazla düşmezse sert bir iniş için yeterli olabilir ya da olmayabilir. Bu uçağın dumanla ne kadar iyi çalıştığına bağlı."

"Yakınlarda iniş pisti var mı?" Ilya soruyor. "Geniş bir yol da olabilir."

"Haritada böyle bir şey bulamıyorum," diyor Yan ve Google Maps'te yoğun ormanlık bir bölgeyi yakınlaştırdığını görüyorum. "Ormanın hemen kenarındayız; ağaçlar, nehirler ve dar toprak yollardan başka bir şey yok."

Şiddetli bir laneti ısırarak geri püskürtüyorum. Bu çok kötü.

Gerçekten çok kötü.

Sadece biz olsaydık bu kadar endişelenmezdim -insanların uçak kazalarından kurtulduğu biliniyor- ama sert bir iniş bile Sara ve bebek için çok fazla olabilir.

"Neler oluyor?" diye soruyor arkamdan ve ben de dönüp onu endişeyle kumandalara bakarken buluyorum. "Bir şey mi oldu?"

Kimse cevap vermiyor. Yan'ın bile iğneleyici sözleri yok.

"Yok bir şey, ptichka. Sadece inmeye hazırlanıyoruz," diyorum ve elini tutarak onu kulübeden dışarı çıkarıyorum.

54

Sara

PETER BANA REHBERLIK EDERKEN IÇIM KIŞ FIRTINASINDAKI YAPRAKLAR GIBI HISSEDIYOR.

Koltuğuma oturup beni bağladı, emniyet kemerini kucağımda neredeyse nefes almakta zorlanana kadar sıktı. Sonra topallayarak kanepeye gitti ve minderleri çıkardı. Minderleri getirip önüme bırakıyor, sonra baş üstü kutusunu açıp bir spor çantası indiriyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim titremeye başladı. "Peter, ne yapıyorsun?"

Cevap vermiyor, sadece uzun bir ip ve bir bıçak çıkarıyor. Minderlerden birini kaparak önümdeki koltuğun arkasına, klasik uçak kazası pozisyonunu alsam ve bir şey beni ileri doğru itse tam kafamın çarpacağı yere bağlıyor.

Sonra diğer minderi alıyor ve sol tarafıma, koltuğumla camın arasına yerleştiriyor. Oraya sıkıca sıkıştırılmış, bu yüzden yerinde tutmak için ip kullanmasına gerek kalmıyor.

"Kaza mı yapıyoruz?" Ne olduğu apaçık ortada olduğu için aptalca bir soru ama kendime engel olamıyorum. Bana yine yalan söylemesini, yaptığı şeyin aptalca bir önlemden başka bir şey olmadığını söylemesini istiyorum.

"Hayır, iniyoruz" diyor sanki aklımı okuyormuş gibi ve ardından üçüncü minderi sağıma bağlayarak bana bağladı.

Yanılmışım.

Yalan söylemesini istemiyorum.

Bana gerçeği söylemesini istiyorum, böylece iyice çıldırabilirim.

Uçağın burnu alçalıyor ve kabin basıncındaki ani değişimi hissettiğimde midem de aynı şeyi yapıyor.

"Peter." Sesim şaşırtıcı derecede sabit. "Lütfen, otur."

"," diyor ve Yan ile Ilya pilot kabininden çıkıp kendi koltuklarına otururken arkada kayboluyor.

Birkaç saniye sonra Peter elinde birkaç yastıkla yeniden ortaya çıktı. İtirazlarıma aldırmadan, küçük bir tanesi başımın tepesine gelecek şekilde hepsini etrafıma bağlıyor. İşi bittiğinde, insan lokumuna benziyordum.

Sonra ve ancak o zaman yanımdaki koltuğa oturur.

"Bu yastıklardan biraz da kendin için al," diye yalvarıyorum ama o sadece emniyet kemerini sıkıyor. "Lütfen Peter. Ya da en azından birkaç tanesini takım arkadaşlarına ver. Neden hepsi benim olsun ki? Lütfen, beni dinle..."

"Onu dinleme Peter," diyor Ilya diğer sıradan hışımla. "Her şey yoluna girecek."

"Ama-"

"Sakin ol Sara," diyor Yan soğukkanlılıkla. "Kardeşim haklı. Ayrıca, dolgu ancak bu kadarını yapabilir."

Peter Rusça sert bir şeyler havlıyor -muhtemelen beni gereksiz yere korkuttuğu için bir uyarı- ve inişimiz hızlanırken kulaklarımın patladığını hissediyorum.

Anton dahili telefondan "İnişe yedi dakika var," diye anons ediyor ve Peter koltuklarımızın arasındaki masaya uzanıyor, eli yastık yığınlarının arasından geçip benimkini kavrıyor. Kavrayışı her zamanki gibi güçlü ama parmakları avucumu sararken soğuk.

"Altı dakika," diyor Ilya uçak sola yatıp aşağıdaki yeşil ormanı bir an için görmemi sağlarken.

Uzakta, daha büyük beyaz bir binanın yanında birkaç küçük binanın bulunduğu geniş ve temiz bir alan görüyorum ama sonra uçak sağa doğru yatıyor ve tek gördüğüm gökyüzü oluyor.

Motorların sabit vızıltısını bir püskürme sesi kesiyor. Sanki bir dev boğazını temizliyor.

Nefes almayı kesiyorum, gözlerim Peter'ınkilere kayıyor.

Yüzü bembeyaz, çenesi acımasız bir çizgiye oturmuş ama elimi tutuşu sabit ve güven verici.

Motorlar uğultularına devam ediyor ve çok ihtiyacım olan nefesi içime çekiyorum. Koltuk altlarımda soğuk terler birikiyor ve tüm yastıklar beni boğuluyormuşum gibi hissettiriyor.

"Beş dakika," diyor Ilya kısık sesle. "Sadece biraz daha uzun ve iniş takımlarını iniş yörüngemizi bozmadan açabilecek."

Motorlar tekrar öksürüyor, sonra çalışmaya devam ediyor.

Uçak tekrar sağa yatıyor ve kendimi pencereden dışarı bakmaya zorluyorum.

Binalar kümesi -muhtemelen Esguerra'nın yerleşkesi- şimdi neredeyse tam altımızda ve beyaz binanın görkemli bir konak olduğunu görüyorum. Ayrıca temizlenmiş alanın kenarındaki hapishane nöbetçi kulelerine benzeyen şeyleri de fark ediyorum.

"Dört dakika," diyor Ilya ve ben gideceğimiz yeri görüyorum: Köşkten biraz uzakta, iki tarafı sık bir ormanla çevrili, asfalt bir pist.

Motorlar yine öksürüyor.

"Üç dakika," diyor Ilya, iniş takımları bir gıcırtıyla açılmaya başladığında sesi gerginleşiyor.

Son bir çırpınışla motorlar sustu ve çığlıklar kesildi. Az önce yakıtımız bitti.

"Ptichka." Dehşete düşmüş bakışlarım onunkilerle buluşurken Peter'ın sesi ürkütücü derecede sakin. "Seni seviyorum. Şimdi kendini hazırla."

55

Sara

HER ZAMAN MOTORU ARIZALANAN UÇAKLARIN DÜŞTÜĞÜNÜ DÜŞÜNMÜŞÜMDÜR.
vurulmuş kuşlar gibi gökyüzünden düşüyorlardı. Ama felç olmuş bir dehşet içinde Peter'a bakarken, keskin bir düşüş hissetmiyorum.

Her nasılsa, alçalırken hala ileriye doğru süzülüyoruz.

"Sara." Sesi keskinleşir. "Eğil ve dizlerine sarıl. Şimdi."

Donmuş uzuvlarım bir şekilde uyum sağlıyor ve göz ucuyla onun da aynı pozisyonu aldığını görüyorum.

Aman Tanrım.

Oluyor işte.

Bu gerçek.

Düşüyoruz. Ölmek

üzereyiz.

Hızlı nefes alışım kulaklarımda kasırga gibi yankılanıyor, sağ elim terden kayganlaşmış bir halde yastıkların arasından Peter'ın koluna dokunmak için itiyorum.

Onu hissetmeliyim.

Sonuna kadar bağlı olduğumuzu bilmemiz gerek.

Sonra büyük eli tekrar avucumu sarıyor ve bir saniyenin çok kısa bir bölümünde ihtiyacım olan tek şey bu. Sevinç patlaması beni tüketen panik kadar yoğun, sevgi dalgası o kadar güçlü ki yaklaşan ölüm korkusunun önüne geçiyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, başımı çevirip onun gümüş bakışlarıyla buluşuyorum. "Seni her zaman seveceğim Peter... bu dünyada ve ötesinde."

İlk çarpışma, şahlanan bir ata binmek gibidir. Uçak yere o kadar sert çarpıyor ki iki kez zıplıyor, her sarsıntı bir öncekinden daha sert. Kucağımdaki kemer beni koltuktan uçmaktan alıkoyan tek şey ve uçak düzleşmeden önce şiddetle bir tarafa doğru eğilirken sol omzum koltuk minderine çarpıyor.

İniş takımları tam olarak açılmamış olmalı, kaldırımda sürüklenen metalin acı veren gıcırtısı nabzımın sağır edici vuruşunu aşıp kulaklarıma ulaştığında fark ediyorum. Ve sonra mucizevi bir şekilde yavaşlıyoruz.

Yere ve yavaşlıyoruz.

Farkına yavaş yavaş varıyorum ve ancak durduğumuzda tam olarak anlayabiliyorum.

Hayatta kaldık.

Yakıtımız bitti ama yine de indik.

Nefes nefese doğrulup gözlerimi açıyorum - iniş sırasında sıkarak kapatmış olmalıyım - ve Peter'ın çoktan dik oturduğunu görüyorum, kirli sakallı gölge yüzü endişeli bir kaş çatmayla buruşmuş, elini beyaz boğumlu kavrayışımdan kurtarıyor.

Emniyet kemerini çözerek ayağa kalkıyor ve beni tepeden tırnağa okşamadan önce yastıkları hızlıca kaldırıyor.

"İyi misin?" diye sertçe soruyor ve başımı salladığımda kendimi onun kucağına çekilmiş ve nefes alamayacağım kadar sıkı tutulmuş buluyorum. İhtiyacım olduğundan değil. İhtiyacım olan tek şey bu, tam burada. Sıcaklığı donmuş bedenime sızıyor, rahatlatıcı kokusu beni sarıyor ve kulağımı güçlü göğsüne dayadığımda, kalbinin benimkiyle uyum içinde attığını duyuyorum.

.

Birlikteyiz ve hayattayız.

56

Peter

ELIMDE OLSA, SARA'YA SONSUZA DEK SARILIR, SICAKLIĞINI HISSEDERDIM.
Kokusunu içime çekiyorum ama hâlâ gereken isteksiz ev sahibimiz var.

İsteksizce onu bırakıyorum ve geri çekiliyorum. Ilya ve Yan çoktan kapının yanında, kapıyı açıp merdiveni indiriyorlardı ve ben de onlara yardım etmek için yanlarına gidiyorum.

Dışarıda bir müfrezeyi indirmeye yetecek kadar silahlı muhafız var. Uçağımızın etrafını sarmışlar ve arkalarında takviye kuvvetlerle birlikte en az yirmi SUV var, ben bakarken bir düzine daha yanaşıyor.

"Ben seni almaya gelene kadar burada kal," diyorum Sara'ya omzumun üzerinden ve sonra ormanın nemli sıcağına doğru adım atıyorum, oracıkta vurulmaya tamamen hazır bir şekilde.

Esguerra'nın inmemize izin vermesi yaşamamıza izin vereceği anlamına gelmez. Sadece uçağımızın hasar görmemesini istemiş olabilir.

Üzerime kurşun yağmıyor ama merdivenlerden inerken gevşememem gerektiğini çok iyi biliyorum, adrenalin topallamamı gizlememe yardımcı oluyor.

En yakın muhafızlar M16'larını kaldırırken, "Silahsızım," diye sesleniyorum. Yeni olmalılar; Esguerra'nın yanında çalıştığım zamanlardan hiçbirinin yüzünü tanımıyorum. "Patronuna onu görmeye geldiğimi söyle."

"Şimdi mi?" Esguerra bir grup muhafızın arkasından çıkarak şöyle diyor. "Ne tesadüf. Çünkü uçağınızın az önce buraya düştüğüne yemin edebilirim... sanki yakıtınız bitmiş gibi."

"Evet, olur böyle şeyler. Son dakikada yakıt sızıntısı falan."

Sahte bir sempati içinde tsk-tsks yapar. "Bakım elemanını kovmalısın. Yakıt sızıntıları tehlikelidir."

"Öyle mi?" Sırıtışım botumun içine gizlediğim bıçak kadar keskin. Söylediklerime rağmen, asla tamamen silahsız değilim. "Ama iyi biten her şey iyidir. Artık buradayız, o yüzden nedenlerini sonraya bırakıp önemli olana odaklanalım - Henderson'ı bulup bu durumu olabildiğince çabuk düzeltmek."

Esguerra'nın gözleri mavi şeritlere dönüşüyor ve bir an için beni öldüreceğinden emin oluyorum. Ama iş anlayışı galip gelmiş olmalı ki soğukkanlılıkla, "Pekâlâ. Bu pisliği düzeltmek için iki haftan var. Diego sana ve ekibine kaldığınız yeri gösterecek."

Gitmek için dönüyor ve ben de tuttuğum nefesi dışarı veriyorum.

Güvende olmaktan çok uzağız ama kendimize biraz zaman kazandırdık.

BÖLÜM IV

57

Henderson

BAVULU ARABAYA SÜRÜKLERKEN JIMMY'YE "DAHA HIZLI," DIYE BAĞIRDIM.

Huysuz bir ergen sıkıntısının ifadesi. Bonnie ve Amber, on sekiz yaşındaki kızım, çoktan aracın içine girmiş, gergin bir şekilde bekliyorlar.

Aptal oğlumun aksine, bu işin ciddiyetini anlıyorlar. Sokolov ve yandaşları bizi bulursa, hepimizin ölümden daha kötü kaderlere maruz kalacağını biliyorlar.

Arabaya binip kapıyı çarparak kapatırken yenilgi dilimde acı bir tat bırakıyor. Kaynaklarıma göre Sokolov da Esguerra'nın yerleşkesinde, bu da düşmanlarımın sadece yeniden toplanmakla kalmayıp ekip oluşturdukları anlamına geliyor.

Tekrar kaçmalıyız.

Saklanmak zorundayız.

En azından ben onlara ulaşmanın başka bir yolunu bulana kadar.

58

Sara

BIR BEBEĞIN AĞLAMA SESIYLE UYANDIM.

Kadın sesleri onu sakinleştirmeye çalışıyor.

Gözlerimi açıp doğruluyorum ve nerede olduğumu anlayabilmek için beynimin çalışmaya başlamasını istiyorum. Beyaz duvarları ve gri halısıyla sade odaya bakarken aklıma bir şey geliyor.

Kolombiya'da, silah tüccarının yerleşkesindeyiz.

Daha doğrusu, Peter'ın daha önceden tanıdığı genç bir muhafız olan Diego'nun dün bizi getirdiği evdeyiz. Ev sahibimizin burayı benim yüzümden verdiğinden şüpheleniyorum. Yan, Ilya ve Anton barakalardaki muhafızlarla kalmaya gittiler ama Esguerra evli bir çiftin bir grup erkekle kalmasının tuhaf olabileceğini düşünmüş olmalı.

Buna sevindim; mahremiyeti seviyorum. Evin kendisinin de güzel olduğunu söylememe gerek yok; asgari düzeyde döşenmiş olsa da temiz ve modern. Dolapta birkaç kıyafet bile buldum ve benim bedenime yakın görünüyorlar; kendi kıyafetlerim şu anda sadece geldiğim kot pantolon ve kazaktan ibaret olduğu için yararlı bir gelişme.

"Burası Kent'in evi değil miydi? O nerede kalıyor?" Peter yanaştığımızda sordu, Diego da Lucas ve Yulia Kent'in Esguerras'larla birlikte ana evde kaldıklarını açıkladı; ekstra güvenlik ve iş toplantıları için kolaylık gibi bir şeydi bu.

Ağlama sesi dışarıdan geliyor gibi görünüyor, bu yüzden kalkıp dün dolapta bulduğum bornozu giyiyorum. Sonra yatak odasının penceresinden kapalı panjurların arasından dışarı bakıyorum.

İki siyah saçlı genç kadın evin önündeki yeşil çimenlikte battaniyenin üzerinde yatan bir bebeğin üzerine çömelmiş. Çocuğun altını değiştiriyorlar ve bebek sanki dünyadaki en kötü şeymiş gibi ağlıyor.

Kim onlar?

Peki Peter nerede?

Dışarıdaki parlak güneşe bakılırsa, sabah olmuş bile - ki bu da dün varışımızdan sadece birkaç saat sonra sızdığım düşünülürse, on altı saat kadar uyuduğum anlamına geliyor.

Onca stresten sonra vücudumun dinlenmeye ihtiyacı olmalıydı.

Elim otomatik olarak karnıma gidiyor. Hâlâ dümdüz, içinde büyüyen hayattan eser yok ama orada olduğunu biliyorum. Hissediyorum.

Kendi bebeğim.

Birkaç ay içinde ben de çocuk bezi değiştiriyor
olacağım. Hâlâ hayatta olduğumuzu
varsayarsak tabii.

Göğsüm sıkışıyor, pencereden geri çekiliyorum. Bir an için, içinde bulunduğumuz koşulların tehlikeli doğasını ve bizi buraya neyin getirdiğini neredeyse unutmuştum.

Silah sesleri arasında helikopterin gürültüsü, kalbini yeniden çalıştırmak için nafile bir çabayla babamın göğsünü itmesi, annemin bir parçası kaybolmuş yüzü-

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüm, soğuk ter vücudumu kaplarken kalbim hızla çarpıyordu. Bir an için sanki zamanda geriye gitmiş gibiydim, geçmişe dönüş o kadar canlıydı ki kanın metalik kokusunu almış ve yüzümde sıcak spreyi hissetmiştim.

Aman Tanrım.

Bunu
yapamam.

Oraya
gidemem.

Titreyerek ayağa kalkıyorum ve tökezleyerek bitişikteki banyoya giriyorum; orada duşu en sıcak ayara getiriyorum ve içeri girerek kaynar suyun içimdeki buzu yakıp yok etmesine izin veriyorum.

Bir gün ailemi düşünebileceğim ama henüz değil. Uzun, çok
uzun bir süre için değil.

TAM OTURMA ODASINA GIRERKEN KAPI ÇALDI.

bir çift jean şort ve bir tişört buldum. Üzerime şaşırtıcı derecede iyi oturdular. Peter'ın daha önce buranın Kent'in evi olduğunu söylediğine bakılırsa, buradaki tüm kadın kıyafetlerinin Yulia'ya ait olduğunu tahmin ediyorum.

Umarım ödünç almama aldırmaz. Kapı yine

çaldı.

"Peter?" Etrafıma bakınarak sesleniyorum ama cevap yok. Evin dışında olmalı.

Nefes alarak ön kapıya doğru yürüyorum ve açıyorum.

Dışarıda daha önce gördüğüm iki genç kadın, bebek arabasında uyuyan bebekleriyle birlikte. Yirmili yaşlarının başında görünüyorlar ve güneş elbiseleri ile rahat sandaletler giymişler. Biri minyon ve çarpıcı derecede güzel, beline kadar uzanan kalın, parlak bir saç perdesi ve ince, atletik bir yapıya sahipken, diğeri yuvarlak yanaklı, parlak bir gülümseme ve kıvrımlı bir vücuda sahip. Şok oldum, ikisi de tanıdık geliyordu.

Onları daha önce nerede gördüm?

"Merhaba," diyor minyon kız, tuhaf bir ifadeyle beni inceleyerek. Narin hatlara sahip yüzünde gözleri kocaman ve karanlık. "Siz Peter'ın karısı olmalısınız. Ben Nora Esguerra."

İsim de tanıdık geliyor - artık aşina olduğumuz "Esguerra "nın ötesinde.

"Ben de Rosa Martinez," diyor diğer kız belli belirsiz bir İspanyol aksanıyla. Nora gibi o da bana egzotik bir hayvanmışım gibi bakıyor ve *onun* adının da tanıdık geldiğini fark ediyorum.

Kesinlikle tanıştık. Ama nerede?

"Merhaba," diyorum yavaşça, bir anı zihnimi kemirirken. Yıllar öncesinden bir şey, hastanemle ilgili bir şey... "Ben Sara Cobakis, yani Sokolov." Ya da Garin, ya da Peter bundan sonra hangi kimliğe bürünmemizi isteyecekse.

"Ve sen doktorsun, değil mi?" Nora başını eğiyor. "Hatırlar mısın bilmem ama-"

"Sen benim hastamdın!" Aklıma geldiği gibi haykırıyorum. Bakışlarım Rosa'ya takılıyor ve şaşkınlığım daha da artıyor. "*İkiniz de* öyleydiniz."

Şimdi hatırlıyorum. Yıllar önceydi, George'un kazasından kısa bir süre sonraydı. Bir gece kulübünde saldırıya uğrayan iki genç kadını tedavi etmek için acil servise çağrılmıştım. Biri -Rosa- tecavüze uğramış, diğeri ise -Nora- arkadaşını savunmaya çalışırken düşük yapmıştı.

Nora'nın kocası da oradaydı, genç karısı hariç herkesi öldürmenin eşiğindeymiş gibi görünen çarpıcı derecede yakışıklı bir adamdı.

Julian Esguerra mıydı o?

Hakkında çok şey duyduğum adamla çoktan tanıştım mı?

Nora'nın dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi bir hafızanız var. Eminim yıllar boyunca binlerce hastanız olmuştur."

"Ben... evet, ama..." Onları kapı kapı dolaşan satıcılar gibi dışarıda tuttuğumu fark edince geri çekilip kapıyı ardına kadar açıyorum. "Lütfen, içeri gelin. Orada durmaktan sıcaklamış olmalısınız."

"Teşekkür ederim," diyor Nora içeri girerken, Rosa da bebek arabasını önünde iterek onu takip ediyor.

"Bu senin çocuğun mu?" Rosa'ya soruyorum ama o gülümseyip başını sallıyor. "O Nora'nın."

"Evet, bu Lizzie." Nora bebek arabasının kaputunu geriye itiyor ve uyuyan bebeği almak için eğiliyor. Onu nazikçe bir omzuna yaslayarak bana gülümsüyor. "Beş aylık oldu."

"Tebrikler," diyorum usulca. Hastanede ne kadar yıkılmış göründüğünü, arkadaşı için ne kadar endişelendiğini hatırlıyorum. Ve Rosa... O gece tedavi ettiğim hırpalanmış kızın karşımda duran parlak gözlü kadın olduğuna inanmak zor. Nora'nın varlığı olmasaydı onu tanımam daha uzun sürebilirdi; Rosa'yı son gördüğümde yüzünün yarısı şişmiş ve kanla kabuk bağlamıştı.

"Teşekkür ederim." Nora'nın gülümsemesi hafifçe soluyor, sonra tüm gücüyle geri geliyor. "O bizim dünyamız - bu yüzden Julian'a Henderson konusunda ne kadar kızgın olursa olsun sana sığınak vermemiz gerektiğini söyledim."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Rosa, Nora'nın ayağına çaktırmadan tekme atıyor ve hızlı hızlı İspanyolca bir şeyler söylüyor.

"Henderson'ı bildiğine eminim," diyor Nora, bana dönmeden önce arkadaşına kaşlarını çatarak. "Henderson'ı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, elbette," diyorum. "Sadece kızınızın bize barınak sağlamakla ne ilgisi olduğu konusunda kafam karıştı."

"Ah, şu." Nora rahatlamış görünüyor. "Peter sana söylemedi mi?" Benim boş bakışım üzerine açıklıyor: "Kocanız geçtiğimiz aylarda bize büyük bir iyilik yaptı.

-Lizzie'yi çok kötü bir adamın pençelerinden kurtarmış olabilir." "Ve sen,"

diye hatırlatır Rosa ve Nora başını sallar.

"Doğru, ve ben. Ve Julian'ın hayatı da, her ne kadar o bu kısmı kabul etmek istemese de."

"Oh, anlıyorum." Peter'ın bahsettiği iyilik bu olmalıydı - sonuçta ona af anlaşmasını sağlayan iyilik. Bu ve diğer her şey hakkında milyonlarca soru sormak istiyorum ama önce bu kadar kötü bir ev sahibesi olmayı bırakmalıyım. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz?" Ben teklif ediyorum. "Sanırım Peter dün buzdolabını doldurdu..."

"Ben iyiyim, teşekkür ederim," diyor Nora ve kanepeye oturmak için ilerliyor.

Rosa ona baktığımda, "Benim için bir bardak su lütfen," diyor.

Yapacak bir işim olduğu için minnettarım, mutfağa gidip buzdolabından iki bardağa filtrelenmiş su dolduruyorum - biri kendim, diğeri Rosa için. Evin geri kalanı gibi mutfak da aşırı süslü olmasa da temiz ve modern. Lucas Kent'i burada evindeyken kesinlikle hayal edebiliyorum; minimalist estetik ona hitap edecek bir şey gibi görünüyor.

"Peter'la nasıl tanıştınız?" Oturma odasına dönüp Rosa'ya bir bardak su verdiğimde Nora soruyor. Rosa şimdi Nora'nın yanındaki kanepede oturuyor ve Lizzie de bebek arabasına geri dönmüş, hâlâ mışıl mışıl uyuyor.

Daha önce ağlamaktan kendini yıpratmış olmalı.

Karşılarındaki sandalyeye otururken Nora'nın sorusuna yanıt olarak "Biraz uzun hikâye," diyorum. "Peki ya sen ve kocan? O zaman sizi Chicago'ya getiren neydi? Aslen buralı mısınız?"

Peter'la ilk karşılaşmamızın ayrıntılarına girmek istediğimden emin değilim. Bu genç kadınlar ne kadar iyi görünseler de, ev sahibimizin tarafında unutamam - Peter'ın düşmanı değilse bile, kesinlikle dostu olmayan bir adam.

"Ailem Oak Lawn'da yaşıyor," diyor Nora. "Yani evet, aslen Chicago bölgesindenim. Sen de Homer Glen'densin, değil mi?"

"Evet. Vay canına, ne tesadüf." Oak Lawn, Homer Glen'den arabayla bir saatten az uzaklıkta.

Esguerra'nın karısı ve ben neredeyse komşuyduk.

Nora gülümser. "Biliyorum, değil mi? Çok çılgınca. Julian'la nasıl tanıştığımıza gelince, Chicago'da bir gece kulübünde oldu. O bir iş için buradaydı, ben de bir arkadaşımla dışarı çıkmış, on sekizinci yaş günümü kutluyordum. Birkaç hafta sonra beni kaçırdı ve-"

Yudumlamaya başladığım suyu neredeyse tükürecektim. "O *ne*?"

"Kulağa geldiği kadar kötü değil," diyor Nora, sonra sırıtarak başını sallıyor. "Oh, ne diyorum ben? Göründüğü kadar kötü. Ama şimdi mutluyuz, önemli olan da bu. Peki ya sen? Peter'la nasıl tanıştın?" "Evet, nasıl ?" Rosa , ve ben bundan daha fazlasını hissediyorum. niyetli bakışlarında basit bir merak.

Arkama bakıyorum. Başka bir şey beynimin arkasını çekiştiriyor, büyük bir şey... Ve sonra aklıma geliyor.

Tabii ki.

Nasıl unutmuş olabilirim?

Nora'ya dönerek, "Nasıl tanıştığımızı zaten biliyorsun. Ya da en azından bilmelisin... çünkü Peter'a listesini veren sendin."

59

Peter

BIR GECE DELIKSIZ UYUMANIN YAPABILDIKLERI INANILMAZ. BENIM TARAFIM HALA Hareket ettiğimde baldırım ve kolum acıyor ama Kent ve Esguerra'nın karşısındaki masaya oturduğumda kendimi çok daha iyileşmiş hissediyorum.

Ilya, Yan ve Anton yanımda bana katılıyor ve tombul orta yaşlı bir kadın kesilmiş meyve ve kurabiye tabağı getirdiğinde gülümsüyorum.

Bu, Esguerra'nın bu ofiste iş toplantıları yaptığı dönemden daha iyi bir gelişme. Hatırladığım kadarıyla o zamanlar yemek yoktu.

Tabağı oval masanın ortasına yerleştirirken "Teşekkür ederim Ana," diyorum ve kahya hatırlanmaktan memnun bir şekilde bana bakıyor. Esguerra için çalışırken onunla çok fazla etkileşimim olmamıştı ama isimler konusunda iyi bir hafızam var.

"Tekrar hoş geldiniz Sinyor Sokolov," diyor gözle görülür bir İspanyol aksanıyla. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Ben de öyle," diyorum ve odadan çıkıyor.

Dikkatimi karşımda oturan iki adama çevirdiğimde gülümsemem kayboluyor. İkisi de burada olmaktan özellikle memnun görünmüyor ve bunun iyi bir nedeni var.

Bilgisayar korsanlarımıza göre dün gece Esguerra'nın Hong Kong'daki ofislerine bir baskın düzenlendi.

Odadaki gerginliğe aldırmayan Ilya bir kurabiyeye uzanıyor. Kurabiyeyi ısırdıktan sonra, "Bu iyi bir şey," diyor ve Anton da aynı şeyi yaparak kendisi için bir kurabiye ve bir salkım üzüm alıyor.

Esguerra onlara soğuk soğuk baktıktan sonra bana döndü. "Evet, Henderson."

"Tamam." Kalın bir dosyayı masanın üzerinden ona doğru itiyorum. "Piç kurusu hakkında elimizde olan her şey burada. Adamlarınızın veri modellerini analiz etmek istemesi ihtimaline karşı dosyaları size e-posta ile de göndereceğim."

"Sanırım bunu zaten yaptın?" Kent soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Yaklaşık bir düzine kez."

"Ve?" Kent soruyor.

Omuz silkiyorum. "Şimdilik kesin bir şey yok. Ama bazı fikirlerim var."

Esguerra öne doğru eğilirken, vicdanımın kalıntılarını bastırıyorum ve ne yapmak istediğimi gözden geçiriyorum.

Henderson daha önce savaşta olduğumuzu düşünüyorsa yanılıyordu.

Bu bir savaş ve işimiz bitmeden çok önce pes edip merhamet dilenecek.

60

Sara

SUÇLAYICI SÖZLERIM KARŞISINDA NORA IRKILIYOR AMA KAÇIRMIYOR. "YANI Listeyi biliyorsun. Gazetelerde adınızı ilk okuduğumda, ikinizi bir araya getiren şeyin bu olup olmadığını merak ettim."

"Yani şimdi ölmüş olan ilk kocamın yerini benden işkenceyle öğrenmek için evime girmesinin sebebi sen misin?" Alaycı bir şekilde soruyorum ve Nora yine yüzünü buruşturuyor.

"Olan bu mu? Belki Peter seni bağışlamıştır diye umuyordum, ya da en azından..." Bakışlarını kaçırıyor. "Boş ver onu."

Rosa öne doğru eğilerek, "Seninle temas kurmak istedi, biliyorsun," diyor. "Senin kim olduğunu ilk fark ettiğimizde, Nora sana ulaşmak ve Peter hakkında seni uyarmak istedi."

Esguerra'nın karısına bakıyorum. "Sen mi ?" Bunun George'a bir faydası olmazdı - Peter eninde sonunda onun izini zaten - ama belki önceden haberim olsaydı, o gece mutfağımda hazırlıksız yakalanmazdım.

Belki de Federallerin benden istediği gibi saklanmayı kabul ederdim ve Peter da George'a ulaşmanın başka bir yolunu bulurdu.

Belki de işkencecimle hiç tanışmamış olurduk.

Bu düşünceyle göğsüm daralıyor ve şaşkınlıkla bunu istemediğimi fark ediyorum.

Yaşadığım onca şeyden, kaybettiğim onca şeyden sonra bile, bir zaman makinem olsaydı ve sihirli bir şekilde tarihi yeniden yazabilseydim, bunu yapmazdım.

Peter'la olan şu anımı, onun içinde olmadığı herhangi bir hayata tercih ederim.

"Evet, ama ben yapmadım." Nora başını kaldırdı, bakışları kasvetliydi. "Özür dilerim Sara. Peter'a gönderirken listede kocanızın adını gördüm ve hastanedeyken yaka kartınızdaki bir şeyin tanıdık geldiğini düşündüm, ancak daha sonrasına kadar ikisini bir araya getiremedim. Ve anladığımda..." Nefes alıyor. "Artık bir önemi yok."

"Bu önemli," diyor Rosa, kahverengi gözleri parlayarak. "Bunu kocası onu durdurduğu için yapmadı."

"Rosa-" diye başlar Nora ama arkadaşı elini dizine koyar.

"Hayır, bırak da bitireyim." Bana doğru bakıyor. "Eğer birini suçlayacaksan Sara, bu ben olmalıyım. Senyor Esguerra'ya Nora'nın ne planladığını söyledim ve o da bunu yapmayacağından emin oldu."

Göz kırpıyorum. "Yaptın mı? Neden?"

Uyarı yapılmamasını gerçekten kınamıyorum -belli ki bana herhangi bir iyilik yapma yükümlülüğü altında değillerdi- ama Rosa'nın neden her iki şekilde de müdahale ettiğini anlamıyorum.

"Çünkü Peter Sokolov tehlikeli bir adam." Bakışları tereddütsüz. "Belki de Senyor Esguerra'nın kendisi kadar tehlikeli. Ve Nora'nın yaşadığı onca şeyden sonra, ihtiyacı olan son şey, onun ve Senyor Esguerra'nın işine karıştığı için peşine düşmesiydi. Kocanız o listeye kafayı takmıştı; intikamının önüne çıkan herkesi katlederdi."

"Evet, biliyorum," diyorum kuru bir sesle.

"Ben de oradaydım." Gözlerini kaçırma sırası Rosa'da.

"Peki nasıl oldu da onunla evlendin?" Nora bana ciddi bir bakışla bakarak soruyor. O iri, kara gözleri olmasa, minyon boyu ve bebek gibi pürüzsüz cildiyle bir genç kızla karıştırılabilirdi. Ama bakışları ona ihanet ediyor.

Bu bir kadının bakışı - acıdan payına düşenden fazlasını bilen birinin.

On sekiz yaşındayken kocasının onu kaçırdığını söyledi. Bu onun için nasıl bir şeydi? Peter hayatıma girdiğinde yirmi sekiz yaşındaydım ve çarpık ilişkimizin duygusal karmaşıklığıyla başa çıkmakta zorlandım. Bu kız bu kadar genç yaşta bunu nasıl yapmıştı?

Tüm belirtilere göre şeytanın vücut bulmuş hali olan bir adamdan nasıl kurtulabilmişti?

"*Senin* de kocanla aynı şekilde evlendiğini hayal ediyorum," diyorum o bana bakmaya devam edip cevabımı beklerken. "Peter'dan nefret etmeye başladım ve sonra zamanla... değişti. George'un yerini benden öğrendikten sonra Peter onu öldürdü ve ortadan kayboldu ama sonra benim için geri geldi."

Ona tüm o berbat hikâyeyi anlatabilirim ama buna gerek yok. Anlıyor; bunu gözlerinde görüyorum.

"Başına gelen talihsizlikteki rolüm için özür dilerim Sara," diyor usulca. "Umarım bir gün beni affedersin. Ve ne olursa olsun, bazen en parlak ışığı bulmak için karanlığa dalmanız gerekir. En azından *benim* yapmam gereken buydu."

Gülümsüyorum, ona affedilecek bir şey olmadığını söylemek üzereydim ki bebek mızmızlanmaya başladı. Rosa ayağa fırlayıp bebek arabasına doğru koşuyor, belli ki yapacak bir şeyi olduğu için mutlu, Nora da ayağa kalkıyor.

Rosa bebeği kucağına alıp ileri geri sallayarak ağlamasını sustururken, "Biz gidelim de siz yerleşin," diyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde, ana evdeyiz."

"Teşekkür ederim. Çok cömert davrandınız," diyorum ona ve bunu içtenlikle söylüyorum. Kocasını bize sığınak vermesi için ikna ettiğini şimdi anlıyorum; söyledikleri o kadar hazırlıksız söylenmişti ki neredeyse gözümden kaçacaktı.

O olmasaydı Esguerra inmemize izin verir miydi kim bilir?

Hayatlarımızı bu genç kadına borçlu olabiliriz.

"Seni tekrar görmek güzeldi Sara," diyor Rosa, artık sakinleşmiş olan Lizzie'yi Nora'ya verirken bana ışıl ışıl gülümsüyor ve bakışlarım bebeğe çekilse de ben de gülümsüyorum.

"Onu kucağına almak ister misin?" Nora usulca soruyor ve ben başımı sallıyorum, kızına uzanırken içimde neredeyse bir elektriklenme oluyor.

Yumuşak ve sıcak, ısıtılmış küçük bir yastık demeti gibi ve onu omzuma yerleştirirken, Nora'nın yaptığını gördüğüm gibi, başını çeviriyor ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum saygıyla ve gerçekten de öyle. Minik başı koyu renkli, ipeksi görünümlü saçlarla kaplı ve pürüzsüz, narin teni soluk altının muhteşem bir tonunda. Tüm bebeklerin sevimli olması gerekir, ama bu... Kalp kırıcı olacak, bunu söyleyebilirim.

Çocuğum neye benzeyecek?

Peter'ın özelliklerine sahip olacak mı?

"Senden hoşlanıyor," diyor Nora. "Bak sana nasıl bakıyor. Büyülenmiş gibi."

Bakışlarımı kucağımdaki küçük yaratıktan ayırıp annesine odaklanıyorum. Nora'ya içtenlikle "Kızınız harika," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Julian ve ben öyle düşünüyoruz ama önyargılıyız."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Rosa sırıtarak. "Ama muhtemelen ben de önyargılıyım."

"Kendi çocuğun var mı?" Ona soruyorum ve başını sallıyor, gülümsemesi soluyor.

"Hayır, maalesef değil." Yanıma geldi ve bebeğe uzandı. "Gel buraya, Lizzie, tatlım. Rosa Teyze'ye gelmek istiyorsun, değil mi?"

Bebeği bırakmaya tam olarak hazır değilim ama başka seçeneğim yok. Lizzie mutlu bir gurultuyla Rosa'nın kollarına giriyor ve o anda, onu bana bastırdığım yer soğuk ve boş geliyor, göğsüm garip bir şekilde yeni bir şekilde boş.

Bir çocuk istemek, gerçekten istemek böyle bir şey olmalı. Daha önce de bebeklerle ilgilendim ve bundan keyif aldım ama hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Belki de hamile olduğum içindir. Doğa beni anne olmaya hazırlıyor, çocuk geldiğinde onu karşılayabilmem için hormonlar salgılıyor.

Rosa'nın bebeği dikkatle bebek arabasına yerleştirmesini izlerken elim otomatik pilotta karnıma gidiyor ve başımı kaldırdığımda Nora'nın gözleri geniş bakışlı bir anlayışla bana dikilmiş.

"Kaç aylıksın?" diye soruyor sessizce, Rosa'nın nefesi kesiliyor ve dönüp bana bakıyor.

"Hamile misin?"

Dudağımı ısırıyorum. Herkese söylemek için henüz çok erken ama yalan söylemenin de bir anlamı yok. "Evet," diye itiraf ediyorum. "Altı haftalık."

Rosa karnıma bakarak, "Vay canına, tebrikler," diye haykırıyor.

Nora sıcak bir gülümsemeyle, "Evet, tebrikler," diye yineliyor. "Peter ve senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum, gülümseyerek.

Eski hayatım gitti ama belki de bu, yeni dostluklarla dolu yeni bir hayatın başlangıcıdır.

Belki zamanla kaybettiklerimin bir kısmını geri kazanırım.

61

Peter

EVE TAM YAKLAŞIRKEN ÖN KAPI SALLANIR AÇILIR VE A
Ufak tefek, siyah saçlı bir kadın bebek arabasıyla geri dönüyor ve şöyle diyor: "-ve Dr. Goldberg bir kadın doğum uzmanı olmasa da ultrason makinesi var. Hamileyken Julian benim için sipariş etmişti. Yani kesinlikle bir göz atabilir, sizin ve bebeğin iyi olduğundan emin olabilir." Dönüyor ve kısa bir süre duruyor. "Oh, merhaba, Peter."

"Merhaba Nora," diyorum. Sonra evin genç hizmetçisi olan arkadaşını görüyorum, kapının girişinde arkasında duruyor, yanında da Sara var. "Merhaba Rosa," diye selamlıyorum hizmetçiyi ve dikkatimi benim için önemli olan tek kişiye çeviriyorum. "Ptichka, iyi misin?"

Sara başını sallar. "Ben gayet iyiyim. Nora da her şeyden sonra kontrolden geçmek istersem diye bana asistan doktorlarından bahsediyordu. Ama sanmıyorum-"

"Bu harika bir fikir," diyorum kararlılıkla. "Bugün seni kontrol etmesini sağlayalım." Goldberg'i buradaki zamanımdan hatırlıyorum ve Sara'yı bir kadın doğum uzmanının görmesini tercih etsem de, Esguerra'nın travma cerrahı geldikleri kadar parlak.

"İyi," diyor Sara. "Ama o da seni kontrol etmeli."

Omuz silkiyorum. "Eğer istersen." Dün geldiğimizde tüm bandajlarımı değiştirdi ve yeni dikişler attı ve ben ona fazlasıyla güveniyorum

çalışıyorum. Ama başka bir doktorun da beni görmesiyle daha iyi hissedecekse, sorun değil.

Hamile karımı sakin ve mutlu tutmak için her şeyi yaparım.

Nora boğazını temizliyor ve onun ve Rosa'nın orada durduğunu tamamen unuttuğumu fark ediyorum.

"Affedersiniz," diyorum, geçmelerine izin vermek için geri çekiliyorum ve bebek arabası yanımdan geçerken parlak mavi gözlü minik bir yüz görüyorum.

Lizzie Esguerra.

Göğsüm ani ve şiddetli bir ağrıyla sıkışıyor. Kahretsin, Pasha'yı özlüyorum. Aradan geçen bunca zamandan sonra, onun öldüğünü bilmek, zeki bir çocuğa dönüşen gamzeli bebeğin asla okula gidemeyeceğini, büyüyüp kendi çocuklarına sahip olamayacağını bilmek beni hâlâ yıkım topu gibi çarpıyor. Bu boşluğu hiçbir şey dolduramaz, yine de bakışlarım Sara'nın üzerine düştüğünde, acının en kötüsünün hafiflediğini, kederin pençeleyen ıstırabının yerini iyileştirici bir sıcaklığın aldığını hissediyorum.

Pasha'yı bir daha kucağıma alamayabilirim ama çocuğumu Sara'yla birlikte kucağıma alacağım. Şimdiden hayal edebiliyorum. Eğer kız olursa, küçük bir balerin gibi tatlı ve zarif olacak ve eğer erkek olursa... Şey, Paşa olmayacak ama onu da aynı şekilde seveceğim.

Sara, Esguerra'nın malikânesine giden yolda Nora ve Rosa'ya el sallayarak, "Tekrar teşekkürler," diye sesleniyor ve ben eve girip kapıyı arkamdan kapatırken onlar da gülümseyerek bana el sallıyorlar.

62

Henderson

PENCEREDEN DIŞARI, BUZ GIBI MANZARAYA BAKARKEN BOYNUMU OVUŞTURUYORUM.

Kulübe, Kuzey Işıklarını görme umuduyla İzlanda'yı istila eden turist ordularının yolundan uzakta, olabildiğince izole bir yer.

Düşmanlarım bizi burada bulamayacaklar, yine de denemek için ellerinden geleni yapacaklarını biliyorum. Şimdilik ailem ve ben güvendeyiz, ancak burada ölçülebilir bir süre kalabileceğimiz konusunda kendimi kandırmıyorum.

Yakında tekrar kaçmak, tekrar saklanmak zorunda kalacağız.

Tabii Sokolov ve müttefiklerini alt etmeyi başaramazsam.

Yeni planım riskli, hatta delice ama başka bir yol göremiyorum. Peşimden gelmeyi bırakmayacaklar ve sonunda saklanacak yerimiz kalmayacak.

İyi haber şu ki, bu görevi yerine getirecek doğru insanları zaten tanıyorum - FBI bombalamasında kullandığım ekip. Hem vicdansız hem de çok yetenekliler, rakiplerim için değerli bir eşleşme.

Şimdi ihtiyacım olan şey Esguerra'nın Kolombiya'daki yerleşkesinin planını ele geçirmek.

O zaman savaşı onlara getirebilirim.

63

Sara

PETER'I DINLENDIRMEYE ÇALIŞIYORUM AMA O KAHVALTI YAPMAKTA ISRAR EDIYOR VE

Tartışamayacak kadar açım. Bugün kendini daha iyi hissettiği belli, rengi normal sağlıklı tonuna döndü ve hareketleri sadece biraz sert.

Bir haftadan kısa bir süre önce üç kurşun yediğini bilmeseydim, buna inanmazdım.

Mutfakta omletlerimizi yerken ona Nora ve Rosa'nın ziyaretinden ve onlarla onu tanımadan çok önce tanışmış olduğum gerçeğinden bahsediyorum.

"Nora düşük mü yaptı?" diyor kaşlarını çatarak ve bunu bilmediğini fark ediyorum.

"Evet. Sanırım o zamana kadar Esguerra'nın işinden ayrılmıştınız?"

Başını sallıyor. "Onu Tacikistan'da yakalayan terörist grubun elinden kurtardıktan hemen sonra ayrıldım. Kurtarma sırasında karısını tehlikeye attığım için bana kızdığını söylediğimi hatırlıyor musun? O sırada kesinlikle hamile değildi ya da hamile olsa bile ben bilmiyordum. Eğer bilseydim onu yem olarak kullanmam için beni ikna etmesine izin vermezdim."

Haklısın. Çünkü Peter'ın bebeklere karşı zaafı var. Lizzie'ye bakarken yüzündeki ifadeyi gördüm, şefkatli bir özlemle karışık acıyı. Onu daha çok sevmeme neden olsa da kalbimi kırdı.

Kendi babam kadar şefkatli, harika bir baba .

"Nefes almıyor. Sara, nefes almıyor."

Çoktan dizlerimin üzerine çöktüm, altında sayarken babamın göğsüne bastırıyorum, sonra eğilip ağzına nefes veriyorum.

Verdiğim göğsü yükseliyor, sonra düşüyor ve hareketsiz kalıyor. Artan paniğimle savaşarak göğüs kompresyonuna tekrar başlıyorum.

Bir, iki, üç, dört-

"Sara!"

Nefes nefese, şaşkınlık içinde Peter'a bakıyorum. Beni kollarımın üstünden tutarken yüzü endişe maskesine dönüşmüştü ve bir saniye önce oturup yemek yememe rağmen ikimiz de ayaktaydık.

"Ne oldu?" Oturup beni kucağına çekerken ve güçlü kollarını titreyen bedenime sararken kısık sesle soruyorum. Beni tuttuğu için memnunum çünkü kendi başıma dik durabileceğimden emin değilim. Kalp atış hızım süpersonik bölgede ve sırtımdan aşağı buz gibi ter damlıyor.

"Bembeyaz oldun, sonra da hiperventilasyona başladın." Sesi gergin. "Ve sana dokunduğumda çığlık atmaya başladın."

"Ben... ne?" Boğazımın da ağrıdığını, titreyerek ona dokunmak için uzandığımda fark ediyorum.

"Bir terapiste görünmeni istiyorum." Gümüş bakışları sert. "Mümkün olan en kısa sürede."

Otomatik pilotta başımı sallıyorum. "Hayır, ben-"

"İyi değilsin." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Tam bir flashback yaşadın. Burada değildin; başka bir yerdeydin. Ne gördün? Ailen miydi? Onların öldüğünü mü gördün?"

İrkiliyorum, acının mızrağı kalbime saplanan bir kurşun gibi. Çaresizlik içinde "Hayır," diye yalan söylüyorum. Bu konu hakkında konuşamam, hiç düşünemem. Karanlık anıların yüzeyin altında fokurdadığını ve beni içine çekmekle tehdit ettiğini hissedebiliyorum. "Ondan değil. Sadece-"

Bir el daha ateş edildiğinde ve sıcak, metalik bir sprey yüzüme ve boynuma çarptığında acı içinde yan tarafıma düşüyorum, başım kanepenin kenarına çarpıyor. "Peter!" Onun için dehşete düşerek dizlerimin üzerine çöktüm ve kanı sildim.

ve sonra onu görüyorum.

Annem yere yığılmıştı, yüzü kan içindeydi. Daha doğrusu

yüzünün büyük bir kısmı.

Yanağının ve kafatasının bir kısmı kayıp, eskiden elmacık kemiğinin olduğu yerde kanlı bir delik var.

"Sara. Siktir, Sara!"

Peter'ın yüzü bana bakarken fırtına bulutu gibiydi, gözleri kısılmış ve koca vücudu gerilmişti. Beni sarsıyor, flashback'ten çıkmamı çalışıyor olmalı, çünkü parmaklarının kollarımı aşırı güçle kavradığı yerde derim morarmış gibi hissediyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. Nabzım stratosferde, boğazım diken yutmuşum gibi acıyor. Bunun neden olduğunu, neden birdenbire zihnimin bana bu korkunç oyunları oynadığını anlamıyorum.

"Hayır, yapma." Kolumu bırakarak yanağımı okşuyor, geniş avucu donmuş tenimi ısıtıyor. "Üzülme aşkım. Bu senin hatan değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Yüzümü omzuna yaslayıp beni ileri geri sallarken gözlerimi kapatıyor ve ona inanmak için elimden geleni yapıyorum.

64

Peter

GOLDBERG'IN SARA'YI INCELEMESINI IZLERKEN IÇIM IÇIME SIĞMIYOR. SARA'NIN Kısa boylu, kel adam travma cerrahı eğitimi almış ama ne yaptığını biliyor gibi görünüyor ve herhangi bir doktor hiç doktor olmamasından iyidir.

Elbette Sara'nın kendisi de bir doktor ama kendi jinekolojik muayenesini tam olarak yapamıyor.

"Görebildiğim kadarıyla sen ve bebek gayet iyisiniz," diyor işi bittiğinde ve ben rahatlamış bir nefes alıyorum.

Bir sonraki adım: Sara'yı bu korkunç geri dönüşlerle başa çıkması için bir terapiste götürmek.

Yüzünün nasıl bembeyaz kesildiğini, sanki tüm yaşam bedenini terk etmiş gibi bomboş kaldığını düşündüğümde hâlâ göğsümde buz kütleleri hissediyorum. Ve aşırı nefes alıp verme ve çığlık atma başladığında... Kahretsin, onu bir daha asla o halde görmemek için her şeyimi verirdim. TSSB'nin ne olduğunu biliyorum - birçok askerde gördüm - ve ptichka'mın bu şekilde acı çekmesi dayanabileceğimden çok daha fazlaydı.

Onu iyileştirmeliyim.

Verdiğim zararı geri almalıyım.

Goldberg Sara'ya, "Eminim bunu benden daha iyi biliyorsundur ama stresten mümkün olduğunca uzak durmalısın," dediğinde Sara sallayarak sakin ve becerikli bir doktor gibi görünüyordu. Ve eğer onun eridiğini görmeseydim

Bir saatten az bir süre önce mutfak masamıza oturduğunda, onun iyi olduğuna inanmak kolay olurdu.

Geçen haftaki olaylar onun duygusal radarında sadece bir kırılmaydı.

Ama değiller. Olamazlar. Ptichka'm ne kadar güçlü olursa olsun, bunun onu etkilememesi için çok fazla şey yaşadı. Biz hayatta kalma modundayken kendini toparlamıştı ama şimdi nispeten güvende olduğumuza göre, zihni ve bedeni aşırı travmayla başa çıkmaya çalışıyor.

Bildiğim kadarıyla ailesi için ağlamadı bile, öldürdüğü adam hakkında da konuşmadı.

Psikiyatrist değilim ama bu sağlıklı olamaz. Belki de geçmişe dönüşlerin onu bu kadar etkilemesinin nedeni budur: çünkü duygularıyla savaşıyor, acısını düşünmeyi reddediyor.

Bunu orduda da görmüştüm. Güçlü görünmek isteyen genç askerler duygularını kontrol etmeye çalışır, öyle ki duyguları üzerindeki kontrollerini tamamen *kaybederlerdi*. Bu tür bir travmayı bastırmak hiçbir zaman işe yaramaz; erkekler her zaman yıkılır ya da başa çıkmak için uyuşturucu ve alkole yönelir. Daryevo'dan sonra gördüğüm kabuslar bir yana, ben hiç bu tür sorunlar yaşamadım - ama yine de bir bakıma şanslıyım.

Hayatımın çoğunda hayatta kalma modundaydım.

"Teşekkür ederim, Dr. Goldberg," diyor Sara masadan zıplayarak ve kıyafetlerini giymek için perdenin arkasına geçtiğinde, doktoru kenara çekiyorum.

"O gerçekten iyi mi?" Kısık bir sesle soruyorum. "Çünkü ailesini yeni kaybetti ve genel olarak son birkaç gün... zor geçti."

Doktor eldivenlerini çıkararak iç geçiriyor. "Size ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Fiziksel olarak sağlıklı. Duygusal olarak... şey, bu benim alanım değil. Julian'konuşmak isteyebilirsin, belki malikâneye konuşabileceği birini getirebilir. Birkaç yıl önce Nora'nın zor bir dönemden geçtiğini ve onun için buraya bir terapist getirdiğini biliyorum. Belki aynı şeyi eşiniz için de yapabilir?"

Sara'yı uzaktan bir psikiyatriste götürmeyi düşünüyordum ama yüz yüze görüşmek daha da iyi olurdu.

Sara döndüğünde Goldberg'e "Teşekkürler, onunla konuşacağım," diyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor.

"İyi şanslar. Ve unutmayın: stresi düşük tutun, tamam mı?"

"Teşekkür ederim. Elimizden geleni yapacağız," diyor Sara, ona gülümseyerek. Bu onun tatlı, sıcak gülümsemesi ve bir an için çirkin bir kıskançlık hissettim. Bu

Mantıksız -doktor yüzde yüz eşcinsel- ama elimde değil.
Günlerdir ondan o gülümsemeyi görmemiştim.
Benim yüzümden her şeyini kaybettiğinden
beri.

65

Sara

PETER EVIMIZE DÖNERKEN SESSIZDI, YÜZ IFADESI KAPALIYDI.
kapalı. Benim için endişelendiğini biliyorum ama keşke benimle konuşsa, beni düşüncelerimden uzaklaştırsa. Bunun yerine sessizce elimi tutuyor ve dokunuşu ne kadar rahatlatıcı olsa da zihnimin dolaşmasını... gitmesini istemediğim yerlere gitmesini engellemeye yetmiyor.

"Peki, Esguerra Henderson'ı almana yardım edecek mi?" Kısmen merak ettiğim için, kısmen de konuşacak bir şey olsun diye parlak bir şekilde soruyorum. "Onun peşinden gidiyorsun, değil mi?"

Peter bana bakıyor. "Evet ve öyle olacak."

"Oh, güzel. Onu nasıl bulacağınızı biliyor musunuz?" "Bazı fikirlerimiz var," diyor belli belirsiz, sonra tekrar sessizliğe gömülüyor.

Harika. Muhtemelen bu konuda konuşmak istemiyordur, yoksa yine çıldırırım. Bundan sonra aramız böyle mi olacak, Peter benim en ufak bir provokasyonda paramparça olacak kadar kırılgan olduğumu mu düşünüyor?

İşin en kötü yanı, tamamen haksız olduğundan emin değilim. Kahvaltıda olanlardan sonra zihnim tuzaklarla ve gizli tehlikelerle dolu bir mayın tarlası gibi. Beni neyin tetikleyeceğini ve o korkunç anıların beni ele geçirmesine neden olacağını bilmiyorum. Ve Peter'ın bu sabah Nora ve Rosa'nın ziyaretinden önce yaşadığım mini flashback'ten haberi bile yok.

Eğer bilseydi, umutsuz vaka olduğuma ikna olurdu.

"Nasıl hissediyorsun?" Daha zararsız bir konuya odaklanmaya karar vererek soruyorum. "Senin tarafın nasıl?"

Bana gülümsüyor. "Çok daha iyiyim, teşekkür ederim. Birkaç gün sonra eskisi kadar iyi olacağım."

"Gerçekten mi? Oldukça hızlı iyileşiyorsun." Gülümsemesi soluyor.

"Kalın bir derim var."

Oysa ben değilim. Ben kırılgan bir çiçeğim, bir yuh dese dağılırım. Öyle demedi ama ben yine de kelimeleri duyuyorum.

Benim için endişelendiğini *hissediyorum*.

Konuşmaktan vazgeçip çevremize odaklanıyorum. Muhafızların lojmanı olması gereken yerin önünden geçiyoruz; yatakhane benzeri binaya girip çıkan makineli tüfekli sert görünümlü adamlar görüyorum. Etrafımız egzotik yeşilliklerle kaplı, hava yoğun ve nemli, tropik bitki örtüsü ve ufukta toplanan bulutlardan gelen bir miktar ozon kokuyor.

Esguerra'nın malikanesi biraz ileride sağda, beyaz, iki katlı bina bana İç Savaş döneminden kalma bir plantasyonu hatırlatıyor. Etrafı güzel bir peyzaj ve yemyeşil çimenlerin yanı sıra birkaç küçük binayla çevrili. Uçaktan gördüğüm nöbetçi kuleleri uzaktan görülebiliyor, tepelerinde silahlı muhafızlar var ve eminim onlarcası daha vardır, daha az belirgin güvenlik önlemleri bulunmaktadır.

Bir zamanlar, tüm bu silahlı adamları görmek ve acımasız bir suçlunun yerleşkesinde olduğumu bilmek en hafif tabirle beni korkuturdu. Ama şimdi kendimi güvende hissediyorum.

Şimdi düşman, çoğu vatandaşın korunmak için güvendiği kişiler: kolluk kuvvetleri.

Bir de Henderson var, o da söz konusu yetkilileri intikam aracı olarak kullanıyor.

~

EVE DÖNDÜĞÜMÜZDE, PETER ÖĞLE YEMEĞIMIZI HAZIRLADI VE BIZ DE

Bu sefer benim tarafımdan herhangi bir erime olmadan yemek yiyin. Yine de yemek boyunca sessiz kaldı, bakışları gizlenmemiş bir endişeyle bana çevrilmişti.

"Dur," diye inliyorum daha fazla dayanamadığımda. "Lütfen, bana öyle kes. Çıldırmayacağım, söz veriyorum."

"Buna söz veremezsin çünkü geçmişe dönüşler kontrol edebileceğin bir şey değil, ptichka," diyor sessizce. "Ve ne kadar çok denersen, o kadar kötüleşebilirler. Bu yüzden Esguerra ile buraya bir terapist getirmesi konusunda konuşacağım."

"Ne? Oh, hadi ama. Bu bekleyebilir-"

"Hayır, olamaz." Yüzü amansız çizgilerle belirlenmiş. "Bu sabah olanlardan sonra olmaz."

"Peter, lütfen. Gerçekte hiçbir şey olmadı. Pireyi deve yapıyorsun. Ondan bunu yapmasını isteyerek beni Esguerra'nın önünde utandırmana gerek yok. Ayrıca, bu ona bir iyilik daha borçlu olacağın anlamına gelmez mi? Henderson'ın icabına baktıktan sonra terapiyi konuşabiliriz. O zamana kadar-"

"O zamana kadar buraya kimi getirebileceğimizi göreceksiniz."

Ugh. Boş tabağımı itip ayağa kalkıyorum. Peter bir şeyi kafasına koyduğunda onu yönlendirmek imkansız. Bu özelliğini hem seviyorum hem de nefret ediyorum ve bu durumda kesinlikle ikincisi.

Yaşananların duygusal sonuçlarıyla başa çıkmaya hazır olmadığımı neden anlayamıyor? Zihnimde dolaşan zehirli suçluluk ve dehşet havuzuna dalmaktansa arada bir geriye dönüş riskini göze almayı tercih ettiğimi?

Eğer bu anıları silebilseydim, silerdim. Bunun dışında, onları düşünmek istemiyorum.

"Ptichka..." Mutfaktan çıkmak üzereyken bileğimi yakalıyor. Dokunuşu içimi yakıyor, parmakları beni bir pranga gibi bağlıyor. "Beni dinle aşkım. İncinmişsin, yaralanmışsın - sanki bir kurşun yemişsin gibi. Yaralarımın iltihaplanmasına izin mi vereceksin? Yoksa iyileşmeleri için elinden geleni mi yaparsın?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Aynı şey değil."

"Öyle değil mi?" Boştaki eliyle bir tutam saçı kulağımın arkasına sıkıştırırken gri gözleri yumuşak. "Nasıl farklı?"

Çünkü öyle, bağırmak istiyorum. Çünkü ne yaptığımın ya da kaç terapistle konuştuğumun bir önemi yok.

Hiçbir şey ailemi geri getirmeyecek.

Bu, bakımla iyileşecek bir kurşun yarası değildir.

Yine de Peter'a bakarken, onunla haftalarca tartışabileceğimi ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini fark ediyorum. Onu iyi olduğuma ikna edemem.

En azından kelimelerle değil.

Yavaşça ve kasıtlı olarak dudaklarımı yalıyorum. Tahmin edilebileceği gibi bakışları ağzıma düşüyor ve ben hareketi tekrarlayıp ardından dişlerimi alt dudağıma baştan çıkarıcı bir şekilde batırırken bileğimdeki tutuşu sıkılaşıyor.

Amacım onu endişesinden uzaklaştırmaktı ama nefes alış verişi hızlanıp bakışları benimkiyle buluşmak için yukarı fırladığında kendi kalp atışlarım da hızlandı. Gözbebekleri çoktan büyümüş, irislerinin gümüş rengini koyu çeliğe çevirmişti. Bileğimi tutarken parmaklarından yayılan sıcaklığın farkındayım ve uzun, güçlü vücudunun yakınlığı ona karşı erimemi, ağrıyan göğüslerimi göğsünün geniş, sert düzlemine sürtmek istememe neden oluyor.

"Ptichka..." Sesi alçak ve kalın. "Lanet olası ateşle oynuyorsun."

Meme uçlarım sıkı, sert tomurcuklar halinde kıstırılıyor ve sıvı ısı külotumu ıslatıyor. Vay anasını, tahrik oldum. Bu ses tonu, bileğimdeki parmaklarının çok sıkı kavrayışındaki şiddet imasıyla birleştiğinde, benim için saatlerce süren ön sevişmeden daha fazlasını yapıyor. Hastanede ona yaptığım oral seks dışında, birkaç gündür seks yapmamıştık ve vücudum umutsuzca onun sahipliğini arzuluyor.

Öne doğru adım atarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve boştaki kolumu kaslı boynuna dolayarak onunkilere bastırıyorum. Bir an için, saldırganlığım karşısında şaşırmış gibi kaskatı kesiliyor, ama sonra içgüdüleri devreye giriyor ve kendimi buzdolabına yaslanmış, sert vücudu bana bastırırken ve ağzı beni yarın yokmuş gibi yutarken buluyorum.

Diğer bileğimi tutup kollarımı başımın üzerine uzatarak buzdolabının soğuk çeliğine yasladığında ereksiyonunun şişkinliğini hissedebiliyorum. İçimde daha fazla sıcaklık dalgalanıyor ve ağzına doğru inliyorum, bacağımı kaldırıp kıçının arkasına bağlıyorum, böylece ağrıyan, şişmiş seksimi o şişkinliğe sürtebiliyorum. Kıyafetlere ek olarak Yulia'nın iç çamaşırını ödünç almaktan rahatsız oldum ve kot şort çıplak kıvrımlarıma karşı sert ve cızırtılı, rahatsız edici ama sapkınca heyecan verici bir his.

"Becer beni," diye nefes alıyorum, başını kaldırıp bana bakıyor, gözleri parlıyor ve çenesi sıkıca kenetlenmiş. Her iki bileğimi de büyük bir eliyle kavrayarak pantolonunun fermuarını açıyor ve ben "*Şimdi* sik beni" diye yalvarırken ereksiyonunu serbest bırakıyor.

"Oh, yapacağım. İnan bana."

Bileklerimi serbest bırakıp şortumun fermuarını açtıktan sonra kabaca bacaklarımdan aşağı çekerken nefesi ağır, bakışları sert. İhtiyaçtan titreyerek onlardan çıkıyorum ve o da kıçımı beni kaldırıyor. Ben onunkini kavrarken

Omuzlarımdan tutarak kalçalarımı aralıyor ve beni kalın sikinin üzerine yatırarak tek bir sert vuruşla bana saplıyor.

Bacaklarım kalçalarına dolanırken ve tırnaklarım omuzlarının kıvrımlı kaslarına batarken ciğerlerimden hava fışkırıyor. Kahretsin, adam büyük. Bedenim bir şekilde bu kısmı unutmuştu. İç dokularım acı verici bir şekilde gerilmiş hissediyor, uyarılmışlığım onun girişinin yakıcı yanmasıyla hafifliyor. Ta ki o hareket etmeye başlayana kadar.

Hâlâ bakışlarımı tutuyor, çekip tekrar . Beklemek yok, sığ itişlerle beni kızdırmak yok; hemen, ritmi sert ve itici, adamın kendisi kadar acımasız. Ve bu tam da ihtiyacım olan şey. Artan ısı ve gerilim rahatsızlığımı azaltıyor, vücudum yumuşuyor ve sıvılaşıyor, onu derinlerde karşılıyor. Her darbesi G noktama vuruyor; leğen kemiği benimkine her çarptığında klitorisime baskı yapıyor. Orgazmım ani olduğu kadar şiddetli de. Zihinsel olarak hazırlanmamdan çok önce patlatıyor, zevk beni parçalıyor, beni parçalara ayırıyor. Nefes nefese kaldım.

Adını haykırıyorum, bacaklarım onun etrafında sıkılıyor, ama durmuyor.

Tekrar boşalana kadar bana vuruyor.

Terden kayganlaşmış alnında bir damar zonklamaya başladığında ve kalın siki içimde daha da şiştiğinde hala orgazmın artçı şoklarını yaşıyorum. Bir iniltiyle, olabildiğince derine itiyor ve iç kaslarım şaftının etrafında sıkışıyor, sarsılıyor ve nabız atıyor, içimi tohumuyla yıkıyor.

66

Peter

AĞIR AĞIR NEFES ALARAK SARA'NIN SIKI, KAYGAN
ve onu dikkatlice ayağa kaldırıyorum. O da en az benim hissettiğim kadar bunalmış görünüyor ve keskin bir pişmanlık duygusu ılık ılık parıldayan ışığı kovalıyor.

Ona çok sert davrandım.

Yine ona karşı çok sert davrandım.

Biliyorum şu an böyle seviyor ama o hamile.

Travma geçirmiş ve hamile.

Ne düşünüyordum ki böyle kontrolümü kaybediyordum? Onun üzerine titremeli, dinlenmesini ve rahatlamasını sağlamalıydım, kontrolden çıkmış bir hayvan gibi buzdolabının karşısında beynini dağıtmamalıydım.

Onu bırakıp geri çekildiğimde ayaklarının üzerinde sallanıyor ve bacaklarının arasındaki ıslaklığı silmek için kağıt havluya uzanırken kolunu tutarak onu sabitliyorum.

"Ptichka... İyi misin?"

Sırıtıyor ve top haline getirdiği havluyu çöpe atıyor. "Hiç bu kadar iyi olmamıştım. Peki ya sen?'

Kaşlarımı çatıyorum, sonra yaralarımı hatırlıyorum. Şimdi dikkat ediyorum da, yan tarafım biraz acıyor ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.

"Ben gayet iyiyim," diyorum, yüzünde endişeli bir ifade beliriyor ve tişörtümün eteklerini tutuyor - şüphesiz tişörtümü incelemek için kaldırmaya niyetli

bandaj. Ellerini nazikçe uzaklaştırarak ulaşamayacağı bir yere çekiliyorum. "Gerçekten, ben iyiyim."

Onu bu şekilde hırpaladığım halde benim için endişelendiğine inanamıyorum. Onu incittiğimi biliyorum, içine girdiğimde vücudunun aşırı gerginliğini hissedebiliyordum. Ya bebeği de incittiysem?

Ya o zaman Nora'nın yaptığı gibi düşük yaparsa?

Ben bu korkunç düşünceyle donup kalmışken, o eğilip şortunu yerden kaldırıyor. Kıvrımlı küçük poposu hareketle havada parlıyor ve hala sikimi kaplayan döllere rağmen ilgiyle seğirdiğini hissediyorum.

Kahretsin, ben bir hayvanım.

"Sara..." Bana bakarken sesim gergin çıkıyor. "Gerçekten iyi misin?"

Göz kırpıyor. "Sana söyledim, asla daha iyi olmaz. Gel, gidip temizlenelim." Ve elimi tutarak beni banyoya doğru çekti.

~

BIRLIKTE DUŞ ALIYORUZ, YANI SARA DUŞ ALIYOR, BEN DE EL DUŞUNU KULLANIYORUM.

Duş başlığı bandajlarımın etrafını stratejik olarak yıkıyor ve sonra yemek koması ve seks sonrası uyuşukluk iddiasıyla kestirmek için uzanıyor. Onunla birlikte uzanıyorum ve uyuyana kadar ona sarılıyorum. Sonra sessizce kalkıp evden çıkıyorum.

Neden yorgun olduğunu biliyorum ve bunun yemekle ya da seksle bir ilgisi yok. Geçen haftanın durmak bilmeyen adrenalininden sonra vücudu çöküyor ve büyüyen bebeğin talepleri de yardımcı olmuyor.

Suçluluk duygusu midemde dikenli bir tel gibi. Bunu

ona ben yaptım.

Onun tüm talihsizliğinden ben sorumluyum.

Eğer ona bu kadar bencilce takıntılı olmasaydım, onu kendi haline bıraksaydım, hala ailesiyle birlikte evde, sakin ve huzurlu bir hayat sürüyor olurdu. İlk görüşmemizden sonra çekip gitseydim, başka biriyle evlenebilirdi... hamileliğini rahat ve güven içinde geçirmesini sağlayacak biriyle.

Onun yerine, benimle birlikte kaçıyor, TSSB benzeri geri dönüşler ve yorgunluktan muzdarip.

Yolda yanından geçerken Diego beni "Selam Peter," diye selamlıyor ve ben de çene çalma havasında olmadığım için başımla onaylıyorum.

Şu anda tek bir amacım var: Esguerra ile konuşmak.

O terapistin hemen buraya getirilmesini istiyorum.

Çok geçmeden Esguerra'nın malikanesinin kapısını çalıyorum.

"O burada mı?" Ana bana kapıyı açtığında ona soruyorum ve hizmetçi başını sallıyor.

"Evet, lütfen, içeri gelin. Ben gidip onu getirirken bir şeyler yemek ya da içmek ister misiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim. Ben böyle iyiyim." Ana'yı fuayeye kadar takip ediyorum ve oturamayacak kadar gergin bir halde duvara yaslanıyorum.

Geniş, kıvrımlı merdivenlerden yukarı çıkıyor ve birkaç dakika sonra Esguerra aşağı iniyor, yürürken gömleğinin düğmelerini ilikliyor. Saçları dağınıktır ve kızgın bir kaş çatma ifadesi yüzüne kazınmıştır.

Ya onu uykusundan uyandırdım ya da Nora ile ilgili bir şey.

Ben ikincisi üzerine bahse girerim.

"Ne oldu?" diye bağırır. "Henderson-"

"Hayır, öyle bir şey değil." Kaşlarını çatması derinleşince nefes alıyorum. "Bu kişisel bir mesele. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Önümde duruyor, bakışlarındaki endişenin yerini soğuk bir eğlence alıyor. "Gerçekten mi? Yiyecek ve barınak senin için yeterli değil mi?"

"Tanıdığın bir psikiyatrist var mı?" Yemi yutmayı reddederek soruyorum. "Tercihen TSSB tedavisinde uzman biri."

Şaşırmış görünüyor. "Senin için mi?"

Sara'nın sözlerini hatırlayarak soğukkanlılıkla başımı sallıyorum. "Benim için."

Ptichka'mın utanmasını istemiyorum, utanması da gerekmiyor. Aşırı travmayı işlemek için yardıma ihtiyaç duymak insanı zayıf yapmaz, sadece normal yapar.

Esguerra okunamayan bir ifadeyle beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Birini tanıyor olabilirim. Ona ne zaman ihtiyacınız var?"

"Mümkünse bugün. Bunun dışında, yarın ya da ertesi gün."

"Pekâlâ. Yarın onu buraya getirmek için elimden geleni yapacağım."

"Teşekkürler," diyorum ve gitmek için dönüyorum. Bunun için ona borçlu olacağımı biliyorum ve kesinlikle tahsil edecek, ama Sara'ya yardım ederse, buna değecek.

Onu iyileştirmek için her şeyi yaparım.

"Peter," diye sesleniyor Esguerra ben odadan çıkmak üzereyken. Yüzümü ona döndüğümde sessizce, "Neden sen ve karın bu akşam yemekte bize katılmıyorsunuz? Nora Sara'nı daha yakından tanımak ister."

"Elbette," diyorum şaşkınlığımı gizleyerek. "Biz burada olacağız."

"Saat yedi," diyor, sonra arkasını dönüp yukarı çıkıyor.

Henderson

BÜTÜN GÜN KAR KÜREMEKTEN SIRTIM AĞRIYOR VE JIMMY ÇOK SINIRLI.

Benimle birlikte yapmasını sağladığım için lanet olsun, ama yapılması gerekiyordu.

Garaj yolunun açık olması gerekiyordu, böylece ihtiyaç halinde aceleyle uzaklaşabilirdik.

Sokolov'a ve diğerlerine ulaşma planım -ben ona Hava İndirme Operasyonu diyorum- hâlâ çok önemli bir bileşeni eksik, o da Esguerra'nın yerleşkesinin düzeni ve güvenlik detayları.

Bunu elde ettiğimizde saldırıya geçebileceğiz, ancak bu arada karımı ve çocuklarımı güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım.

Onları bizi avlayan canavarlardan kurtarmalıyım.

68

Sara

HER ŞEYDEN SONRA AKŞAM YEMEĞI IÇIN GERGIN HISSETMENIN APTALCA OLDUĞUNU BILIYORUM.

ama elimde değil. Öncelikle, dolapta bulabildiğim tek kıyafet şort ve tişört ve Peter bana giyinmemize gerek olmadığını söylese de, giyecek güzel bir sundress gibi bir şeyim olsaydı kesinlikle daha iyi hissederdim. Ayrıca, öğleden sonra uykumdan sonra sabah bulantılarım uyanmaya karar verdi.

Belli ki benim kadar jet-lag olmuş.

Zaten bir kez kusmuştum ama Peter beni ana eve götürürken hâlâ midem bulanıyor. Bana bir psikiyatrist bulma konusundaki ısrarını hatırlamak yardımcı olmuyor. Ev sahibimizle bu konu hakkında konuşmuş muydu? Umarım bahsetmemiştir ama kocamı tanıyorsam büyük ihtimalle bahsetmiştir.

Erteleme onun aşina olduğu bir kavram değil.

Her iki durumda da, Peter kapıyı çaldığında midem çalkalanıyor. Bir dakika sonra kapı açılıyor ve orta yaşlı İspanyol bir kadın çıkıyor. "Sinyor Sokolov," diyor gülümseyerek. "Hoş geldiniz. Bu da sevgili eşiniz olmalı."

Gülümsedim ve elimi uzattım. "Merhaba. Ben Sara."

"Oh, merhaba." Elimi kuvvetlice sıktı. "Ben Ana, Senyor Esguerra'nın hizmetçisiyim. Lütfen içeri buyurun."

Onu eve kadar takip ediyoruz. Esguerra'nın malikanesi geleneksel ve modern dekorun çarpıcı bir karışımı; ağır, Barok tarzı mobilyalar, pırıl pırıl parke zeminler ve duvarlardaki soyut sanat eserleriyle tamamlanıyor. Tablolardan birkaçını üniversitede aldığım bir resim dersinden hatırlıyorum. Eğer orijinallerse -ki öyle olduklarından şüpheleniyorum- sadece fuaye duvarları bile milyonlarca dolar değerinde.

Ana bizi pırıl pırıl gümüş takımlar ve altın çerçeveli tabaklarla donatılmış oval bir masanın bulunduğu resmi bir yemek odasına götürüyor. Ne Nora ne de kocası henüz orada değil, ama masanın bir tarafında oturan çifti tanıyorum.

Lucas ve Yulia Kent.

Sarışın başları birbirine yakın eğilmiş, elleri masanın üzerinde iç içe geçmiş, bir şeye gülüyorlar. Ancak biz içeri girdiğimizde başlarını kaldırıyorlar ve yüzlerindeki gülümseme kayboluyor.

Ana ortadan kaybolup bizi yalnız bıraktığında odayı yoğun bir gerilim kaplıyor.

Sessizliği ilk bozan Peter oldu. "Lucas." Sert çeneli adama soğukkanlılıkla başını sallar. Sonra Kent'in manken gibi karısına döner. "Yulia. Seni gördüğüme sevindim."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Mavi gözleri bana doğru kaydı, yüzünde çekingen bir ifade vardı. "Ve seni, Sara."

Mide bulantım aniden şiddetlendi.

Oh, . Panikle etrafta tuvalet arıyorum ama göremiyorum. "Ptichka..."

Peter kolumu tuttu. "Neyin var?"

Konuşmaya çalışırsam kusacağım. Elimi ağzıma kapatıp onun elinden kurtuluyorum ve koşarak odadan çıkıp girişe doğru geri dönüyorum.

Zar zor dışarı çıktım. Verandanın korkuluklarına eğildiğim anda midemdekileri dışarı atıyor.

Doğal olarak, Peter beni takip ediyor ve her şeye tanık oluyor - ve Yulia da öyle, göz ucuyla görüyorum. Mahcup bir şekilde, o saçımı tutarken ben sallanmayı bitiriyorum ve kafamı kaldırdığımda o gitmiş oluyor.

Ancak bir saniye sonra elinde ıslak bir kağıt havluyla geri dönüyor. "Al bakalım," diye mırıldanarak bana uzatıyor ve ben de ağzımı silmek için minnetle kabul ediyorum.

Daha sonra Ana çıktı -Yulia ona neler olduğunu anlatmış olmalı. Hizmetçi beni banyoya götürüyor ve orada bana yepyeni bir diş fırçası ve bir tüp diş macunu uzatıyor.

Yüzümü yıkadıktan ve dişlerimi iyice fırçaladıktan sonra midem çok daha rahatlamış oluyor.

"İyi misin aşkım?" Peter banyodan çıkar çıkmaz soruyor, ben de bakışlarımı kaçırarak başımı sallıyorum.

"Bunun için üzgünüm."

"Üzülecek bir şey yok," diyor elimi tutarak. "Bunu hamileliğinin resmi duyurusu olarak kabul et."

Alnıma bir öpücük kondurduktan sonra parmaklarını benimkilere geçiriyor ve beni yemek odasına götürüyor.

~

ESGUERRALAR ZATEN ORADALAR, KENTLERIN KARŞISINDA OTURUYORLAR.

döndüğümüzde. Ev sahibimizi hemen tanıyorum: gerçekten de hastanede tanıştığım o muhteşem adam. Koyu renk saçları o zamankinden daha uzun, ama çarpıcı derecede şehvetli yüz hatları aynı. Ancak o zamankinden farklı olarak, keder ve öfke saçmıyor; tahtında oturan bir kral gibi sakin ve kontrollü.

Adam hakkında bildiklerime göre zalim, gaddar bir kral.

İlk kez, Nora ve arkadaşına saldıran adamlara ne olduğunu merak ediyorum. Nora'nın kocası onları öldürdü mü?

Boşver onu. Tabii ki onları öldürdü.

Tek soru, önce onlara ne kadar acı çektirdiğidir.

"İşte buradasın," diyor Nora, bana bakarak. "Gel, buraya otur." Yanındaki sandalyeye vuruyor ve ben de oraya doğru yürüyorum.

Yanında durduğumda, "Julian, bu Sara," dedi. "Onu Chicago'daki hastaneden hatırlayabilirsin."

"Elbette. Seni tekrar görmek güzel." Bana delici mavi bir bakışla bakıyor ve ilk kez sol gözünde hafif bir tuhaflık ve sol elmacık kemiğinden kaşına kadar uzanan ince bir yara izi fark ediyorum.

Biri bıçakla gözünü mü kesti ve eğer öyleyse gözü nasıl kurtuldu?

Tabii... bu yapay bir göz mü?

"Teşekkür ederim. Sizi görmek de güzel ve misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," diyorum merakımı bastırarak. Bizimkilere aval aval bakmak olmazdı.

acımasız ev sahibi.

Ben Nora'nın yanındaki koltuğuma otururken o da bana başıyla soğuk bir selam veriyor ve Peter benim karşıma, Yulia'nın yanına oturuyor.

Yulia'ya "Kağıt havlu için teşekkür ederim," diyorum, o da başıyla onaylamadan başka bir yere bakıyor. Kocası gibi o da Kıbrıs'ta olanlar yüzünden bana hâlâ kızgın olmalı. Geriye dönüp baktığımda, kaçmak için Peter'la ilişkim konusunda onu yanlış yönlendirdiğim için kendimi çok kötü hissediyorum. İşkencecime aşık olmaktan kaçınmak için gösterdiğim son çabaya onu dahil etmemeliydim.

Bu gece onu yalnız yakalamalıyım ki düzgünce özür dileyebileyim.

"Nasıl hissediyorsun?" Nora usulca eğilerek soruyor ve ben de ona gülümsüyorum, yüzündeki endişe ifadesi karşısında utancım azalıyor.

"Şimdi çok daha iyiyim, teşekkür ."

"Lizzie ile oldukça kötü bir sabah bulantısı geçirdim," diye itiraf ediyor hüzünlü bir gülümsemeyle. "Her yere kusuyordum, öyle ki Julian nereye gidersek gidelim yanımızda şu uçak kusmuk torbalarından birini taşımaya başlamıştı."

"Sanırım bunu yapmam gerekebilir," diyorum ve Peter okunamayan bir ifadeyle bizi izlerken o gülüyor.

Esguerra'nın karısıyla gelişen arkadaşlığımı onaylamıyor mu? Eğer öyleyse, neden?

Ben bunları düşünürken Ana içeri giriyor, elinde çorba kâseleriyle bir arabayı taşıyor. "Senin için özel, daha hafif bir çorba hazırlattım," diyor Nora, Ana kaseleri koyarken.

Herkesin önünde gördüğüm kremalı versiyonlar yerine önümde berrak bir çorba. "Miden için daha kolay olur diye düşündüm. Kremalı mantarı tercih edersen haber ver. İlk üç aylık dönemimde zengin yiyecekler benim için en büyük tetikleyiciydi, bu yüzden senin için de öyle olabileceğini düşündüm."

"Bu mükemmel, teşekkür ederim," diyorum, onun düşünceliliğinden etkilenerek. "Henüz benim için farklı yiyeceklerle bir korelasyon fark etmedim, ama daha hafif bir şeyler arzuluyorum, sonra... bilirsin."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." Sırıtıyor. "Ve masadaki kokulardan herhangi biri sizi rahatsız ederse bana haber verin. Ana her neyse onu ortadan kaldıracaktır. Lizzie'yle birlikte kokular benim için bir başka önemli şeydi."

"Teşekkür ederim. Çok naziksiniz." Kaşığımı çorbaya daldırıp dudaklarıma götürüyorum ve dikkatle tadına bakıyorum. Nora'nın söz verdiği kadar hafif olması beni rahatlatıyor,

Mantarlı bir alt ton ve bir miktar miso ile. "Kızınız uyuyor mu?" Çorbayı yutarak soruyorum.

"Birkaç dakika önce onu Rosa'yla yukarıda bıraktığımda öyleydi," diyor Nora. İç çekerek yemek odasının girişine bakıyor. "Onu şimdiden özlemem yanlış mı?"

Gülümsüyorum. "Hiç de değil. Çok tatlı bir bebeğe benziyor."

Nora gözlerini devirir. "Keşke. O küçük bir terör, olduğu şey bu. O sevimli dış görünüşü sizi yanıltmasın. O tam *anlamıyla* babasının kızı."

Esguerra bize bakmak için o anı seçti. "O nedir, evcil hayvanım?"

"Hiçbir şey." Nora ona güzel bir gülümseme veriyor. "Sara'ya kızımızın ne kadar mükemmel bir melek olduğunu söylüyorum."

Kaşlarını bariz bir şüphecilikle kaldırıyor ve Nora ona abartılı derecede masum bir bakış atarak uzun kirpiklerini hızla kırpıştırıyor. Göz kapakları iniyor, ağzı şehvetli bir kıvrım alıyor ve aralarında bir bakış geçiyor, o kadar samimi ve sıcak bir bakış ki içim ısınıyor.

Kendimi bir sapık gibi hissederek başımı çeviriyorum ve kocamın masanın karşısındaki fırtına rengi bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Yemek yemiyorsun," diye sessizce gözlemliyor ve onu endişelendirenin Nora ile olan potansiyel arkadaşlığım olmadığını fark ediyorum.

Benim.

Her an kusacakmışım ya da çıldıracakmışım gibi beni izliyor. Ruh halim kararıyor. Bugün onu seksle rahatlatmak buraya kadarmış. Kaşığımı çorbaya daldırıp tüm kaseyi bitirmeye odaklanıyorum.

En azından bu konuda içini rahatlatabilirim. Birkaç saniye beni izliyor, sonra kendi çorbasını içmeye devam ediyor, görünüşe göre kendimi aç bırakmayacağımdan emin.

Herkes çorbayı çabucak bitiriyor; sonra adamlar yerleşkedeki bazı güvenlik önlemleri hakkında tartışmaya başlıyorlar. Nora kulağıma Chicago kulüpleri ve restoranları hakkında bir şeyler söylediği için ben sadece yarım yamalak dinliyorum.

Görünüşe göre, yıllar boyunca aynı yerlere gitmişiz.

İkinci yemek için Ana yeşil bir salata ve nefis kokan deniz mahsullü bir paella getiriyor. Nora bana sade pilav ve tavuk vermeyi teklif ediyor, ama düşüncesi için teşekkür ederek reddediyorum.

Midem düzeliyor ve o paellayı gerçekten istiyorum.

Yemek ilerledikçe masada garip bir düzen fark ediyorum. Nora ve Yulia tam karşı karşıya oturmalarına rağmen ne birbirlerine bakıyorlar ne de birbirleriyle konuşuyorlar. Aslında, Ana'ya teşekkür etmek ve bir noktada yemeklerini övmek dışında, Yulia ya sadece kocasıyla konuştu ya da sessiz kaldı.

Esguerralar bir sebepten dolayı ondan hoşlanmıyorlar mı? de, Kıbrıs'ı ziyaret ettiğimizde Peter, Esguerra'nın "ona karşı bir şeyler hissettiğini" söylemişti.

Orada ne olduğunu Peter'a sormam gerekecek.

Peter ve Lucas arasında da biraz gerginlik var ama o kadar belirgin değil. Belki de Kent'in kurtarılmamızdaki yardımı, Peter'ın gözünde benim kaçışımdaki suçluluğunu ortadan kaldırıyor ve iki adam artık kendilerini ödeşmiş sayıyor.

Lezzetli bir ev yapımı tiramisu olan tatlının yarısına gelmiştik ki sohbet bizi buraya getiren konuya döndü.

Henderson.

Esguerra Peter'a, "Bu gece yapılabilir gibi görünüyor," diyor. "Yaklaşık bir saat içinde emin olacağım - Kuzey Carolina'daki adamınız biraz tuhaf davranıyor."

Kocam kaşlarını çattı. "Ona daha fazla para teklif edelim."

"Söyledim," diyor Kent. "Ayrıca işbirliği yapmazsa listemize ekleneceğini de söyledim. Sanırım bunu yapacaktır."

"Bu gece ne oluyor?" Masanın etrafındaki adamlara bakarak soruyorum. "Henderson'ın yerini tespit ettiniz mi?"

Esguerra ve Kent, başını hafifçe sallayan Peter'a bakar

-Beni bilgilendirmelerine izin vermiyorum. Kocam daha sonra bana odaklanıyor. "Endişelenmeni gerektirecek bir şey yok, ptichka," diyor yumuşak bir sesle ve masanın öbür ucuna uzanıp elimi tutuyor. "Onu henüz bulamadık ama bulacağız.

-Bu gece de bu yönde atılmış bir adımdır."

Dişlerim birbirine kenetlendi ve elimi çektim.

İşte yine, en ufak bir üzüntüyle başa çıkamayacağım varsayımı.

Bir şey söyleyemeden, bir bebeğin çığlık çığlığa ağladığını duyuyorum. Sanki odaya yaklaşıyor gibiydi. Bir dakika sonra, kucağında çığlık atan bir Lizzie ile yıpranmış bir Rosa içeri giriyor.

"Böldüğüm için özür dilerim ama ağlamayı kesmiyor," diyor. "Onu besledim ve altını değiştirdim, bu yüzden sorununun ne olduğunu bilmiyorum."

Şaşkınlıkla Nora yerine Esguerra ayağa kalkıyor. "Ben hallederim," diyor sakince ve Rosa'ya doğru yürüyerek bebeği ondan alıyor, çocuğu mükemmel bir nezaket ve şaşırtıcı bir ustalıkla tutuyor.

Küçük, buruşuk yüzüne bakarken yüz hatları yumuşuyor ve beni şaşırtacak şekilde, onu nazikçe sallarken bebek sakinleşiyor, derin sesiyle anlamsız bir şeyler mırıldanıyor. Bu hassas anda onu gözlemliyor olmamızı umursamıyor gibi görünüyor; kendini tamamen kollarındaki minik yaratığa kaptırmış durumda.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Tam bir babasının kızı," diye fısıldıyor Nora kulağıma ve ben ağzımı kapatıyorum, kocasına kuyruğu çıkmış gibi baktığımı fark ediyorum.

Güçlü silah tüccarını bebekle bu kadar yakından ilgilenirken görmeyi beklemiyordum.

"Böyle olduğunda onunla başa çıkabilecek tek kişi o," diye devam ediyor Nora yumuşak bir sesle ve ona dönüp baktığımda, kocasını ve çocuğunu çıplak bir hayranlıkla izlediğini görüyorum.

Belli ki ona aşık.

Daha liseyi yeni bitirmişken onu kaçıran bir adamla. Sanırım Peter'la olan ilişkimi göz önünde bulundurduğumda buna şaşırmamalıyım, ama yine de onları bu şekilde gözlemlemek biraz sarsıcı. Bir yanım ona Stockholm sendromu için bir psikiyatriste görünmesini söylerken, diğer yanım daha büyük bir alışılmışın dışında aşk hikayelerini alkışlıyor.

Eğer *onlar* bunu uzun vadede başarabilirlerse, belki Peter ve ben de başarabiliriz.

Belki bundan birkaç yıl sonra, hepimiz yine böyle bir yemek masasında oturuyor olacağız, ama Peter'ın kollarında benim bebeğim olacak.

En küçüğümüz, tabii ki. En büyüğümüz o zamana kadar kendi başına koşturuyor olacak.

Bu hayale kendimi o kadar kaptırmışım ki Yulia ile geçireceğim anı neredeyse kaçırıyorum. Çoktan izin alıp yemek odasından dışarı adımını atmıştı ki sonunda tuvalete gittiğini fark ediyorum.

Nora ve Peter'a "İzninizle, hemen döneceğim," diyorum ve cevap beklemeden kalkıp Yulia'nın peşinden aceleyle gidiyorum.

69

Sara

YULIA'YA TUVALETIN YANINDAKI KORIDORDA YETIŞIYORUM.

İçeri girmek üzereyken ona "Bekle lütfen," dedim. Ne dediğimi fark edince hemen düzeltiyorum: "Yani, gitmen gerekiyorsa bekleme. İşin bitene kadar burada bekleyeceğim."

Banyo kapısından uzaklaşır. "Hayır, lütfen, devam edin. Başka bir yere gidebilirim. Bu katta bir sürü tuvalet var."

"Ne dedin? Oh, hayır, ben iyiyim." Gülüyorum, acilen tuvalete gitmem gerektiğini düşündüğünü fark ediyorum. "Sadece seni bir dakikalığına yalnız yakalamak ve Kıbrıs'ta olanlar için özür dilemek istedim."

Güzel yüzü gerilir. "Gerek yok. Hepsi geçmişte kaldı."

"Hayır, öyle değil. Peter ile kocanızın arasının açılmasına neden oldum. Bunun için ve Peter ile ilişkim hakkında size yanlış izlenim verdiğim için gerçekten üzgünüm. Kaçmak için yardımınıza ihtiyacım vardı ama daha dürüst olmalıydım. Peter ilk kocamı öldürdü ve sana söylediğim gibi bana su işkencesi yaptı ama bu daha başlarda, aramızdaki işler daha da karışmadan önceydi. Yani, evinizde onun esiriydim -bu yüzden kaçmaya çalışıyordum- ama o sırada ona aşık olmuştum ve-"

Yulia ince elini koluma koydu. "Sorun yok Sara." Mavi bakışları yumuşuyor. "Ayrıntılara girmene gerek yok. Anlıyorum."

"Öyle mi?"

Başını sallıyor. "Ben aptal değilim. Her şeyin değişebileceğini ve en çirkin başlangıçların bile zamanla güzel bir şeye dönüşebileceğini biliyorum. Kaçmak için beni kullanmana gelince, eminim senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Aslında-" Durdu. "Boş verin onu. Peter'la şu anda iyi bir yerde olmanıza sevindim. Yani... öylesiniz, değil mi?" Bakışları karnıma düşüyor; sonra sessiz bir soruyla başını kaldırıyor.

"Evet, kesinlikle." Peter'ın beni çocuk yapmaya zorlamak istediğini ona nasıl söylediğimi hatırlayarak içten içe irkiliyorum. Elimle karnımı kapatarak kararlı bir şekilde, "Bunu çok istiyorum," diyorum.

Gülümsüyor. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Şimdi izin verirseniz..." Banyoya bir göz atıyor.

Sırıtarak geri çekiliyorum ve bunca zamandır onu tuttuğumu fark ediyorum. "Teşekkür ederim," diyorum içeri girerken. "O zamanki yardımın ve her şey için."

"Benim için bir zevkti," diyor ve kapıyı kapatırken kendimi çok daha rahatlamış hissederek yemek odasına geri dönüyorum.

DÖNDÜĞÜMDE HERKES AYAĞA KALKMIŞ, MASANIN ETRAFINDA DOLANIYORDU. Yemek sonrası içkilerimizi yudumlarken çok geçmeden vedalaşıyoruz.

"Teşekkür . Her şey harikaydı," diyorum Nora'ya içtenlikle ve o da sırıtıyor.

"Ben hiçbir şey iddia edemem. Hepsi Ana'ydı," diyor ve o anda kocası üst kattan ona sesleniyor.

"Geliyorum!" diye bağırıyor ve öne doğru bir adım atarak bana hızlıca sarılıyor.

"Ne zaman istersen uğra, tamam mı?" dedi ve ben de söz verdim.

Yukarı çıkıyor ve ben Yulia'ya dönüyorum. O ve Lucas ana evde kalıyorlar, o da koridorda kocasının yanında durmuş bizim gidişimizi izliyor. Düşüncesizce yanına gidip ona da sarılıyorum.

Ayrılırken ona "Tekrar teşekkür ederim," diyorum ve o da bana içtenlikle gülümsüyor.

"İyi şanslar Sara. Umarım seni buralarda görürüm."

"Yapacaksın," diyorum ona. "Hoşça kal, Lucas." Ona gülümseyerek el sallıyorum ve o da bana sert bir bakışla karşılık veriyor.

Tamam, şu ana kadar Kent'lerden sadece biri beni affetti.

"Hazır mısın?" Peter kolunu belime dolayarak soruyor, ben de başımı sallıyorum ve o beni götürürken ona doğru eğiliyorum.

Geçici evimize dönüyoruz.

70

Peter

"PEKI, YULIA VE ESGUERRAS ARASINDA NE VAR?" SARA SORUYOR
Ertesi sabah kahvaltıda. "Akşam yemeğinde sanki bir gerginlik var gibiydi ve Kıbrıs'ta bu konuda bir şeyler söylediğinizi hatırlıyorum."

"Oh, o mu?" Ona biraz daha çilekli yulaf ezmesi veriyorum. Hamile kadınlar için en uygun beslenmeyi araştırmaya başladım ve Sara'nın diyetini daha sağlıklı yiyeceklere doğru kaydırmayı planlıyorum. "Evet, kesinlikle gerginlik var ve bunun iyi bir nedeni var."

Kaşığını yere bırakıyor. "Oh?"

Tüm bu çirkin hikayeyi geçiştirmeyi tartışıyorum ama bu sabah ya da dün gece herhangi bir geçmişe dönüş yaşamadı ve bunun ailesiyle ya da yaşadığı travmatik olaylarla hiçbir ilgisi yok. Bu yüzden onu bilgilendirmeye karar verdim, özellikle de dün gece Kent'in sarışın karısıyla samimi göründüğü için.

"Esguerra'nın bir keresinde terörist bir grupla çatışmaya girdiğini ve kurtarılmak zorunda kaldığını söylediğimi hatırlıyor musun?" diye sordum. Sara'nın başını sallaması üzerine, "Onu yakalamalarının bir nedeni vardı. Uçağı Özbekistan üzerinde düşürülmüştü ve *bu* Yulia'nın Ukrayna hükümetine verdiği bazı bilgiler yüzünden oldu."

"Ne?" Sara'nın gözleri kocaman oldu. "Bunu neden yapsın ki? O sırada Lucas'la birlikte miydi?"

"Duyduğuma göre, kazadan hemen önce Moskova'da tek gecelik bir ilişki yaşamışlar. Nedenine gelince, o zamanki işi buydu. Moskova'da Ukrayna hükümeti için casus olarak çalışıyordu."

"Oh, vay, bu..." Sara'nın nutku tutulmuş gibi görünüyor.

Gülümsüyorum. "Evet, biliyorum. Bu arada Kent de uçaktaydı. Esguerra'nın yaklaşık elli adamı da öyle. Hemen hemen hepsi telef oldu - Esguerra'nın Taşkent'teki bir hastanede yaralı ve korumasız kalmasının nedeni de bu."

"Ah, lanet olsun," diye nefes alıyor Sara. "Lucas'la evli olmayı bırak, nasıl hâlâ hayatta?"

Sırıtıyorum. Küçük sivilim de benim gibi düşünmeye başlıyor. "Dürüst olmak gerekirse, emin değilim," diyorum ona. "Tüm o karmaşa yaşandıktan hemen sonra malikaneden ayrıldım. Ama evli oldukları için hayatta olduğunu tahmin ediyorum. Bir noktada onu Moskova'dan almasına yardım ettim çünkü onu kişisel olarak cezalandırmak istiyordu, ama bunun ötesinde pek bir şey bilmiyorum. Sadece bir şekilde bir araya geldiklerini ve tüm belirtilere göre oldukça mutlu olduklarını biliyorum."

Sara başını sallar. "Vay canına... Söyleyecek söz bulamıyorum." O yulaf ezmesine yumuluyor, ben de bulaşıkları toplamak için ayağa kalkmadan önce benimkini çabucak bitiriyorum.

Bulaşık makinesini doldururken onu gizlice izliyorum. Çayını yudumlarken düşüncelere dalmış gibi görünüyor, ama o korkunç boş bakıştan eser yok, geri dönüşlerle bağlantılı hiperventilasyon ya da panik atak yok. Dün gece bir kabustan uyandı ama onunla seviştim ve tekrar uykuya daldı.

Belki de dün bir anomaliydi ve ptichka'm her şeye rağmen iyi olacak. Her , terapist bu sabah uçakla geliyor ve öğleden sonra onu görebilecek.

Bir başka iyi haber de dün geceki operasyonun sorunsuz geçmesi. Esguerra'nın kaynakları ve benim Henderson hakkındaki ayrıntılı dosyalarım sayesinde, almayı umduğumuz herkesi aldık; bu da durumu çözmeye bir adım daha yaklaştığımız anlamına geliyor.

Hendersonda bir parça empati varsa, pes edecektir.

Eğer bulamazsak, onu yine de bulacağız ve tüm bu ölümleri vicdanında hissederek ölecek.

71

Henderson

BILGISAYAR EKRANIMA BAKIYORUM, KORKUDAN TÜYLERIM DIKEN DIKEN OLUYOR. I Sokolov ve diğerlerinin beni bulmak için tüm kaynaklarını seferber etmesini bekliyordum ama bunu beklemiyordum. Gelen kutumu dolduran mesajlar gerçeküstü.

Amcam. Kuzenlerim. Bonnie'nin ailesi. Tüm arkadaşlarımız. Gittiler.

Evlerinden, okullarından, işe giderken ve kiliselerinden kaçırıldılar.

Titreyen parmaklarımla CNN'e tıklıyorum ve konuyu tartışan bir web videosunu açıyorum.

"Dün gece Asheville, Charleston ve Washington D.C.'de meydana gelen bir dizi kaçırma olayının birbiriyle bağlantılı olabileceği düşünülüyor," diyor haber sunucusu zorlukla gizlediği heyecanıyla kameraya. "Şu ana kadar herhangi bir talepte bulunulmadı, ancak polis her an kaçıranlardan haber almayı bekliyor. Toplamda on dokuz vatandaşın kayıp olduğu bildirildi ve kaçırma olaylarından biri güvenlik kamerasına yakalandı."

Video, Ian Amca'nın bir benzin istasyonunda arabasını doldururken maskeli iki kişi tarafından yakalandığı grenli bir görüntüye geçiyor. Kaçıranların hareketleri düzgün ve koordineli; ne yaptıklarını bilen profesyoneller oldukları belli.

"Sunucu devam ediyor ve kamera ağlayan kızıl saçlı bir kadına -arkadaşım Jimmy'nin karısı Sandra'ya- dönüyor: "Hikâyenin bir başka yönü de, bu vatandaşlardan bazılarının yakın geçmişte kaçırılma ve saldırılara maruz kalmış olmaları.

Tanrıya şükür onu bıraktılar. Oğlumuza adını verdiğimiz en eski arkadaşımın onların acımasız pençelerinde olması yeterince kötü.

"Neden bunlar hep bizim başımıza geliyor?" Sandra hıçkırıyor, rimeli çilli yüzünden aşağı akıyor. "Geçen sefer onu dövdüler ve vurdular, o da polislikten emekli olmak zorunda kaldı. Şimdi de bu mu? Neden? Bizden ne istiyorlar?"

Beni. Beni istiyorlar.

Boğazımda asidik safra çalkalanıyor.

Polisler kaçıranların taleplerini görmeyecekler çünkü talepler doğrudan bana gönderildi.

Daha doğrusu CIA'e. Hâlâ bağlantılarım olduğunu biliyor olmalılar.

Bunu öngörmeli ve önlemek için bazı adımlar atmalıydım, ancak Sokolov'un daha önce sorguladığı herkesin güvende olduğunu varsaydım, çünkü ilk seferinde hiçbir şey bilmiyorlardı.

Hava İndirme Operasyonu'na odaklanmıştım ve rakiplerimin ne kadar sosyopat olduğunu hafife almışım.

Videoyu durdurup gelen kutuma tıklayarak son e-postayı tekrar okuduğumda boynum kasılıyor, her zaman var olan ağrı acıya dönüşüyor.

CIA tarafından alınan mesajda *19 saat, 19 hayat yazıyor*. *Saat öğlen EST'de başlıyor. Teslim ol Wally, ya da hepsinin teker teker ölümünü izle.*

Sara

KAHVALTIDAN SONRA PETER BAZI IŞLERINI HALLETMEK IÇIN DIŞARI ÇIKAR.

Esguerra ve Rus ekibi ile birlikte Nora'yı ana evde ziyaret etmeye karar verdik. Bir haftadır ilk kez kendimi gergin ya da endişeli hissetmiyorum. Midem tamamen yatıştı ve kalbim normal bir hızda atıyor.

Yürürken nefesimin altında mırıldanıyorum, sıcak ve nemli havanın tenimde yarattığı hissin tadını çıkarıyorum. Kendimi iyi hissediyorum, neredeyse tüm bunlar olmadan önceki gibi, ailem-

Zihnim kapanıyor, üçüncü bir silah sesi duyulurken uyuşukluk duvarı yerine kayıyor.

Sırt üstü yatan ve kanlar içinde olan kocama bakıyorum, sonra kapı aralığındaki ajana, Peter'ın kafasına nişan alırken yüzü nefretle çarpılmış.

Bakışlarım Peter'ın diğer ajanla boğuşurken düşürdüğü silaha takılıyor.

Üç adım .

Ona uzanıyorum ve elime alıyorum. Elimde soğuk ve ağır, kalbimdeki buz gibi uyuşukluğu daha da arttırıyor.

Ailem öldü.

Peter öldürülmek üzere.

Nişan alıyorum ve ajan ateş etmeden bir saniye önce tetiğe basıyorum.

Kurşunum ıskalıyor, ama silah sesi onu ürkütüyor ve ateş etmesine neden oluyor.

Bana doğru dönüyor ve ben tekrar ateş ediyorum.

Yeleğinin ortasına çarparak onu geriye fırlatır.

Hiç tereddüt etmeden ona doğru yürüyorum ve silahımı tekrar kaldırıyorum. "Yapma-" diye boğuk bir ses çıkardı, nefes nefese kalmıştı ve tetiği çektim.

Yüzü kan ve kemik parçalarına ayrılıyor. Hiper-gerçekçi bir video oyunu gibi, kokusu, tadı ve-

"Orospu çocuğu! Sara, ne oldu? var?"

Nefes nefese kalarak gerçekliğe geri dönüyorum. Lucas Kent üzerime çömelmiş, cenin şeklinde kıvrılmış bir halde yerde yatıyorum. Sert yüz hatları endişeyle gerilmiş, solgun gözleri beni tepeden tırnağa inceliyor. Belirgin bir yara görmeyince omuzlarımdan tutup beni ayağa kaldırıyor.

Dizlerimin bağı çözüldü ve her yerim titriyor, terden sırılsıklam olmuş tişörtüm vücuduma yapışıyor. Ayrıca o kadar üşüyorum ki, tenime vuran güneşin sıcaklığına rağmen titriyorum.

"İyi misin?" Kent beni omuzlarımdan tutarak soruyor. Otomatik pilotta başımı salladığımda beni bırakıyor ve "Ne oldu? Bir şey seni korkuttu mu ya da canını mı yaktı?"

Başımı sallıyorum, hala konuşamayacak kadar hızlı nefes alıyorum.

"Tamam. Diego!" Yanından geçen bekçiye el sallıyor - bize evi gösterenle aynı kişi, şaşkınlıkla fark ediyorum.

Genç adam aceleyle yanına geldiğinde Kent, "Onunla kal," diye emretti. "Peter'ı alıyorum."

Ve ben itiraz edemeden koşmaya başladı.

73

Peter

"KENT NEREDE?" KÜÇÜK ODAYA GIRDIĞIMDE ESGUERRA SORDU,
ofisi olarak hizmet veren modern bir bina. İşlerini evinden ve ailesinden uzakta yürütmeyi tercih ediyor - Nora'nın yasadışı imparatorluğunun iç yüzünü çok iyi bilmesine aldırmadan.

"Nereden bileyim?" Telefonuna bakan Yan'ın yanına otururken cevap veriyorum. İlya ve Anton da çoktan gelmişlerdi, İlya Ana'nın yine getirmiş olması gereken tabaktan bir kurabiyeyi mutlulukla mideye indiriyordu. "O seninle birlikte evde kalmıyor mu?"

Esguerra kaşlarını çatıyor. "Bu sabah gardiyanlarla tur atıyordu." Duvarları kaplayan çok sayıdaki televizyon monitöründen birine bakıyor, sonra bize dönüyor. "Görünüşe göre onu daha sonra bilgilendirmemiz gerekecek. Yakında bir telefon görüşmem var." Bakışları bana doğru kayıyor. "Henderson'dan haber var mı?"

"Hayır ve yakın zamanda ondan haber almayı da beklemiyorum. Hâlâ"- monitörlerden birindeki saate bakıyorum-"sürenin başlamasına yaklaşık bir saat var. Sanırım ciddi olduğumuzu anlaması için en azından birkaç cesetle tehdidimizi yerine getirmemiz gerekecek."

Esguerra başını sallar. ". Adamlarımıza önce hangi rehinelerin öldürüleceğine dair talimatları verdim bile. Hacker'larınızdan haber var mı?"

"Aslında evet," diyor Yan, telefonundan başını kaldırarak. "Az önce bizim için keskin nişancının izini sürdüler - Peter'ın öldürülmesi sırasında ajanı vuran

tutuklayın."

Elim masanın üzerinde sıkılaşıyor. "Kim o?"

"Görünüşe göre o bir *dişi*," diyor Yan, gözleri yine telefonunda. "Mink adını kullanıyor ve Çek Cumhuriyeti'nden. Bekle, resim şimdi yükleniyor."

"Peki ya ikizlerimiz?" Anton soruyor. "O piçlerden haber var mı?

Yan cevap vermiyor ve ona baktığımda, telefonunun ekranına bakarken şakağında bir damarın tıkırdadığını görüyorum.

"Ne oldu?" Ilya kaşlarını çatarak sorar ve ikizi sözsüz bir şekilde telefonu ona uzatır.

Ilya'nın geniş yüzü taşa dönüşmüş gibi. "O mu?" Başını kaldırıp kardeşine bakar. "*O* Mink mi?"

Ne oluyor lan? Telefonu İlya'nın elinden kapıyorum ve ekrandaki resmi inceliyorum.

Kamera tarafından yarı profilden çekilen kadının yüzü genç ve oldukça güzel; solgun yüzünün etrafında diken diken duran kısa sarı saçları narin yüz hatlarını vurguluyor. Boynunun yan tarafında ne olduğu anlaşılamayan küçük bir dövme var ve küçük kulağı bir düzine piercing ile süslenmiş.

"Kim o?" İkizlere bakarak soruyorum. "Onu nereden tanıyorsunuz?"

Yan'ın yüzü gergin. "Önemli değil." Telefonu aldı.
"Onu yakalamaları için adam gönderiyorum - Henderson'ın nerede olduğunu biliyor olabilir."

Yan'ın başparmakları öfkeyle ekrana vururken Esguerra "Önemli," diyor.
"O kim lan?"

Yan soruyu duymazdan gelince İlya, "Onunla Budapeşte'de tanıştık," diyor.
"Bir barda garson olarak çalışıyor."

Budapeşteli bir garson mu? Bu neden tanıdık geliyor?

"Biz Japonya'dayken onunla yattın mı?" Anton Yan'a bakarak kaçırıyor.
"Ilya'nın surat astığı kız o muydu?"

Ilya'nın kocaman çenesi gerilir. "Surat asmıyordum. Ama evet, o" - başparmağını kardeşine doğru salladı- "onu becerdi."

Yan telefonunu masaya çarptı. "Kapa şu lanet ."

Sahneyi hayretler içinde izliyorum. Soğukkanlı ve sakin Yan, onu hiç görmediğim kadar kontrolünü kaybetmeye yakın.

Ilya'nın yüzü kızarır ve sandalyesini yere çarparak aniden kalkar.

Ben de ayağa fırlıyorum, bir kavganın yaklaştığını biliyorum ve o anda Kent içeri dalıyor.

"Ben Sara," diyor, sanki dört dakikalık bir mil koşmuş gibi nefes alarak. "Peter, hemen benimle gelmen gerekiyor."

74

Peter

YAN TARAFIMDAKI AĞRIYI GÖRMEZDEN GELEREK SARA'YI BIZIM EVE GERI GÖTÜRDÜM.

Ev. Yürüyebildiğini biliyorum, çünkü bana titreyen bir sesle öyle söyledi ama bu umurumda bile değil. O kadar solgun ve kırılgan görünüyor ki onu tutmam, ince bedeninin bana yaslandığını hissetmem gerekiyor ki fiziksel olarak yaralanmadığını bileyim.

Böylece o ve bebek iyiymiş gibi davranabilirim.

Kent'in ortaya çıkışıyla kanım dondu ve hâlâ tam olarak iyileşemedim. Koşarak yanına gittiğimde, ptichka'mın şimdikinden daha da solgun, daha da kırılabilir bir halde olması hiç yardımcı olmadı.

Eve yaklaşırken yatıştırıcı bir sesle "İşte geldik," diyorum. "Seni hemen duşa sokacağız, tamam mı?" Avuç içleri, dizleri ve yüzünün yarısı gibi kıyafetleri de kir ve çimen lekeleriyle kaplıydı.

Ne duşa ne de soyunmama yardım etmeme itiraz etmiyor; bu da bana ne kadar kötü hissettiğini gösteriyor. Dün beni iyi olduğuna ikna etmeye çalışıyordu.

Onu çıplak yakaladığımda suyu açıyorum ve sıcaklığın ayarlanmasını bekliyorum. Sonra onu içeri sokuyorum ve spreyin altında ona katılmadan önce kendi kıyafetlerimi çıkarıyorum. Su hemen bandajlarımı ıslatıyor ama umurumda değil. O şeylerin artık çıkabileceğinden ve iyi olacağımdan oldukça eminim.

"Ne gördün aşkım?" Elime sabun dökerken nazikçe soruyorum. Onunla ilgili endişelerime rağmen, ipeksi teni ve pembe uçlu göğüslerinin cazibesine kapılan sikim sertleşiyor. Acımasızca, onu yıkamaktan başka bir şey yapma isteğimi bastırıyorum. Ne kadar istesem de seks bunu düzeltmeyecek.

Ptichka'mın savaştığı şeytanlarla yüzleşmesi gerekiyor. Beni

ve kendini içeri almalı.

Gözlerini sıkıca kapatıyor ve başını sallıyor. "Bu konuda konuşamam. Özür dilerim."

Hay sikeyim. İçimden yumruğumu kabinin cam duvarına vurmak geliyor, ama bunun yerine elimden geldiğince nazik olmaya odaklanarak onu yıkamaya başlıyorum.

Daha fazla şiddete ihtiyacı yok. Zaten çok

şey gördü.

SAĞLIKLI BIR SUÇLULUK DUYGUSUYLA KARIŞIK ENDIŞE HALA BENI YIYIP BITIRIYOR

Sara'ya yemek yedirirken içim içime sığmıyor. Onu o otuz dakika boyunca yalnız bırakmamalıydım. Orada olmalıydım, bunu önlemek için bir şeyler yapmalıydım.

En başta onu bu travmadan korumalıydım.

Beni rahatlatmak için, duştan sonra çok daha iyileşmiş görünüyor - öyle ki yine her şey yolundaymış, Kent onu çimlerin üzerinde yaralı bir çocuk gibi kıvrılmış bulmamış gibi davranmaya çalışıyor.

Yemekten hemen sonra onu doktora götüreceğimi söylediğimde, "Neden terapistin uçuştan sonra dinlenmesine izin vermiyoruz?" dedi. "Yarın seanslara başlamak için yeterince erken olacak."

"Seninle konuştuktan sonra dinlenecektir." Gördüklerimden sonra bunu erteleyemem. Esguerra bana mesaj attı, öğle yemeğinden sonra ofisine uğramamı istedi ama onu yine yalnız bırakmayacağım.

Henderson ve diğer şeyler bekleyebilir.

Sara iç geçiriyor, lahana salatasını karıştırıyor, sonra başını kaldırıp bakıyor. "Bu doktorla konuşursam sihirli bir şekilde iyileşmeyeceğimi biliyorsun, değil mi?" Ela gözleri sıkıntılı. "Terapi bu gibi durumlarda her zaman yardımcı olmaz."

En azından sonunda bir "durum" olduğunu kabul ediyor.

Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaşarak onun sandalyesine doğru yürüyorum. "Biliyorum aşkım," diyorum usulca, başını kaldırmış yüzüne bakarak. Ellerimi onun üzerine koyarak

omuzlarına masaj yapıyorum, hassas kaslardaki gerginliği hissediyorum. "Sihirli olmayacak ama bir başlangıç olacak."

Sandalyesinin yanında dizlerimin üzerine çökerek kollarımı ona doladım ve kalp atışlarını hissetmek için ona sarıldım.

Verdiğim zararı geri alabileceğime kendimi ikna etmem gerekiyor.

75

Sara

DOKTOR KIRKLI YAŞLARININ SONUNDA UZUN BOYLU BIR KADIN. EĞER SANDRA BULLOCK *The Devil Wears Prada*'da şık patronu/kötüyü oynasaydı, modaya uygun tasarım gözlüklerine kadar bu terapiste benzeyebilirdi.

"Merhaba," diyor ince, mükemmel manikürlü elini uzatarak. "Ben Dr. Wessex."

"Merhaba." Elini sıkıyorum. "Ben Sara."

Peter ve benim kaldığımız eve benzer başka bir evde, penceresi yola bakan küçük bir ofisteyiz. Peter'ın dışarıda volta attığını görebiliyorum; Dr. Wessex terapi seansım sırasında orada bulunamayacağı konusunda kararlıydı.

"Tanıştığımıza memnun oldum Sara." O parlak bir masanın arkasına oturdu, ben de diğer taraftaki uzanmış sandalyeye oturdum. "Kocanız bana bugün sizi bana getiren şey hakkında biraz bilgi verdi, ancak bunu kendi sözlerinizle duymak isterim."

Koltuğumda kayıyorum. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim."

Başını eğiyor. "Neden? Sana acı verdiği için mi?"

Göğsüm sıkışırken nefes alıyorum. "Hayır. Yani, evet, tabii ki. Ben sadece... bunu düşünmek istemiyorum."

"Ailen öldürüldüğü için mi?"

İrkildim ve başka tarafa baktım.

"Yoksa başka bir şey olduğu için mi?" diye soruyor doktor. "Belki de işlemekte zorlandığınız bir şey?"

Nefes alışım hızlanıyor ve ellerimi sıkıyorum. Tırnaklarım avuç içlerime batarken, bu küçük acı şimdiki zamana odaklanmama yardımcı oluyor.

Oraya gidemem.

Oraya

gitmeyeceğim.

Sessiz kalıp ona bakmayı reddettiğimde Dr. Wessex iç geçirdi ve "Göz Hareketleriyle Duyarsızlaştırma ve Yeniden İşleme ya da EMDR'yi hiç duydunuz mu?" dedi.

Ona boş boş bakıyorum ve başımı sallıyorum.

"Bu oldukça yeni, geleneksel olmayan bir psikoterapi ve geçtiğimiz yıl büyük başarı elde ettim. Buradaki fikir, dış bir uyarıcıya odaklanırken olumsuz deneyimlerinizi gözden geçirmenizdir. Özellikle, belirli bir acı anınızı anlatırken el hareketlerimi gözlerinizle takip etmenizi isteyeceğim."

Göz kırpıyorum. "Ne?"

Gülümsüyor. "Bunu yapacağım" -elini ritmik bir şekilde bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor, sanki görüşümü kontrol ediyormuş gibi- "ve sen de gözlerinle hareketi takip edeceksin. Hadi pratik yapalım."

Yan yana hareket etmeye devam ediyor ve ben de lazer işaretçisini takip eden bir kedi gibi bakışlarımla parmaklarını takip ediyorum. Bunun bir şeye nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum ama denemeye hazırım.

"Tamam, güzel," diyor ben not aldığımda. "Şimdi sıkıntılı bir anıya odaklanalım... mesela en son flashback'ine. Bugün erken saatlerde gördüğün şey neydi? Hangi olayı yeniden yaşadınız? Ya da buna odaklanmak istemiyorsan başka bir şey seç ya da en baştan başlayabiliriz."

El hareketlerini hâlâ gözlerimle takip ediyorum ve bu bir şekilde göğsümde oluşan volkanik basınçtan kurtulmamı kolaylaştırıyor. Bunun muazzam ağırlığını hissedebiliyorum ama sanki başka birinin başına geliyormuş gibi.

Konuşmaya başlarken gözlerim bir o yana bir bu yana kayıyor, parmaklarını takip ediyorum. Yavaşça, duraklayarak, SWAT ekibinin gelmesinden tetiği ilk çektiğim ana kadar o gün yaşananları anlatıyorum.

Sadece orada duruyorum, başka bir kelime söyleyemiyorum çünkü çok şiddetli bir şekilde titriyorum. Dr. Wessex beni rahatlatmak zorlamadı. Bunun yerine, vücudumun nasıl tepki verdiğine ve sahip olduğum düşüncelere odaklanmamı söylüyor

Bu anda. Ve tüm bu süre boyunca elini ileri geri hareket ettirerek odaklanmamı sağlıyor.

Beni boğucu acı ve kederden uzak tutuyor.

PETER BENI ALMAK IÇIN EVE GIRDIĞINDE

Duygusal ve fiziksel olarak o kadar yıpranmıştım ki doğruca eve gittik ve orada hemen uyuyakaldım.

Bir buçuk saat sonra boğuk erkek sesleriyle uyanıyorum. Üzerime bir bornoz geçirip pencereye doğru sürünüyorum ve kapalı panjurların arasından bakıyorum.

Kent, Esguerra, Peter ve Yan. Dışarıda durmuş bir şeyler tartışıyorlar.

Nefesimi tutarak ne söylediklerini anlamaya çalışıyorum.

"Henüz bir şey yok," diyor Kent, tiksinmiş görünerek. "Mesajın ona ulaştığından emin miyiz?"

"Oh, bu onu etkiledi," diyor Peter acımasızca. "Herif bu konuda bir şey yapamayacak kadar korkak."

Esguerra Yan'a bakar. "Peki ya sevgilin? Ne zaman gelmesi gerekiyor?"

Yan'ın çenesi gözle görülür bir şekilde geriliyor, ama sonra kontrolü yeniden ele alıyor gibi görünüyor. "Yakında," diyor duygusuzca. "Çok yakında."

"Güzel." Esguerra'nın dudaklarında korkunç bir gülümseme beliriyor. "Onu ele geçirdikten sonra Henderson'ın asilce davranıp davranmamasının bir önemi kalmayabilir. O yılan piçini nasıl olsa bulacağız."

Adamlar dağılıyor ve ben şaşkın ama umutlu bir şekilde pencereden uzaklaşıyorum.

Hala tam olarak ne yaptıklarını bilmiyorum ama Henderson konusunda ilerleme kaydediyorlar gibi görünüyor ve her ne kadar yanlış olsa da eski generalin hakkını almasını sabırsızlıkla bekliyorum.

76

Henderson

"SEN LANET BIR PSIKOPATSIN! BENI DUYUYOR MUSUN? BIR PSIKOPAT!" BONNIE
çığlıklar atıyor, gözyaşları ve sümüğü yüzünden akıyor. "Önemsediğimiz beş kişi öldü ve senin umurunda bile değil!"

Bir bardak fırlattığında eğiliyorum ve bardak arkamdaki duvara çarparak oluyor. Bana doğru her kelime, mermileri kadar ölümcül ve cevap veren öfke, migrenimle birleşerek görüşümü kırmızı lekelerle kaplıyor.

İlaçlarını doldurmayı unutmamalıydım. Yatakta uyuşturulmuş olmalıydı, e-postalarıma bakmamalı ve lanet haberleri izlememeliydi.

Kulağımın dibinde bir tabak vızıldıyor ve kaybediyorum.

"Sikimde bile değil!" Kemikli omuzlarını tutmak için masanın etrafında dönerek kükrüyorum. "Kuzenim Lyle da o ölü insanlardan biri. Ama ne olmuş yani? Ne olursa olsun öldürecekler. Seni, Amber'ı ve Jimmy'yi de. Sence kendimi bu katillere gümüş tepside mi sunmalıyım? Yapmam gereken şey bu mu?"

Onu o kadar sert sarsıyorum ki dişleri boş kafatasında takırdıyor ama geri çekilmeyi reddediyor.

"Belki de yapmalısın!" diye bağırıyor, tükürükleri yüzüme sıçrıyor. "Ölsen hepimiz daha iyi olurduk!"

Öfkeyle onu itiyorum ve tam kızımız mutfağa girerken buzdolabına çarpıyor.

"Anne? Baba?" Kocaman mavi gözleri benden Bonnie'ye kaydı. "Neler oluyor?"

Hay sikeyim. Amber'ın bunu görmemesi gerekiyordu.

İki çocuğum arasında her zaman benim yanımda olan odur.

"Yok bir şey tatlım," demeyi başarıyorum sakince. "Annenin sadece ilaca ihtiyacı var, hepsi bu."

Bonnie'yi yerde hıçkırarak ağlarken kızımı odasına götürdüm.

Değer verdiğim herkesi kurtaramam ama ailemi koruyacağım.

Nankörler bunu yapmayı zorlaştırsa bile.

SONUNDA ELLERIME ESGUERRA'NIN DÜZENINE ULAŞTIM. Kolombiya'daki yerleşkede Hava İndirme Operasyonu için çalışıyordum ki evin sessiz olduğunu fark ettim.

Çok sessiz.

Oturma odasında video oyunu patlamaları yok, yemek vakti olmasına rağmen mutfakta bulaşık tıkırtıları yok.

Kan basıncım yükseliyor, odadan dolaşıyorum. Hiçbir

şey yok.

Burada kimse yok.

İzlanda'daki kulübemiz dışarıdaki karla kaplı yollar kadar soğuk ve boş.

Garaja koştum ve cipin kayıp olduğunu gördüm. Bonnie çocuklarla kasabaya gitmek için almış olmalı.

Aptal sürtük. Avucumu duvara vurdum. Ona milyonlarca kez buradan dışarı adım atamayacağımızı söyledim. Tüm arkadaşlarımıza ve akrabalarımıza olanları düşününce nasıl böyle bir risk alabiliyor? Düşmanlarımın onu kaburga kaburga doğrayacağının farkında değil mi?

Tabii... Göğsüm sıkışıyor, ciğerlerimdeki hava buharlaşıyor. O

yapmaz.

Yapamadı.

Buna cesaret edemezdi.

Yine de bacaklarım beni evin içine, onun odasına götürdü. İçeriye sadece kısa bir süre bakmıştım, orada olmadığını görecek kadar.

Şimdi içeri girip etrafa bakıyorum ve öfke beni neredeyse canlı canlı kaynatıyor.

Komodininin üzerinde, televizyon kumandasının altında, kendi el yazısıyla yazılmış küçük bir kağıt parçası var.

Gidiyoruz, diyor. *Burada seninle "güvende" olmaktansa dışarıda şansımızı denemeyi tercih ederiz.*

77

Peter

GENÇ BIR KADININ BAĞLI BIR ŞEKILDE OTURDUĞU SORGU KULÜBESINE GIRIYORUM.
Bir sandalyeye. Küçük yüzü morluklarla süslüdür ve alt dudağı yarılmıştır, bu da ona asık bir görünüm verir. Ancak bakışları net ve meydan okurcasına.

Bu güzel keskin nişancı kolay lokma değil. Acaba bu morlukları sorgu sırasında Yan mı verdi, yoksa dün yakalanırken verdiği mücadeleden mi?

Ayak seslerini duyunca arkamı dönüyorum ve Yan ile İlya'nın odaya girdiğini görüyorum. "Bize isimlerini verdiği adamların dosyalarını az önce aldık," diyor Ilya, telefonunu uzatarak. "Doppelgängers'larımızın oldukça iyi bir özgeçmişi var. Dördü de eski Delta Gücü, aynı birlikten. Onlar ve birkaç arkadaşları on beş yıl önce Pakistan'da on altı yaşında bir kıza toplu tecavüzden askeri mahkemeye çıkarılmışlar. Altısı tutuklandı ama diğerleri onları kaçırdı ve hepsi kaçmaya başladı. O zamandan beri, küçük suikastlardan teröristler için bomba yerleştirmeye kadar, orada burada rastgele işler yapıyorlar.
kuruluşlar."

O konuşurken ben de ekrandaki fotoğraflara göz gezdiriyorum. Belli ki bizi taklit ederken çok iyi kılık değiştirmişler. Bana bakan yüzler bizimkilerle çok az benzerlik taşıyor; en iyi ihtimalle biri belli belirsiz bana benziyor ve o zaman bile saçları kirli sarı.

Aklıma bir fikir geldi. "Makyajlarını ve kılıklarını kim yaptı?" Keskin nişancıya sandalyesinin önünde durarak soruyorum. "Görünüşe göre çok yetenekli biri yapmış."

Henderson'ın nerede saklandığını bilmediğini iddia ediyor ve o tavuk ciğerli ublyudok teslim olmadı, onun yerine arkadaşlarının ve akrabalarının ölmesine izin verdi, bu yüzden ona başka bir şekilde ulaşmamız gerekecek... belki patlayıcıyı yerleştirmek için kullandığı ekip aracılığıyla.

Bir an sessiz kaldı; sonra suratla "Ben. Ben yaptım." dedi.

Kaşlarımı şüpheyle kaldırıyorum. "Bu doğru mu?"

Burun delikleri alevlendi. "Neden yalan söyleyeyim ki? Sana zaten tüm bu isimleri verdim. Bir tanesinin daha ne önemi var ki?"

İngilizcesi herhangi bir Amerikalınınki kadar saf. Bir Çek kızının bu kadar iyi konuşmayı ne zaman ve nasıl öğrendiğini merak ediyorum.

"Bunu doğrulamak kolay olacak," diyor Yan, bir adım öne çıkıp durarak. "Bu gece benim üzerimde yeteneklerini sergileyebilir."

"Ve benim üzerimde." Ilya kardeşine ters ters bakarken elleri iki yanında seğiriyor. Harika. Onu kimin sikeceği konusunda hâlâ birbirlerini boğazlıyorlar.

Kızgınlığımı bir kenara iterek kıza bir düzine soru daha soruyorum ve isteksizce de olsa hepsini cevaplıyor. Kimseye özel bir sadakati olmayan özel bir müteahhit olduğu için, hayatı ve nihai özgürlüğü karşılığında bizimle işbirliği yapmaya akıllıca karar verdi.

Zaten onu öldürmeyi planlıyorum. Sara'nın ailesi onun yüzünden öldü.

-Ama şimdilik, çekip gideceğine inanmasına izin vermeyi umursamıyorum.

Her iki şekilde de, umduğum kadar yararlı değil. Henderson'la sadece bir kez yüz yüze görüştüğünü ve nerede saklanıyor olabileceğine dair hiçbir fikri olmadığını söyledi. Geçmişte onlarla sık sık çalışmış olmasına rağmen taklitçilerimizin nerede olduğunu da bilmiyor.

Başka bir çıkmaz sokak, ama umudumu kaybetmiyorum.

Artık izini süreceğimiz daha çok isim var ve içlerinden biri bizi hedefimize götürecek.

~

EVE SARA'NIN HALA UYUDUĞUNU GÖRÜNCE RAHATLADIM.

son iki öğleden sonradır yapıyor. İstemese de

Kabul edin, hamilelik ve beraberinde gelen sabah bulantıları ona ağır bir yük bindiriyor.

Dr. Wessex'le olan terapi seanslarından bahsetmiyorum bile. Terapist Sara'ya her ne uyguluyorsa, ptichka'mı eve gelir gelmez bayılacak kadar yoruyor gibi görünüyor.

"Seninle ne tür bir tedavi görüyor?" Dün gece Sara'ya sordum ve o da göz hareketlerini ve bunun beynini travmatik anıları farklı şekilde işlemesi için nasıl yeniden eğitmesi gerektiğini anlattı. Tam olarak anladığımdan emin değilim ama terapiye başladığından beri sadece bir küçük flashback olayı yaşadı - en azından benim bildiğim kadarıyla.

Onları benden saklıyor olması tamamen mümkün. Hala ağlamadı ya da olanlarla ilgili benimle konuşmadı, bu yüzden içinde bir yerlerde saklı olduğunu biliyorum, tüm keder ve acı ailesinin ölümünün ardında bıraktığı boşluğu dolduruyor.

İşin tuhaf yanı, ben de bunun bir kısmını hissediyorum - sadece onun acısının yankıları olarak değil, kendi kaybım olarak. Düğünümüzü takip eden dört ay boyunca Chuck ve Lorna'yı tanımış, her ikisini de sevmeye ve saygı duymaya başlamıştım. İyi insanlardı, sevgi dolu ebeveynlerdi ve benden nefret etmek için her türlü nedenleri rağmen, yavaş yavaş bana açılıyor, hayatlarının bir parçası olmama izin veriyorlardı.

Ailelerinin bir parçası, bir kez daha koruyamadığım bir aile.

Sessizce yatak odasından çıkıyorum, göğsüm acıyla sıkışıyor. Olanlar için kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum, bu kadar özenle avladığım düşmanın gölgelerden sıyrılıp hayatına devam etmekten memnun olmayabileceğini öngöremediğim için.

İntikamının alacağı haince şekli tahmin edemediği için.

Oturma odasına girip Henderson'ın CIA'deki bağlantısına ulaşmak için kullandığım şifreli e-postayı kontrol etmek için dizüstü bilgisayarımı açtığımda ruh halim hâlâ karanlık. Mahkûmlarımızın on dokuzu da artık ölü, bu yüzden bir şey görmeyi beklemiyorum, daha çok alışkanlıktan dolayı kontrol ediyorum.

Bu yüzden bilinmeyen bir göndericiden gelen bir mesaj beni tamamen şaşırtıyor.

E-postayı açıp okudum, sonra gözlerime inanamayarak tekrar okudum.

Wally'yi istiyorsan, Çarşamba günü sabah 9'da Londra'daki Marison Café'de buluşalım. Yalnız gel.

-Bonnie Henderson

78

Sara

"-BELLI KI BIR TUZAK," DEDIĞINI DUYUYORUM ILYA'NIN YATAK ODASINDAN ÇIKARKEN, ESNERKEN
uykumdan. "Seni dışarı çekmeye çalışıyor, hepsi bu."

"Belli ki, ama yine de ipucunu takip etmeliyiz," diyor Kent, koridorda gözden uzakta durup oturma odasına bakarken.

Peter, Esguerra, Kent ve kocamın Rus takım arkadaşlarının üçü de sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarın etrafında toplanmış, küçük alanı o kadar çok testosteronla dolduruyorlar ki neredeyse tadını alabiliyorum. Uzun boylu, son derece fit vücutlarını ve sert yüzlerini gördüğümde aklıma gelen kelimeler "ölümcül erkeklik" oluyor.

Ölümcül, külot katili erkeklik.

Tabii ki Peter diğerlerinden çok daha çekici, onlar benim varlığımdan habersiz konuşmaya devam ederken karar veriyorum. Kent'in sarışın görünüşü akla yağmacı bir Viking'i getiriyor ve Esguerra'da kesinlikle acımasız bir şeyler seziyorum

-Ve bir dereceye kadar Yan ve Anton'da. bir parça insan sevgisi olan tek kişi Ilya ve o da kesinlikle benim tipim değil

-Yine de birçok kadının o aşırı büyük kasları ve kafatası dövmelerini nasıl tahrik edici bulacağını anlayabiliyorum.

"Peter'ın yalnız gelmesi gereken kişi olduğundan emin miyiz?" Esguerra çömelerek dizüstü bilgisayar ekranına bakıyor. "E-posta belirli birine gönderilmemiş."

Nefesim göğsümde sıkışıyor ve erkeklerin bakışlarıyla ilgili tüm düşünceler zihnimden kayboluyor.

Birisi Peter'ı tek başına bir yere mi götürmeye çalışıyor?

Yan telefonuna bakarak, "Bilgisayar korsanlarımız şu anda e-postanın izini sürüyor," diyor. "Yakında gönderildiği IP adresini öğreneceğiz."

Peter sallıyor. "Gerçek bir IP adresi olmayacak. Henderson izlerini nasıl örtbas edeceğini biliyor."

"Peki ya Henderson değilse?" Esguerra ayağa kalkar. "Ya karısıysa?"

Ilya homurdanır. "Evet, tabii. Ve eğer buna inanırsak, yapabileceği bir köprü var.
-"

Peter, "Hayır, Julian haklı," diye araya girer. "Bu konuda bir şeyler çok-Henderson gibi. Beni tuzağa düşürmek isteseydi, daha inandırıcı bir ipucu sağlardı; mesela CIA bağlantısı ya da onun gibi bir şey gibi davranırdı. O e-postayı karısının adıyla imzalaması, bunun bir tuzak olduğunu bize açıkça söylemek gibi. Bunun başarılı olma olasılığı en düşük taktik olduğunu bilmek için teşkilatta çalışmış olmanıza gerek yok."

"Belki de bu yüzden kullanıyor," diyor Kent. "*Çünkü* çok saçma ve inanılmaz."

"Belki de e-postayı yazan kişi o olmadığı içindir." Esguerra kollarını göğsünde kavuşturur. "Size söylüyorum, karısından gelmiş olabilir."

"Karısı neden Peter'la bağlantı kursun ki?" Anton sakalını kaşıyarak soruyor. "Az önce on dokuz arkadaşını ve akrabasını öldürdük ve cesetleri polislerin bulması için bıraktık. Sence bir tür ölüm arzusu mu var?"

"Belki de öyledir," diyor Yan, ben elimi ağzıma kapatıp dehşet dolu bir nefesi bastırırken.

On dokuz kişi mi?

Henderson'ı ele geçirmek için *on dokuz masum insanı mı* öldürdüler? "Bir düşünün," diye devam ediyor Yan, içimdeki hastalıklı çekiç sesinden habersiz
kalp atışı. "Yıllardır kocasının peşindeyiz. Tüm ailenin yaşadığı stresi düşünün. Bu insanlarla ilk kez uğraştığımızda da böyle olacağını düşünmemiş miydik? Henderson'ın ailesinden birinin - karısı, kızı, oğlu - baskı altında hata yapmasını ummuyor muyduk?"

"Bu bir hatadan daha fazlası," diyor Kent. "Onu bulamadık çünkü endişelendiği için arkadaşlarıyla temasa geçti. Sadece Henderson ve CIA bağlantısının sahip olabileceği bir e-posta adresiyle *bize* ulaştı."

Esguerra, "Tabii kocasının e-postasına girip CIA'den gelen iletiyi görmediyse," diyor. "O zaman onun da elinde olurdu."

Elimi hâlâ ağzımın üzerinde tutarak, ses çıkarmamaya dikkat ederek geri çekiliyorum.

Peter'ın neden bana planları hakkında ayrıntılı bilgi vermek istemediğini şimdi anlıyorum.

Bunun nedeni benim ruhsal durumum değil, yaptıkları şeyin toplu katliam anlamına gelmesi.

79

Peter

BU KONUYA EN IYI NASIL YAKLAŞABILECEĞIMIZ KONUSUNDA STRATEJI GELIŞTIRIYORUZ.

Sara oturma odasına girdiğinde.

"İşte buradasın," diyorum gülümseyerek. "Kestirmen nasıldı?"

Gözleri kısa bir süre benimkilerle buluşuyor, sonra uzaklaşıyor. "İyiydi. Herkese merhaba." Adamlara gülümsemeden el sallıyor.

Esguerra koltuktan kalkarak, "Bu akşam yeniden toplanalım," dedi. "Saat sekizde, ofisimde."

Yanımızdan geçip mutfağa giden ve kendine bir bardak su dolduran Sara'ya bakıyorum. Onu yalnız bırakmak istemiyorum, bu yüzden herkesi buraya çağırdım.

İkilemimi fark eden Esguerra, "Sara, Nora bu gece Lizzie konusunda ona yardım edip edemeyeceğini merak ediyor. Rosa bu akşam izinli."

Sara bakar, yüzü ifadesizdir. "Elbette, ."

Esguerra memnun bir şekilde başını sallıyor ve herkes hızla dağılıp bizi yalnız bırakıyor. Buna sevindim çünkü Sara'nın içinde bulunduğu bu tuhaf ruh halinden hiç hoşlanmıyorum.

O uyurken bir şey mi oldu?

"Ptichka..." Mutfağa giriyorum ve önünde duruyorum. "Bu öğleden sonra yine bir flashback mi yaşadın?"

Bana göz kırpıyor. "Ne dedin? Hayır,

yapmadım." Ona şüpheli bir bakış attım.

"Emin misin?"

Narin çenesi geriliyor. "Evet. Ben iyiyim." Su bardağını tezgâha bırakıp arkasını dönüyor.

Ama bu kadar bariz bir yalanı yanına bırakacak değilim. Kolundan tutup yüzünü bana çeviriyorum. "O zaman ne oldu?" Talep ediyorum. "Ne oldu?"

Bana bakıyor ve yumuşak ela gözlerinde tuhaf bir boşluk görüyorum. "Hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey olmadı."

"Sara... beni dışarıda bırakma."

Bakışlarında acı veren bir şey titriyor, sonra onu o boşlukla örtüyor. "Sana söyledim, önemli değil."

"Benimle konuşmayı reddediyorsan bu hiçbir şey değil. Ptichka..." Dalgalı bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırmak için kolunu bırakıyorum. "Lütfen aşkım, bana sorunun ne olduğunu söyle."

Yüzü gerilir. "Yok bir şey. Bırak gitsin."

Bırak beni. Elimi bırakıyorum, söylenmemiş kelimeleri sanki bana bağırmış gibi net bir şekilde duyuyorum. E-posta beni geçici olarak karanlık ruh halimden uzaklaştırmıştı, ama şimdi geri döndü, tüm bunlara benim neden olduğum bilgisi üzerime baskı yapıyor, beni mide bulandırıcı ağırlığıyla boğuyor.

Bunu Sara'ya ben yaptım.

Ailesi benim yüzümden öldü. Eski

hayatını benim yüzümden kaybetti.

Çünkü onu terk etmedim.

Çünkü onu asla terk edemem.

"Benden nefret mi ediyorsun?" Sessizce sordum. "Etmiş olsaydın seni suçlamazdım."

Bana bakıyor, nefes alış verişi hızlanırken göz bebekleri kararıyor. İnkâr etmiyor, neden etsin ki?

Ona olan takıntım olmasaydı, ailesi hâlâ hayatta olurdu.

"Yapmalıyım." Sesi gergin. "Normal bir insan yapardı."

Göğsümdeki baskı artıyor, içimdeki acı daha da keskinleşiyor.

Tabii ki yapmalı. Bütün bunların suçlusu benim.

"Özür dilerim." Tanıdık olmayan kelimeler boğazımı zorluyor ve bu sırada boğazımı kazıyor. "Bunun için, her şey için üzgünüm. Onları koruyamadım... seni koruyamadım. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmeliydim ama..." Gerçek bir mazeretim olmadığını bilerek duruyorum.

Tüm korumalarım ve aldığım güvenlik önlemleriyle düşmanlarımın saldırmasına hazırlıklıydım ama bu şekilde değil.

Ben konuşurken Sara'nın gözleri açılıyor ve ben daha sözümü bitirmeden başını sallamaya başlıyor. "Neden bahsediyorsun sen?" diye haykırıyor ben sustuğumda. "Ailemin ölümü için seni suçladığımı mı düşünüyorsun?"

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Sen değil misin?"

"Tabii ki hayır! Eğer bir şey varsa, o da benim-" Kopma sırası onda, gözleri acı veren bir parlaklıkla ışıldıyor. Ben bir şey söyleyemeden devam etti. "Mesele şu ki, olanlardan Henderson sorumlu, sen değil. Patlayıcıyı o yerleştirdi, tüm o masum insanları o öldürdü, böylece onların ölümünü senin üzerine yıkabilecekti. SWAT ekibini ailemin evine o gönderdi."

"Biliyorum. Ama o *benim* düşmanımdı."

"Evet ve sen *benim* kocamsın." Gözyaşları artık gözlerinde yüzüyordu. "Sana aşık oldum. Seni onların hayatına soktum. Banliyöde sözde normal bir hayat için çabaladım. Sana olan hislerimi daha önce kabul etseydim, Japonya'da mutlu bir şekilde yaşayabilirdik. O zaman bunların hiçbiri olmazdı ve ailem hala-"

"Cidden tüm bunların suçlusunun sen olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" İnanılmaz bir şekilde araya giriyorum. Ellerini ellerimin arasına alıp usulca sıkıyorum. "Sara, ptichka... olanlardan bir şekilde sorumlu olduğun izlenimine mi kapıldın?"

Japonya'ya nasıl hatırlamıyor mu?
Kendimi onun hayatına nasıl zorla soktuğumu ve onu nasıl çaldığımı mı?

Gözlerindeki yaşlar daha da parlıyor ve tekrar başka tarafa bakmaya çalışıyor ama izin vermiyorum. Bu işin aslını öğreneceğiz. Şimdi. Bugün. Ne kadar zor olursa olsun.

Çünkü sonunda ptichka'm ve olanlardan bahsediyor. "Sara..." Ellerini bırakarak narin çenesini okşuyorum. "Aşkım, sen
hiçbir şekilde suçlanamazsınız. Hepsi benim suçum, hepsi. Seni ilk gördüğüm andan itibaren seni istedim ve hiçbir şeyin yoluma çıkmasına izin vermedim... duygularının bile. Ben bir piçtim ve hala öyleyim, çünkü olan onca şeyden sonra bile doğru olanı yapmaya kendimi ikna edemiyorum."

Zarif boğazı çalışıyor. "Doğru şey mi?"

"Uzaklaşmak. Gitmene izin veriyorum." Elimi indirirken ağzım buruşuyor. "İyi bir adam böyle yapardı. Günahları için tövbe etmek isteyen bir adam. Ama ben öyle biri değilim. Ben bunu yapamam. Ayrı kaldığımız dokuz ay beni neredeyse mahvediyordu ve sensiz bir ömür geçirmektense sonsuza kadar cehennemde yanmayı tercih ederim."

İrkiliyor ve dikkatle boşluğa çevirmeden önce bakışlarında bir kez daha azap görüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyor düzensiz bir şekilde. "Senden beni terk etmeni istemiyorum. Beni terk etmeni *istemiyorum*. İstediğim son şey bu ve aileme olanlar için seni kesinlikle suçlamıyorum."

"O zaman benden nefret etmen gerektiğini söylerken ne demek istedin? Normal bir insanın benden nefret edeceğini mi?"

Nefes alış verişi yeniden hızlanıyor ve gözlerinde daha fazla nem birikirken başını sallayarak geri adım atıyor. "Unut gitsin." Sesi titriyor. "Unut gitsin."

Ona bakıyorum, aklıma yeni bir şüphe geliyor. "Ne zaman uyandın?" Bir önseziye dayanarak soruyorum.

Cildinde gözle görülür bir ürperti dalgalanıyor ve doğru tahmin ettiğimi anlıyorum. Bizi duymuştu.

Tam olarak ne konuştuğumuzu hatırlamaya çalışıyorum ve içten içe irkiliyorum. On dokuz cesetten kesinlikle bahsedilmişti.

Yaklaşıp ince omuzlarını kavrıyorum. "Bunu duyduğun için üzgünüm," diyorum nazikçe. "Ne olursa olsun, Henderson'ın o insanlardan en azından bazıları için kendini takas edeceğine güveniyordum."

Yutkunuyor. "Evet, tabii."

"Hiçbir şey yapmamamı mı tercih edersin? Yaptıklarından sonra serbestçe dolaşmasını mı istiyorsun?"

Göğsü kabarıyor. "Yapmalıyım." Bana bakarken sesi gerginleşti. "Özgürce dolaşmak değil, tutuklanmak. Suçlarının bedelini normal bir şekilde ödesin."

"Peki sen bunu istiyor musun?" Yumuşakça soruyorum. "Sihirli bir değnek sallayıp onun işlediği suçlar yüzünden hapse girmesini sağlayabilseydin, bu seni tatmin eder miydi? Yaptıklarını düşününce bu yeterli olur muydu? Bize, Tamila ve Pasha'ya... ailene?"

Söylediğim her kelimeyle nefes alış verişi daha da hızlanıyor ve titremeye başladığını görebiliyorum. Elimden kurtulup uzaklaşmak için hamle yapıyor ama bileğinden yakalayıp yüzünü bana çeviriyorum.

"Söyle bana Sara." Acımasızca, onu daha yakına çekiyorum. Her şeyi dökmek, onu rahatsız eden şeyin özüne inmek istiyorum. "Onun için istediğin bu mu? Normal sivil adaletin mi? Yoksa acı çekmesini mi isterdin? Gerçek acıyı ve kaybı bilmesini mi?"

Gözyaşları dökülüyor ve yanaklarını ıslaklıkla kaplıyor. Bileğini çekiştirerek, "Kes şunu," diyor. "Ben... Ben..."

"Öyle değil mi?" Bırakmayı reddediyorum. "Bundan emin misin aşkım? Hastanın üvey babasının hak ettiği cezayı almasına bir parçan bile sevinmiyor mu? Anneni öldüren ajanın tetiğini çektiğin için? Henderson hala dışarıda olsa da, işlediği suçların bedelini çoktan ete kemiğe bürünmüş olarak ödüyor değil mi?"

Gözyaşları daha sert akıyor ve ben usulca "O bunu hak ediyor Sara. Hak ettiğini biliyorsun. Onun yerine başkalarının ölmek zorunda kalması üzücü ama bu dünya böyle işliyor. Bu adil değil. Adil değil. Biliyorum çünkü bu hayatta adalet olsaydı oğlum bugün burada bizimle olurdu. Elinde oyuncak bir arabayla ölmek yerine, büyüyüp gerçek bir araba kullanırdı. Okula gidecek ve randevulara çıkacaktı. Ve bir gün, gelecekte bir noktada, seni sevdiğim kadar seveceği biriyle tanışacaktı - ona hayatın acımasız derslerini unutturacak biriyle."

Şimdi ağlıyor, göğsüme vuruyor ve hıçkırarak ağlıyor ve kollarımı ona sarıyorum, baraj sonunda çatlarken ve acısına teslim olurken onu tutuyorum.

Kederiyle ve kaybıyla yüzleşirken.

80

Sara

SAATLERCE AĞLIYORUM, ACIMA O KADAR KAPILIYORUM KI

Peter beni kucağına alıp oturma odasındaki kanepeye taşıdığında bunu zar zor hissediyorum. Beni kucağına alıp nazikçe ileri geri sallarken, ailem ve öldürdüğüm adam için, Peter'ın kurbanları için, Pasha ve Tamila için yas tutuyorum. Ve hepsinden önemlisi, bir zamanlar olduğum kadın için yas tutuyorum, bir can almayı hayal edemeyen biri... ya da cinayet işleyebilecek bir adamı sevmeyi.

Tüm acı, suçluluk ve öfke beni dalgalar halinde vuruyor. Tanrım, çok fazla öfke var. İçimde olduğunu bilmiyordum. Henderson şimdi burada olsaydı, onu ellerimle öldürürdüm. Onun ölümünü izler ve her korkunç anın tadını çıkarırdım. Her şeye rağmen Peter'la birlikte hayalimizdeki hayatı kurmuştuk ama birkaç yıkıcı dakika içinde hepsini kaybetmiştik.

Pasha ve Tamila öldürüldüğünde Peter için de böyle mi olmuştu? O da böyle miydi, sanki dünyası aniden durmuş gibi? Ağlarken her şeyi yeniden yaşıyorum, karşı koymak için çok mücadele ettiğim tüm anıları. Silah seslerini ve helikopterin gürültüsünü duyuyorum, havadaki kan ve panik kokusunu alıyorum. Ailemin öldüğünü görüyorum ve elimdeki silahın soğuk ağırlığını hissediyorum.

Tetiği çekerken... bir, iki, üçüncü kez.

Ajanın yüzünün patladığını görmenin ve bir insanın canını aldığımı bilmenin nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum - içten içe ben de aynı şeyi yapabilirim

Peter gibi.

Bunun için ve çocuğumun hiçbir zaman gerçekten huzurlu bir hayat yaşayamayacağını, karanlığın tonlarıyla renklendirilmiş bir dünyada büyüyeceğini bildiğim için ağlıyorum. Hiçbir zaman dede olamayan babam ve son anlarını kocasının cesedinin başında geçiren annem için ağlıyorum.

Onlar için ağlıyorum ve kadere öfke duyuyorum ve tüm bu süre boyunca

Peter orada, elinde

Ben.

Bana gücünü ödünç veriyor, böylece kırılmadan dağılabiliyorum.

81

Peter

KARANLIĞA TESLIM OLMADAN ÖNCE SARA'NIN HIÇKIRIKLARININ DINMESINI BEKLEDIM. Damarlarımda sıcaklık kaynıyordu. Tam bir saat boyunca onu kucağımda tuttum, esnek vücudunun titrediğini ve sarsıldığını hissettim, yumuşak göğüsleri göğsüme sürtünürken biçimli kıçı kasıklarımın üzerinde kıvranıyordu.

Çektiği acının derinliklerine tanık olmuşken onu bu şekilde arzulamam yanlış ama elimde değil. Onun ıstırabı beni derinden yaraladı, uygarlığın ince parıltısını sıyırıp attı ve benim temel dürtülerimi maskeledi.

Ben serbest bırakılmış bir canavarım, o da benim avım.

Onu vahşice öpüyorum, ellerim kıyafetlerini yırtıp pürüzsüz tenini ortaya çıkarırken dudaklarında kuruyan gözyaşlarının tuzunu tadıyorum. Başta pasif davranıyor, yaşadığı duygusal fırtınanın etkisiyle tükenmiş durumda ama çok geçmeden ince kolları beni sarıyor ve o da beni öpüyor, elleri aynı vahşilikle kıyafetlerimi yırtıyor.

Tişörtüm yere düşüyor, kıyafet yığınına katılıyor ve sonra kucağıma çırılçıplak otururken kot pantolonumun fermuarıyla uğraşıyor.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi göründüğünde kısık sesle "Bırak beni," diye emrediyorum, ama o çoktan aldı ve sikim serbest kalıyor, şişiyor ve ağrıyor, onun sıkı, ıslak sıcaklığına gömülmek için çaresiz.

"Seni seviyorum," diye nefes nefese bağırıyor ben derinlere daldığımda ve iç kaslarının kenetlendiğini, beni sıktığını, çektiğim acıya rağmen beni karşıladığını hissediyorum.

neden oluyor.

Tıpkı hayatına soktuğum onca acıya rağmen beni kucakladığı gibi.

Onun sevgisini, affediciliğini hak etmiyorum, ama parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu yiyip bitiren öpücüğüm için sabit tuttuğumda, buna sahip olduğumu biliyorum.

O gerçekten benim, iyi ya da kötü.

82

Sara

"İYI OLACAĞINA EMIN MISIN?" PETER ONUNCU KEZ SORUYOR

Akşam yemeğinden sonra Esguerra'nın malikânesine yaklaşırken başımı sallayıp endişeli ifadesine bakıyorum.

"Merak etme. Ben iyi olacağım."

Bir buçuk haftadır ilk kez yalan söylemiyorum. Gözlerimi zımpara kağıdıyla ovuyormuşum gibi hissediyorum ve ağlamaktan başım ağrıyor - oturma odasındaki sevişmemizden kaynaklanan ağrılardan bahsetmiyorum bile - ama bunların hepsi önemsiz. Acının en kötüsü -bütün bu günler boyunca yüzleşemediğim keder ve suçluluk- azalıyor, ancak asla tamamen yok olmayabilir.

Elbette hala on dokuz ölü rehine meselesi var ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü ne anlamı olabilir ki?

Kocam bir canavar olabilir ama ben onsuz yaşayamam, o da bensiz yaşayamaz.

"Gitmek zorunda değilim," diye tekrarlıyor Peter. "Geri dönüp eve gidebiliriz."

"Yani Esguerra'nın kalmamıza izin verdiği eve mi? Misafirperverliği Henderson'a hızlı bir şekilde ulaşmasına yardım etmene bağlı olan Esguerra'ya mı?"

Peter omuzlarını silkerek geniş omuzlarını kaldırıyor, umursamaz görünüyor. "Toplantıya gelemezsem anlayışla karşılayacaktır."

Ona gülümsüyorum, göğsüm parlayan bir sıcaklıkla dolup taşıyor. Benim kara şövalyem, her zaman benim adıma savaşa girmeye hazır. "Belki ama gerek yok. Ben iyi olacağım. Dürüst olmak gerekirse, Nora ve Lizzie ile takılmayı çok istiyorum."

"Pekâlâ, aşkım. Eğer eminsen," diyor malikanenin ön kapısında durduğumuzda. "Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara, tamam mı? Uzakta olmayacağım." Yakındaki küçük bir binayı işaret ediyor - Esguerra'nın bahsettiği ofis olmalı.

"Kulağa hoş geliyor. Yakında görüşürüz." Ellerimi geniş omuzlarına koyarak parmak uçlarımda yükseliyorum ve dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. Bunun bir veda öpücüğü olmasını istemiştim ama o bir kolunu belime doluyor ve bir elini saçlarımın arasına sokuyor, öpücüğü derinleştirirken beni sabit tutuyor, sanki birkaç saat değil de aylardır seks yapmamışız gibi ağzımı yağmalıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor, siki göbeğimde sertleşirken içimde bir sıcaklık oluşuyor ve bir an için onun dile getirilmemiş teklifini kabul etmek istiyorum.

Bu geceki taahhütlerimizden kaçıp eve dönmek ve önümüzdeki iki saati yatakta geçirmek için.

Ancak Peter hava almak için öpüşmeye ara verdiğinde Esguerra'nın verandasında öpüştüğümüzü ve yakındaki pencerenin perdesinin sanki biri dışarı bakıyormuş gibi seğirdiğini fark edecek kadar kafam açılıyor.

"Bekle..." Nefes nefese, onun elinden kurtulup geri çekiliyorum. "Yapamayız, burada olmamalıyız."

Bana bakıyor, güçlü göğsü inip kalkıyor ve biliyorum ki toplum içinde olmasaydık çoktan üzerimde olurdu.

"Pekâlâ," diyor içgüdüsel bir şekilde, iri elleri iki yanında esniyor. "Ama burada çok fazla kalma... Unutma, her şeyden önce sen benimsin."

Ve bu atavistik ifadeyle arkasını dönüp uzaklaşıyor.

EĞER NORA KIRMIZI ÇERÇEVELI, ŞIŞ GÖZLERIMI FARK ETTIYSE, ÇOK NAZIKTIR.

Lizzie'nin odasına kadar ona eşlik ederken hiçbir şey söylemeyecek kadar. Bunun yerine, bugün sabah koşusunda gördüğü kırmızı bir papağan ve yerel vahşi yaşamla ilgili diğer ilginç karşılaşmalar hakkında bir hikaye anlatarak beni eğlendiriyor.

Kızını kucağına almak için beşiğin üzerine eğildiğinde gülümseyerek, "Burayı seviyor gibisin," diyorum. Bebek hoşnutsuz bir ses çıkarıyor ama sonra annesinin kollarına yerleşiyor ve minik başını Nora'nın ince omzuna koyuyor.

"Bayıldım." Nora sallanan sandalyeye oturup Lizzie'nin sırtını hafifçe sıvazlarken bana gülümsüyor. "En başından beri seviyorum."

Alt dudağımı çiğneyerek sandalyenin yanındaki küçük kanepeye oturuyorum. Karanlık bir merak içimi kemiriyor ama bu genç kadınla bu kadar kişiselleşmeli miyim bilmiyorum. "*Her şeyini* seviyor musun?" Sonunda girişimde bulunuyorum.

Hava durumundan ya da yerel doğadan bahsetmiyorum ve Nora'nın bunu anladığını görüyorum. Yine de sorum, isterse bu şekilde cevap verebileceği kadar muğlak - onu herhangi bir şekilde rahatsız etmek istemiyorum.

Beni incelerken gözleri karanlık ve düşünceli. "Hayır," diyor sessizce. "Her şeyi değil - *onu* sevmeme rağmen."

Tabii ki biliyor. Yemekte gördüm. Ve onu seviyor... Gerçi bazıları böyle bir adamın bu kadar derin duygulara sahip olamayacağını söyleyebilir.

Peter ile tanışmadan önce onlara katılırdım, ancak hayatımdaki diğer her şey gibi, konuyla ilgili görüşlerim de son iki yılda değişti ve gelişti.

Artık acımasız katillerin sevebileceğini ve kalbin ahlaki bir pusuladan yoksun olabileceğini biliyorum.

"En son operasyonları hakkında bilgin var mı?" Nora sessiz kaldığında usulca soruyorum. "Tüm rehinelerin olduğu operasyon mu?"

Muhtemelen o konuya girmemeliyim ama hâlâ on dokuz ölü insanı aklımdan çıkaramıyorum.

Nora başını sallar. "Biliyorum. Sanırım sen de biliyorsun?"

"Peter bana söylemeyecekti ama bu öğleden sonra kulak misafiri oldum." Yutkundum. "Yani evet, artık biliyorum."

"Ah. Ben de merak ediyordum-" Gözlerimi işaret ediyor ve hüzünle gülümsüyor. "Boş ver."

Başımı eğiyorum, ne kadar sakin göründüğüne, her şeyden ne kadar etkilenmediğine hayret ediyorum. "Bu seni rahatsız etmiyor mu?" Kendime engel olamayarak soruyorum. "Bu tür şeyleri... korkunç bulmuyor musun?

İç geçiriyor ve bebeği diğer omzuna kaydırıyor. ". Tabii ki istiyorum. Julian gibi değilim; bu tür bir hayat için doğmadım."

"Peki o zaman nasıl yapıyorsun? Nasıl geçiştiriyorsun?"

"Dürüst olmak gerekirse," diyor usulca, "bilmiyorum. Tek bildiğim onu sevdiğim... yağmur ormanlarının güneşe ihtiyacı olduğu gibi ona ihtiyacım olduğu. Dünyam onunla daha karanlık ama aynı zamanda daha aydınlık, pek çok açıdan daha zengin."

Yanağımın içini ısırıyorum. Onu o kadar iyi anlıyorum ki bu korkutucu. "Bunun sen olup olmadığını hiç merak ettin mi... içinde bir şeylerin yanlış ve bozuk olup olmadığını?" Bebek telaşlanmaya başlayınca soruyorum. "Belki de normal kadınlar... bilirsin işte?"

Tekrar iç geçiriyor ve Lizzie'yi diğer omzuna kaydırıyor. "Bu mümkün. Julian ve benim birlikte olma şeklimizin herkese göre olmadığını biliyorum, bu kesin." Daha fazlasını söylemek üzereyken Lizzie'nin mızmızlanmasının şiddeti artıyor ve Nora onun yerine ayağa kalkıp sakinleştirmek için bebeği zıplatıyor.

Ben de ayağa kalkıyorum. "Onu tutabilir miyim?"

Bebeğin yaygaraları çığlığa dönüşürken Nora sırıtıyor. "Şu anda mı? Emin misin?"

"Pratik yapmaya ihtiyacım var," diyorum alaycı bir şekilde. "Kocanız da yardıma ihtiyacınız söyledi."

"O halde, buyurun. Bu neşe yumağı tamamen senin." Abartılı bir hevesle bebeği uzatır.

Sürpriz bir şekilde Lizzie hemen ağlamayı kesiyor ve kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Seni küçük hain," diyor Nora kızına alaycı bir öfkeyle. "Bakalım bu gece seni emzirebilecekler mi?"

Gülüyorum, bebeği kollarımda zıplatıyorum ve o guruldarken, minik yumruğu saçlarıma uzanırken, göğsümdeki baskının biraz daha hafiflediğini hissediyorum, kara bulutlar bir parça ışık görmeme izin verecek kadar uzun süre kalkıyor.

83

Henderson

HIÇBIR YERDE YOK.

Kelimeler migrenim tutmuş beynimde takırdıyor, harfler ekranda yılan gibi kıvrılıyor.

Tüm bağlantılarım karımın ve çocuklarımın hiçbir yerde olmadığını söylüyor. Sanki buhar olup uçmuşlar.

Boynum acıyla kasılıyor, acı sol koluma yayılıyor. Bir hayvan gibi ulumak ve bir paket hap yutmak istiyorum ama yapamıyorum.

Bunun için tüm aklıma ihtiyacım var.

Sokolov'un onları çoktan almış olma ihtimali yüksek. Kaybolmalarını başka ne açıklayabilir? İzlanda'dan ayrıldıklarına dair hiçbir kayıt yok, eşkallerine uyan hiç kimse için düzenlenmiş uçak bileti yok.

Yakalanıp kaçırılmış olmalılar.

Yakında, çocuklarımın bazı vücut parçalarıyla birlikte teslim olmam istenecek. Sokolov onları bağışlamayacaktır; arkadaşlarımıza ve ailemizin geri kalanına yaptıklarından sonra olmaz.

O boktan küçük köyde oğlunun başına gelenlerden sonra olmaz.

Yapılacak tek bir şey kaldı, denenecek son bir umutsuz plan.

Telefonu elime alıp masamdaki numarayı çeviriyorum.

Diğer uçtaki adam telefonu aç, "Hava İndirme Operasyonu başladı," diyorum. "Ekibi hazırlayın. Bir hafta içinde, önümüzdeki Cumartesi saldıracağız."

84

Peter

EKIBIM, KENT VE ESGUERRA ILE PLAN A'YI TEKRAR GÖZDEN GEÇIRIYORUM. Sonra B, C, D ve E planlarını gözden geçireceğiz.

Bir suikast işinin aksine, aşağı yukarı körlemesine gidiyoruz. Tuzak herhangi bir yerden gelebilir, Henderson'ın CIA eğitimli zihninin aklına gelebilecek herhangi bir şekle bürünebilir. Keskin nişancılardan MI5'a ve Interpol'e kadar yüzlerce farklı şekilde pusuya düşürülebiliriz ve hepsine karşı hazırlıklı olmalıyız.

Bunun bir tuzak *olmaması* ve Bonnie Henderson'ın gerçekten elini uzatmış olması ihtimalini de göz ardı etmemeliyiz.

İşte bu nedenle, Sara'dan uzun süre ayrı kalmak istemememe rağmen, yarından sonraki gün, Salı günü ekibimle birlikte Londra'ya gidiyorum.

Ptichka'mın buna iyi tepki vereceğini sanmıyorum ama başka seçeneğim yok. Kent ve Esguerra da kendi ekiplerine destek sağlamak için gidiyor.

Henderson'ı bulup bu işi bitirmeliyiz. Başka

seçeneğimiz yok.

"Sence Nora şahsen gitmen konusunda ne hissedecek?" Bitirirken Esguerra'ya sordum.

Yüz ifadesi gerginleşse de omuz silkiyor. "Memnun olmayacak ama bunun önemli olduğunu biliyor. Bu kadar büyük bir işi başkasına devredemem; bizim işimizde yumuşamak tehlikelidir. Ayrıca, en çok tehlikede olacak olanlar dördünüzsünüz. Kent ve ben sadece her şey başarısız olursa olaya dahil olacağız... ve sizinkinin aksine, yüzlerimiz akşam haberlerine çıkmayacak."

85

Peter

PAZARTESI GECESI, SARA'NIN EN SEVDIĞI YIYECEKLERI HAZIRLIYORUM VE
Akşam yemeği için bir şişe köpüklü üzüm suyu. Sara'nın herhangi bir flashback yaşamasının üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen, onu bu kadar uzun süre yalnız bırakma düşüncesinden nefret ediyorum.

Esguerras'ların evinde kalsa bile, Nora ve Yulia çok yakındayken, uzakta olduğum süre boyunca endişeleneceğim.

"Neden gitmek zorundasın?" diye tekrar soruyor, kalp şeklindeki yüzü stresle sıkışmış. En sevdiği makarnayla dolu tabağına ve köpüklü meyve suyu dolu şampanya bardağına dokunulmamış halde önünde duruyor. Bütün gün bir şey yemedi - Londra'ya gideceğimi öğrendiğinden beri.

"Bunun bir tuzak olduğu neredeyse kesin," diye devam ediyor ben ona nasıl biraz kalori aldırabileceğimi düşünürken. "Karısından gelen e-postayı yem olarak kullanarak seni tuzağa düşürüyor."

"Biliyorum ve bunu planlamıştık," diye hatırlatıyorum sabırla, taze pişmiş ekmek dolu kaseyi ona doğru iterken. "Bu hâlâ bir ipucu elde etmek için bir şans. İz bırakmadan tuzak kurmak zordur; bir yerlerde, bir şekilde, işi berbat edecektir."

"Ama ya yapmazsa?" Kaseyi itiyor. "Ya seni tuzağa düşürmeyi başarırsa?"

"Ptichka..." İç çekiyorum. "Peşimizden gelmeye devam edeceğini biliyorsun. Bir keresinde bundan kaçmaya çalıştım ve bakın ne oldu. Anlaşmayı kabul etmeseydim ve onu avlamaktan vazgeçseydim-"

"Hayır." Sara'nın gözleri acı dolu bir parlaklıkla parlıyor. "Oraya gitme bile. Sana söyledim, bu senin suçun değil. Bu anlaşmayı yapmanın senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum ve sonuç ne olursa olsun, denediğin için her zaman minnettar olacağım... benim için böyle bir fedakârlıkta bulunduğun için."

"O zaman ye. Lütfen." Ekmek dolu kâseyi tekrar ona doğru itiyorum. "Kendin için değilse bile, benim ve bebeğimiz için."

Gözlerini kırpıştırıyor, sanki yaptığım hiçbir şeyden bir lokma bile yemediğini yeni fark etmiş gibi. Bir parça ekmek alıyor, itaatkâr bir şekilde ısırıyor, sonra ağzına biraz makarna atıyor.

Üst dudağında kalan bir sos lekesine bakıyorum ve sanki aklımı okuyormuş gibi dilini üzerinde gezdirerek vücudumun gerilmesine neden oluyor.

Kahretsin, o yumuşak, pelüş dudakları kemirmek istiyorum... o dili üzerimde kullanırken taşaklarıma bastırdıklarını hissetmek istiyorum.

Şehvet dalgası o kadar güçlü ki beni hazırlıksız yakalıyor. Kalp atışlarım hızlanıyor ve bir saniye içinde hafif bir uyarılmadan tam gelişmiş bir ereksiyona geçiyorum. Onu masanın üzerine uzatmamı engelleyen tek şey sonunda yemek yemeye başlaması.

İsteksizce, bariz bir iştahsızlıkla ama yiyor.

Şehvetimi dizginleyerek kendi yemeğimi bitiriyorum ve tüm bu süre boyunca onu dikkatle izliyorum.

Pes edip doyduğunu ilan etmeden önce tabağındaki makarnanın yaklaşık yarısını tüketiyor. Onu biraz tatlı yemeye ikna ediyorum - bir kase çilek ve çırpılmış hindistan cevizi kreması - ve sonunda kendi açlığıma teslim oluyorum.

Bulaşıkları masaya bırakıp onu kucağıma aldım ve yatak odamıza götürdüm.

86

Sara

PETER BU GECE BANA KARŞI DIKKATLI, ALIŞILMADIK DERECEDE NAZIK VE ILK KEZ, şefkat tam da istediğim şey. Bu sabah bana Londra'ya gideceğini söylediğinden beri korkudan felç olmuş durumdayım, onun için o kadar dehşete düştüm ki neredeyse nefes alamıyorum.

Hâlâ tam olarak iyileşmemiş olsa da yaraları önemsizmiş gibi davranıyor. Geçtiğimiz iki gün boyunca Anton ve ikizlerle birlikte antrenmanlara devam etti ve sakatlanmamış çok az sporcunun yapabileceği güç ve dayanıklılık gösterileri . Buna rağmen, onun insanüstü olmadığının farkındayım.
-Herkes gibi kurşunlardan kanayıp ölebileceğini.

Nora ile öğle yemeğinden sonra, Peter kocası ve diğerleriyle lojistiği tamamlarken konuştum. Dışarıdan sakin görünüyordu ama onun da aynı derecede endişeli olduğunu, kaygısının aynı derecede derin olduğunu söyleyebilirdim. Bana planlarının bazı detaylarını anlattı; Kent ve Esguerra'nın destek ekiplerinin başında olacağını, en iyi eğitimli altı düzine korumanın tüm operasyonda yer alacağını anlattı. Adamların güneşin altındaki her şeye hazırlıklı olarak elliden fazla farklı simülasyondan nasıl geçtiklerini.

Bu beni rahatlatmalıydı, ama midemdeki korku çukuru daha da kötüleşti. Başka hiçbir şey olmasa bile, bu konuşma bana tüm bu çabanın ne kadar tehlikeli olduğunu göstermişti - özellikle de Peter ve takım arkadaşları için.

En çok aranan kaçaklar olarak, doğrudan aslanın inine gidiyorlar.

Gözlerimi kapatarak bunu düşünmemeye, sadece Peter'ın sırtımda şehvetli bir şekilde gezinen dudaklarına odaklanmaya çalışıyorum. Yüzüstü yatıyorum ve omuriliğimdeki her bir omurumu öpüyor, nasırlı avuç içleri tenimin üzerinde lezzetli bir sertlikle kayıyor, her okşuyor ve masaj yapıyor. Heykel gibi dudaklarının dokunuşu vücuduma yayılan karıncalı bir sıcaklık gönderiyor, büyük ellerinin her darbesi aynı anda hem rahatlatıyor hem de tahrik ediyor.

"Çok tatlısın," diye fısıldıyor saygıyla, belimin alt kısmına, kıçımın kıvrımına, kalçalarımın hassas alt kısmına öpücükler yağdırıyor. "Her yerin çok güzel." Derin, hafif aksanlı sesi kulaklarıma fırçalanmış kadife gibi geliyor, damarlarımda oluşan ısıya ve içimde büyüyen gerilime katkıda bulunuyor.

Parmakları bacaklarımın arasından kayıyor, kaygan açıklığımı buluyor ve iki parmağıyla içime girip beni gererken, ihtiyaçtan zonklayana kadar beni doldururken inliyorum. Zaten o kadar tahrik olmuşum ki boşalmanın eşiğindeyim ve o parmaklarını içimde kıvırıp G noktama bastırdığında vücudum kasılıyor, salıverilme sıcak bir gelgit dalgası gibi içimi süpürüyor.

Beni yuvarlayıp sert kaslı vücuduyla üzerimi örttüğünde hâlâ kendime gelmeye çalışıyorum. "Seni seviyorum," diye mırıldanıyor, bir dirseğinin üzerinde dururken bana bakıyor. Serbest avuç içi çenemin etrafında kıvrılıyor, başparmağı yumuşakça yanağımı okşuyor ve metalik bakışlarındaki şefkat beni iliklerime kadar eritiyor.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyorum, göğsüm ağrıyor. "Ve her zaman seveceğim, sevgilim... kader yolumuza ne çıkarırsa çıkarsın."

Gözbebekleri büyüyor, gözleri kararıyor ve ağzımı almak için eğildiğinde, öpücüğünde yeni bir şiddet, daha sıcak, daha karanlık bir açlık var. Eli yüzümden ayrılıp bedenlerimizin arasına giriyor ve dizlerini bacaklarımın arasına sıkıştırıp onları ayırırken sikinin girişime baskı yaptığını hissediyorum.

Başını kaldırarak bakışlarımı yakalıyor ve sonra tek bir yumuşak vuruşla içime giriyor. Ani dolgunluk karşısında, onun içimde bu kadar derinde olmasının verdiği sıcaklık ve basınç karşısında nefesimi tutuyorum.

"Tekrar söyle," diye kabaca emrediyor. "Seni becerirken söylediğini duymak istiyorum."

"Seni seviyorum," diye soluyorum o geri çekilip derinlere daldığında. "Seni çok seviyorum." O daha da derine itiyor. "Ben her zaman seni seveceğim." Ben ses

hareketleri hızlandıkça giderek nefessiz kalıyor. "İkimiz de hayatta olduğumuz sürece seni sonsuza dek seveceğim."

87

Peter

BULUNDUĞUM KAFEYE YAKLAŞIRKEN TÜM DUYULARIM TETIKTE.

Bonnie Henderson'la buluşmam gerekiyordu. İkizler yakalanan keskin nişancıyı henüz öldürmediğinden, onun kılık değiştirme konusundaki becerisini kullanmaya karar verdim ve kendime hiç benzemiyorum. Karnım fıçı gibi ve kızıl-sarı saçlarımla çilli olmamın yanı sıra saç çizgim ve çenem de çökmüş durumda.

Eğer bir annem olsaydı, o bile beni tanıyamazdı.

Esguerra'nın otuz altı adamı restoranın etrafına konuşlanmış, on blokluk bir alanı keskin nişancılara ve kolluk kuvvetlerine karşı emniyete almış durumda. Şimdilik bir hareketlilik görünmüyor, ama bu hiçbir şey ifade etmiyor - bu yüzden Kent ve Esguerra, Henderson'ın hızlı davranması ihtimaline karşı her biri yedek bir ekiple yakınlarda kamp kurmuş durumda.

Ve ben tamamen onun hızlı bir numara çekmesini bekliyorum.

Durumu karmaşıklaştıran şey ise Bonnie Henderson'ın eşkaline uyan bir kadının on beş dakika önce restorana girerken görülmüş olması. Bu kadının o olduğundan şüpheliyim - Henderson'ın kendi karısını bu şekilde kullanmasına imkân yok - ama bu, tüm bunların gerçek olma ihtimalini ortadan kaldırmak için Bonnie'ye benzeyen kişiye yaklaşmam gerektiği anlamına geliyor.

Kafenin tam karşısına geldiğimde duruyorum ve gizli silahlarımın kolayca ulaşılabilecek bir yerde olduğundan emin oluyorum. Elimdeki küçük mikrofon sayesinde

Takım arkadaşlarım bana hala şüpheli bir durum olmadığını söylüyor, ben de nefes alıp caddenin karşısına geçiyorum.

Onu hemen kafede gördüm. Arka tarafta, kapıya bakan küçük bir masada oturuyor. Kılık değiştirmem işe yarıyor: Garsona genizden gelen bir İngiliz aksanıyla rezervasyonumu bildirirken bakışları yanımdan kayıp gidiyor. Hazırlar -Yan bundan emin oldu- ve hostesi takip ederek hedefimin oturduğu yerden bir düzine metre uzaktaki bir masaya gidiyorum.

Karşısına oturuyorum. Kahvaltı menüsünü açarak gizlice onu inceliyor, gerçek kimliğine dair ipuçları arıyorum. kötüsü, Henderson'ın karısının yıllardır incelediğim tüm resim ve videolarına benziyor. En ufak bir şey bile uyuşuyor - hatta tüm o resimlerdekinden daha yaşlı görünmesi, ince yüzünün yorgun ve yaşlı olması bile. Hâlâ çekici bir kadın -Henderson'ın yıllar önce onunla neden evlendiğini anlayabiliyorum- ama kaçak hayatı belli ki ona zarar vermiş.

Belki de Henderson, CIA ajanı ya da her kimse, karısı gibi davranmasını sağladığında böyle düşünmemi istemiştir.

Garson masama geliyor ve ben hedefimi incelemeye devam ederken krep ve omlet sipariş ediyorum. Buluşmamıza daha on dakika var ama kadın huzursuzlanmaya başlamış gibi görünüyor, önce kapıya sonra da artan bir gerginlikle restorana bakıyor.

Bakışları bir kez bana değiyor, ama özel bir şüphe duymadan.

Garson önce krepleri getiriyor ve ben de tadına pek bakmasam da onları iştahla mideye indiriyorum. Eğer bu "Bonnie" ya da Henderson'ın restorana yerleştirdiği başka biri anormal bir davranış arıyorsa, bunu benim masamda bulamayacaklar.

Gerçekten sinirlenmeye başladığında saat dokuzu beş geçiyordu. Kalkıyor, sanki gidecekmiş gibi, sonra tekrar oturuyor.

Bir CIA ajanı için pek profesyonelce değil.

Omletim çıkıyor ve ben ilk lokmayı ağzıma atarken o ayağa kalkıyor, ince bedeni endişeyle geriliyor. Dudağını çiğneyerek tekrar etrafına bakınıyor, sonra çıkışa doğru ilerlemeye başlıyor.

Bu çok ilginç.

İçgüdülerimle hareket ederek, masamın önünden geçerken bileğini tutuyorum.

"Bonnie Henderson?" İngiliz aksanını koruyarak söylüyorum ve tamamen kaskatı kesiliyor, yüzünü korku kaplıyor.

"Bırak beni," diye tıslıyor alçak ve korkmuş bir ses tonuyla. "Ona geri dönmeyeceğim. Bırak beni, yoksa çığlık atarım."

Daha da ilginç.

"Ben Peter Sokolov," diyorum normal aksanımla, kâğıt inceliğindeki bileğini bırakarak. "Benimle tanışmak mı istediniz?"

Tekrar dondu, ağzı açık bana baktı. "Ama sen..." "Bu bir kılık değiştirme," diyorum sakince. "Lütfen oturun."

Benimkinin karşısındaki sandalyeyi karıştırıyor, çekerken elleri titriyor. Bir centilmen olsaydım, kalkıp ona yardım ederdim, ama bunun için burada değilim.

Eğer bu gerçekten Henderson'ın karısıysa - ki ben öyle olabileceğini düşünmeye başladım.

-Beni öyle ya da böyle kocasına götürecek.

Garson masama aniden gelen bu kişiyi merak ederek yanıma geliyor ve gitmesini sağlamak için iki fincan kahve sipariş ediyorum. Bonnie'ye/her kimse ona garip bir şeyler oluyor gibi görünüyor. Şimdi masada karşımda oturuyor, daha sakin ve soğukkanlı görünüyor - en azından ellerinin titremesini görmezden gelirseniz.

Garson gider gitmez "Bana e-posta göndermişsin" dedim. "Neden?"

Derin bir nefes alır. "Çünkü yapmak zorundaydım. Bu çılgınlık sona ermeli."

"Katılıyorum." Soğukça gülümsedim. "Kendini bu şekilde teslim etmen ne kadar hoş."

"Yanlış anladınız." Ellerini masanın üzerinde sıkı bir top haline getirerek titremelerini gizliyor. "Kendimi teslim etmiyorum. Size istediğinizi veriyorum: Kocamı."

Başımı eğiyorum. "Ne karşılığında?"

Çenesini kaldırıyor. "Beni ve çocuklarımı yalnız bıraktığın için."

Ah. Böyle bir şey olabileceğinden şüphelenmeye başlamıştım. Yine de, bu tam olarak mantıklı değil. Neden kocasına ihanet edip kendini böyle bir tehlikeye atsın?

"Zaten sana sahipken neden bu pazarlığı kabul edeyim ki?" diye sordum. "Halka açık bir yerde buluştuğumuz için güvende olduğunu düşünmüyorsan tabii?"

Yutkunurken boğazı düğümleniyor. "Ben aptal değilim. Neler yapabileceğini biliyorum."

"Ve yine de buradasın. İlginç."

O anda garson yeniden ortaya çıkıyor ve ikimiz de sessizliğe gömülüyoruz, bize kahve doldurup gitmesini bekliyoruz

O gider gitmez Bonnie fincanını kapar ve kaynar sıcak sıvıdan bir yudum alır. "Benim için kendini feda etmez." Sesi titriyor

fincanı yere bırakırken hafifçe. "Yani beni bir pazarlık aracı olarak kullanmayı unutabilirsin. Rehinelerle yaptığından daha iyi sonuç vermeyecektir."

Yani bunu biliyor. Bu iş her geçen saniye daha da ilgi çekici hale geliyor.

"Ne öneriyorsun o zaman? Seni öldürmeyeceğime söz veriyorum.
ve sen beni kocanın saklandığı yere mi götürüyorsun?"

"Evet. Tam olarak değil." Nefesini içine çekiyor. "Sizi doğrudan ona götüremem çünkü nerede olduğunu bilmiyorum. Çocuklarla kaçtığımı öğrenir öğrenmez son saklandığımız yerden kaçmış olmalı - bizi bulma ihtimalinize karşı, anlıyorsunuz ya."

"Peki ne öneriyorsun? Ve neden ?"

Tereddüt ediyor, sonra sessizce soruyor: "Wally ile nasıl tanıştığımızı biliyor musun?"

Henderson'la ilgili elimdeki devasa dosyada bu bilgiye rastlayıp rastlamadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Bir süre sonra "Hayır," diye itiraf ediyorum. "Bilmiyorum."

Dudakları birbirine yapıştı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Bunu gerçekten kimse bilmiyor. Wally insanlara barda tanıştığımızı söylemeyi seviyor ama durum öyle değil. Yani, bir barda bir araya geldik ama daha önce tanışmıştık - ben ajansta yeni bir stajyerken, o da ajansın yıldız ajanıydı... ve öğretmenimdi."

Şaşkınlığımı gizledim. Başlangıçta onun Henderson'ın karısı rolünü oynayan bir ajan olduğunu düşünmüş olabilirim ama Henderson'ın gerçek karısının CIA'den olmasını beklemiyordum.

Gergin bir sosyetik olarak çok inandırıcı.

"Merak etme, ben ajan değilim," diyor çabucak, sanki bu ifşaat yüzünden onu vuracağımdan korkuyormuş gibi. "Wally beni hamile bıraktıktan sonra eğitim programını bıraktım. Sonunda çocuğu düşürdüm ama bir daha geri dönmedim. Anlayacağınız, Wally ile evlendik ve kısa bir süre sonra daha istikrarlı bir aile hayatına sahip olabilmek için orduda kariyer yapmak isteyerek ajanstan ayrıldı - bu da benim çocuklarla evde kalmam gerektiği anlamına geliyordu."

Kahve fincanımı alıyorum. "Ve sen bana tüm bunları neden anlatıyorsun?"

"Çünkü neden burada olduğumu anlamanı istiyorum." Sıcak, acı sıvıyı yudumlarken gözleri yüzümü yakıyor. "Teşkilata katıldım çünkü ben bir vatanseverim Bay Sokolov. Çünkü ülkemizi hem yabancı hem de yerli tehditlerden korumak istedim... sırf bu yüzden bir binayı havaya uçuracak teröristlerden."

Yapbozun parçaları sonunda birleşti.

Tabii ki.

Onu uçurumun kenarına iten şey buydu.

"Ne zaman öğrendin?" Kahveyi bırakarak soruyorum.

"Chicago'daki FBI bombalamasının arkasında Wally mi vardı? Bir kaç gün önce

-Aynı zamanda senin taleplerine boyun eğmektense tüm arkadaşlarımızın ve akrabalarımızın ölmesine izin verdiğini de öğrendim." Bunu söylerken sesi neredeyse sakin geliyor ama bunun ona neye mal olduğunu görebiliyorum.

Bu bilgiye nasıl ulaşmış olursa olsun, acı verici bir şok yaşamış olmalı.

"Neden bana geldin?" Onu yakından inceleyerek soruyorum. "Sana ve ailene yaptıklarımdan dolayı benden nefret ediyor olmalısın. Neden kocanı yetkililere ihbar etmiyorsun? Sanırım elinizdeki kanıtlar oldukça can sıkıcı."

Başını sallıyor. "Öyle ve sana önerebileceğim bir başka şey de bu. Eğer anlaşmanın sana düşen kısmını yerine , adını temize çıkarmak için elimden geleni yapacağım - en azından bu suçtan. Neden burada olduğuma, seninle konuştuğuma gelince, bu çok basit." Nefesini içine çekti. "Yorgunum Bay Sokolov. Sizden korkmaktan ve nefret etmekten yoruldum, çocuklarım da öyle. Wally'yi teslim etmek bu kâbusu bizim için sona erdirmeyecek; dava yıllarca sürecek ve siz bu süre boyunca bizim aracılığımızla ona ulaşmaya çalışacaksınız. Buna bir son vermenin en iyi yolu, tek yolu bu. Aileme yaptıkların için seni asla affetmeyeceğim ama seninle bu pazarlığı yapacağım." Sesi çatlıyor. "Tek istediğim bunun sona ermesi... çocuklarımın normal hayatlarına devam etmeleri."

İkna edici, vermeliyim. O kadar ikna edici ki ona inanmak istiyorum. Ama bilmem gereken bir şey daha var. "Seninle ilk konuştuğumda, kocanın gönderdiği biri olduğumu düşünmüştün. Sanırım bu seni aradığı anlamına geliyor. Onca bağlantısı varken nasıl oldu da seni bulamadı?"

Yüzü tekrar geriliyor. "Benim de kendi bağlantılarım var, Bay Sokolov. Kocam bunu hiçbir zaman anlayamadı. Başarısının kendi dehasından kaynaklandığını düşünüyor, ama ben başından beri onun yanındaydım, yolu yumuşattım, tüm doğru insanlarla dostluk kurdum, tüm doğru yerlerde onların eşleriyle çene çaldım-" Sanki acı hatıralarının ne kadar anlamsız olduğunu fark etmiş gibi durdu. "Her halükarda," diye devam ediyor, "son iki yıldır hazırlık yapıyordum, her ihtimale karşı dul bir kadın olarak senin peşimize düşmene karşı. Kendim ve çocuklar için belgelerim, param ve kendi başımıza saklanmak için gereken diğer her şey vardı. Ama sonra bu oldu."

"Ve sen de acil durum zulanı kocandan kaçmak kullandın."

Ağzı inceliyor. "Pekala. Söyleyin bana Bay Sokolov, bir pazarlığımız var mı? Kocamı size teslim edersem, birlikte olmamıza izin verecek misiniz?"

Kahvemi tekrar elime aldım. "Nerede olduğunu bilmediğini söylemiştin."

"Bilmiyorum ama onun dünyadaki her şeyden çok neye değer verdiğini biliyorum." "Peki bu nedir?"

Bana düzgün bir bakış attı. "Kızımız. Amber. Kendisi dışında gerçekten sevdiği tek kişi o."

Yine şaşkınlığımı gizlemek zorundayım. Bu kadın gerçekten de genç kızını bize rehine olarak vermeyi mi düşünüyor?

Kafayı mı yemiş?

"Pekâlâ," diyorum bardağı yere bırakarak. Eğer ilaçlarını almadıysa, hediye atın ağzına bakmayacağım. "Bu iyi bir plana benziyor.

-Ve evet, eğer onu kızınızla birlikte dışarı çekmeyi başarırsak, sizi ve çocuklarınızı yalnız bırakacağım." Ve bunda da ciddiyim. Henderson'ın ailesinin öldüğünü bilerek acı çekmesini istesem de, aslında hiçbir zaman karısının ve çocuklarının peşinde değildim.

Benim istediğim *onun* kafasının bir kazığa geçirilmesi.

"O halde, al bakalım." Bir telefon çıkarıp masanın üzerinden bana doğru itiyor. "Şimdilik ihtiyacın olan tek şey bu, ama geldiği yerde daha fazlası var - bugün buradan ayrılmama izin verdiğin sürece."

Ekrandaki videoyu "oynat" tuşuna basıyorum ve bir dakika sonra Henderson'ın karısının deli olmadığını ve kendisi ajanstan ayrılmış olsa da ajansın onu asla terk etmediğini anlıyorum.

88

Sara

ESGUERRASYEMEK ODASINDA DOLAŞIYORUM, ENDIŞE BIR DELIK AÇIYOR göğsümde. Nora ve Yulia da burada, genç koruma Diego da. Kulaklıkları aracılığıyla devam eden operasyonla ilgili canlı güncellemeler alıyor, bu yüzden Peter'ın olası tuzağa göğüs gererek restorana girdiğini biliyorum.

"Şu anda onunla konuşuyor," diyor Diego, yirmi acı dolu dakikadan sonra dizüstü bilgisayar ekranından başını kaldırarak ve ben de Peter'a hiç benzemeyen bir adamın zayıf bir kadının karşısında otururken bulanık bir görüntüsünü görmek için oraya koşuyorum.

"Bu uzun menzilli bir kameradan," diye açıklıyor Diego. "Çok yaklaşarak onları ürkütmek istemiyoruz."

"Ama her şey hâlâ sessiz mi?" Yulia omzunun üzerinden eğilerek soruyor ve o da başını sallıyor.

"Henderson'ın casusları ya olağanüstü derecede iyi ya da etrafta kimse yok."

Nora'ya bakıyorum. Yulia ve benim aksime o sessizce oturuyor, soru sormuyor. Lizzie'nin bebek arabasına ölümüne sarılmasaydı, tüm bu olanları normal karşıladığını düşünebilirdim.

Dikkatimi tekrar ekrana verdiğimde, kılık değiştirmiş Peter ile kadının hâlâ konuşmakta olduğunu görüyorum.

"Merak etme," diyor Yulia bana sessizce. "Restorandaki herhangi biri yanlışlıkla hapşırırsa, keskin nişancılarımız onları yakalar."

"Evet, biliyorum." Dudaklarımda kuru bir gülümseme beliriyor. "Keskin nişancıların bu kadar güven verici olabilmesi inanılmaz."

O da gülümsüyor ve bir anı paylaşıyoruz. Ancak Nora'ya baktığımda ikimize de bakmadığını görüyorum.

Tabii ya. Tüm bunlar , Yulia ile arasının açık olduğunu unutmuşum.

Acaba benim olmadığım gerçeğine içerliyor mu?

Diego aniden, "Restorandan çıkıyor," diyor ve bakışlarım tekrar ekrana kayıyor.

Elbette, Peter çoktan sokağa çıkmış.

Diego sessizleşiyor, Londra ekibinin ona aktardığı bilgileri dikkatle dinliyor ve yüzünde kocaman bir gülümsemenin belirdiğini gördüğümde dizlerimin bağı çözülüyor.

E-posta Henderson'ın karısından gelmiş. Peter ve diğerleri güvende.

89

Henderson

CUMARTESI GÜNÜ OPERASYONUMUZUN LOJISTIĞINI GÖZDEN GEÇIRIYORUM.

Ekranımda bir bildirim belirdi. CIA bağlantımdan gelen bir e-posta.

Üzgünüm, konu satırında şöyle yazıyor.

Gönderdiği metni ve video ekini gördüğümde içimdeki her şey buza dönüşüyor.

Kusacakmışım gibi hissederek "oynat" tuşuna basıyorum.

Kızımın kirli, gözyaşı dolu yüzü ekranı dolduruyor. "Baba," diye hıçkırıyor, kamera zoom yaparak onu beyaz duvarlı, sıradan bir odada bir sandalyeye bağlanmış halde gösteriyor. "Baba, lütfen bana yardım et. Bizi öldüreceklerini söylediler. Lütfen baba, yardım et!"

Video , nefes nefese kalıyorum. Sokolov onu aldı.

Hepsi onun elinde.

Bu artık bir gerçek.

Titreyerek, gönderilen metni okudum.

Ne istediğimi biliyorsun, diyor. *Plaza de Bolivar, Bogotá, Perşembe günü saat 15:00.*

Ya orada ol ya da ölümünü izle.

Bunu bekliyordum, böyle biliyordum ama yine de karnıma bir yumruk gibi çarptı.

Amber. Benim tatlı, sadık kızım.

O canavar onu öldürecek. Dediğini yapsam bile onu bağışlamayacak.

Lojistiği planlamak için daha fazla zaman yok, pürüzleri çözme şansı yok. Hava İndirme Operasyonu cumartesiye kadar
bekleyemez. Bu gece olmak zorunda.

90

Sara

"SENCE HALA BIR TUZAK OLABILIR MI?" NORA'YA SORUYORUM.

bir saat sonra olimpik havuzunda yüzüyordu. Acil kriz sona erdiğinde, Yulia Nora'nın varlığından nazikçe kaçınarak odasına geri döndü, bu yüzden malikanenin muhteşem lanai'sinde sadece ikimiz varız.

Rosa da Lizzie'yle birlikte ama ikisi de gölgede uyukluyor. "Her şey mümkün, ama Julian öyle düşünmüyor," diye yanıtlıyor Nora , Sırt üstü yüzmek için çırpınıyor. Bikinili vücudu o kadar şık ve atletik ki, sadece birkaç ay önce çocuk sahibi olduğuna inanmak zor.

Ben de Yulia'dan ödünç aldığım bir bikini giyiyorum, çünkü aramızdaki boy farkına rağmen bedenlerimiz birbirine yakın. Giydiğim şort ve tişörtler gerçekten de Yulia'nınmış. Kıbrıs'a taşındıklarında onları Kent'in evinde unutmuştu ve onları kullanabildiğim için çok mutlu.

Bu sabah kıyafetler hakkında konuştuğumuzda bana "Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," dedi. "Lucas her ihtimale karşı uçağımızda benim eşyalarımla dolu bir bavul bulunduruyor, yani tam donanımlıyım."

Dikkatimi tekrar Nora'ya çevirerek soruyorum: "Peki ya yarın ne olacak? Julian Henderson'ın gerçekten Bogota'ya geleceğini düşünüyor mu?"

"İşte umut bu," diyor ve güçlü bir serbest stil kulaçla yüzmek için dönüyor. Ben iyi bir yüzücüyüm ama o suyu yararak havuzun kenarına ulaşırken ona ayak uydurmak için zorlanıyorum.

Bu konu hakkında konuşmak istemediği çok açık ama ben yine de bu işin peşini bırakamıyorum. "Ya istemiyorsa?" Yavaşladığında soruyorum. "Rehinelerin hiçbiri için teslim olmadı."

Duruyor ve ayağa kalkıyor, ıslak saçlarını iki eliyle geriye atıyor. "Onun kızı değillerdi," diyor, güneşe karşı gözlerini kısarak bana bakarken. "Ama her halükârda, işler plana göre gitmese bile Julian, Lucas ve Peter doğaçlama bir şeyler yapacaktır. Onların işi bu ve bu işte çok iyiler."

Nora ne olacağını benim kadar bilmese de, Peter'ın yeteneklerini hatırlatınca göğsümdeki gerginliğin bir kısmı hafifliyor.

Kocam bu konuda iyidir.

Korkunç derecede iyi.

Bir saat daha yüzüyoruz, Nora'nın Berlin'de açacağı resim sergisi gibi daha hoş şeyler hakkında sohbet ediyoruz - belli ki ciddi bir ressam - ve Lizzie uyanıp yemek istediğinde eve geri dönüyoruz.

Şansımız yaver giderse, yarın her şey bitmiş olacak.

91

Henderson

"TAM BURAYA INECEĞIZ," DIYORUM SESIMI YÜKSELTEREK.
Uydu fotoğrafındaki bir ağaç parçasını işaret ettiğimde motorların gürültüsü duyuluyor. "O zaman oraya doğru gideceğiz." Parmağımla ortadaki beyaz binayı işaret ediyorum.

"Anladım." Danser kirli sarı saçlarını geriye itiyor, profilden yüzü Sokolov'unkini anımsatıyor. "Elinizde hedeflerin fotoğrafları var mı?"

"Al." Esguerra'nın karısının fotoğrafını uzattım. "Ya bu kadını ya da bebeğini ya da tercihen ikisini birden yakalamak istiyoruz. Yerleşkeden biletimiz onlar."

Barrett, Danser'in omzunun üzerinden fotoğrafa bakıyor. "Biraz küçük görünüyor. Yeterince kolay olmalı."

"Bu da işe yarar ama ana evde olup olmayacağını bilmiyorum." Sara Sokolov'un bir fotoğrafını çıkarıp Danser ve takım arkadaşlarına veriyorum. "Ve bu"- Kent'in karısının tam boy bir fotoğrafını gösteriyorum
-"iyi bir ikramiye olurdu, ancak o da yerleşkenin herhangi bir yerinde olabilir."

"Oh, lanet olsun. Şu sarı saçlara ve bacaklara bak." Kilton fotoğrafı elimden kaptı. "Onu kesinlikle yapardım."

"Hepsini yapardım, bebek hariç," diyor Russ, sakalını müstehcen bir şekilde sıvazlayarak. "Belki üçünü birden."

İçgüdüsel alaycılığımı gizlemek için tüm oyunculuk yeteneklerimi kullanmam gerekiyor. Bu dört pisliği ya da ekiplerindeki herhangi birini kışkırtmayı göze alamam. Aletleriyle düşünecek kadar aptallarsa ne olmuş yani? FBI binasına patlayıcı yerleştirerek iyi iş çıkardılar ve HALO atlayışları konusunda tecrübeliler.

Bunun için onlara ihtiyacım var.

Amber'ı kurtarmak için tek şansım bu.

Boynumdaki ağrılı düğümlere masaj yaparak askeri nakliye uçağımızdaki diğer altı adama bakıyorum. "Bu olaydaki rolünüzü anladınız mı?"

Hiçbiri cevap veremeden Danser, "Öyle," dedi. "Alfa Ekibi 00:58'de kuzey sınırındaki muhafızlarla çatışmaya girecek ve Beta Ekibi de helikopterle birlikte güney sınırındaki çıkarma noktasında sizi bekliyor olacak."

"Ya Esguerra kuzey sınırındaki karışıklığı kontrol etmek için evden ayrılmazsa?" Barrett soruyor. "O herifi öldürecek miyiz?"

"Hayır, sadece yaralayın," diyorum. "Onu canlı istiyoruz ki Sokolov'u ailem için takas yapmaya zorlayabilsin. Aksi takdirde, silah tüccarı ölürse, karısı ve çocuğu elimizde olsa bile kimsenin umurunda olmaz. Tabii şansımız yaver gider de Sokolov'un karısına rastlarsak, bu daha da iyi olur."

"Açık olmak gerekirse," diyor Kilton. "Esguerra'nın karısını ve/veya bebeğini rehine olarak istiyoruz ki yerleşkeden canlı çıkabilelim ve onları senin ailenle takas edebilelim. Ama Sokolov'un karısına ya da seksi sarışına rastlarsak onları da alırız."

"Doğru," diyorum. "Bu ikisi arasında Sokolov'un karısı öncelikli. Eğer onu alırsak, Esguerra'nın öldürülmesinin bir önemi kalmaz. Sokolov zaten takası yapacaktır."

"Peki ya Kent?" Russ soruyor. "Oradaysa ne yapacağız?"

"Karısı elimizde değilse, öldürün onu," diyorum. "Ama onu rehine olarak alırsanız, o zaman yapmayın."

Düşmanlarım üzerinde ne kadar çok kozum olursa o kadar iyi. Bu görevi ilk planlamaya başladığımda amacım, alacağımız rehineleri kullanarak Sokolov ve diğerlerini bir tuzağa çekmek ve onları öldürmekti, ancak ailemin yakalanması riskleri artırdı.

Şu anki önceliğimiz Amber'ı kurtarmak.

"Kent'in Sokolov'la birlikte Bogota'da olabileceğini düşünmüyor musun?" Danser fotoğrafları bana geri uzatarak sordu.

"Sokolov'un Bogota'da olup olmadığını bilmiyorum," diyorum onları ceketimin içine tıkıştırırken. "Bana yarın meydanda olmamı söylemiş olması orada *olacağı* anlamına gelmez. Her iki durumda da, her şeye hazırlıklı olun. Yerleşkenin sınırlarının ne kadar aşılmaz olduğu göz önüne alındığında, mantık evin kendisinin de özellikle iyi korunmayacağını söylüyor - ama tabii ki hiçbir şeyin garantisi yok."

"Kahretsin." Russ sırıtıyor. "Bu eğlenceli olacak. Bunu bizimle yapmak istediğine emin misin, ihtiyar?"

Aptalın lafını duymazdan gelerek oksijen tüpümü kaptım ve atlayış için hazırlanmaya başladım. O video gelen kutuma düşene kadar, bu delicesine tehlikeli görevde onlara katılmayacaktım ama artık başka seçeneğim yok.

Bu operasyon artık düşmanlarım üzerinde baskı kurmak için tek şansım olmakla kalmıyor, Amber'ın kendisi de yerleşkede olabilir. Elbette bundan emin değilim; onu Bogota'da ya da dünyanın başka bir yerinde tutuyor olabilirler. Ama belirtilen buluşma yerinin Kolombiya'da, Esguerra'nın bölgesinde olduğu düşünülürse, en azından onu silah tüccarının malikanesinde saklıyor olma ihtimalleri var.

Şansımız yaver giderse, sadece rehineleri alıp gitmeyeceğiz.

Kızımı da kurtarabiliriz.

92

Sara

LIZZIE'NIN KARNINI DOYURDUKTAN SONRA NORA BANA EVI GEZDIRDI. EV ÇOK BÜYÜK.

Dışarıdan göründüğü gibi, özel bir kütüphane, devasa bir ekrana sahip bir ev sineması, her türlü ekipmanla dolu bir spor salonu ve sanat stüdyosu olarak hizmet veren güneş ışığı alan bir oda da dahil olmak üzere bir düzineden fazla odaya sahiptir.

İçerideki yarım kalmış resimler, sürrealizm ve modern dışavurumculuğun çarpıcı bir karışımıdır; ağaçlar gibi tanıdık şekiller ve nesneler, ilgi çekici bir şekilde uğursuz bir şeye dönüştürülmüştür. Renk paleti, sanki her şey ateş tarafından tüketilmiş gibi kırmızı ve siyahlara doğru eğiliyor.

"İnanılmaz yeteneklisin," diyorum içtenlikle ve Nora sırıtarak bana teşekkür ediyor. Tur ilerledikçe, Julian onu ilk kaçırdığında tutulduğu özel adada delirmemek için resim yapmaya başladığını anlatıyor.

Ona bu konuda milyonlarca soru sormak istiyorum, ama Peter yokken kalacağım odaya çoktan vardık - ana süitten birkaç kapı aşağıda ve Yulia'nın odasına bitişik, güzel dekore edilmiş bir yatak odası. Nora bazı işlerini halletmek için izin istiyor, ben de yorgun olduğum için biraz kestirmeye karar veriyorum.

Görünüşe göre hamile olmak anaokulu öğrencisi olmaya çok benziyor.

Uyandığımda yemek vakti gelmişti ve Nora'ya yine yemek odasında katıldım. Yulia bariz bir şekilde yoktu ve Nora'ya nerede olduğunu sorduğumda

Kent'in karısının çoktan yemek yediğini söyledi.

"Hâlâ Kıbrıs programında," diye açıklıyor Ana yiyecekleri getirirken sıkı bir gülümsemeyle.

Onu daha fazla zorlamamaya karar veriyorum - kocanızı neredeyse öldüren bir kadının çatınız altında misafir olması garip olmalı. Bunun yerine, yemek yerken Nora'nın ailesini ve Julian'evliliği hakkında ne düşündüklerini soruyorum.

"Hâlâ akıllanıp ondan boşanmamı umuyorlar," diyerek somonunu kesiyor ve beni babasının kocasıyla olan gergin etkileşimleriyle eğlendirirken, Peter'ın annemle babama ne kadar iyi davrandığını, onların kendisi hakkındaki endişelerini gidermek için elinden geleni yaptığını hatırlıyorum.

Hayatımda olduklarından emin olmak için ne kadar ileri gitmişti.

Göğsüm yeniden sıkışıyor, gözlerim yaşlarla doluyor ama bu kez acıdan kaçmıyorum. Kaybın acısı hala taze, yara dayanılmaz derecede çiğ, ama artık onları düşünebiliyor, ölümlerinin dehşetinde kendimi kaybetmeden yas tutabiliyorum.

Nora bana sessizce bir peçete verene kadar gözyaşlarımın aktığını fark etmiyorum.

"Özür dilerim Sara," diyor ağırbaşlı bir ifadeyle. "Bu benim duyarsızlığımdı." "Hayır, ben..." Sulu bir gülümseme deniyorum. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece..." "Onları daha yeni kaybettin, biliyorum."

Koyu renk gözlerinde acımasız bir anlayış var.

da mı yakınlarından birini kaybetti?

Ben daha soramadan Rosa elinde Lizzie'yle yemek odasına giriyor ve ben de yanaklarımdaki ıslaklığı gizlice silerek arkamı dönüyorum. Nora'nın arkadaşının/ dadısının beni böyle görmesini istemiyorum.

Nora'nın su işlerine tanık olması yeterince kötü.

Nora bebeği tekrar beslemek için mazeret bildiriyor - hemen beslenmezseizzie çığlık atan bir canavara dönüşecek, özür dileyerek açıklıyor

-Yemeğimi bitirdim ve odama çıktım.

Yulia'nın kapısının önünden geçerken, telefonda Rusça konuştuğunu duyuyorum. Sesi sıcak ve şefkatli, sanki bir çocukla ya da sevgilisiyle konuşuyormuş gibi ve bir an için beni hazırlıksız yakalıyor. Ama sonra evindeki genç bir çocuğun fotoğraflarını hatırlıyorum - tıpatıp ona benzediği için kardeşi olması gerektiğine karar verdiğim bir çocuk.

çocuk olabilir mi?

Hikâyesini çok merak ediyorum, casusluk meselesi falan, ama telefonda konuşurken onu rahatsız etmek istemiyorum. Odama giriyorum.

Kapıyı kapatıp pencereye doğru yürüdüm ve ağaçların üzerinden batan güneşe baktım.

Peter'ı özledim.

Tanrım, onu çok özlüyorum.

Şu anda o ve diğerleri havada, yarın Bogota'daki toplantıya gidiyor olmalılar. Her şey yolunda giderse, yarın gece bu saatlerde benimle olacak.

İntikam arayışı sonunda sona erecek.

Kitaplığa doğru yürüyorum, rastgele bir gerilim romanı alıyorum ve okumak için bir koltuğa kıvrılıyorum. Uykumdan sadece birkaç saat önce uyanmış olmama rağmen yine yorgunum ve daha okumaya başlamadan kendimi uyuklarken buluyorum.

Esniyorum, hızlıca bir duş alıp yatağa giriyorum. Ve sonra, tahmin edilebileceği gibi, uyuyamıyorum.

Kalkıp biraz daha okudum, sonra bütün gün aklımda olan bir melodinin sözlerini karaladım. Öfkeli ve karanlık, her zamanki müziğimden uzak, ama bir şeyler doğru hissettiriyor - sade, dürüst ve iyileştirici.

Tekrar yorgun hissederek yatağıma dönüyorum ve bu sefer huzursuz bir uykuya dalıyorum.

93

Henderson

BUZLU HAVA KULAKLARIMIN DIBINDEN GEÇEREK, KULAKLARIMIN DIBINDEKI Otuz bin fitten zifiri karanlık gökyüzüne dalarken kalp atışlarım hızlanıyor. Gece bizden yana; bulutlar ay ışığının en zayıf parıltısını bile gizliyor.

Gece görüş gözlüklerim oksijen maskemin üzerine takılı ve yanımdaki diğer dört figürü görüyorum. Şiddetli bir sarsıntı hissetmeden ve üzerimizdeki paraşütler açılmadan önce sonsuz gibi görünen bir süre boyunca serbest düşüş yapıyoruz.

"İşte," diyor Danser telsizden, aşağıda ağaç tepelerinin ana hatları belirirken. "İşte iniş noktamız."

Esguerra'nın yerleşkesinin derinliklerinde, çevredeki nöbetçi kulelerinden uzakta, ormanlık bir alan. Buradaki asıl tehlike havada devriye gezen insansız hava araçları, ancak CIA'in son aygıtı sayesinde bunun için bir çözümüm var.

Ağaç hattının hemen üzerindeyken, cihazım yaklaşan insansız hava araçlarını algılıyor ve onlarla otomatik olarak senkronize olarak CIA'deki bağlantımın biz menzildeyken kameraları kontrol etmesini sağlıyor. Paraşütlerimiz süzülürken drone operatörleri her zamanki manzaradan başka bir şey görmeyecekler.

Yirmi yıldır yüksek irtifa atlayışı yapmadığım için Danser'le tandem uçuyorum ve yere ilk onun ayakları değiyor, darbenin ağırlığını o alıyor. Yine de yere inerken dizlerim neredeyse bükülüyordu.

bir ağaç dalına takılıyorum. Ben nefes almak için eğilirken, Danser ikimizin de paraşüt takımlarını çözüyor ve çalıların arasına dolduruyor.

Ekibin geri kalanı da aynı şeyi yapıyor ve onlar bitirdiğinde neredeyse dik durabiliyorum.

"Hazır mısın?" Danser telsizden soruyor ve ben de uzuvlarımda kalan güçsüzlüğü görmezden gelerek başımı sallıyorum.

Şimdiye kadar her şey plana uygun gitti ve başarısız olmamızın sebebi ben olmayacağım.

Sessizce, ağaçları siper olarak kullanarak karanlıkta ilerliyoruz. En zor kısım evin etrafındaki açık alan olacak ama sınırdaki dikkat dağıtıcı şey de bunun için.

Ormanlık alanın kenarında durup Alfa Ekibi'nin işaretini bekliyoruz. Dakikalar işkence gibi bir yavaşlıkla geçiyor ve önümdeki beyaz binaya bakarken sırtımdan ter damladığını hissediyorum.

Lanet orman nemi.

Irak'taki kuru sıcaktan daha kötü.

Şüphelendiğimiz gibi, Esguerra'nın gerçek ikametgahı çok sıkı korunuyor gibi görünmüyor. Neden olsun ki? İnsansız hava araçları ve sınırlardaki tüm güvenlik önlemleri arasında, malikane bir kalenin içinde oturuyor olabilir.

Evin etrafında daireler çizerek yürüyen sadece iki muhafız var ve yanımızdan geçtiklerinde Russ ve Kilton susturuculu ateş açarak onları tam alınlarından vuruyorlar.

İlk engel ortadan kaldırıldı.

Alfa Takımı lideri telsizden, "Şu anda çatışmaya giriyoruz," diyor ve arka planda silah sesleri duyuyorum.

"On beş dakika bekleyelim, bakalım kimse çıkacak mı?" diyor Danser ve gergin bir şekilde eve bakarak bekliyoruz.

İçeride hiçbir hareket belirtisi yok, hiçbir ışık yanmıyor.

Esguerra'nın sınır muhafızları ya patronlarını olan bitenden haberdar etmedi ya da patronu bunun onun varlığını gerektirmediğini düşünüyor.

Ya da hiç evde olmaz.

Ne olur ne olmaz diye yirmi dakika daha bekledikten sonra Danser bizi ileriye doğru yönlendiriyor.

Çömelerek geniş çimenlikte ilerliyor, arkadaki havuz alanına yaklaşırken yanlardaki bakımlı çalıları siper olarak kullanıyoruz.

Burada da her şey sakin.

Arka kapının önünde durduğumuzda Danser bana "Devam et," diye fısıldıyor. "Yap şu lanet sihrini."

Başımı sallayarak CIA cihazını tekrar çıkarıyorum. Evin Wi-Fi ağına bağlanıyor, kameralar ve alarm sistemiyle senkronize oluyor ve irtibat kurduğum kişiye her şeyi devre dışı bırakma yetkisi veriyor.

O bunu yaparken ben de biri yardım çağırmaya kalkarsa diye bir sinyal karıştırıcıyı devreye sokuyorum.

Bağlantımdan onay aldığımda sessizce "Her şey tamam," diyorum. "Gösteri zamanı."

94

Sara

HUZURSUZCA UYUYORUM, HER YARIM SAATTE BIR UYANIYORMUŞUM GIBI GELIYOR. HER

Peter'la ilgili endişeli rüyalarım, ailemin ölümüyle ilgili kâbus parçalarıyla birleşerek beni sarsıp uyandırıyor. Böyle beşinci uyanışımda, gözlerim kan çanağına dönmüş bir halde tuvalete gidiyorum ve aşırı aktif beynimin dikkatini dağıtmak için biraz kitap okumaya karar veriyorum.

Nora'dan ödünç aldığım ipek bornozu üzerime geçiriyorum, başucu lambasını yakıyorum, bir kitap alıyorum ve koltuğa kıvrılıp esniyorum.

Şansım yaver giderse, fazla ayakta kalmayacağım.

Duyduğumda başka bir bölümün yarısındaydım.

Kapımın hemen dışında bir gıcırtı sesi.

İrkilerek baktım ve kapının açıldığını gördüm.

Kapıda uzun boylu, siyah giysili bir figür duruyor; daha önce hiç görmediğim sakallı bir adam. Beni görünce gözleri açılıyor ve elindeki saldırı tüfeği havalanarak bana doğrultuluyor.

Tamamen içgüdüsel olarak tepki veriyorum.

Delici bir çığlıkla kendimi sandalyeden aşağı attım.

İri bir cisim düşüyor ve ben yuvarlanamadan ciğerlerimdeki tüm havayı boşaltıyor. Eldivenli bir el ağzımı kapatırken adam kulağıma, "Kapa çeneni, seni kaltak," diye homurdanıyor. Keskin erkek teri ve bayat kokusu

Sigara burun deliklerimi tıkıyor ve sonra beni saçlarımdan tutup ayağa kaldırıyor, eliyle ağzımı kapatarak acı çığlıklarımı bastırıyor.

Dehşete kapılmış bir halde eldivenli elini pençeliyorum, var gücümle mücadele ediyorum ama tıpkı Peter'la mutfağımda yaşadığımız gibi, beni odadan dışarı sürüklerken yapabileceğim hiçbir şey yok, saçlarımı sertçe kavrayışı neredeyse köklerinden koparacak. Beni yarı sürükleyerek, yarı taşıyarak koridordan geçirirken yüzümden acı gözyaşları akıyor, panikle attığım çığlıklar avuçlarıyla boğuluyor.

Nora ve bebeğin olduğu ana odaya doğru gidiyor, dehşet içinde fark ediyorum ve sonra oradayız.

Çizmeli ayağıyla kapıyı tekmeleyerek açıyor ve beni içeri itiyor. "Sokolov'un sürtüğünü yakaladım," diye zaferle anons ediyor ve içeride iki silahlı adam daha görüyorum.

Biri Nora'nın boğazına bıçak , diğeri ise uyuyan bebeği almak için beşiğe uzanmaktadır.

95

Peter

BOGOTA'YA DOĞRU INIŞE GEÇMEK ÜZEREYKEN JULIAN
Haberler.

"Bu çok garip." Telefonuna bakarak kaşlarını çatıyor. "Diego az önce bana, arazinin kuzey ucunda kimliği belirsiz davetsiz misafirlerle bir çatışma yaşandığını e-posta ile bildirdi. Kimse yaralanmamış ve davetsiz misafirler yakalanamadan ormana geri dönmüşler. Onları aramak için bir ekip göndermiş ama şu ana kadar bir şey çıkmamış."

Ayağa kalkıyorum, içgüdülerim tam alarma geçerken nabzım yükseliyor. "Yerleşkenize kim böyle girmeye çalışır ki? Ve gecenin bir vakti ormanda ne işleri olabilir?"

"Kesinlikle." Ayağa kalkıp telefonu kulağına dayayarak pilot kabinine doğru ilerlerken yüzü kararır. "Nora'yı arıyorum."

Takım arkadaşlarımın yüzlerindeki sorgulayıcı bakışları görmezden gelerek uzun adımlarla mesafeyi kat ederken onu takip ediyorum.

Pilot kabinine girdiğimizde gergin bir şekilde, "Telefonu doğrudan sesli mesaja gidiyor," diyor.

Kent bize bakıyor.

Esguerra ona sert bir şekilde, "Kuzey sınırında bir çatışma oldu ve Nora'ya evde ulaşamıyorum," der. "Evdeki kamera kayıtlarına bakacağım. Yulia'yı arayabilir misin?"

Kent başını sallıyor, telefonuna uzanırken çenesi geriliyor. "İlgileniyorum."

Hay sikeyim. Ayrılmadan önce Sara'ya kullan-at bir telefon vermiştim ama onu aramayacaktım; saat gece yarısını çoktan geçti ve onun iyi bir uyku çekmesini istiyorum. Ama tehlike hissim her saniye daha da artıyor.

Sara'nın telefonu da doğrudan sesli mesaja düşüyor ve Kent'e baktığımda yüz ifadesinden aynı şeyin Yulia'nınkine de olduğunu anlıyorum.

"Kameralar kapalı. Muhafızları gönderiyorum," diyor Esguerra sıkıca ve hissettiğim derin korkunun gözlerine yansıdığını görüyorum.

bir şeyler ters gidiyor. Çok, çok

yanlış.

"Rotayı yerleşkeye çeviriyorum," diyor Kent acımasızca ve motorlar bir kükremeyle hızlanırken uçak altıma yatıyor.

Sara

"BUNU BULDUM," DIYOR DÖRDÜNCÜ BIR ADAM, BIR MÜCADELEYI SÜRÜKLEYEREK,

Gecelik giymiş Rosa. Ayrıca eliyle Rosa'nın ağzını kapatarak panikle attığı çığlıkları bastırıyor. "Görünüşe göre şanslıyız. Evin geri kalanı boş. Esguerra, Kent ya da Sokolov'dan iz yok." Üç yoldaşı gibi o da ağır silahlarla donatılmış, omzuna bir saldırı tüfeği asmış ve kemerine iki tabanca sıkıştırmış.

Bu adamlar her kimse, ciddi bir iş yapıyorlar ve tamamen kendi başımızayız, bir dehşet dalgasıyla fark ediyorum. Muhafızlar evin yakınında değil ve Peter ve diğerleri uzaktayken kimse yardımımıza gelmiyor.

Lizzie'nin beşiğine eğilen adam, önünde hâlâ uyumakta olan bebeği tutarak doğrulur. "Sarışın yok mu?" diyor belli bir hayal kırıklığıyla.

"Hayır, üzgünüm," der Rosa'yı kaçıran kişi ve onu yüzüne doğru döndürür.

Kızın ağzı çığlık atmak için açılıyor ama o daha sesini çıkaramadan adam yumruğunu çenesine indiriyor ve kız baygın bir şekilde yere yığılıyor.

Ağzının bir köşesinden kan damlarken donup kalıyorum, dehşet içinde bakakalıyorum.

Ona öyle gelişigüzel vurdu ki, sanki o bir insan değilmiş gibi. Sanki yaşaması ya da ölmesi umurunda değilmiş gibi.

"Bu ikisiyle idare etmek zorundayız," diye devam ediyor, bana ve onu esir alan kişinin bir eliyle ağzını kapatıp diğer eliyle bıçağı boğazına dayadığı beyaz yüzlü Nora'ya doğru başını sallayarak. O da benim gibi ince ipek bir bornoz giyiyor ama benimkinden farklı olarak üst kısmı açık ve göğüslerinin iç kıvrımlarını ortaya çıkarıyor.

Rosa'nın saldırganı dudaklarını yalıyor, altın tenli V'ye bakıyor ve midem iğrenç bir dehşetle burkuluyor.

Bize tecavüz etmeyi mi

planlıyorlar? Öldürmeyi mi?

"Yaşlı adam nerede?" Ben panik içinde çırpınmaya devam ederken Nora'yı kaçıran kişi soruyor ve sanki daha önce tanışmışız gibi tanıdık gelen bir şeyler olduğunu fark ediyorum.

"Yakındaki küçük binayı kontrol etmeye gitti. Ailesini aramak istediğine dair bir şeyler söyledi," diyor saldırganım, beni zapt ederek. "İşte, bana biraz koli bandı getir. Bu gittikçe hırçınlaşıyor," diye ekliyor homurdanarak, dirseğimi göğüs kafesine geçirirken.

Rosa'ya vuran şerefsiz "Sadece bayılt şu kaltağı," diyor ama yine de bandı getiriyor. Ağzıma bir bez parçası sokulmadan ve yapışkan bant üzerine yapıştırılmadan önce sadece kısa süreli bir çığlık atacak zamanım var.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı beni esir alan kişi, kollarımı tutarak. "Şimdi bileklerini de yap."

Diğer adam itaat etmek üzereyken Lizzie bir çığlıkla uyanır.

"Kahretsin. Sustur şu çocuğu," diye emrediyor Nora'yı kaçıran kişi, tanımadığı bir adam tarafından kucağa alındığı için üzgün olan bebek son ses ağlamaya başlayınca.

Rosa'nın saldırganı yaklaşıp koli bandını bebeğin minik ağzına yapıştırarak öfkeli çığlıklarını bastırırken Nora'nın yüzü daha da beyazlaşır, gözleri kömür gibi yanar.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, oracıkta içi boşaltılırdı.

"Git Henderson'ı bul," diyor Nora'yı kaçıran kişi Rosa'nın saldırganına. "İkinizle de aşağıda buluşacağız."

Adam sözümü ve ben şaşkınlığımı gizleyemezken odadan çıkıyor.

Henderson mı?

Tabii ki. de bu *zaten*.

Köşeye sıkışmış bir fare gibi, Peter'ın düşmanı saldırıya geçti.

Hâlâ çıkarımları sindirmeye çalışıyordum ki, kapı aralığında parlayan sarı saçlar bakışlarımı yakaladı.

Kalp atışlarım hızlandı.

Yulia'yı tamamen unutmuştum.

Onu bulamadılar ama benimkinin yanındaki odadaydı.

Onun yarı çıplak görüntüsünü ve elindeki silahı algılamak için sadece bir milisaniyem var çünkü bir sonraki anda kıyamet kopuyor.

Yulia hiç tereddüt etmeden Nora'yı yakalayan kişiye ateş eder ve onu yüzünden vurur.

Sonra silahı benimkine doğrulttu.

Zaman yavaşlıyor, an sonsuzluğa uzanıyor gibi görünüyor. Mavi gözlerindeki şiddetli konsantrasyonu görüyorum, kollarımı arkadan kavrayan ellerindeki ani gerginliği hissediyorum ve Peter'ın kendini savunma eğitiminden hatırladığım küçük şey devreye giriyor.

Bacaklarımı yerden kaldırdığımda, esir alanın elinde ölü bir ağırlığa dönüşüyorum ve başım bir ayak kadar düşüyor - ve Yulia'nın silahı mermiyi tükürdüğünde, başka birinin kafası benimkinin üzerinde patlarken sıcak bir kan püskürmesi hissediyorum.

Kıçım yere çarpıyor, beni esir alanın bedeni arkama düşerken kuyruk sokumum çarpmanın etkisiyle çığlık atıyor.

Yulia tekrar harekete geçerek Lizzie'yi tutan adama nişan alıyor ama buna gerek yok.

Çoktan yere yığılmış, Nora'saldırganının bıçağı boğazına gömülmüş ve bebek annesinin kollarında güvenle sarılmıştır.

Nora onu öldürürken kızını da mı kaçırdı? Lanet

olsun, çok hızlı.

Yaşadığım şokla mücadele ederek ayağa kalktım ve ağzımı kapatan koli bandını yırttım. "Dördüncü adam," diye nefes nefese kaldım. "O-"

"Ölmüş ya da bayılmış," diyor Yulia silahını indirirken. "Koridorda beynini dağıttım." Soğukkanlılığı ürkütücü - ta ki eskiden bir casus olduğunu hatırlayana kadar.

Henderson'dan bahsetmek üzereydim ki kapı aralığında bir başka hareketlilik fark ettim.

"Yulia!" Çığlık atıp ileri atılıyorum ama artık çok geç.

Siyah giysili bir kol yıldırım hızıyla boğazına dolanıyor ve bir silah şakağına dayanıyor.

"O kadar hızlı değil," diyor yaşlı adam yumuşak bir sesle, odaya girerken Yulia'yı kalkan olarak kullanıyor. "Tek bir kasını oynatırsan ölür."

97

Peter

"LANET KORUMALARINIZ NEDEN BU KADAR YAVAŞ?" ESGUERRA'YA BAĞIRIYORUM dizüstü bilgisayarında öfkeyle bir şeyler yazıyor - muhtemelen söz konusu korumalara emirler veriyor. "Şimdiden iki dakika oldu. İki dakika içinde neler olabileceğini biliyor musunuz? O evde yalnız ve korumasızlar-"

"Biliyorum!" Esguerra kükrer. Dizüstü bilgisayarı kapatıp ayağa kalkarken alnında bir damar atıyor. "Bilmediğimi mi sanıyorsun? Yoldalar, gidebildikleri kadar hızlı gidiyorlar. Ev devriyesindeki iki muhafız yanıt vermiyor; kameraları ve cep telefonu sinyalini bozan her kimse onları çoktan öldürmüş olmalı."

Hay sikeyim. Yumruğumu duvara vurmak istiyorum ama pilot kabinindeki tüm kontroller yüzünden bu çok tehlikeli. "Hâlâ evde olduklarından emin misin?"

"Nora'nın öyle olduğunu biliyorum," diye tersliyor Esguerra. "Ona izleme implantları taktım, hatırladın mı? İki saniye önce hayattaydı ve bizim odamızdaydı."

Kahretsin. Haklı, bir an için iz sürücüleri unutmuşum. Nora hayattaysa, umarım Sara da hayattadır. Bu da muhafızların acele etmesini daha da zorunlu kılıyor.

"Henderson olmalı," diyor Kent sert bir sesle, parmak eklemleri kumandanın üzerinde bembeyaz. "O orospu bizi dışarı çekti, böylece saldırabilecekti."

"Bundan emin değiliz," diyor Yan ve kokpitte bize katıldığını fark ediyorum. Yeşil bakışları Esguerra'ya kayıyor. "Başka bir şey olamaz mı?

düşmanınız mı?"

Neredeyse Yan'ı yere seriyordum. "Kim olduğu önemli değil. Sara orada, anlıyor musun? İçeride, her kimlerse onlarla birlikte."

Onu Henderson'la, yani böyle bir riski göze alabilecek kadar çaresiz bir adamla düşünemiyorum bile.

Bana komplo kurmak için korumaya yemin ettiği ülkeye saldırmaktan çekinmeyen bir adam.

Sara'yı gerçekten avucunun içine alırsa ona ne yapacak? Oraya vardığımda, tıpkı Pasha ve Tamila'yı gömdüğüm gibi onu ve doğmamış çocuğumuzu da gömecek miyim?

Hayır. Felç edici düşünceyi uzaklaştırıyorum. Bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Yine mi?

"Daha hızlı uç," diyorum Kent'e acımasızca. "Ve Julian, eğer korumaların oraya zamanında , hepsinin teker teker bağırsaklarını deşerim."

98

Sara

AKLIMDAN MILYONLARCA DÜŞÜNCE GEÇIYOR. BIR ANDA
Silahlar ölü adamların üzerinde ve yerde, hepsi ulaşılabilecek mesafede ama hiçbiri Henderson Yulia'nın beynine kurşunu sıkmadan önce yakalanabilecek kadar yakın değil.

Dehşete kapılmış bakışlarım Nora'nınkilerle buluşuyor ve onun gözlerinde de aynı lanetli hesaplamayı görüyorum.

Yulia'yı kaçıranı öldürmeden vuracak kadar iyi nişancı olsak bile, yeterince hızlı olamazdık.

Henderson'ın silahı şakağına dayalıyken olmaz.

"Atın şu silahları," diye emrediyor ve ben bir an tereddüt ettikten sonra Nora da aynısını yapınca uyuşuk bir şekilde itaat ediyorum.

Sadece çok yavaş olmakla kalmayız, Henderson uzun bacaklı Yulia'dan daha uzun değil. Onu kalkan olarak kullanırken, eğitimli bir keskin nişancı bile atış yapamaz.

Bakışlarım Nora'nın göğsüne sıkıca tutunmuş bebeğe takılıyor. Lizzie'nin ağzında hâlâ koli bandı var ve boğuk çığlıklar atmaya çalışırken küçük yüzünün kızardığını görüyorum.

Nora onu hiç bırakmayacakmış gibi tutuyor ve bırakmayacak, ölümüne kavrayışını fark ediyorum.

Artık Esguerra'nın karısının yardımına güvenemem - korumak zorunda olduğu bebek kızıyla değil.

Aklımda bir fikir filizlendi ve daha iyi düşünemeden Henderson'a bakıp sakince, "Kızının nerede olduğunu biliyorum," dedim.

Vurulmuş gibi sarsılıyor. Hızla toparlanarak, "Nerede?" diye sorar.

Boğazımdaki korku düğümünü görmezden gelerek, "Sizi oraya götürebilirim," diyorum. "Hemen şimdi gidebiliriz - eğer diğerlerinin gitmesine izin verirsen."

Bir planım ya da ona benzeyen bir şeyim yok. Tek bildiğim, silahını Yulia'nın kafasından uzağa, Lizzie ve Nora'dan da olabildiğince uzağa doğrultmasını istediğim. İşlediği suçları bilmesem bile, eski generalle ilgili bir şeyler tüylerimi diken diken ederdi. Dışarıdan görünen bir şey değil; ellili yaşlarının sonundaki bir adama göre formda ve fit; tuzlu ve biberli saçlarının çerçevelediği yüz hatları orta derecede hoş.

Buna rağmen, çürümüşlük kokuyor, gizlenen çürümüşlük. Teklifim üzerine gözleri kısıldı. "Beni aptal mı sanıyorsunuz? de beni kızıma götüreceksiniz yoksa bunu vururum." Silahını Yulia'nın şakağı irkilmesine neden oldu.

Lanet olsun.

"*Onlara* ihtiyacın yok," diye tekrar deniyorum. "Beni rehine olarak kullanabilirsin. Senin derdin kocamla ve o benim için her şeyi yapar."

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye söyleniyor. "Çağlar boyu sürecek bir romantizm. Belki seni sonra öldürürüm ve ona izletirim. Kulağa nasıl geliyor?"

İçime yayılan mide bulantısını görmezden gelerek, gözümü ona bakıyorum. Be
n. Bu canavara korku göstermeyeceğim. Bu
tatmini alamayacak.

Yanıt vermeyince yüz hatlarında kızgınlık beliriyor. "Peki," dedi enstantane. "Dediğim gibi, üçünüz de benimle geliyorsunuz. Sen ve şu bebekli olan" -çenesini Nora'ya doğru salladı- "benim önümden gideceksiniz. Ve unutmayın, yanlış bir hareket yaparsanız, bu" -silahı tekrar Yulia'nın kafasına doğrultur- "onu alır. Anladın mı? Şimdi bana doğru yürü."

Yutkunarak kapıya doğru bir adım atıyorum ve Nora kıvranan Lizzie'yi göğsüne bastırarak dikkatle onu takip ediyor. Henderson hala Yulia'yı kendine siper ederek koridora çıkıyor ve biz odadan çıkar çıkmaz aşağı inmemizi emrediyor.

"Beni kızıma götüreceksin, anladın mı?" diyor karanlık bir sesle, biz merdivenlere doğru ilerlerken. "Eğer bir şey yapmaya kalkışırsanız, ne olursa olsun, hepinizi teker teker vururum, Esguerra'nın iblis döllerini de."

Titremelerini engellemek için dizlerimi kilitleyerek geniş, kıvrımlı merdivene yaklaşıyorum. Zemin çıplak ayaklarımın altında buz gibi ve kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissediyorum. Ne yapacağımı, bizi bu durumdan nasıl kurtaracağımı bilmiyorum. Henderson'ın kızı buradan çok uzakta, güvende - Peter'ın elindeki tek şey Bonnie'nin ona verdiği sahte video - ama Henderson'a bunu söylesem bile bana inanmaz. Ve eğer bana inansaydı, muhtemelen hepimizi öldürürdü.

Farkında olsun ya da olmasın, buraya ailesini kurtarmaya gelmedi.

İntikam için geldi.

İçten içe, zaten kaybettiğini biliyor ve ölmeden önce Peter ve diğerlerine acı çektirmek için bu intihar görevine geldi.

Henderson ve Yulia bir adım arkamdayken, olabildiğince yavaş bir şekilde aşağı inerken ellerim titrememek için bornozumun düğümüyle oynuyor. Nora sağımda yürüyor, Lizzie'yi koruyucu bir şekilde önünde tutarken yüzü dikkatle boş.

Kızı için her şeyi yapacağını biliyorum; ben de içimde büyüyen minik hayat için aynı şeyi yapardım.

Arkamdaki adamın istediği gün ışığını göremeyecek bir hayat.

Merdivenleri yarılamıştık ki oturma odasının pencerelerinden birinde farları gördüm ve ön kapının patlayarak açıldığını duydum, ardından da botların ahşap zemine vurduğunu.

Kalp atışlarım hem rahatlama hem de hissiyle
hızlanıyor. Muhafızlar geldi.

Bir şekilde başımızın dertte olduğunu öğrendiler ve şimdi Henderson gerçekten köşeye sıkışmış durumda.

Tek başına, ekibi olmadan, kaçmak için gerçek bir şansı yoktur.

Üstümde nefesinin altında küfrettiğini duyuyorum ve zihnimde belli belirsiz bir plan oluşuyor.

Aynı yavaş tempoda aşağı inmeye devam ederek bornozumun bağını çözüyorum ve ipek bornoz arkamdaki merdivenlere, Yulia'nın ve onu esir alan kişinin ayaklarının altına düşerken serin hava çıplak tenimi yıkıyor.

Muhafızlar antreden içeri daldı ve ben Nora'ya doğru atıldım, onu korkuluklara doğru ittim.

Henderson'ın dikkati muhafızlara odaklanmışken, o ve Yulia yere düşen bornozun üzerinden kayar ve Yulia merdivenlerden aşağı kıç üstü kayarken Henderson'ın şutu çılgına döner.

Muhafızlar hiç tereddüt etmeden Henderson'a ateş ediyor ve Nora ile ben bir araya toplanıp Lizzie'yi korurken onun düştüğünü duyuyoruz.

99

Peter

DÖNELI BIR GÜN OLDU VE BEN HALA DURAMIYORUM.

Sara'ya dokunuyorum, onu tutmadan duramıyorum. Her geçen dakika, onu tepeden tırnağa muayene etme dürtüsüyle de savaşıyorum - her ne kadar Dr. Goldberg onu çoktan muayene etmiş ve hem onun hem de bebeğin sağlıklı olduğunu söylemiş olsa da.

Onu kucağıma alıp saçlarını okşuyorum ve tatlı kokusunu içime çekiyorum, onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı her düşündüğümde vücudumda bir titreme oluyor... biz içeri dalmadan bir saat önce muhafızların onu merdivenlerde çırılçıplak bulduklarını.

Henderson'a ipek bornozuyla çelme taktı ve bu sırada kendisini, Nora'yı ve Yulia'yı kurtardı.

Üçü silahlı paralı askerlere karşı savaştı ve kazandı.

" yok. Biz iyiyiz," diye mırıldanıyor başını kaldırarak ve son kısmı yüksek sesle söylediğimi fark ediyorum. İnce avucunu çenemin üzerinde kavislendirirken ela gözleri usulca parlıyor. "Sana söz veriyorum, Yulia'nın kuyruk kemiği ve zavallı Rosa'nın çenesi dışında tamamen iyiyiz."

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ve bu lanet olası bir mucize." Elini kendi elimle kapatarak gözlerimi kapatıyorum ve kalbimin deli gibi çarpmasını yatıştırmaya çalışarak derin derin nefes alıyorum.

Benim gibi Kent ve Esguerra da indiğimizde akıllarını kaçırmışlardı, ancak Diego bize Henderson'ın

ölmüştü ve eşlerimiz güvendeydi. Bunu entelektüel olarak bilmek yeterli değildi; korkunç korku Sara'yı gördüğüm ana kadar benimle kalmıştı.

Ta ki kollarıma alıp hayatta ve iyi olduğunu hissedene kadar.

"Sen herkesi kurtardın, biliyorsun," diyorum kalın bir , elini çekerken gözlerimi açıyorum. "Sadece merdivenlerde değil, daha önce de. Kent bana Yulia'nın yatağın altına saklanıp seni kurtarmaya gelmesini sağlayan şeyin senin çığlığın olduğunu söyledi. Eğer bu olmasaydı-"

"Onları başka bir şekilde yenebilirdik," diye araya giriyor Sara sakin bir gülümsemeyle. "Eminim öyle yapardık."

Sesindeki inanç hem absürd hem de takdire şayan. Nedeni ne olursa olsun, dünkü saldırı onu yeniden travmatize etmekten ziyade, ptichka'ma bir şekilde enerji vermiş gibi görünüyor. Onun güçlü ve yetenekli olduğunu her zaman biliyordum ama düşmanımla savaşıp kazanana kadar buna kendisi de inanmıyor olmalıydı.

Sara gece boyunca kâbus görmeden uyuduktan ve onu hiç görmediğim kadar neşeli bir şekilde uyandıktan sonra bu sabah kendisiyle konuştuğumda Dr. Wessex bana "Bazen tekrarlanan bir travma tersine iyileştirici olabilir" dedi. "Anne ve babasının başına gelenlerin aksine, bu kez bir şeyler yapabildi ve yakınlarından kimse ölmedi ya da gerçekten zarar görmedi."

Terapiste inanıp inanmadığımı bilmiyorum -sadece bir gün oldu ve Sara'yı daha sonra da vurabilir- ama ptichka'mın zihinsel durumu hakkında ihtiyatlı bir iyimserlik içindeyim.

Benimki hakkında daha az eminim. Dün gece zar zor uyudum, kabuslarla ve soğuk terlemelerle savaştım.

"Bir asla gözümün önünden ayrılmana izin ," diyorum ve hiç de şaka .

"Artık senden uzakta bir gece görevi yok, bizi uzun süre ayrı tutacak bir iş yok. Ve Esguerra'dan kendi takip implantlarımı sipariş ettim bile; gelir gelmez taktıracağım."

Sara gözlerini kırpmıyor, ona Nora'nın takip cihazlarından zaten bahsetmiştim. "Pekâlâ," diyor. "Ama sadece sen de alırsan. Senin de her an nerede olduğunu bilmek istiyorum."

Bakışlarını tutuyorum. "Anlaştık."

Ptichka'mın istediği her şeyi alırım; yeter ki o mutlu ve güvende olsun.

"ONU ÖLDÜRME ŞANSIN OLMADIĞI IÇIN ÜZGÜN MÜSÜN?" DIYE SORUYOR.

Birkaç saat sonra yatakta uzanırken. Daha yeni seks yapmış olmamıza rağmen her yerini okşuyor, ona dokunmanın, sıcak, ipeksi tenini avuçlarımın altında hissetmenin verdiği duyusal hazza doyamıyordum. "Bunun senin için önemli olduğunu biliyorum," diye devam ediyor ben boynuna sokulup saçlarının tatlı parfümünü içime çekerken.

Şu anda Henderson hakkında düşünmek istemiyorum ama Sara olanları her yönüyle konuşmaya kararlı görünüyor. Ve ailesinin ölümünü konuşmanın onun için ne kadar zor olduğunu hatırladığımda, onu reddedemiyorum.

Eğer bazı şeyleri anlamasına yardımcı olacaksa, ona Henderson'ı hücre hücre parçalara ayırmayı nasıl hayal ettiğimi, onun adını anmanın bile uçaktaki her korkunç anı nasıl geri getirdiğini anlatacağım.

Ben de tam olarak bunu yaptım - ona her şeyi anlattım, çok geç kalacağımızdan ne kadar korktuğumu... Pasha ve Tamila'yı hayal kırıklığına uğrattığım gibi onu da koruyamayacağımı. Dün gece gördüğüm kâbusları ve onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı düşündüğümde hâlâ nasıl titrediğimi anlattım.

Ona, düşmanımla yüzleşmek, onu ve doğmamış çocuğumuzu güvende tutmak için orada olmamanın beni ne kadar üzdüğünü söyledim.

Başını omzuma yaslamış, parmakları saçlarımla oynarken beni dinliyor ve sözümü bitirdiğimde sessizce, "Bizi güvende tuttun. Bana öğrettiğin hareket - biri seni arkadan yakaladığında bacaklarımı kaldırıp ölü ağırlık haline getirmek- üçümüzün o paralı askerleri yenmesine yardımcı oldu. Henderson'ı öldüren muhafızları içeri gönderen de sen, Kent ve Esguerra'ydı."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kollarım ona sıkıca sarılıyor ve sahne zihnimde ipek bornozla birlikte olması gerektiği gibi canlanıyor. Bir ürperti bedenimi sarıyor ve o da bana sarılıyor, sıcaklığıyla, canlılığıyla, gücüyle bana güven veriyor.

Boğucu tutuşumu gevşetebilmem için birkaç derin nefes almam gerekiyor. Yine de kolumu ona dolayarak onu yakınımda tutuyorum. O günü atlatmam yıllarımı alacak, hatta on yıllarımı.

Tabii iyileşebileceğimi varsayarsak.

"Peki ya karısı?" Sara soruyor ve beni zamanda geriye gidip Henderson'ı karısının yanına bile yaklaşamadan kendi bağırsaklarıyla boğabileceğim bir fanteziden uzaklaştırıyor. "Onunla yaptığın anlaşmaya sadık kalacak mısın?"

Boştaki elim yanımda yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Bizi kasıtlı olarak uzaklaştırıp uzaklaştırmadığı konusunda jüri hâlâ kararını vermedi, o yüzden-"

"Hayır, yapmadı," diye araya giriyor Sara, başını omzumdan kaldırıp bana bakarak. "En azından ben öyle olduğunu sanmıyorum. Henderson gerçekten de kızını kaçırdığımızı düşünüyordu; eğer karısı da işin içinde olsaydı, bunun bir oyun olduğunu bilirdi. Ve o adamlar bizi yakaladıklarında, siz üçünüzden hiçbir iz olmadığına dair bir şeyler söylediler; sanki sizi burada bulmayı bekliyorlarmış da bulamadıklarına şaşırmışlar gibi."

"Ah." Çaba sarf ederek parmaklarımı açtım. "Bu işleri değiştirir."

Bonnie Henderson gerçekten masumsa, onu rahat bırakacağım - özellikle de kocasıyla ilgili tüm kanıtları FBI'a teslim eder ve isimlerimizi temize çıkarırsa.

Bunu Sara için istiyorum. Ona normal, huzurlu bir hayatı geri vermek istiyorum.

Elimi saçlarının arasına sokarak kalp şeklindeki yüzünü inceliyor, güzelliğine hayran kalıyorum. Gözleri benimkilere bakıyor, net ve doğrudan, sonra "Seni seviyorum" diye mırıldanıyor ve şefkatli bir öpücük için eğiliyor.

Göğsüm o kadar yoğun duyguyla genişliyor ki, kalan karanlığı bastırıyor. "Ben de seni seviyorum, ptichka," diyorum usulca ve dudaklarımız birbirine değdiğinde, gelecek ne getirirse getirsin, onu birlikte fethedeceğimizi biliyorum.

Aşkımız nasıl doğmuş olursa olsun, artık yeterince güçlü.

EPILOGUE

SIXYEARSLATER

Sara

"PAPA! PAPA!"

Dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırdığımda beş yaşındaki çocuğum kapıdan hızla giriyor, yanakları soğuktan pembeleşmiş ve botları her yerde kar izleri bırakıyor. Beni kanepede fark etmeden doğruca mutfaktaki Peter'a koşuyor ve küçük bedenini son sürat ona doğru fırlatıyor.

Kocam sırıtarak doğum günü pastasından uzaklaşıyor ve onu güçlü kollarıyla yakalayıp başının üzerinde döndürmek için kaldırıyor.

Charlie'nin gülme çığlıkları havayı dolduruyor, köpeğimizin heyecanlı havlamalarına karışıyor ve göğsüm sıkışıyor - Peter'ın karanlık yakışıklı yüzündeki o bakışı her gördüğümde olduğu gibi.

Neşe. Sınırsız bir neşe.

İkisini bir arada görmekten asla bıkmayacağım.

İşkenceciden sevgiliye dönüşen sevgilim ve

oğlumuz.

Eğer mutluluk bir resimle tanımlanabilseydi, benim için bu olurdu. "Anne!

Charlie bana ve Bella'ya kartopu attı," diye bağırıyor Maya, koşarak Ceketinden düşen kar ve buzla odaya giriyor. Küçük yüzü öfkeliydi, minik elleri yumruk olmuştu. "Ve Lizzie ona kötü bir kelime söyledi!"

Gülerek dizüstü bilgisayarımı bir kenara bırakıyorum ve üç yaşındaki geveze kızıma sarılıyorum. " yok, hayatım," diye yatıştırıyorum, karmakarışık kestane rengi buklelerini okşayarak

Toby, golden retriever köpeğimiz, paltosundaki karı yalamak için yanına koşarken. "Kardeşin sadece oyun oynuyordu. Bella'ya biraz aşık, hepsi bu."

"Yapmıyorum!" Charlie'nin öfkeli sesi kız kardeşininkine uyuyor. "Çok sarışın ve tuhaf biri ve Rusça'yı zar zor konuşuyor."

"Hey şimdi," diye azarlıyor Peter, onu yere bırakarak. "Bu hiç hoş değil."

"Bella Kent de en az senin kadar Rusça konuşuyor, seni ahmak," diyor Maya kendini beğenmiş bir şekilde, kucağımdan inerken küçük çenesi yukarı kalkıyor. Toby'yi iterek ekliyor, "Ve her halükarda, o sadece dört yaşında. Onun kelime hazinesi de seninki gibi gelişecek. Herkes benim gibi zeki doğmuyor."

Peter ve ben bakıştık. Sonra kendimizi tutamayarak kahkahayı patlattık.

Doğum günü kızımız bugün çok iyi.

Maya doğduğunda Charlie iki buçuk yaşındaydı, ancak geçtiğimiz yıl ona matematik ve okuma öğretmeye başladı - ikincisi İngilizce, Rusça, Fransızca ve Japonca. Zihni bir sünger gibi ve parlaklığı sadece egosuyla eşleşiyor.

Tüm IQ'suna rağmen, alçakgönüllülük üç yaşındaki beyninin tam olarak kavrayamadığı bir kavramdır.

"Bana bir çocuk dahi *olmadığını* söylediğini sanıyordum?" Kızımız iki yaşında müzik bestelemeye başladığında Peter bana hayretle şöyle dedi. "Bu kadar genç yaşta doktor olmanı ailene borçlusun, delicesine zeki olmana değil?"

"Ve bunların hepsi doğru. Bunun nereden çıktığını bilmiyorum," dedim ona, aynı derecede şaşkın bir şekilde. "Belki de içinde bir deha DNA'sı vardır."

İlk çocuğumuz Charlie'nin zeki olmadığından değil. Zeki, meraklı ve enerjik; bir erkek çocukta olmasını istediğimiz her şeye sahip. İsviçre'deki özel okulunda çok başarılı; öğretmenlerine göre olabildiğince zeki.

Maya ise tamamen farklı bir seviyede.

Bu kadar tatlı olmasaydı korkutucu .

"Git diğerlerine içeri gelmelerini söyle," diyorum onu ceketinin kapüşonundan yakalayarak. "Pasta zamanı."

Benimkinin minyatür bir kopyası olan minik yüzü parlıyor ve Charlie'yi de peşine takarak odadan dışarı fırlıyor. Toby kanepeye atlayıp yanıma kıvrılıyor ve ben de bu sessiz dakikayı dizüstü bilgisayarımı kapatmadan önce bestelediğim yeni şarkıyı gözden geçirmek için kullanıyorum.

Maya'nın doğum günü için herkes burada olduğundan, bugün bitirmeye vaktim olmayacak.

Bonnie Henderson Peter'ın adının temize çıkmasına yardımcı olduktan sonra, Chicago bölgesine dönme ve hayatımıza orada devam etme seçeneğimiz vardı. Ancak, buna karşı karar verdik. Bombalama olayından sonra yüzlerimizin haberlerde yer alması nedeniyle gittiğimiz her yerde şüpheli bakışlara maruz kalmamızın yanı sıra, ailem olmadan beni Homer Glen'e bağlayan hiçbir şey yoktu. Bunun yerine, İsviçre Alpleri'nde, kaçarken iş teklifi aldığım özel kliniğin yakınında yeni bir ev yapmaya karar verdik.

Orada tam zamanlı çalışmaya başladım, ancak bir ay içinde Peter ve ben hamileliğin beni yorduğunu ve bir seferde birkaç saatten fazla ayrı kalmak istemediğimizi fark ettik - bunun en iyi çözüm olmadığını fark ettik. Böylece evimizin birinci katında kendi muayenehanemi açtım; burada kendi saatlerimi ayarlayabiliyor ve Peter'ı gün boyunca görebiliyordum. Çok geçmeden klinik hamile hastalarını bana yönlendirmeye başladı ve ben de yeraltı dünyasıyla çeşitli bağları olan kadınların başvurduğu kadın doğum uzmanı oldum.

Özellikle de Peter yeteneklerini ve bağlantılarını yeni bir amaç için kullanmaya karar verdiğinden beri: Esguerra'nınki gibi organizasyonlar için paralı asker olarak çalışmak üzere eski askerleri işe almak ve eğitmek.

Hayal ettiğimiz gibi huzurlu bir sivil hayat değil ama yüksek profilli suikastlardan çok daha az tehlikeli ve Peter için sıradan vatandaşlara temel öz savunma öğretmekten çok daha ilginç. Bana gelince, esnek çalışma programım sayesinde sadece Peter ve iki çocuğumuza değil, müziğime de zaman ayırabiliyorum.

Artık canlı performans sergilemiyorum ya da bir YouTube kanalım yok - olanlardan sonra Peter güvenliğim konusunda çok paranoyaklaştı - ancak şarkılarımın en popüler yeni yıldızlardan bazıları tarafından seslendirilmesinin memnuniyetini yaşıyorum ve bu yıldızlar şarkılarımı yazdığım için bana iyi para ödüyorlar. Karanlık şarkı sözlerim özellikle popüler, iki şarkım haftalarca listelerde üst sıralarda yer aldı.

"Kek! Kek! Kek!" Beş yaşındaki Mateo Esguerra önde, Bella, Lizzie, Charlie ve Maya peşinde olmak üzere çocuklar kar dolu kasırgalar gibi içeri dalıyor. Çocuklar ciyaklayarak, törenle üç mum diken Peter'ın etrafını sarıyor ve Toby kanepeden atlayıp yanlarına koşarak heyecanla havlıyor.

Sırada yetişkinler var. Julian her zamanki gibi bir kolunu Nora'ya dolamış, sanki korkuyormuş gibi onu kendisine doğru tutmaktadır. Lucas ise

Yulia'ya karşı daha ihtiyatlı davrandılar, ancak her ikisinin de ceketindeki ıslak desene bakılırsa karda yuvarlandıkları açık ve umarım bu çocukların görüş alanının dışındadır.

Charlie, herkesin ve her şeyin cesur bir kaşifi olarak, bir keresinde Kıbrıs'taki spor salonlarında "doktorculuk oynarken" onlara rastlamıştı.

Her halükarda, hepsinin burada olmasından memnunum. Peter ve ben Esguerras'ları yarı düzenli olarak ziyaret ederken, Yulia restoranlarıyla o kadar meşgul ki onu bu yıl sadece iki kez görebildim. Neyse ki küçük Bella Kent, ondan nefret ettiğini iddia eden ama dikkatini çekmek için hiçbir fırsatı kaçırmayan Charlie'mize pek de gizli olmayan bir takıntı duyuyor; bu yüzden Lucas ve Yulia'nın Maya'nın doğum günü partisine gelmekten başka çareleri yoktu.

Güzel sarışın melek kızları aksi takdirde onlara ölene kadar köpek yavrusu gibi bakacaktı.

Yanlarına gidip Nora ve Yulia'yı kucaklayarak selamlıyorum. Sonra hepimiz çocuklarımızın yanındaki pastanın etrafında toplanıyoruz ve Maya mumlarını üflerken Peter'ın bakışlarıyla karşılaşıyorum ve kendi dileğimi tutuyorum.

Bana sonsuza dek böyle eziyet etmesini istiyorum - beni kalbindeki tüm karanlıkla sevmesini istiyorum.

Son

Okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Peter ve Sara'nın hikayesinin sonunu beğenmişsinizdir ve bir yorum bırakmayı düşünürsünüz. Yeni kitabımın ne zaman çıkacağını öğrenmek için lütfen annazaires.com adresinden bültenime kaydolun.

Bu karakterlerden daha fazlasını mı arzuluyorsunuz? O zaman kaçırmayın:

- ***Twist Me Üçlemesi*** - Nora ve Julian'ın karanlık hikayesi, Peter'ın ilk kez ortaya çıktığı ve listesini aldığı yer
- ***Beni Yakala Üçlemesi*** - Lucas ve Yulia'nın nefes kesen düşman-sevgili romantizmi

Diğer cızırtılı hikayelerime hazır mısınız? Göz atın:

- ***Mia & Korum Üçlemesi*** - nihai alfa erkeği ile destansı bilimkurgu romantizmi

- ***Krinar Tutsağı*** - Emily ve Zaron'un Krinar İstilası'ndan hemen önce geçen tutsak aşkı
- ***Krinar Exposé*** - Hettie Ivers ile Amy & Vair'i ve onların seks kulübü oyunlarını içeren kavurucu sıcak işbirliğim
- ***Krinar Dünyası hikayeleri*** - Diğer yazarların Krinar dünyasında geçen bilimkurgu romantizm hikayeleri

Aksiyon, fantezi ve bilimkurguyu mu tercih ediyorsunuz? Eşim Dima Zales ile yaptığımız bu işbirliklerine göz atın:

- ***Gören Kız*** - beklenmedik gizli güçler keşfeden bir sahne illüzyonisti olan Sasha Urban'ın heyecan verici hikayesi
- ***Zihin Boyutları*** - zamanı durdurabilen ve zihinleri okuyabilen Darren'ın aksiyon dolu şehir fantezisi maceraları
- ***Transcendence*** - akıllara durgunluk veren tekno-gerilim filmi Brainocyte teknolojisi dünyayı sonsuza dek değiştirecek olan risk sermayedarı Mike Cohen
- ***Son İnsanlar un*** - hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı bir dünyada yaşayan Theo'nfütüristik bilimkurgu/distopik hikayesi
- Büyücülük ***Şifresi*** - büyücü Blaise ve onun yarattığı güzel ve güçlü Gala'nın epik fantastik maceraları

Ayrıca, sesli kitaplardan hoşlanıyorsanız, bu seriye ve diğer sesli kitaplarımıza göz atmak için lütfen BURAYA tıklayın.

Ve şimdi lütfen sayfayı çevirerek *Twist Me*, *Capture Me* ve *Krinar Exposé*.

E X C E R P T F R O M T W I S T M E

Kaçırılmış. Özel bir adaya götürüldü.

Bunun benim başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. On sekizinci yaş günümün arifesinde tesadüfen karşılaştığım bir insanın hayatımı bu kadar değiştirebileceğini hiç düşünmemiştim.

Artık ona aidim. Julian'a. Güzel olduğu kadar acımasız da olan bir adama, dokunuşu beni yakan bir adama. Şefkatini zalimliğinden daha yıkıcı bulduğum bir adama.

Beni kaçıran kişi bir muamma. Kim olduğunu ya da beni neden kaçırdığını bilmiyorum. İçinde bir karanlık var; beni içine çekerken bile korkutan bir karanlık.

Benim adım Nora Leston ve bu da benim hikâyem.

Akşam . Geçen her dakika, beni esir alan kişiyi tekrar göreceğim düşüncesiyle daha da endişelenmeye başlıyorum.

Okuduğum roman artık ilgimi çekmiyor. Elimden bırakıyorum ve odanın içinde daireler çizerek yürüyorum.

Beth'in bana daha önce verdiği kıyafetleri giydim. Benim giymeyi tercih edeceğim bir şey değil ama bornozdan daha iyi. Seksi bir çift

Beyaz dantelli külot ve iç çamaşırı olarak uyumlu bir sütyen. Önden düğmeli güzel mavi bir sundress. Her şey bana şüpheli bir şekilde uyuyor. Bir süredir beni takip mi ediyordu? Kıyafet ölçülerim de dahil olmak üzere hakkımdaki her şeyi öğreniyor muydu?

Bu düşünce beni hasta ediyor.

Olacakları düşünmemeye çalışıyorum ama bu imkânsız. Bu gece bana geleceğinden neden bu kadar emin olduğumu bilmiyorum. Bu adada sakladığı koca bir kadın haremi olması ve her birini sultanların yaptığı gibi haftada bir ziyaret etmesi mümkün.

Yine de bir şekilde yakında burada olacağını biliyorum. Dün gece sadece iştahını kabarttı. Benimle işinin bitmediğini biliyorum, hem de hiç.

Sonunda kapı açıldı.

Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor. Tabii ki öyle.

Erkeksi güzelliği beni bir kez daha etkiledi. Onun gibi bir yüzle bir model ya da film yıldızı olabilirdi. Eğer dünyada biraz adalet olsaydı, kısa boylu olurdu ya da bu yüzü dengeleyecek başka bir kusuru olurdu.

Ama o öyle değil. Vücudu uzun ve kaslı, mükemmel orantılı. Onun içimde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum ve istemediğim bir uyarılma hissediyorum.

Yine kot pantolon ve tişört giyiyor. Bu sefer gri bir tişört. Sade kıyafetleri tercih ediyor gibi görünüyor ve bunu yapmakla da akıllıca davranıyor. Görünüşünün geliştirilmeye ihtiyacı yok.

Bana gülümsüyor. Bu onun düşmüş melek gülümsemesi; aynı anda hem karanlık hem de baştan çıkarıcı. "Merhaba, Nora."

Ona ne diyeceğimi bilemediğim için aklıma gelen ilk şeyi ağzımdan kaçırıyorum. "Beni burada daha ne kadar tutacaksın?"

Başını hafifçe yana eğiyor. "Burada, odada mı? Yoksa adada mı?"

"İkisi de."

"Beth yarın sana etrafı gezdirecek, istersen seni yüzmeye götürecek," diyor bana yaklaşarak. "Aptalca bir şey yapmadığın sürece içeride kilitli kalmayacaksın."

"Ne gibi?" Yanımda durup saçlarımı okşamak için elini kaldırdığında kalbim göğsümde çarparken soruyorum.

"Beth'e ya da kendine zarar vermeye çalışıyorsun." Sesi yumuşak, bana bakarken bakışları hipnotize edici. Saçlarıma dokunuşu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

Göz kırpıyorum, büyüsünü bozmaya çalışıyorum. "Peki ya adada? Beni burada ne kadar tutacaksın?"

Eli yüzümü okşuyor, yanağımın etrafında kıvrılıyor. Kendimi okşanan bir kedi gibi onun dokunuşuna doğru eğilirken yakalıyorum ve hemen sertleşiyorum.

Dudakları bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Piç herif üzerimdeki etkisini biliyor. "Uzun bir süre, umarım," diyor.

Nedense hiç şaşırmadım. Beni sadece birkaç kez becermek isteseydi buraya kadar getirmeye zahmet etmezdi. Dehşete kapıldım ama şaşırmadım.

Cesaretimi topladım ve bir sonraki mantıklı soruyu sordum. "Beni neden kaçırdınız?"

Gülümsemesi yüzünü terk ediyor. Cevap vermiyor, sadece esrarengiz mavi bakışlarıyla bana bakıyor.

Titremeye başladım. "Beni öldürecek misin?"

"Hayır, Nora, seni öldürmeyeceğim."

Yalan söylüyor olabileceği açık olsa da inkârı beni rahatlatıyor.

"Beni satacak mısın?" Kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Fahişe olmak gibi şey mi?"

"Hayır," diyor usulca. "Asla. Sen sadece ve benimsin."

Biraz daha sakinleştiğimi hissediyorum ama bilmem gereken bir şey daha var. "Bana zarar verecek misin?"

Bir an için yine cevap vermez. Gözlerinde kısa süreliğine karanlık bir şey parlıyor. "Muhtemelen," diyor sessizce.

Sonra eğilip beni öpüyor, sıcak dudakları yumuşak ve nazik bir şekilde dudaklarımda.

Bir an için donup kaldım, tepkisizdim. Ona inanıyorum. Bana zarar vereceğini söylediğinde doğruyu söylediğini biliyorum. Onda beni korkutan bir şey var - en başından beri beni korkutan bir şey.

Daha önce çıktığım erkeklere hiç benzemiyor. O her şeyi yapabilir.

Ve tamamen onun merhametine kalmış durumdayım.

Onunla tekrar dövüşmeyi düşünüyorum. Benim durumumda yapılacak normal şey bu olurdu. Yapılacak cesurca bir şey.

Ama yine de yapmıyorum.

karanlığı hissedebiliyorum. Onda yanlış bir şeyler var.

Dış güzelliğinin altında korkunç bir şey saklıyor.

O karanlığı serbest bırakmak istemiyorum. Eğer onu serbest bırakırsam ne olacağını bilmiyorum.

Yap.

Kucağında hareketsiz durdum ve beni öpmesine izin verdim. Ve o seçtiğinde

Beni tekrar kaldırıp yatağa götürüyor, hiçbir şekilde direnmeye çalışmıyorum. Bunun yerine gözlerimi kapatıp hislere teslim oluyorum.

Twist Me kitabınızı bugün sipariş edin!

E X C E R P T F R O M C A P T U R E M E

Onu gördüğü ilk andan itibaren ondan korkuyor.

Yulia Tzakova tehlikeli erkeklere yabancı değil. Onlarla birlikte büyüdü. Onlardan kurtuldu. Ama Lucas Kent'le tanıştığında, zor eski Asker en tehlikelisi olabilir.

Bir gece, hepsi bu kadar. Başarısız bir görevi telafi etmek ve Kent'in silah tüccarı patronu hakkında bilgi almak için bir şans. Uçağı düştüğünde, bu son olmalıydı.

Bunun yerine, bu sadece bir başlangıç.

Onu ilk gördüğü andan itibaren istiyor.

Lucas Kent her zaman uzun bacaklı sarışınlardan hoşlanmıştır ve Yulia Tzakova da onlar kadar . Rus tercüman patronunu baştan çıkarmaya çalışmış olabilir ama sonunda kendini Lucas'ın yatağında bulur ve Lucas'ın onu tekrar orada görmeye niyeti vardır.

Sonra uçağı düşer ve gerçeği öğrenir. Kadın ona

ihanet etmişti.

Şimdi ödeyecek.

Kapı açılır açılmaz daireme adımını atıyor. Tereddüt etmeden, selamlamadan, öylece içeri giriyor.

İrkilerek geri adım atıyorum, kısa, dar koridor birden boğucu bir şekilde küçülüyor. Her nasılsa ne kadar büyük olduğunu, omuzlarının ne kadar geniş olduğunu unutmuşum. Bir kadına göre uzunum -bir görev gerektirdiğinde manken taklidi yapabilecek kadar- ama o benden tam bir baş kadar yüksek. Üzerindeki ağır ceketle neredeyse tüm koridoru kaplıyor.

Hâlâ tek kelime etmeden kapıyı arkasından kapatıyor ve bana doğru ilerliyor. İçgüdüsel olarak geri çekiliyorum, kendimi köşeye sıkışmış bir av gibi hissediyorum.

"Merhaba Yulia," diye mırıldanıyor, koridordan çıktığımızda duruyor. Solgun bakışları yüzüme kilitleniyor. "Seni görmeyi beklemiyordum."

Yutkunuyorum, nabzım hızla atıyor. "Daha yeni banyo yaptım." Sakin ve kendinden emin görünmek istiyorum ama beni tamamen dengesizleştirdi. "Ziyaretçi beklemiyordum."

"Hayır, bunu görebiliyorum." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor, ağzının sert çizgisini yumuşatıyor. "Yine de beni içeri aldın. Neden?"

"Çünkü kapıdan konuşmaya devam etmek istemedim." Sakin bir nefes alıyorum. "Size çay ikram edebilir miyim?" Ne için burada olduğu düşünüldüğünde bunu söylemek aptalca ama kendimi toparlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.

Kaşlarını kaldırıyor. "Çay? Hayır, teşekkürler."

"O zaman ceketinizi alabilir miyim?" Ev sahibini oynamaktan, endişemi örtmek için nezaketi kullanmaktan vazgeçemiyorum. "Oldukça sıcak görünüyor."

Kış bakışlarında eğlence titreşiyor. "Elbette." Ceketini çıkarıp bana uzatıyor. Üzerinde siyah bir kazak ve siyah kışlık botların içine sokulmuş koyu renk bir kot pantolon var. Kot pantolon bacaklarını sararak kaslı kalçalarını ve güçlü baldırlarını ortaya çıkarıyor ve kemerinde kılıfında duran bir silah görüyorum.

Bu manzara karşısında irrasyonel bir şekilde nefes alış verişim hızlanıyor ve ceketi alıp küçük dolabıma asmak için yürürken ellerimin titremesini engellemek için yoğun bir çaba sarf etmem gerekiyor. Silahlı olması sürpriz değil -silahlı olmasaydı şok olurdu- ama silah Lucas Kent'in kim olduğunu keskin bir şekilde hatırlatıyor.

Ne olduğunu.

Önemli bir şey değil, diyorum kendi kendime, yıpranmış sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak. Tehlikeli adamlara alışkınım. Onların arasında büyüdüm. Bu adam da farklı değil. Onunla yatacağım, alabileceğim her türlü bilgiyi alacağım ve sonra hayatımdan çıkacak.

Evet, bu kadar. Ne kadar çabuk bitirirsem, tüm bunlar o kadar çabuk sona erecek.

Dolabın kapısını kapattıktan sonra yüzüme alıştırılmış bir gülümseme yerleştiriyorum ve sonunda kendinden emin baştan çıkarıcı kadın rolüne geri dönmeye hazır bir şekilde ona dönüyorum.

Ama o çoktan yanımdaydı, ses çıkarmadan odayı geçmişti.

Nabzım yeniden atıyor, yeni bulduğum soğukkanlılığım kaçıyor. Soluk mavi gözlerindeki gri çizgileri görebileceğim kadar yakın, bana dokunabileceği kadar yakın.

Ve bir saniye sonra, bana dokunuyor.

Elini kaldırıp parmaklarının arkasını çenemin üzerinde gezdiriyor.

Vücudumun anında verdiği tepkiyle kafam karışmış bir halde ona bakıyorum. Tenim ısınıyor ve göğüs uçlarım geriliyor, nefesim daha hızlı geliyor. Bu sert, acımasız yabancının beni tahrik etmesi hiç mantıklı değil. Patronu daha yakışıklı, daha çarpıcı ama vücudumun tepki verdiği kişi Kent. Şimdiye kadar dokunduğu tek şey yüzümdü. Bu hiçbir şey olmamalı, ama bir şekilde samimi.

Samimi ve rahatsız edici.

Tekrar yutkunuyorum. "Bay Kent-Lucas, size içecek bir şeyler ikram edemeyeceğimden emin misiniz? Belki biraz kahve ya da-" Bornozumun kravatına uzanıp, bir paketin ambalajını açar gibi rahatça çekiştirirken, sözlerim nefes nefese bir solukla sona eriyor.

"Hayır." Bornozun açılıp altındaki çıplak bedenimin ortaya çıkmasını izliyor. "Kahve yok."

Capture Me kitabınızı bugün sipariş edin!

K R I N A R E X P O S É İÇİN E X C E R P T

Uzaylı seks kulübünde olan uzaylı seks kulübünde kalır, değil mi?

Şey... eğer bu yer hakkında bir yazı kaleme alırsanız hayır. Ve kesinlikle makaledeki deneyimlerin size ait olduğu gerçeğini atlarsanız olmaz.

Ya da takıldığınız Krinar kulübün sahibiyse ve birçok sapkınlığı şantaj ve akıl oyunları içeriyorsa.

Kendini kanıtlamaya çalışan genç bir gazeteci için her şey bir sonraki büyük hikayeyi yakalamakla ilgilidir.

Ta ki her şey sahiplenici bir uzaylının çatı katındaki yatağına inmekle ilgili hale gelene kadar.

Tekerlekler önümdeki kaldırımdan birkaç metre ötede durdu ve boynumu bükerek siyah bir limuzini seçebildim - beklediğim taksi değildi. Bir taksicinin beni daha iyi görebileceği bir yere doğru kaldırımda ilerlemeye başladım ki, arabanın kapılarının açılma sesini duydum.

Emin, hızlı ayak sesleri betonun üzerinde yumuşak bir şekilde bana doğru geliyordu.

Çok yumuşak.

Doğuştan gelen bir kendini koruma içgüdüsü nabzımın hızlanmasına neden oldu. Kutularımı bırakıp kaçmak için çılgınca bir dürtü duyuyordum ama üzerimde çok kullanışsız bir kalem etekle eşleştirilmiş iki inçlik pratik topuklu ayakkabılarım vardı. Bir K'yı atlatabileceğim şüpheliydi.

Bir saniye sonra, sırtımda, vücudumun tüm uzunluğu boyunca uzanan ve akşam esintisinin her türlü izini engelleyen sıcaklığını hissettiğimde artık çok geçti. İnsanlık dışı erkek mükemmelliğinin tanıdık kokusu koku alma duyuma saldırdığında donakaldım ve hayatımın en cinsel açıdan tatmin edici gecesinin anısını da beraberinde getirdi.

Oh, lanet olsun.

Karnım sıkıştı. Meme uçlarım sertleşti. Vücudumun geri kalanı da o geceyi canlı bir şekilde hatırlıyor gibiydi, Vair'in sadece varlığına verdiği ani ve utanç verici Pavlovvari tepkiye bakılırsa. İç kaslarım beklentiyle çırpındı, kaygan ısı seksimi kayganlaştırmak için acele etti.

Aptal cinsiyetime bunun az önce kariyerimi ve hayatımı mahveden aynı uzaylı olduğunu hatırlattım. O gezegenimi işgal eden düşmandı. *Muhtemelen beni de öldürmek üzere olan bir düşman.*

Ya da daha kötüsü, beni Krinar yetkililerine teslim edin.

Ama sıcak, uzun parmakları sağ pazumu çevrelediğinde, içimde bir başka cinsel elektrik çarpması oldu. Ve diğer eli sol kalçama yapıştığında, garip bir şekilde güven verici, anlık olarak sakinleştirici ve merkezleyici hissettirdi.

"Arabaya bin, Amy." Karşı koyacak kadar aklım başıma gelmeden Vair beni fiziksel olarak limuzine bindirirken, bu komuta tepemdeki hafif baskı eşlik etti.

O da hemen arkasından geldi ve devasa formunu zarif bir şekilde lüks döşemeli yolcu kabinine katlayarak karşımdaki koltuğa oturdu. Araba hareket etmeye başladı, ben ise kalp çarpıntısı, korku ve beklentinin karışımıyla olduğum yerde donup kalmıştım.

Vair yerleştiği ve yüz yüze oturduğumuz yerde tüm dikkatini bana verdiği anda kızardım. Hem de öyle gerginlikten ya da taşıdığım ağır kutuların verdiği yorgunluktan kaynaklanabilecek bir kızarma değildi bu. Cildimi güneşten kabarmış gibi hissettiren ve başımı döndüren türdendi. Bir mahkemede "suçlusun" diye bağıran türdendi.

İçimin derinliklerine daldığı hissini ve erkeksi sesini ne kadar iyi hatırladığımı gösteren bir tür kızarma

Kendini içimde harcarken inliyor ve homurdanıyordu... ağzımda... sırtımda, karnımda,...

Bayılma korkusuyla göz temasını kestim ve gözlerimin etrafımı araştırır gibi dolaşmasına izin verdim. Ama neredeyse hiçbirini algılayamadım. Varlığımın her hücresi ve lifi, karşımda oturan tanrı benzeri çok keskin bir şekilde farkındaydı.

Beni izliyorsun.

Tanrım, mastürbasyon seanslarımın ona verdiği değerden çok daha iyi görünüyordu. Çok daha büyüktü. Daha yırtıcı.

Çok daha tehlikeli.

"Bana ne yapacaksın?" Sesim bana ihanet etti, çok tiz ve hafif bir titremeyle çıktı. Acınası bir ses. *Lanet olsun.*

İlk başta sorumdan ya da belki de ses tonumdan dolayı şaşırmış görünüyordu.

-Dikkatini tekrar bana verdiğinde, geniş ağzı ve dolgun dudaklarına yavaş ve duygusal bir gülümseme yayıldı. "Gerçekten ne?" İşaret parmağı o muhteşem dudakların üzerinde dalgınca gezindi ve kendime onun alaycı tonuna ve bunu atlatmanın bir yolunu bulmaya odaklanmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım.

Aklıma geldikçe nabzım hızlandı. *Bana şantaj mı yapıyordu?*

Korku ve heyecan beni aynı anda sardı. Eğer haklıysam ve birlikte geçirdiğimiz gecenin video görüntüleriyle bana şantaj yapmayı planlıyorsa, videonun henüz kitlelere ulaşmamış olma ihtimali vardı. Ve serbest bırakılmasını önlemek için her şeyi yaparım. Bu şu anlama gelse bile.

İyiydi. Bu kaçınılmazdı.

"Makalemde yazdıklarımı geri çekmemi istiyorsunuz," dedim, sesim düzdü. Gazetecilik kariyerim sona erecekti ama en azından o seks kasetinin dolaşıma girmesini engelleyebilirsem bir parça saygınlık kazanacaktım.

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. İfşanız harikaydı. Ve"- bakışları üzerimde gezinirken dili alt dudağının üzerinde gelişigüzel gezindi

-"Aydınlatıcı."

Karnımda yeniden biriken sıcaklık zamansız olduğu kadar istenmeyen bir şeydi de.

Kendi kendime zihinsel bir sarsıntı geçirdim. "Söylediklerimi geri çekmemi istemiyor musun?" Elimde hiçbir pazarlık kozu olmayabileceğini fark ettiğimde içimi bir korku kapladı.

"Hayır." Koyu renk gözleri benimkileri tutarken dudakları tembel

bir gülümsemeyle aralandı. Sonra bakışları göğüslerime kaydı.

Avuçlarımın altımdaki deri koltuğu kavradığı yerler terden kayganlaşmıştı. Yutkundum. Nefes aldım. "O zaman neden video görüntüsü?"

Öne doğru eğildi, azarlayan gözleri benimkilere dönerken ifadesi ölümcül ciddiyetteydi. "Aramadın, Amy."

Sanki limuzindeki tüm hava aniden çekilmiş gibiydi. "Kulübüme hiç geri dönmedin."

"Amy "nin aniden suçlayıcı ses tonunun uyandırdığı şaşkınlık ve hafif dehşete rağmen külotumu ıslatmıştım.

"Benden bunu istediğini bilmiyordum." İçimde çelişkili duygular alevlenirken, söylediği şeyi algılayabilmemden daha hızlı bir şekilde gerçek savunmaya geçti. "Yani seninle... o gece kulüpte bir şey olmasını istememiştim."

Ne diyordum ben?

Ne diyordu?

Kürek kemiklerimin arasından bir ter damlası süzülerek ipek bluzumun içinde titrememe neden oldu. Limuzinin içi artık buz gibiydi.

"Anlıyorum. Sen de bir kurban mıydın?" Ses tonu ciddiydi ama gözleri eğleniyor gibiydi. Kendini beğenmiş.

Öfkemin yükseldiğini hissettim. Sorusunun kolay bir cevabı yoktu. Titrememi bastırmak için dizlerimi birbirine yapıştırdım ve terli avuçlarımı koltuğa dayadım.

"O gece aramızda bir şey olmasını asla istemedim," diye tekrarladım, boğazımı sıkan kuruluğa rağmen kelimelerim net ve kararlıydı.

İç çekti. "İnsanlar en temel duyguları yabancı sosyal filtrelerden geçirerek karmaşık hale getiriyorlar." Gözlerinde garip bir acıma ve bir şekilde rahatsız edici olan sessiz bir hayal kırıklığı vardı.

Suya ihtiyacım vardı. *Vair'in limuzininden çıkmam gerekiyordu.*

Cevaplara daha çok ihtiyacım vardı.

"Şimdiden internete mi düştü?" Kalbim kulaklarımda küt küt atarken ağzımdan kaçırdım. "İnternette ne var, aşkım?"

"Ne var biliyor musun!"

"Benim soruma cevap verin, ben de sizinkine vereyim," diye karşılık verdi. "Ben kurban değilim."

"Güzel." Saldırmaya hazır bir orman kedisi gibi bakıyordu. Açlıktan ölmek üzere olan bir adamın en sevdiği yemeği yemeye niyetli yüzü. "İyi oynamıyorum

kurbanlar."

The Krinar Exposé kitabınızı bugün sipariş edin!

A B O U T T H E A U T H O R

Anna Zaires, *New York Times, USA Today* ve 1 numaralı uluslararası çok satan bilimkurgu romantizm ve çağdaş karanlık erotik romantizm yazarıdır. Kitaplara beş yaşında, büyükannesi ona okumayı öğrettiğinde aşık oldu. O zamandan beri, tek sınırın hayal gücü olduğu bir fantezi dünyasında yaşadı. Şu anda Florida'da yaşayan Anna, Dima Zales (bir bilim kurgu ve fantezi yazarı) ile mutlu bir evlilik sürdürmekte ve tüm eserlerinde onunla yakın işbirliği yapmaktadır.

Daha fazla bilgi için lütfen annazaires.com adresini ziyaret edin.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.